

گزارش جدید پیرامون برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه
های افغانستان: پاسخگوئی و تطبیق فرمان شماره 129 ریاست جمهوری

دفتر هیئت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان

دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد

فبروری 2015

کابل - افغانستان

مطالب

1.....	کلمات اختصار شده
2.....	ماموریت هیئت معاونت ملل متحد یوناما در افغانستان (UNAMA)
2.....	فصل اول: تجارب سابقه
4.....	فصل دوم: میتودولوژی
12.....	نقشه 1: 128 مراکز توقیف خانه های که یوناما از آن دیدن نمود
13.....	فصل سوم: خلاصه گزارش
40.....	نقشه دوم: مراکز توقیف که در آن واقعات رخ داده است
41.....	فصل چهارم: برخورد با توقیف شده گان توسط ریاست امنیت ملی
52.....	نقشه شماره سوم: واقعات موثق معتبر و مطمئن در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی
53.....	فصل پنجم: برخورد با توقیف شده گان توسط پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی افغان
64.....	نقشه شماره چهارم: واقعات موثق معتبر و مطمئن در توقیف خانه های پولیس ملی افغان و پولیس سرحدی افغان
65.....	فصل ششم: برخورد با توقیف شده گان توسط پولیس محلی افغان
68.....	فصل هفتم: برخورد با توقیف شده گان توسط اردوی ملی افغان
69.....	فصل هشتم: دخالت نیروهای نظامی بین المللی در دستگیری، توقیف و انتقال توقیف شده گان به توقیف خانه های افغان
83.....	فصل نهم: بررسی ظرفیت ملی برای رسیدگی به مشکل شکنجه و بدرفتاری، پاسخگویی و تطبیق فرمان 129 رئیس جمهور
_Toc412622510125.....	فصل دهم: سفارشات یوناما
1412013.....	ضمیمه سوم: کنفرانس مطبوعاتی هیئت حقیقت یاب ریاست جمهوری بخاطر اعلان نتایج کار تحقیقاتی شان، 11 فبروری 2013
144.....	ضمیمه چهارم: فرمان شماره 129 رئیس جمهور
147.....	ضمیمه پنجم: وضعیت تطبیق سفارشات مندرج در گزارشات یوناما در اکتوبر 2011 و جنوری 2013
159.....	ضمیمه ششم: جواب حکومت افغانستان در مورد این گزارش ماه فبروری 2015

کلمات اختصارشده

دفتر لوی خاړنوالی افغانستان	AGO
کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان	AIHRC
پولیس محلی افغانستان	ALP
اردوی ملی افغانستان	ANA
پولیس سرحدی افغانستان	ANBP
پولیس ملی افغانستان	ANP
نیروهای ملی امنیتی افغانستان	ANSF
ریاست تحقیقات جنائی افغانستان	CID
قومندان امنیه	CoP
رئیس محابس و توقیف خانه ها	CPD
کنوانسیون حقوق طفل	CRC
سطح رهبری	HQ
قانون اجرات جزائی	CPC
کمیته بین المللی صلیب سرخ	ICRC
معاونیت نیروهای امنیتی بین المللی (ایساف)	ISAF
مراکز اصلاح و تربیت اطفال	JCRC
وزارت دفاع ملی	MoD
وزارت امور داخله	MoI
وزارت عدلیه	MoJ
تفاهمنامه	MoU
ریاست امنیت ملی افغانستان	NDS
میکانیزم ممانعت ملی	NPM
دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد	OHCHR
کشورهای سهیم نظامی	TCC
(یوناما) هیئت معاونیت سازمان ملل متحد در افغانستان	UNAMA
(یون دی پی) پروگرام انکشافی ملل متحد در افغانستان	UNDP
	اصطلاحات دری و پشتو
حوزه	Hawza
جرگه (شورای)	Jirga
طالبان	Taliban

ماموریت هیئت معاونت ملل متحد یوناما در افغانستان (UNAMA)

از سال 2004، شورای امنیت سازمان ملل متحد به هیئت معاونت ملل متحد در افغانستان (یوناما) وظیفه سپرد، تا در جهت ایجاد یک سیستم عدلی شفاف، و برای تقویت حاکمیت قانون همکاری نماید. یوناما یک بخش حقوق بشر با دفاتر ساحوی خود در سطح افغانستان دارد که از طرف دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد کمک های مسلکی را دریافت مینماید. مصوبه شورای امنیت سازمان ملل متحد 2041(2145)1 به یوناما وظیفه سپرد تا احترام به حقوق بشر را در بخش عدلی و سکتور محابس بگونه ذیل تقویت نماید:

38. مکرراً تأکید مینماید که تطبیق کامل، منظم، به موقع و هماهنگ برنامه های اولویت های ملی (NPP) قانون و عدالت برای همه، توسط همه ارگانهای ذیربط و سایر فعالین، با در نظر داشت تسریع ایجاد یک سیستم شفاف و روشن عدلی، و برچیدن معافیت و سهم گرفتن در حاکمیت قانون در سرتاسر افغانستان، اهمیت بسزایی دارد.

39. به منظور اهمیت اعمار مجدد و اصلاحات مراکز سلب آزادی در افغانستان جهت تقویت احترام بیشتر حاکمیت قانون و حقوق بشر تأکید مینماید بر اینکه اطمینان حاصل شود تا همه موسسات ذیربط قسمیکه لازم باشد به همه محابس و توقیف خانه ها در افغانستان دسترسی داشته باشند، و به احترام تمام قوانین بین المللی مربوط بشمول قوانین حقوق بشر دوستانه، قوانین بین المللی حقوق بشر، با در نظر داشت سفارشات موجود در گزارش هیئت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان مورخ 20 جنوری 2013، و تعیین یک کمیته توسط حکومت افغانستان برای بررسی یافته های آن گزارش دعوت مینماید.

فصل اول: تجارب سابقه

یوناما از دیر زمان از وضعیت محبوسین و توقیف شده گان در محابس و توقیف خانه های افغانستان نظارت کرده است. یوناما از سال 2006-2009، کمپاین توقیف های خود سرانه را براه انداخت، و در نتیجه گزارش دو جلدی را، در مورد چگونگی برخورد با توقیف شده گان جرائم در جریان محاکمات در توقیف خانه های افغانستان (در سال 2009) بنشر سپرد.

در ماه اکتوبر 2010، یوناما با همکاری ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله، برنامه فعلی نظارت خود را از توقیف شده گان منازعات مسلحانه²، در توقیف خانه های افغانستان آغاز نمود، این برنامه ابتداء بالای توقیف خانه های ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان تمرکز کرده و در نتیجه دو گزارش، که اول آن در ماه اکتوبر 2011 و دوم آن در ماه جنوری 2013 تهیه نموده، بدست نشر عامه سپرده شد.³

1. قطعنامه شورای امنیت سازمان ملل متحد 2096، S/Res/2041(2013) در 29 ماه مارچ 2013 تصویب شد و S/Res/2145(2014) در 1 ماه مارچ 2014 تصویب شد.

2. توقیف شده گان که به جرائم منازعات مسلحانه مظنون بودند، متهم به جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی دولت تحت قانون جزاء افغانستان (1976) (که شامل فصل تحت جرائم علیه امنیت خارجی و "جرائم" علیه امنیت داخلی دولت) 1987 در قانون جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی جمهوری اسلامی افغانستان (که شامل فصل تحت عنوان جرائم اختطاف، عمل انفجاری، دزدی مسلحانه و تحریک به دشمنی) و قانون مبارزه علیه تروریسم 2008 که اعمال تروریسم را استفاده انفجاری و دیگر وسائل کشنده "عضویت گروه تروریسم" جرائم علیه اشخاص بین المللی حمایت شده و دیگر اعمال بودند. یوناما بسیاری از توقیف شده گان مصاحبه نمود که در مورد نسبت جرم آگاه و یا خبر داده نشده بودند، و بصورت کل به دخالت در، یا همکاری با طالبان متهم بودند.

3. یوناما و دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد: برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان (اکتوبر 2011) و برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان یکسال بعد (جنوری 2013) در سایت <http://unama.unmissions.org/Default.aspx?tabid=12261&language=en-US> موجود است.

برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان بین سالهای 2011-2013

شواهد موثق در دو گزارش گذشته قبلی یوناما، در مورد برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه نشان میدهد که بسیاری از توقیف شده گان منازعات مسلحانه در افغانستان، بد رفتاری و شکنجه را در توقیف خانه های که توسط ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان اداره میشوند، تجربه کرده اند.

در گزارش 2011 (از ماه اکتوبر 2010 تا ماه سپتمبر 2011)، یوناما دریافت که تقریباً نصف از 273 توقیف شده گان مصاحبه شده، در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی، و یکی بر سه 117 فرد مصاحبه شده در توقیف خانه های پولیس ملی افغان نگهداری شده بودند، روشهای استنطاق را تجربه کرده اند که تحت تعریف بین المللی از شکنجه، ظالمانه، غیرانسانی و توهین آمیز قرار میگیرد. یوناما دریافت نمود که تقریباً هیچ جوابگوئی در مورد تحقیقات گزارش داده شده در برابر شکنجه و بد رفتاری توسط کارمندان امنیت ملی و پولیس ملی افغان، و بررسی داخلی صورت گرفته و ندرتا مورد پیگرد عدلی قرار گرفته است. همچنان نظارت های قضائی و بیرونی خیلی محدود و مستقل از ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان دریافت گردید. یوناما 25 سفارش را بمنظور جلوگیری و ختم شکنجه و توقیف های خود سرانه برای مقامات ذیربط افغان، و همکاران مربوط به شمول نیروهای بین المللی داشت.

در گزارش جنوری 2013 (از ماه اکتوبر 2011 تا ماه اکتوبر 2012)، یوناما دریافت نمود، که با وجود تلاش های قابل ملاحظه توسط حکومت افغانستان و همکاران بین المللی برای از بین بردن شکنجه و بد رفتاری با توقیف شده گان منازعات مسلحانه، هنوز دوام شکنجه بحیث یک نگرانی جدی در برخی از توقیف خانه های افغانستان موجود بود. با درک اینکه که اجرای شکنجه پالیسی حکومت نمیباشد، اما یوناما دریافت که بالاتر از نصف 635 توقیف شده منازعات مسلحانه مصاحبه شده، مخصوصاً در 34 مراکز سلب آزادی پولیس ملی افغان و ریاست امنیت ملی شکنجه را تجربه کرده بودند. شکنجه بطور سیستماتیک در دو نظارت خانه ریاست امنیت ملی و هفت نظارت خانه پولیس ملی افغان انجام میشد. چهارده نوع شکنجه و بد رفتاری برای گرفتن اعتراف و دریافت معلومات، مشابه به آنچه که قبلاً ثبت شده بود، بکار گرفته میشد.

گزارش یوناما به این نتیجه رسیده است، که شکنجه تنها با اجرای تفتیش ها و برنامه های تعلیمی بطور موثر منع نمیشود، بلکه نیازمند جوابگوئی مرتکبین، ورد اعتراف ها بیکه با این روش بدست آمد، توسط محاکم میباشد. یوناما 64 سفارش را بمنظور جلوگیری از شکنجه و بد رفتاری در آینده، بشمول اقدامات فراگیر برای جوابگوئی مرتکبین شکنجه، و تقویت محافظت های پروسه محاکماتی برای حکومت افغانستان و همکاران بین المللی داشته است.

4. استفاده شکنجه سیستماتیک در اداره 124 ریاست امنیت ملی در کابل، ریاست امنیت ملی ولایت کندهار، مرکز پولیس ملی افغان در کندهار، پولیس ملی افغان در کندهار حوزه های 8، 3 و 13، مرکز پولیس ملی افغان در پنجوائی و سپین بولدک ولایت کندهار دریافت گردید.

دسترسی

گزارش فعلی یافته های نظارت یوناما از ماه فبروری 2013 الی 31 ماه اگست 2014 در رابطه به توقیف منازعات مسلحانه منعکس میکند. مقامات حکومت افغانستان از پولیس ملی افغان، پولیس ملی سرحدی، ریاست امنیت ملی، وزارت داخله و دیگر ارگانهای حکومتی در این مدت نظارت با یوناما همکاری نمودند، و برای یوناما دسترسی را به توقیف شده گان در مراکز ایشان در تمام افغانستان فراهم نمودند. گاهی تعدادی از کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان در برخی از محلات مایل نبودند که دسترسی یوناما را در برخی از مراکز مشخص فراهم نمایند، با آنهم، موضوع مشکلات توسط مشاور حقوقی ریاست امنیت ملی، و ریاست اداره 47 (ریاست حقوق بشر) در کابل، و روساء محل و قومندانان پولیس محل حل گردید.

نمونه گیری

از اول ماه فبروری 2013 الی 31 ماه اگست 2014، یوناما با 790 توقیف شده دوره قبل از محاکمه و محبوسین محکوم که توسط ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان و یا پولیس ملی سرحدی، اردوی ملی افغان و پولیس محلی افغان توقیف شده بودند مصاحبه نمود. توقیف شده گان در نظارت خانه های پولیس ملی افغان در قومندانی های امنیه مراکز ولایات و ولسوالی ها، ریاست های ولایات ریاست امنیت ملی، محابس مربوط به ریاست عمومی محابس ویا مراکز اصلاح و تربیت اطفال مصاحبه شدند. یوناما از 128 مراکز در 28 ولایات افغانستان دیدن نمود⁶. نقشه شماره یک بطور کلی مراکزی را که یوناما در این مدت از آن دیدن نمود، نشان میدهد.

5. مراجعه شود به ضمیمه بخش جوابات یوناما به سوالهای در مورد روش نگارش.

6. مراکز ریاست های امنیت ملی ولایات را که یوناما دیدن نمود: فیض آباد (بدخشان)، قلعه نو (بادغیس)، پلخمری (بغلان)، مزار (بلخ)، شهر بامیان (بامیان)، نیلی (دایکندی)، شهر فراه (فراه)، میمنه (فاریاب)، چغچران (غور)، لشکرگاه (هلمند)، شهرهرات (هرات)، شبرغان (جوزجان) شهرکابل اداره 1، 40 و 124 (کابل)، شهرکندهار (کندهار)، محمود راقی (کاپیسا)، شهر خوست (خوست)، اسعد آباد (کنر)، شهر کندز (کندز)، مهترلام (لغمان)، پل علم (لوگر)، جلال آباد (ننگرهار)، شرن (پکتیکا)، شهرگردیز (پکتیا)، طالقان (تخار)، میدان شهر (میدان وردک).

مراکز پولیس ملی افغان که در مرکز ولایات و ولسوالی ها یوناما دیدن نمود:

مرکز پولیس ملی افغان در فیض آباد، مراکز توقیف در ولسوالی های ارگو، شغنان، و بهارک (بدخشان)، پولیس ملی افغان در قلعه نو (بادغیس)، پلخمری، دوشی و خنجان (بغلان)، پولیس ملی افغان در مزار، ولسوالی های خلم، چمتال، شولگره و دولت آباد (بلخ)، شهر بامیان ولسوالی یکاوونگ (بامیان)، پولیس ملی افغان در نیلی (دایکندی) شهر فراه (فراه)، میمنه، مرکز ولسوالی های خان چهارباغ، دولت آباد، پشتون کوت، اندخوی شری ننگاب و قرقمقل (فاریاب)، پولیس ملی افغان در لشکرگاه (هلمند)، شهرهرات مرکز ولسوالی های ادرسکن، انجیل، کاروخ، کوهسان، غوریان، گذره وزنده جان (هرات)، پولیس ملی افغان در شهر شبرغان ولسوالی های آقچه، خواجه دکو (جوزجان)، پولیس ملی افغان در شهر کندهار مرکز ولسوالی ارغنداب (کندهار)، پولیس ملی افغان در شهر خوست (خوست)، پولیس ملی افغان اسعد آباد (کنر)، پولیس ملی افغان در شهر کندوز ولسوالی های امام صاحب و علی آباد (کندز)، پولیس ملی افغان در مهترلام (لغمان)، پولیس ملی افغان در جلال آباد (ننگرهار)، پولیس ملی افغان در زرنج (نیمروز)، پولیس ملی افغان در شرن (پکتیکا)، پولیس ملی افغان در شهرگردیز (پکتیا)، پولیس ملی افغان در شهر طالقان (تخار).

محابس ولایتی و توقیف خانه های مربوط ریاست عمومی محابس که یوناما از آن دیدن کرد: فیض آباد (بدخشان)، قلعه نو (بادغیس)، پلخمری (بغلان)، مزار (بلخ)، شهر بامیان (بامیان)، نیلی (دایکندی)، شهر فراه (فراه)، میمنه (فاریاب)، لشکرگاه (هلمند)، شهرهرات (هرات)، شبرغان (جوزجان) شهرکابل پلچرخ (کابل)، سرپوزه شهر (کندهار) کندهار، محمود راقی (کاپیسا)، شهر خوست (خوست)، اسعد آباد (کنر)، شهر کندز (کندز)، مهترلام (لغمان)، پل علم (لوگر)، جلال آباد (ننگرهار)، شرن (پکتیکا)، شهرگردیز (پکتیا)، شهر ایک (سمنگان)، طالقان (تخار)، میدان شهر (میدان وردک).

مراکز اصلاح و تربیت اطفال که از آن یوناما دیدن نمود: فیض آباد (بدخشان)، قلعه نو (بادغیس)، پلخمری (بغلان)، شهر بامیان (بامیان)، نیلی (دایکندی)، شهر فراه (فراه)، میمنه (فاریاب)، لشکرگاه (هلمند)، شهرهرات (هرات)، شبرغان (جوزجان) شهرکابل (کابل)، شهر (کندهار) کندهار، کوهستان 1 (کاپیسا)، شهر خوست (خوست)، اسعد آباد (کنر)، شهر کندز (کندز)، مهترلام (لغمان)، پل علم (لوگر)، جلال آباد (ننگرهار)، زرنج (نیمروز)، شهرگردیز (پکتیا)، طالقان (تخار).

مراکز توقیف اردوی ملی که یوناما از آن دیدن نمود: مرکز توقیف در پروان (پروان).

در این مراکز توقیف، یوناما با مسولین توقیف خانه ها، و دیگر مسولین حکومتی مربوط ملاقات نمود، تمام بخش های توقیف را نظارت کرده و کتاب راجستر توقیف شده گان را بررسی کرد. از مجموع 790 توقیف شده مصاحبه شده توسط یوناما، 755 آن متهمین و یا محکومین جرایم علیه امنیت داخلی و خارجی نگهداری شده، و باقی 35 توقیف شده، متهمین و محکومین جرائم جنائی بودند نگهداری میشدند.⁷

مصاحبه های یوناما با 790 توقیف شده تمرکز روی برخورد شان در وقت گرفتاری، استنطاق و تحقیقات توسط کارمندان ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان، پولیس ملی سرحدی، اردوی ملی افغان و پولیس محلی افغان ویا توسط نیروهای بین المللی و دیگران بود. هر توقیفی مصاحبه شده در مورد برخورد با وی در هنگام گرفتاری، در وقت استنطاق در هر مرحله از توقیف که در آنجا نگهداری شده بود پرسان شد. این نمونه ها مشمول 221 مراکز توقیف که در آن 790 توقیف شده مصاحبه شده در جریان مدت نظارت نگهداری شده اند، میباشد.⁸

یوناما همچنان از سیرتطبق مراحل محاکماتی توسط مقامات حکومت تحت قوانین افغانستان و قوانین حقوق بشر بین المللی نظارت کرد.

از مجموع 790 توقیف شده، 611 آن در یکی مراکز توقیف ریاست امنیت ملی و یا کارمندان ریاست امنیت ملی نگهداری شده اند، 302 در مراکز پولیس ملی افغان ویا پولیس سرحدی ویا همین کارمندان نگهداری شده اند، 60 توقیفی توسط اردوی ملی و در مراکز اردوی ملی افغان، 42 توقیفی توسط پولیس محلی و 54 توقیف شده توسط نیروهای بین المللی ویا استخبارات دولت های خارجی تنها و یا یکجا با نیروهای افغان نگهداری شده بودند، و به ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان و یا اردوی ملی افغان منتقل شد اند. یکصد شصت و هفت توقیف شده توسط هر دو ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان و یا پولیس ملی سرحدی در اوقات مختلف نگهداری شده اند. از مجموع 790 توقیف شده مصاحبه شده توسط یوناما، 399 توقیف شده توسط ریاست امنیت ملی دستگیر شده بودند، 207 توقیف شده توسط پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی گرفتار شده اند، 36 توقیف شده توسط اردوی ملی افغان گرفتار شده، 99 توقیف شده توسط دیگران (پولیس محلی افغان، و نیروهای امنیتی محلی)، 12 توقیف شده توسط نیروهای امنیتی افغان دستگیر شده اند، که نمیدانستند کدام نیروی آنها را دستگیر نموده است، و هفتاد و یک توقیف شده توسط نیروهای نظامی بین المللی (بصورت تنهائی ویا در عملیات های مشترک با نیروهای افغان) دستگیر و توقیف شده اند. یکی از 790 توقیف شده دقیقاً بنابر وضعیت خود نمیدانست که کی ویرا گرفتار نموده است.

از مجموع 71 گرفتاری های ابتدائی که توسط نیروهای نظامی بین المللی ویا دیگر ادارات استخباراتی دولت خارجی صورت گرفته بود، 34 توقیف شده به ریاست امنیت ملی، و پنج توقیف شده گان به پولیس ملی افغان، و 32 توقیف شده گان تحویل اردوی ملی افغان شده اند (24 توقیف شده آنها به توقیف خانه اردوی ملی در پروان تحویل داده شده اند).

7. در اثناء انتخاب توقیف شده گان توسط یوناما برای مصاحبه بصورت تصادفی، این همیشه ممکن نبود که متهمین جنائی و جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی قبل از اینکه با ایشان مصاحبه صورت گیرد شناخته شوند، یوناما توقیف شده گان را بصورت تصادفی انتخاب میکرد، و به توقیف شده گان که حاضر شده بودند در مورد وضعیت توقیف شان به یوناما بگویند قابل احترام بودند. احیاناً، با مصاحبه حالت توقیف شده گان معلوم شد که در توقیف جرائم جنائی قرار داشتند.

8. براساس احصائیه مورخ 22 اکتوبر 2014 ریاست عمومی محاسب و توقیف خانه های وزارت امور داخله، 7555 اشخاص در مراکز توقیف و محابس محبوس ویا توقیف جرایم علیه امنیت داخلی و خارجی بودند. مجموع محبوسین 15638 و مجموع توقیف شده گان 12221 و مجموع توقیف شده گان و محبوسین 27859 نفر میرسد. این گزارش براساس تحریری با رئیس دفتر ریاست عمومی محاسب و توقیف خانه ها وزارت امور داخله بتاریخ 30 نومبر 2014 میباشد.

یوناما با 105 توقیف شده (محجوزین) زیرسن 18 در وقت توقیف شان مصاحبه نمود.⁹ و در مدت نظارت یوناما توقیف شده گان اناث را که به نسبت جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی نگهداری شده باشند، پیدا نکرد.¹⁰ یوناما همچنان بطور منظم با مقامات امنیتی پولیس ملی افغان، اعضای محاکم، شارنوالان، وکلاء مدافع، کارمندان صحتی، کارمندان موسسات بشر دوستانه، و کارمندان موسسات حقوق بشر و دیگر همکاران مربوط در دوران نظارت خود جلسات و ملاقات های داشت.

ضمانت های روش مصاحبه ها

یوناما توقیف شده گان جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی را تصادفی انتخاب کرد و با آنها در جای خاص به زبان مادری شان (دری و پشتو) بدون موجودیت کارمندان توقیف و یا دیگر کارمندان دولتی و یا دیگر توقیف شده گان مصاحبه مینمود. رضایت تمام توقیف شده گان برای انجام مصاحبه شان و استفاده این معلومات بدون نام در نشر گزارش عامه گرفته شده است.

تمام مصاحبه کننده گان یوناما، آموزش های معیاری برای روش اجرای مصاحبه، ارزیابی اعتبار، حفظ محرمانیت، تحلیل و توثیق دوباره معلومات در مورد توقیف، شکنجه و بد رفتاری با نظارتی از طرف متخصصین و آمرین بخش حقوق بشر یوناما گرفته اند. مصاحبه کننده گان از سوالهای رهنمودی اجتناب نموده و بگونه شروع سوال تا ختم قصه به آنها گوش دادند¹¹، و برای هر مصاحبه، مصاحبه کننده گان یوناما صحبت های شفائی را برای توثیق معلومات بطور مفصل نوشته کرده و دوباره ارزیابی شد.

9. براساس تعریف کنوانسیون حقوق طفل، تعریف طفل به شخص اطلاق میشود که زیرسن 18 باشد (0-17)، که بتاريخ 28 ماه مارچ 1994 افغانستان الحاق شد. و بر اساس ماده 5 قانون تخلفات اطفال "اطفال که عمر 12 سال را تکمیل نکرده اند مسولیت جزائی به او راجع نمیشود.

10. براساس احصائیه وزارت داخله مورخ 22 اکتوبر 2014، و مکاتبات یوناما با رئیس محابس و توقیف خانه ها بتاريخ 30 نوفمبر 2014 مجموع محبوسین 419 و 359 توقیفی اناث که (مجموعاً 778) زنان و دختران میشوند در محابس افغانستان بسر میبرند و متهم و یا محکوم به "جرائم اخلاقی" مانند فرار از منزل، قصد زنا، هستند. یوناما زیاد تاکید میدارد که این محکوم شدن ها زن و دختر براساس تعقیب عدلی نادرست بناء شده است و حبس آنها توسط قوانین افغانستان قابل حمایت نیست، و مقامات افغان تمام اقدامات را برای رفع این مشکل بگیرند، تمام چنین قضایای بررسی گردد و زنان و دختران که غیر قانونی محبوس شده اند زود رها گردند. مراجعه نماید به گزارش یوناما/کمیشنری عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد. بعنوان راهی که باید پیمود: گزارش در مورد تطبیق قانون منع خشونت در افغانستان (دسمبر 2013). در ویب سایت <http://unama.unmissions.org/Default.aspx?tabid=12261&language=en-US>. این گزارش براساس تحریری با رئیس دفتر ریاست عمومی محابس و توقیف خانه ها وزارت امور داخله بتاريخ 30 نوفمبر 2014 میباشد. براساس احصائیه مورخ 22 اکتوبر 2014 ریاست عمومی محابس و توقیف خانه های وزارت امور داخله، مجموع محبوسین اناث 419 و مجموع توقیف شده گان اناث 359 و مجموع توقیف شده گان و محبوسین اناث به (778) نفر میرسد.

11. متخصصین مجرب برای حصول و تائید در مورد برخورد توقیف شده گان اینست که راه بهتر برای یافتن دروغ ادعا اینست که یک "نمونه درست" از بیانیه را پیدا کرده و آنرا مورد تحلیل متخصصین قرار داد. اظهار درست از توقیف شده اینست که بگذاری تمام قصه را به حرف های خود بدون مزاحمت بگوید و بدون اینکه در برابر سوالهای جدی مخالف قرار گیرد. نسخه درست متخصصین را قادر میسازد بداند که واقعا آیا چنین معلومات از حافظه درست نشأت کرده است. با جواب سوال، توقیف شده موارد دروغچینی، ساخته گی و زیاده روی، موضوعات زیاد را بخاطر می آورد. و با بیان حقیقت توقیف شده احساسات کلمات واقعی و دیگر موارد که با یک قصه واقعی همراه میباشد بیان میدارد. مقایسه تحلیل بیان توقیف شده نشان میدهد که حافظه واقعی منعکس کننده احساسات بیشتر (مانند رنگ، اندازه، شکل و آواز)، تعریف بیشتر جغرافیوی، موارد زیادتر قابل درک و دیگر کارکرد های داخلی، تفکر، احساسات، عکس العمل و کمتر مهارت و طرز بیان را روشن میدارد. برای مطالعات این گذارش، مصاحبه کننده گان یوناما سوالهای را میپرسیدند که آنها از اول تا آخر قصه خود را با حرف های و روش خود بیان میداشتند. زمانیکه توقیف شده به سوالهای اولیه در مورد پرسش های داده شده بدون دخالت میپرداختند، مصاحبه کننده گان بار دیگر سوالهای اختتامی برای روشن شدن بیشتر موضوع در مورد توقیف شده داده میشد. برای معلومات بیشتر به رهنمود آموزشی کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد برای نظارت حقوق بشر موجود در ویب سایت میباشد: www.ohchr.org/documents/publications/training7introen.pdf.

در جایکه یوناما در مورد مصاحبه قانع نبوده و آنرا موثق ندانست و یا نسبت به صداقت توقیف شده باور نداشت ، آن اظهارات در بین مصاحبه های موثق و مطمئن وقانع کننده شکنجه و بد رفتاری داخل نکرد.¹² از مجموع 790 نمونه مصاحبه ها ، توقیف شده گانی هستند که ادعای شکنجه ، مجازات ظالمانه غیرانسانی و تحقیر آمیز را نکرده و یا یوناما ادعای آنها را موثق و مطمئن ارزیابی نکرد. از مجموع 790 توقیف شده مصاحبه شده ، یوناما 278 مورد شکنجه و بد رفتاری توقیف شده گان را موثق و مطمئن و قابل اعتبار دانست.

تا حد ممکن ، یوناما تصاویر و دیگر شواهد شکنجه و بد رفتاری توقیف شده گان را از طریق تعدادی از همکاران و منابع دیگر حاصل کرده است. در بسیاری از مراکزیکه یوناما از آن دیدن نمود ، کارمندان توقیف برای مصاحبه کننده گان یوناما اجازه ندارند ، تا موبایل ، کمره ، کمره های ویدیو ، و ریکاردر صدا و کمپیوتر خود را در وقت مصاحبه توقیف شده گان با خود داشته باشند.

یوناما تمام مصاحبه های انجام شده با توقیف شده گان را در یک دیتابیس خاص مستند و ثبت نموده است ، یافته ها و جلسات با اشخاص سوم ، شاهدین قضیه و دیگر اسناد را از منابع همکاران جمع آوری کرده است. مصاحبه کننده گان یوناما از زخم ، علامات ، خراشیده گی در بدن بسیاری توقیف شده گان نظارت کرده ، و علاج طبی برای آن زخمها و بنداز و دیگر شواهد همخوانی با شکنجه و بد رفتاری مشاهده کرد. بسیاری از توقیف شده گان مصاحبه شده گفتند که نیازمند علاج طبی بر زخم که هنگام استنطاق و توقیف برداشته اند دارند. بخاطر دلائل امنیتی و حفظ محرمت ، این گزارش به شماره قضیه توقیف شده گان راجع میدارد. در این زمینه ، بخاطر حفاظت اشخاص توقیف شده ، کلمه "توقیف شده" بر هر شخص مظنون ، متهم و یا محکوم به جرم اطلاق میشود.

معیار اثبات

یافته ها در مورد شکنجه و بد رفتاری

یوناما تمام معلومات (به شمول موارد فردی و شواهد تقویت کننده) موجوده را سنجش نموده تا نشان بدهد که آیا معلومات حاصل شده مقنع و باورکردنی و معتبر است تا به یوناما اجازه دهد یافته ها را بیان نموده و نگرانی خود را در مورد توقیف خانه های مشخص ابراز نموده و خواهان تحقیقات جزایی و اقدامات دیگر شود.

معیار معلومات " کافی ، موثق و قابل اعتماد " اساس این برنامه نظارتی بوده تا تشخیص بدهد که آیا اشکال متداوم شکنجه و بد رفتاری متعارف در حقوق بین المللی در سیستم توقیف اتفاق افتاده است. 13 این گزارش آنعه

¹² بگونه مثال ، در مدت نظارت یوناما بین فروری 2013 و دسمبر 2014 ، یوناما با 173 توقیف شده گان از مجموع 422 مصاحبه شده ادعای شکنجه و بد رفتاری را نمودند. یوناما ادعای 44 از 173 توقیف شده گان ادعا کننده را موثق و معتبر و قابل باور ندانست و ادعای باقی 129 توقیف شده گان را در مورد شکنجه و بد رفتاری تأیید نمود.

¹³ ماده 29 قانون افغانستان همچنان شکنجه را در قانون اساسی ممنوع قرارداده و بیان داشته است " هیچ شخص نمی تواند حتی به مقصد کشف حقایق از شخص دیگر ، اگر چه تحت تعقیب ، گرفتاری یا توقیف و یا محکوم به جزا باشد ، به تعذیب او اقدام کند یا امر بدهد " و قانون جزاء ، همچنان شکنجه را جرم میبندارد. ماده 275 بیان میدارد هرگاه موظف خدمات عامه (به شمول تمام کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان) متهم را بمنظور گرفتن اعتراف شکنجه نماید و یا به آن امر نماید به حبس طویل ، که درحد 5-15 سال است ، محکوم میگردد. شکنجه و بد رفتاری هر دو در حقوق بین المللی بشمول کنوانسیون حقوق مدنی و سیاسی و کنوانسیون منع شکنجه ممنوع میباشد (دولت افغانستان تصویب بدان الحاق شده است) ، به موجب ماده (1) کنوانسیون منع شکنجه ، " هر عمل عمدی که بر اثر آن درد یا رنج شدید جسمی یا روحی علیه فردی به منظور کسب اطلاعات یا گرفتن اقرار از او و یا شخص سوم اعمال می شود ، شکنجه نام دارد. (همچنین) مجازات فردی به عنوان عملی که او یا شخص سوم انجام داده است و یا احتمال می رود که انجام دهد ، با تهدید و اجبار و بر مبنای تبعیض از هر نوع و هنگامی که وارد شدن این درد و رنج و یا به تحریک و ترغیب و یا

مراکز را که "معلومات کافی، مؤثق و قابل اعتماد" که شکنجه و بدرفتاری با احتمال زیاد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه استفاده میشد و چندین قضایا که بیانگر آنست مشخص میکند.

توقیف خانه های که در آن شکنجه و بدرفتاری به طور مداوم ومنظم استفاده گردیده است¹⁴، مراکز هستند که اکثریت توقیف شده گان با ایشان مصاحبه صورت گرفته است معلومات کافی، مؤثق و قابل اعتماد را بیان نمودند که مطابق به معیارات اثبات فوق میباشد. این موضوع بیانگر آن بود که تعداد زیادی از توقیف شدگان (تقریباً یک بر سه از مجموع توقیف شده گان مصاحبه شده) در یک مرکز توقیف معین به احتمال زیاد تحت شکنجه و بدرفتاری واقع شده اند. این بدین معناست که مسولین و مستنطقین آن مرکز باید از شکنجه آگاه بوده، امر نموده، و یا به استفاده شکنجه رضایت نشان داده اند. بنا برین می توان چنین نتیجه گرفت که شکنجه یک پالیسی یا رویه نهادی یک مرکز معین بوده و تنها توسط چند فرد در قضایای استثنایی یا به صورت نادر استفاده نشده است.

در مراکز که استفاده از شکنجه بطور سیستماتیک شناخته شد، نصف از توقیف شده گان و یا زیادتر (50 فیصد و یا زیادتر از توقیف شده گان مصاحبه شده) که در آن مرکز توقیف معین در توقیف بودند، معلومات مؤثق معتبر و مطمینی را ارائه کردند که با معیار اثبات فوق مطابقت می کرد.¹⁵

بخاطر اینکه تمام ادعاهای شکنجه باید تحقیق شوند، یوناما استفاده کلمات "معلومات مؤثق، معتبر و مطمین" (آنچیزیکه قاعدتاً دربخش سیستم جنائی عدلی تحقیقات را براه می اندازد) معیار اثبات نسبت به معیارهای "مظنونیت معقولیت" برگزیده است. بنابر شدید بودن جرم شکنجه و آسیب پذیری قربانیان چنین نقض حقوق بشر معیار معتبر مستند سازی استفاده شده، تا اطمینان حاصل شود، اینکه یوناما در موقعیت خوبی قرار داشته باشد، تا پیشنهادات بنیادی و فعالیت های دقیق جهت خاتمه دادن به استفاده از شکنجه تقدیم نماید.

مقایسه نتایج دوره های نظارتی یوناما

گزارش فعلی، شامل یک مقایسه کلی از نتایج یافته های در مورد واقعات شکنجه و بدرفتاری توقیف شده گان مصاحبه شده طی 23 ماه نظارت بین فبروری 2013 و دسمبر 2014، با یافته های سابق 14 ماه نظارت یوناما بین اکتوبر 2011 و دسمبر 2012 میباشد. برای تحدید مقایسه معلومات در هر دو نظارت، احتمال اشتباه نمونه های از

با رضایت و عدم مخالفت مامور دولتی و یا هر صاحب مقام دیگر انجام گیرد، شکنجه تلقی می شود. "این شامل درد و یا رنج ناشی شده از یا موجود یا ناخواسته از اجراء قانونی را در بر نمی گیرد. شکنجه از دیگر رفتارهای ظالمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز (بد رفتاری) متمایز می شود، به دلیل شدید بودن دردی که ایجاد میکند، تعدد داشتن در ایجاد درد و این واقعیت که درد شدید ویا وارد شده است برای هدف خاص، یعنی کسب اعتراف، ایجاد ترس و یا اجبار. هم شکنجه و هم بدرفتاری در حقوق بین الملل منع شده است، به شمول میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی و کنوانسیون منع شکنجه. فرق بین شکنجه و بدرفتاری براساس حالات جنس، سن، وضعیت صحی قربانی، روش برخورد، اثر فیزیکی و روانی موثر میباشد. برای معلومات بیشتر به ضمیمه 2 مراجعه شود.

¹⁴ بر اساس اهداف این گزارش، یوناما از اصطلاح "مداوم ومنظم" و "سیستماتیک" به منظور نشان دادن حضور یک پالیسی یا رویه در یک مرکز معین استفاده می کند.

این گزارش این ادعا را ندارد که استفاده از شکنجه و بدرفتاری جزئی از پالیسی سیستماتیک حکومت در سطح ملی یا در یک نهاد بوده است.

¹⁵ تنها مراکز که یوناما مصاحبه انجام داد تعداد کافی بلند توقیف شده گان در نظر گرفته شده است. بطور مثال، 100 فیصد توقیف شده گان مصاحبه شده در نیلی دایکندی، ریاست امنیت ملی سمنگان و پولیس ملی افغان در لوگر معلومات مؤثق معتبر قابل باور در مورد استفاده شکنجه تقدیم نمودند. با آنهم، این سه مراکز در

بحث مراکز استفاده شکنجه قرار داده نشد، زیرا تنها توانست دو توقیف شده را در هر مرکز و سه توقیف شده را در لوگر مصاحبه نماید

توقیف شده براساس مدت زمان نظارت سنجش شده است. تعداد تقریبی توقیف شده گان در سیستم بر روز بوده ، و مجموع تعداد توقیف شده گان بر روز ها بوده است.

در مورد گزارش 2013 با نمونه گیری 635 ، حد اشتباه جمع و یا منفی 3.89 فیصد است ، کمتر از 19 بار از 20 (سطح اعتماد 95 فیصد) سنجش شده است. در مورد گزارش ماه جنوری 2015 با نمونه گیری 790 توقیف شده ، حد اشتباه جمع و یا منفی 3.48 فیصد ، کمتر از 19 بار از 20 (سطح اعتماد 95 فیصد) تشخیص گردید. سنجش کمتر اشتباه در گزارش فعلی 2015 تعداد بیشتر توقیف شده گان در سیستم و بیشتر مدت براساس روز ، و مجموع تعداد توقیف شده گان بر روزها تاثیر زیاد خواهد داشت. بدین اساس ، یوناما تشخیص داد که تمام معلومات قابل مقایسه بوده ، بدین گونه ، یافته های وسیع سیستم شاید قابل بر اساس عناوین دو مرحله گزارش مقایسه شود.

یوناما خاطر نشان نمود ، برای تقویت معلومات و تمثیل ملی و وسیع بودن سیستم ، معلومات گزارش فعلی از تعدادی زیاد از مراکز توقیف جمع آوری گردیده است.

توانائی ملی برای رفع شکنجه و بد رفتاری ، جوابگوئی و تطبیق فرمان 129 ریاست دولت برای دانستن چگونگی رسیدگی حکومت در مورد نگرانی ها و ادعاهای شکنجه و بد رفتاری توقیف شده گان منازعات مسلحانه و توقیف های غیر قانونی و خودسرانه وسیع ، یوناما روش های مختلف را بکار برد. بدین منظور ، یوناما تمرکز بالای تطبیق فرمان 129 رئیس جمهور کرد.

به تعقیب نشر گزارش ماه جنوری 2013 یوناما و یافته های شکنجه و بد رفتاری توسط هیئت بعدی حقیقت یاب ، جناب رئیس جمهور حامد کرزی فرمان 129 (16 فبروری 2013)¹⁶ رئیس جمهور را صادر کرد ، که دربرگیرنده 12 دستور ، هدیایات به ادارات مربوط بمنظور خاتمه دادن به شکنجه بود. برای نظارت از تطبیق فرمان ، یوناما با مقامات دولتی بشمول ستره محکمه ، مرستیال لوی خارنوالی ، مرستیال لوی خارنوالی در امور نظامی ، رئیس خارنوالی جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی ، رئیس تنفیذ احکام لوی خارنوالی ، رئیس اداره 47 ریاست امنیت ملی ، رئیس جندر و حقوق بشر و حقوق اطفال وزارت امور داخله ، و مقامات از اکادمی پولیس و رئیس تفتیش وزارت داخله ، جلسات مختلف را در طول ماه ها زیادی انجام داد.

یوناما همچنان با اعضای ایساف ، مشاورین ماموریت پولیس اروپا در افغانستان ، رئیس انجمن وکلای مدافع افغانستان ، نمائنده های کمیسیون مستقل حقوق بشر و موسسات حقوق بشر و مساعدين حقوقی ملاقات نمود.

در سطح ولایت ، یوناما در دوران نظارت خود بصورت منظم با اعضای محاکم ، خارنوالان ، وکلای مدافع ، مقامات مراکز توقیف ، افسران ساحوی ایساف مصاحبه ها و ملاقات را انجام داد.

یوناما مکاتبات را با رئیس ستره محکمه ، لوی خارنوالی ، ریاست دارالانشاء شورای وزیران ، وزارت عدلیه ، وزارت داخله و ریاست امنیت ملی در مورد اقدامات اتخاذ شده برای تطبیق فرمان 129 رئیس جمهور تبادل نمود.

16 به ضمیمه شماره کاپی فرمان 129 رئیس جمهور افغانستان ، برای تطبیق سفارشات هیئت حقیقت یاب در مورد موجودیت شکنجه و بد رفتاری در توقیف خانه های افغانستان (16 فبروری 2013).

یوناما همچنان معلومات گزارشات تقدیم شده لوی خرنوالی که توسط هیئت های شان در مورد ادعاهای شکنجه در سال 2013 تحریر شده بود ، و دیگر اسنادها را تحلیل و ارزیابی کرد. یوناما گزارشی را که توسط هیئت های موظف لوی خرنوالی برای هرات و کندهار تهیه گردیده بود دریافت کرد ، اما گزارش تهیه شده هیئت کابل را دریافت نکرد. چهار گزارش از پیشرفت ها در ریاست امنیت ملی ، سه گزارش پیشرفت لوی خرنوالی افغانستان ، و یک گزارش از وزارت امور داخله که برای دارالانشاء شورای وزیران ریاست جمهوری افغانستان تهیه شده بود ،¹⁷ و یوناما درخواست نموده حاصل کرد. این گزارشات حاوی بیانات این ادارات در مورد اقدامات اتخاذ شده شان در برابر تطبیق فرمان 129 رئیس جمهور است.

یوناما همچنان اسنادهای وزارت داخله ، ریاست امنیت ملی ولوی خرنوالی افغانستان را که برای کارمندان خود ارسال کرده بود ، مانند اوامر ، هدایات رهنمودی ، پالیسی ها در مورد حقوق بشری توقیف شده گان ، که بر ممانعت شکنجه و حتمی بودن احترام بر تضمینات مراحل محاکماتی تاکید داشت تحلیل نمود.

اخیرا ، یوناما بر تلاش هایکه برای تأیید و تحقیقات مسائل و جوابگوئی درمورد پیشبرد ادعاهای شکنجه که از طریق میکانیزم های عدالت غیر رسمی توسط ادارات مربوط گرفته شده بود ، نظارت کرد.

توانائی ملی برای رفع شکنجه و بد رفتاری ، جوابگوئی و تطبیق فرمان 129 ریاست دولت

برای دانستن چگونگی رسیدگی حکومت درمورد نگرانی ها و ادعاهای شکنجه و بد رفتاری توقیف شده گان منازعات مسلحانه و توقیف های غیر قانونی و خودسرانه وسیع ، یوناما روش های مختلف را بکار برد. بدین منظور ، یوناما تمرکز بالایی تطبیق فرمان 129 ریاست دولت کرد.

به تعقیب نشر گزارش ماه جنوری 2013 یوناما و یافته های شکنجه و بد رفتاری توسط هیئت بعدی حقیقت یاب ، جناب رئیس جمهور حامد کرزی فرمان 129 (16 فبروری 2013) ریاست دولت را صادر کرد ، که دربرگیرنده 12 دستور ، هدایات به ادارات مربوط بمنظور خاتمه دادن به شکنجه بود. برای نظارت از تطبیق فرمان ، یوناما با مقامات دولتی بشمول ستره محکمه ، مرستیال لوی خرنوالی ، مرستیال لوی خرنوالی در امور نظامی ، رئیس خرنوالی جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی ، رئیس تنفیذ احکام لوی خرنوالی ، رئیس اداره 47 ریاست امنیت ملی ، رئیس جندر و حقوق بشر و حقوق اطفال وزارت امور داخله ، و مقامات از اکادمی پولیس و رئیس تفتیش وزارت داخله ، جلسات مختلف را در طول ماه ها زیادی انجام داد.

یوناما همچنان با اعضای ایساف ، مشاورین ماموریت پولیس اروپا در افغانستان ، رئیس انجمن وکلای مدافع افغانستان ، نمائنده های کمیسیون مستقل حقوق بشر و موسسات حقوق بشر و مساعدين حقوقی ملاقات نمود.

در سطح ولایت ، یوناما در دوران نظارت خود بصورت منظم با اعضای محاکم ، خرنوالان ، وکلای مدافع ، مقامات مراکز توقیف ، افسران ساحوی ایساف مصاحبه ها و ملاقات را انجام داد.

¹⁷ فرمان 129 ریاست دولت ، به ادارات حکومتی وظیفه سپرده است ، تا هر سه ماه گزارش از اجراءات خود را که در مطابقت با فرمان گرفته اند به دفتر ریاست جمهوری بفرستند.

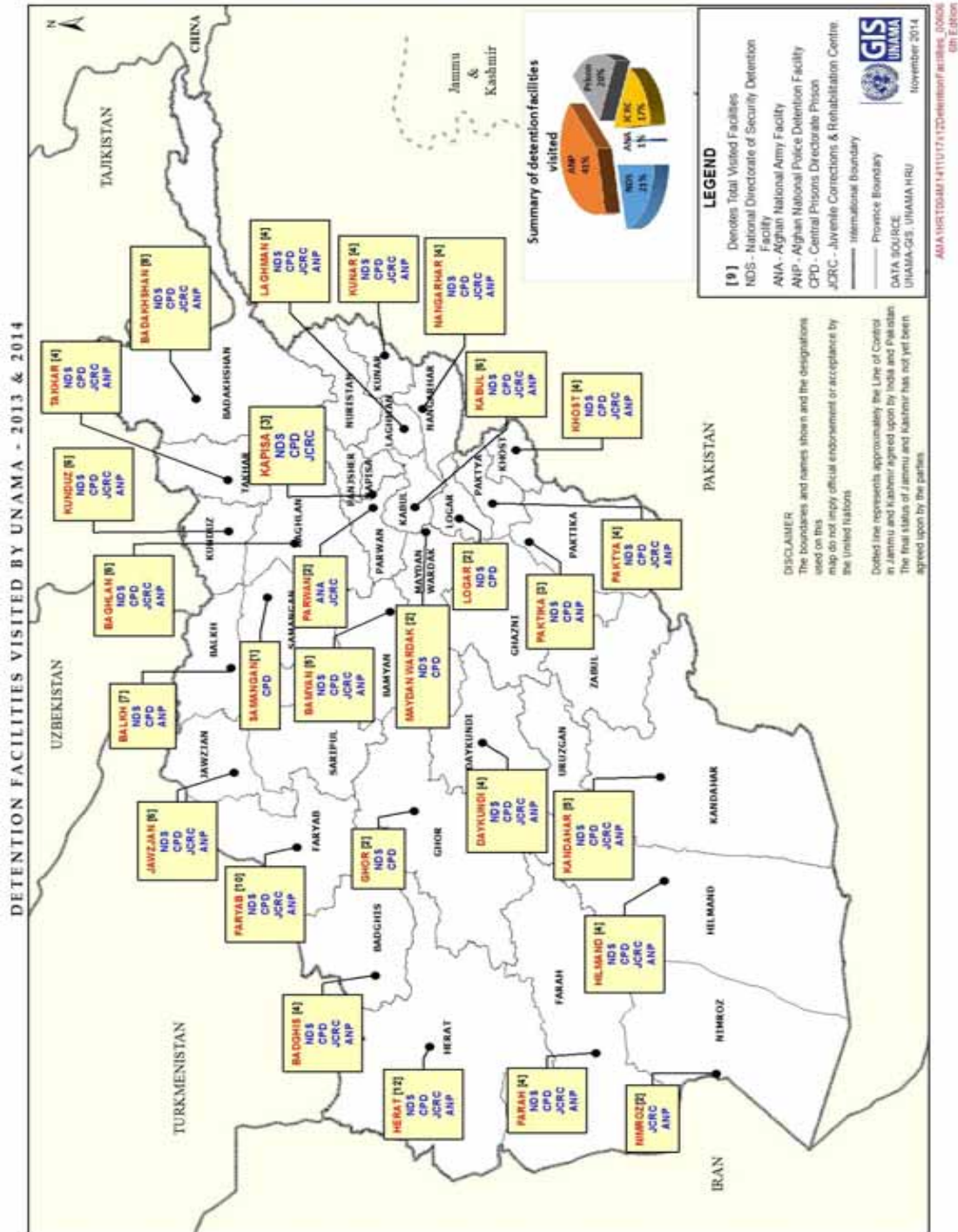
یوناما مکاتبات را با رئیس ستره محکمه ، لوی خارنوالی ، ریاست دارالانشاء شورای وزیران ، وزارت عدلیه ، وزارت داخله و ریاست امنیت ملی در مورد اقدامات اتخاذ شده برای تطبیق فرمان 129 ریاست دولت تبادل نمود.

یوناما همچنان معلومات گزارشات تقدیم شده لوی خارنوالی که توسط هیئت های شان در مورد ادعاهای شکنجه در سال 2013 تحریر شده بود ، و دیگر اسنادها را تحلیل و ارزیابی کرد. یوناما گزارشات را که توسط هیئت های موظف لوی خارنوالی برای هرات و کندهار تهیه گردیده بود دریافت کرد ، اما گزارش تهیه شده هیئت کابل را دریافت نکرد. چهار گزارش از پیشرفت ها در ریاست امنیت ملی ، سه گزارش پیشرفت لوی خارنوالی افغانستان ، و یک گزارش از وزارت امور داخله که برای دارالانشاء شورای وزیران ریاست جمهوری افغانستان تهیه شده بود ، و یوناما درخواست نموده حاصل کرد. این گزارشات حاوی بیانات این ادارات در مورد اقدامات اتخاذ شده شان در برابر تطبیق فرمان 129 ریاست دولت است.

یوناما همچنان اسنادهای وزارت داخله ، ریاست امنیت ملی و لوی خارنوالی افغانستان را که برای کارمندان خود ارسال کرده بود ، مانند اوامر ، هدایات رهنمودی ، پالیسی ها در مورد حقوق بشری توقیف شده گان ، که بر ممانعت شکنجه و حتمی بودن احترام بر تضمینات مراحل محاکماتی تاکید داشت تحلیل نمود.

اخیرا ، یوناما بر تلاش هایکه برای تأیید و تحقیقات مسائل و جوابگوئی درمورد پیشبرد ادعاهای شکنجه که از طریق میکانیزم های عدالت غیر رسمی توسط ادارات مربوط گرفته شده بود ، نظارت کرد.

نقشه 1: 128 مراکز توقیف خانه های که یوناما از آن دیدن نمود

فصل سوم: خلاصه گزارش

"من و بعضی از اقارب و دوستانم توسط پولیس ملی افغان دستگیر شدیم، و ما را به اداره مبارزه علیه تروریسم بردند، و پرسیدند که آیا من اسلحه داشتم، من جواب دادم که نخیر، یکی از افسران مبارزه علیه تروریسم بمن گفت که من عمل تروریستی را انجام داده ام. من گفتم آنطوریکه شما میگوید واقعیت ندارد، من تنها یک کارگر عادی هستم. هر قدر که من میگفتم همان اندازه عصبانی میشد، و مرا با پیپ کیبلی در پا هایم لت و کوب کرد، مرا شوک های برقی داد. لین ها را در انگشتان پایم وصل کردند و ولتاژ را برق را با یک چرخه افزایش میدادند، در اثناء شوک های برقی تنفس کرده نمیتوانستم، و بعد از آن دیگر نتوانستم راه بروم. همان اشخاص با من سه بار این کار را انجام دادند. کسی گلوی من را با دستانش نیز خفه کرد، به همین خاطر احساس درد میکنم، کسانیکه مرا شکنجه کردند برخی آن لباس پولیس و دیگران لباس ملکی بر تن داشتند."¹⁸

توقیف شده 330، ماه اگست 2014 پولیس هرات.

"من امکانات ضروری را بحیث یک افسر حقوق بشر ریاست امنیت ملی، که کار های خود را انجام دهم ندارم، در ریاست امنیت ملی فرهنگ معافیت تخلف حقوق بشر حاکم است، مسول ریاست امنیت ملی همکار نبوده، و دیگر همکاران نیز شانه خالی میکنند، و برای من صرف مشوره میدهند که این امر را بگذارم. لیکن بصورت مستقیم کسی مانع کارهایم نمیشود، مگر مقاومت سلبی وجود دارد، در عمل عدم همکاری لوجستیکی میباشد. گزارش های که من به آمرین خود به کابل میفرستم بالایش اجراءات صورت نمیگیرد." **افسر ولایتی حقوق بشر ریاست امنیت ملی، سپتمبر 2014**

مقدمه

هیئت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان از سال 2010، بر اساس ماموریت سالانه از طرف شورای امنیت سازمان ملل متحد، از وضعیت برخورد با توقیف شده گان جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی در مراکز سلب آزادی افغانسنان نظارت کرد¹⁹. از ماه اکتوبر 2010 الی دسمبر 2012، با همکاری ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله، یوناما 1014 توقیف شده گان منازعات مسلحانه، که در 89 توقیف خانه ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان نگهداری میشدند مصاحبه نمود، و در نتیجه دو گزارش از یافته های خود را در ماه اکتوبر 2011 و در ماه جنوری 2013 بدست نشر عامه سپرد.²⁰

گزارشات سالهای 2011 و 2013 شواهد موثق و معتبر و مطمئن را نشان میدهد که نصف از توقیف شده گان منازعات مسلحانه که با ایشان مصاحبه صورت گرفت شکنجه و بدرفتاری را در اثناء استنطاق -بخاطر گرفتن اقرار و یا معلومات- در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان تجربه کرده اند. یوناما همچنان دریافت کرد

18 تمام مراجع به نام واشخاص (علیه کسانیکه ادعا صورت گرفته و توقیف شده گان) که منجر به شناخت منبع آن شود بخاطر نگهداشت امنیتی و حفظ رازداری منبع حذف شده است. تمام تواریخ که در مورد توقیف شده تذکر رفته، اشاره به ماه میکند که شکنجه و بدرفتاری در همان توقیف خانه واقع شده است.

19 به بخش ماموریت هیئت معاونت سازمان ملل متحد یوناما مراجعه شود

20 یوناما، دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد: برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در افغانستان (اکتوبر 2011) و برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان یکسال بعد (جنوری 2013) در سایت

<http://unama.unmissions.org/Default.aspx?tabid=12261&language=en-US> موجود است.

که شکنجه در برخی از توقیف خانه های ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان بطور سیستماتیک اعمال میشد، اما با خاطر نشان کردن این مطالب که ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان و حکومت افغانستان که شکنجه و بد رفتاری توقیف شده گان جز موقف پالیسی حکومتی و همان اداره نمیباشد.

و همچنان گزارش ها دریافت نمود که اقدامات توسط نیروهای بین المللی (ایساف) بمنظور رفع شکنجه در توقیف خانه های افغانستان بشمول توقف انتقال توقیف شده گان در مراکز توقیف که شکنجه بطور سیستماتیک در همان مرکز امنیت ملی و پولیس ملی افغان اعمال میشد اتخاذ شده است. برنامه بررسی دوباره تأیید همان مراکز توقیف جریان دارد. گزارشات یوناما در برگیرنده 82 سفارشات برای وزارت خانه های مربوط حکومت و همکاران بین المللی میباشد.

در گزارش 2013 خاطر نشان شد، با وجود تلاش های قابل ملاحظه حکومت و همکاران بین المللی در سالهای 2012 برای رفع شکنجه، استفاده از آن در برخی از توقیف خانه ها هنوز هم ادامه دارد. در سال 2013، رئیس جمهور سابق، جناب حامد کرزی هیئت حقیقت یابی را برای تحقیق یافته های یوناما در ماه جنوری 2013 تعیین نمود،²¹ هیئت از توقیف خانه های کابل، کندهار و هرات دیدن کرده و با 284 توقیف شده گان مصاحبه انجام دادند و یک گزارش 18 صفحه ای را برای رئیس جمهور کرزی از یافته های خود با 11 سفارشات تقدیم نمودند.²² هیئت حقیقت یاب رئیس جمهور موجودیت شکنجه بشمول لت و کوب، تهدید و بد رفتاری 136 توقیفی مصاحبه شده از 284 (47 فیصد) در برخی از توقیف خانه های ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان را تأیید کرد. هیئت حقیقت یاب بیان داشتند که شکنجه سیستماتیک را در مراکز توقیف و محابس افغانستان دریافت نکردند. همچنان هیئت حقیقت یاب دریافتند که توقیف شده گان به خدمات صحی بشمول کسانیکه قربانی شکنجه بودند و به وکیل مدافع از ابتداء گرفتاری دسترسی نداشتند.

در 16 ماه فبروری 2013، در پاسخ به سفارشات هیئت حقیقت یاب، رئیس جمهور سابق افغانستان کرزی فرمان 129 رئیس جمهور را صادر کرد که در برگیرنده 12 اوامر به ادارات مختلف مربوط بود.²³ این فرمان اداره لوی خاړنوالی را موظف میدارد تا مرتکبین جرم شکنجه را مورد پیگرد عدلی قرار داده و از اعمال شکنجه جلوگیری نماید، و نیز برای پولیس و کارمندان نیروهای امنیتی رهنمود شده تا توقیف شده گان را شکنجه نکنند، و مسولیت های قانونی خود را اعمال نموده، دسترسی توقیف شده گان به وکیل مدافع و خدمات صحی فراهم نمایند، کسانیکه غیر قانونی دستگیر گردیده رها کرده، و تمام مراحل استنطاق را ثبت ویدیوئی نمایند. و ادارات موظف شده اند تا هر سه ماه از مفاد تطبیق فرمان رئیس جمهور به دفتر ریاست جمهوری گزارش دهند. به تعقیب صدور فرمان 129، یوناما نظارت خود را از نحوه برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در تمام مراکز سلب آزادی افغانستان ادامه داد و دقیقاً روی چگونگی تطبیق فرمان 129 توسط ادارات حکومتی، و از اینکه آیا اقدامات اتخاذ شده برای جلوگیری و بازدارنده گی شکنجه موثر بودند، یوناما نظارت کرد.

21. بخاطر نام های اعضای هیئت حقیقت یاب که در فرمان 129 آمده به ضمیمه نمبر 4 این گزارش مراجعه شود.

22. روش هیئت حقیقت یاب ریاست جمهوری مختص به توقیف شده گان منازعات مسلحانه نبود ویا چوکات زمانی مشخص نداشت (گزارش یوناما تمرکز بالای توقیف شده گان مسلح در طول زمانی یکسال بود). گزارش هیئت حقیقت یاب رئیس جمهور بدست نشر سپرده نشد، لیکن با درخواست از اداره امور رئیس جمهور حاصل شد، و نزد یوناما موجود میباشد.

23. به ضمیمه 4 این گزارش، نسخه فرمان 129 رئیس جمهور جمهوری اسلامی افغانستان مورخ 16 جنوری 2013 در مورد تطبیق پیشنهادات هیئت حقیقت یاب ریاست جمهوری برای موجودیت شکنجه و بد رفتاری در توقیف خانه های افغانستان، مراجعه شود.

یافته های گزارش فعلی

گزارش فعلی نشان دهنده یافته های نظارت یوناما از توقیف منازعات مسلحانه از تاریخ 1 فبروری 2013 الی 31 دسامبر 2014 میباشد، و شامل یک مقایسه کلی با یافته های قبلی نظارت یوناما از توقیف خانه ها (دوره اکتوبر 2011 و دسامبر 2012 در گزارش ماه جنوری 2013 به تفصیل آمده) میباشد.

گزارش فعلی یوناما مطالعات جدید را در مورد اینکه چگونه حکومت افغانستان نگرانی ها را در مورد شکنجه و بد رفتاری در توقیف خانه ها رفع کرده و اقدام برای جوابگوئی در چوکات تطبیق فرمان 129 میباشد. و گزارش فعلی برای تقویت تلاش ها جهت خاتمه دادن و جلوگیری از شکنجه و بد رفتاری سفارشات جدیدی را برای حکومت افغانستان و همکاران بین المللی ارائه میدارد.

کارمندان ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله برای دسترسی به توقیف شده گان و مراکز توقیف در همین مدت نظارت با یوناما همکاری نمودند. یوناما اکثرا برای شریک ساختن نگرانی ها، تبادل معلومات لازم و تعقیب اقدامات اتخاذ شده با کارمندان هر دو ارگان در کابل و ولایات ولسوالی ها ملاقات نمود.

یوناما با 790 توقیف شده منازعات مسلحانه و محکومین در محابس بشمول 105 طفل که توسط پولیس ملی افغان، پولیس ملی سرحدی، اردوی ملی افغانستان، پولیس محلی افغان و ریاست امنیت ملی که متهم به جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی شده بودند مصاحبه انجام داد. برعلاوه 35 توقیف شده گان که بنسبت جرائم غیر منازعات مسلحانه دستگیر گردیده بودند مصاحبه نمود.²⁴ نظارت یوناما در برگیرنده 221 مراکز در 28 ولایات با مصاحبه های انجام شده بین 1 جنوری 2013 و 31 دسامبر 2014 میباشد.²⁵

با استفاده میتود های قبول شده بین المللی، بهترین معیارها و روش، یوناما شواهد موثق معتبر و مطمئن را دریافت نمود، که 243 (33 فیصد) توقیف شده گان مصاحبه شده از مجموع 735 -یا یکی از سه توقیفی مصاحبه شده- در برخی از مراکز ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان، اردوی ملی افغان و پولیس محلی افغان در مدت 19 ماه نظارت شکنجه و یا بد رفتاری شده اند.²⁶

یوناما بصورت کل 14 فیصد کاهش واقعات شکنجه را در بین توقیف شده گان مصاحبه شده در مدت نظارت فعلی در مقایسه مدت نظارت قبلی دریافت کرد، در حالیکه مطالعات فعلی 35 فیصد (278 از 790 توقیف شده گان مصاحبه شده) شکنجه و بد رفتاری را نشان میدهد و گزارش قبلی²⁷ یوناما 49 فیصد (314 از 635 توقیف شده مصاحبه شده) واقعات شکنجه و یا بد رفتاری را تشخیص نموده بود.²⁸

24. برای تفصیل کامل در مورد نمونه های توقیف شده گان مصاحبه شده یوناما در مدت نظارت به بخش میتودولوژی این گزارش مراجعه شود. به اکریت توقیف شده گان نسبت عضویت، کمک کننده، افراد مسلح طالبان و یا دیگر مخالفین مسلح حکومت داده شده بود. براساس تعریف کنوانسیون حقوق طفل، تعریف طفل به شخص اطلاق میشود که زیر سن 18 باشد (17-0). یوناما در مورد توقیف شده گان که مظنون، متهم و یا محکوم شده اند کدام نتیجه گیری و یا تخمین بر بری الذمه و یا مجرم بودنشان نکرده است.

25. یوناما برخی از مراکز توقیف را چند بار مختلف نظارت نموده است.

26. از 790 توقیف شده گان مصاحبه شده، حد اکثر نصف (406 توقیف شده گان) ادعای شکنجه را نموده اند. از جمله 406، یوناما 278 (69 فیصد) مورد ادعا را دریافت کرد که موثق معتبر و قابل باور هستند. بخاطر رفع نگرانی ها احتمالات ادعا های دروغ شکنجه بطور عموم و بشکل اینکه یکی از پرو پاگندا بحیث مخالفین دولت، یوناما الگو ها ادعای شکنجه و بد رفتاری را بصورت مجموعی و انفرادی در هر مرکز بخاطر دریافت صحت ادعا روش همان مرکز را مشخص و تحلیل کرد تا دروغ بافته شده را دریابد. برعلاوه مصاحبه با توقیف شده گان با تعداد از همکاران و دیگر منابع، اسناد ها، عکس ها، و شواهد شکنجه و بد رفتاری ها را دریافت کرد. این معلومات در ضمیمه 1: در مورد سوال و جواب یوناما در مورد میتودولوژی. این راپور از تعریف قبول شده بین المللی شکنجه و بد رفتاری در ماده 1 کنوانسیون منع شکنجه و تفصیل آن در ضمیمه 2: قوانین قابل تطبیق به تفصیل نوشته شده است.

27. این مهم خواهد بود که اشاره شود تغییرات در سطح کل در نمونه های که یوناما از بد رفتاری و شکنجه با توقیف شده گان در محلات که از آن بازدید صورت گرفت مصاحبه نمود، در طول دوره نظارت یوناما در رابطه به تمام محلات بطور وسیع از آن مراکزیکه دیدن نکرده و یا دسترسی نداشته در مورد شکنجه و بد رفتاری نظر دهد.

زمانیکه شکنجه واقع می شود، مانند دریافت های قبلی یوناما، بدترین شکل روش استنطاق توسط کارمندان ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان و پولیس محلی و یا اردوی ملی افغان اعمال می شود که درد ورنج شدید بر توقیف شده درهنگام بازرسی ها وارد می شود، و برای بدست آوردن اعتراف و یا دریافت معلومات بود. این روش شکنجه محسوب شده و در مخالفت جدی حقوق بشری و جرم تحت حقوق بین المللی شناخته می شود.²⁹ و شکنجه و بدرفتاری در قانون افغانستان³⁰ نیز جرم بوده و این روش همچنان در مخالفت با آموزه های اساسات کلی اسلام و قوانین شریعت قرار دارد.³¹

شانزده روش مختلف از شکنجه توسط توقیف شده گان توصیف گردید. شکنجه بصورت لت وکوب طولانی شدید با کیل، پیپ ها، رابر ویا شاخچه های چوب (لت کردن در قف پاها)، مشت زدن، ضربه زدن، لگد زدن در تمام بدن، بشمول پرش بالای بدن توقیف شده، فشار دادن اعضای تناسلی بشمول چرخش توسط پلاس (انبور)، تهدید مرگ ویا تهدید تجاوز جنسی اعمال می شود. دیگر اشکال گزارش داده شده تعلیق، شوک برقی، در موقعیت فشار قرار دادن، استاده شدن طولانی جبری، در گرما ویا سردی شدید، استاده شدن اجباری، نشستن و برخاستن مکرر، مجبور نمودن به آب نوشیدن زیاد و ممانعت از غذا، آب ویا ادای نماز در وقت آن بود.

چندین واقعات کشیدن ناخن انگشتان ویا ناخن پاها و گذاشتن کالا ویا خریطه پلاستیک در دهن توقیف شده، بینی و سر وی را محکم گرفتن سبب شده است که توقیف شده خفه و همچنان حواس خود را از دست بدهد "مانند غرق مصنوعی بدون آب" گزارش داده شده است. توقیف شده گان گفتند زمانیکه از اعتراف بجرم نسبت داده شده خود داری می کردند ویا نمیتوانستند معلومات را بدهند ویا تایید نمایند، چند نوع شکنجه بالای شان با بالا بردن درجه شدت آن استفاده می شود. اکثریت توقیف شده گان گزارش داده اند، شکنجه زمانی توقف داده

این تغییر 14 فیصد کاهش در مورد نمونه های که یوناما در زمان محدود در مراکز محدود با توقیف شده گان مصاحبه شده می باشد، و ممکن بیان زیادت در مراکزیکه یوناما به آن دسترسی نداشته را نشان دهد.

28. به بخش میتودولوژی این گزارش مراجعه شود: یوناما بصورت کل 16 فیصد کاهش واقعات شکنجه را در بین توقیف شده گان مصاحبه شده در مدت نظارت فعلی با مقایسه مدت نظارت قبلی دریافت کرد. به اساس نتایج، نمونه های توقیف شده گان مصاحبه شده در مدت هر دو نظارت عموماً قابل مقایسه است. یوناما دریافت که معلومات موجود در گزارش فعلی بر اساس مراکز بیشتر می باشد، که نشان دهنده پوشش وسیع از سطح کشور را نشان دهد.

29. به ضمیمه دوم این گزارش در مورد قوانین نافذ بر جرائم جنگی جرم شکنجه در جنگ های داخلی در منشور محکمه جنایات بین المللی که افغانستان در آن در سال 2003 ملحق شده نگاه کنید.

30. حکومت افغانستان در ماه جون 1987 کنواسیون منع شکنجه رفتارظالمانه، غیرانسانی و رفتار و مجازات تحقیرآمیز را تصویب نموده، ماده 29 قانون افغانستان

همچنان شکنجه را در قانون اساسی ممنوع قرارداده و بیان داشته است "هیچ شخص نمی تواند حتی به مقصد کشف حقایق از شخص دیگر، اگر چه تحت تعقیب، گرفتاری یا توقیف و یا محکوم به جزا باشد، به تعذیب او اقدام کند یا امر بدهد" و قانون جزاء، همچنان شکنجه را جرم میبندد. ماده 275 بیان میدارد هرگاه موظف خدمات عامه (به شمول تمام کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان) متهم را بمنظور گرفتن اعتراف شکنجه نماید و یا به آن امر نماید به حبس طویل، که درحد 15-5 سال است، محکوم میگردد

31. در مشوره با علماء اسلامی در افغانستان، یوناما دریافت کرد که تحت قانون شریعت، منع شکنجه بمقصد حفظ تمام انسان ها می باشد، بشمول کسانی که بیعت دشمن، کافر ویا دیگری تلقی میشوند. یوناما ملاحظه کرد که در مورد شکنجه در شریعت اسلامی فرقی بین مسلمان و غیر مسلمان وجود ندارد. قرآن کریم به مکلفیت های مثبت برای مسلمانان اشاره میکند، تا با تمام اشخاص بشمول اشخاص متنفذ، و اسیران جنگی بصورت خوب و بر اساس تقوی عمل گردد. دلائل تطبیق یکسان قوانین برای توجه به چنین اشخاص در دو آیه از قرآن کریم توصیه شده است. دلائل مشابه ممانعت در حدیث شریف (مقامات کمیسیون اسلامی) نیز ذکر شده است. به طور ذیل: قرآن سوره (الانسان 78:8) "و بر دوستی خدا به فقیر و اسیر و یتیم طعام می دهند" تنها برای رضای خداوند جل جلاله شما طعام میدهم: هیچ پاداش، و نه شکر از شما نمیخواهم" قرآن کریم (سوره الهانده 5:8) "ای کسانی که ایمان آورده اید برای خدا به داد برخیزید و به عدالت شهادت دهید و البته نباید دشمنی گروهی شما را بر آن دارد که عدالت نکنید عدالت کنید که آن به تقوا نزدیکتر است و از خدا پروا دارید که خدا به آنچه انجام می دهید آگاه است. حدیث (الشیبانی، السیر الکبیر، 2/591، باب معامله با اسیران جنگی گروگان، اسیر). حدیث مشهور در رابطه به تطبیق اسلام در مورد معامله اسیران جنگی مرتبط با حقوق بین الملل بشردوستانه اینست: " آنها را مجبور نکنید که در زیر گرمی آفتاب و نه زیر گرمی شمشیر جمع شوند. بگذارید راحت شوند و آب بنوشند، تا اینکه احساس راحتی کنند".

میشد که آنها مجبور به اعتراف میشدند گاهی در برابر کمره ویدئو ویا وقتیکه حاضر شدند شصت خود را در اوراق بگذارند.³²

یوناما بار دیگر³³ گزارشات را مبنی بر موجودیت مراکز بدیل توقیف یا غیر رسمی پولیس ملی افغان و ریاست امنیت ملی دریافت کرد. این ادعا نگرانی ها را در مورد استفاده از چنین محلات برای تحقیق و شکنجه توقیف شده گان منازعات مسلحانه³⁴، جایکه برای موسسات نظارت کننده که از مراکز رسمی دیدن مینمایند، غیرقابل دسترس است افزایش میدهد.

یوناما همچنان از تلاش های دروه 23 ماه حکومت برای رسیدگی به شکنجه بشمول تطبیق فرمان 129 رئیس جمهور نظارت بعمل آورد. نظارت یوناما اینست که این تلاش ها در حالیکه قابل ملاحظه است، اما نتایج مختلط داشته است. یوناما پیشرفت ها، به شمول دریافت 14 فیصد کاهش شکنجه در بین 790 توقیفی مصاحبه شده، در مقایسه با نظارت های قبلی را تشویق میکند.³⁵ این کاهش شاید ناشی از صدور پالیسی های جدید، اوامر بر منع شکنجه، ازدیاد تفتیش ها از مراکز توقیف توسط موسسات بیرونی، تمرکز روی آموزش تعلیمی وروش های بدیل تحقیق و دیگر اقدامات اتخاذ شده توسط فعالین داخلی و بین المللی میباشد.

گرچه تلاش ها شامل جوابگوئی حکومت بر شکنجه و بد رفتاری نمیباشد. همانند یافته های قبلی، یوناما از عدم جوابگوئی برای مرتکبین شکنجه وکاستی های تحقیقات و تعقیب عدلی اندک، انفکاک از وظیفه و اقدامات انضباطی اداری برای عاملین شکنجه را همراه داشت دریافت کرد. سیستم جوابگوئی داخلی و میکانیزم نظارتی مشتمل بر بخش های حقوق بشر و تفتیش ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله موثر نبوده، غیرمستقل، فاقد صلاحیت و ناتوان میباشد.

این ادامه معافیت سبب شده تا شکنجه قسمیکه در این گزارش بیان شده ادامه پیدا کند، قسمیکه یافته ها نشان میدهد، در حالیکه واقعات شکنجه کاهش پیدا کرده، اما کارمندان افغان تا حال از شکنجه یک بر سه، از 790 توقیفی مصاحبه شده (35 فیصد) استفاده میکنند.

یوناما همچنان دریافت نموده است، شکنجه بخاطر آن دوام دارد که کارمندان در ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان باور دارند برای محکوم کردن اشخاص مرتکب و یا همکاران شان در جرایم منازعات مسلحانه، و دور کردن آنها از ساحه جنگ شکنجه بهترین راه برای گرفتن اقرار آنها میباشد. وعامل دیگر دوام شکنجه اینست که تقریباً همه وقت سیستم جزائی افغانستان اعتراف را بحیث مدرک اول اثبات جرم یک قضیه و محکومیت میپندارند.³⁶

32. با بسیاری از توقیف شده گان را که در این گزارش و گزارشات قبلی مصاحبه شده اند بد رفتاری شده است. گذاشتن شصت بطور معمول به عنوان رضایت وامضاء در همان قضایای گرفته میشود.

33. در مورد مراکز غیر رسمی به گزارش قبلی به راپور یوناما در مورد شکنجه توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان: یکسال بعد (جنوری 2013) مراجعه شود.

34. بطور نمونه، بسیاری از کارمندان و دیگر منابع (نام ها بخاطر مسائل امنیت محرم نگهداشته شد) برای یوناما گفتند که آنها حد اقل در مورد چهار مراکز غیر رسمی ریاست امنیت ملی در ولایت کندهار میدانند، وسه ولسوالی را مشخص نمودند که در آن موقعیت داشت.

35. باید خاطر نشان نمود اینکه کاهش در واقعات شکنجه و بد رفتاری تنها در مورد کسانیکه یوناما با ایشان در مراکزیکه یوناما نظارت کرد نشان میدهد. بدین لحاظ، یوناما نمیتواند که بصورت عام از شکنجه و بد رفتاری از محلات که دیدن نکرده است و دسترسی نداشته نظری ارائه کند، 14 فیصد کاهش صرف در محلات و در محدوده زمانی در بین توقیف شده گان که یوناما مصاحبه با ایشان انجام داده میباشد. و میتواند بشکل دیگری بالا رفتن آنرا که یوناما در دسترسی نداشته و وقعات شکنجه رخ میداد نشان دهد.

36. مراجعه نماید در بخش مراحل محاکماتی در سیستم جزائی پاسخ به راپور یوناما در مورد شکنجه توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان: یکسال بعد (جنوری 2013) که در سایت <http://unama.unmissions.org/Default.aspx?tabid=12261&language=en-US> موجود است، ومعلومات جدید در

مورد تفصیل وتحلیل راپور در بخش بعدی این راپور تحریر شده است

قانون اساسی افغانستان و قانون اجراء جزائی³⁷ جدید 2014، شامل ضمانت های مراحل محاکماتی بوده که توقیف شده گان را در مقابل شکنجه حمایت میکند. در حالیکه، بسیاری از این احکام قانون مانند مدت نگهداری توقیف شده گان در مراکز پولیس ملی و ریاست امنیت ملی، مدت تحقیق برای خرنوال و تهیه صورت دعوی ها، اصول کلی منع استفاده شواهد حاصل شده از طریق شکنجه و استفاده آن بحیث مدرک تحریک دعوی و محکومیت در محاکمه و الزامی بودن دسترسی به وکلای مدافع رعایت نمیشود.

حکومت افغانستان جدیت خود را در برابر رفع شکنجه و بد رفتاری از طریق صدور فرمان 129 و دیگر اقدامات نشان داد. اما نیازمند تلاش های بیشتر برای تقویت منع شکنجه میباشد و پاسخگوئی بیشتر برای ختم و ممانعت استفاده آن میگردد.

این تلاش ها – که در بخش سفارشات این گزارش بیان شده- ممکن است شامل یک میکانیزم ملی ممانعت از شکنجه، در مطابقت با پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه و دیگر رفتار ظالمانه، غیر انسانی و مجازات تحقیر آمیز، تقویت تحقیقات جنائی از طریق توسعه مکلفیت های تطبیق ضمانت های محاکماتی، ایجاد و تقویت پروتوکول های موثر برای مستند سازی شواهد شکنجه بشمول تهیه شواهد صحی مستقل، و تشخیص طب عدلی متناسب و اطمینان از پروسه قضائی و اجراء اداری که عاملین شکنجه در آن پاسخگو باشند، خواهد بود.

استمرار شکنجه و بد رفتاری توقیف شده گان در مراکز توقیف دولت افغانستان

ریاست امنیت ملی

در بین فبروری 2013 و دسمبر 2014 یوناما دریافت، از 611 توقیف شده مصاحبه شده 161 نفر (26 فیصد) که در توقیف خانه های مختلف ریاست امنیت ملی و یا توسط کارمندان ریاست امنیت ملی نگهداری شده اند، شکنجه و یا بد رفتاری را تجربه کرده بودند.³⁸

زندانیان متحمل لت و کوب های شدید، شوک برقی، آویزان شدن، در موقعیت فشار قرار دادن و تهدید به خشونت جنسی شدند.

37. قانون اجراء جزائی در ماه می 2014 نشر شده و در 5 جون 2014 که جاگزین قانون اجراء جزائی موقت شد. 38. در گزارش سال 2013 یوناما، یوناما دریافته بود که از 514 توقیف شده در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی، 178 نفر (35 فیصد) شکنجه شده بودند. یوناما خاطر نشان می سازد که نمونه گیری محدود تر از توقیف خانه های مشخص در هر دو دوره نظارت، مقایسه بین معلومات مربوط به هر توقیف خانه بین این دو دوره را غیر قطعی می نماید. یوناما خصوصاً متوجه این احتیاط در مقایسه کردن معلومات راجع به توقیف خانه ها در کابل و کندهار به دلیل حاشیه خطای زیاد در نمونه های توقیف خانه های کابل و کندهار، میباشد زیرا نمونه های این دو تا حدودی کوچک/محدود هستند. به این دلیل، این نتیجه گیری که وقایع شکنجه و بد رفتاری در مراکز توقیفی کابل و کندهار کاهش قابل ملاحظه پیدا کرده، ضرورتاً توسط معلومات موجود حمایت نمی شود. به علاوه، در 2013، یوناما با توقیف شدگان بیشتری در زندان پلجراحی و مرکز اصلاح و تربیت در کابل که قبلاً در ریاست های 124 و 40 امنیت ملی در بازداشت بوده و به این مراکز منتقل شدند، مصاحبه نمود و سطح قابل ملاحظه ای از شکنجه توقیف شدگان در ریاست های مذکور را مستند سازی نمود. آن دسته از زندانیان که در ریاست های 124 و 40 امنیت ملی در توقیف بودند و در آن دو مرکز شکنجه شده بودند و حال دیگر به دلیل انتقال به زندان در دسترس مقامات دخیل در شکنجه نبودند، به احتمال زیاد موارد شکنجه را بدون ترس از انتقام گزارش می کنند. در 2014، یوناما با توقیفی های بیشتری که در توقیف ریاست های 124 و 40 امنیت ملی و قبل از انتقال به زندان بودند، مصاحبه نمود و کمتر ادعای شکنجه را دریافت نمود که می تواند به این معنا باشد که مقامات امنیت ملی توقیف شدگان را تهدید کرده اند تا ادعاهای شکنجه را با یوناما مطرح نکنند و الا با خطر زیاد انتقام مواجه می شوند، همانطوریکه این توقیف شدگان هنوز هم در این مراکز نگهداری می شدند که ممکن در این مراکز شکنجه علیه آنها یا دیگر افراد استفاده شده باشد. در ماه دسمبر 2014، یوناما با هفت توقیف شده منازعات مسلحانه در اداره 124 ریاست امنیت ملی در بین سپتمبر و دسمبر 2014 مصاحبه انجام داد. که از این نه توقیفی شش آن (67 فیصد) از شکنجه و بد رفتاری شان بیان نمودند.

یوناما به مستند سازی مدارک به اندازه کافی معتبر و قابل اعتماد در رابطه با استفاده منظم و گسترده از شکنجه در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی در سه ولایت کابل، کندهار و تخار ادامه داد.³⁹

در کابل، از مجموع 112 مصاحبه شده که در یک یا چند مرکز توقیف امنیت ملی، یعنی ریاست های 124، 40 و مرکز ولایتی امنیت ملی در کابل، خارنوالی نگهداری شده بودند، 36 توقیفی (32 فیصد) شکنجه و بدرفتاری را تجربه کردند که بیشتر آن موارد در ریاست 124 واقع شده بود.⁴⁰ واقعات کمتری از شکنجه در ریاست 40 امنیت ملی مشاهده شد. هر چند از مجموع 73 توقیف شده مصاحبه شده، 29 مورد آنها شکنجه یا بدرفتاری را در دیگر مراکز امنیت ملی قبل از انتقال به ریاست 40 تجربه کرده بودند. در مرکز ولایتی امنیت ملی در کابل، نه توقیف شده از 33 توقیف شده مصاحبه شده (27 فیصد) تحت شکنجه یا بدرفتاری واقع شده بودند.

در کندهار، یوناما به مستند سازی واقعات شکنجه در ریاست امنیت ملی در ولایت در شهر کندهار ادامه داد. با این همه، دریافت که اکثریت وقایع شکنجه و بدرفتاری در زمان توقیف و استنطاق در یک مرکز توقیف در سطح ولسوالی و قبل از انتقال توقیفی به ریاست امنیت ملی اتفاق افتاده بود. به عنوان مثال، هشت تن از دوازده توقیفی مصاحبه شده که در مرکز ولسوالی ریاست امنیت ملی در سپین بولدک نگهداری شده، و در آنجا شکنجه شده بودند.⁴²

در ولایت تخار، یوناما دریافت که ده نفر از 28 توقیفی مصاحبه شده (36 فیصد) مورد شکنجه یا بدرفتاری قرار گرفته بودند.

یوناما استفاده سیستماتیک از شکنجه در ریاست امنیت ملی در ولایت فراه را ثبت کرد؛ 20 نفر از 39 توقیف شده امنیت ملی مصاحبه شده (51 فیصد) توصیف مفصل از روشهای استنطاق ارائه کردند که به سر حد شکنجه یا بدرفتاری می رسد.

یوناما همچنین 71 واقعه شکنجه یا بدرفتاری در مراکز امنیت ملی در سطح ولایت و ولسوالی را در 19 ولایت دیگر نیز مستندسازی نمود.⁴³

بیست و پنج نفر از مجموع 161 توقیفی ریاست امنیت ملی (16 فیصد) شکنجه یا بدرفتاری توسط ریاست امنیت ملی را تجربه کرده بودند، اطفال زیر سن 18 سال بودند.

39. در رابطه با تعریف استفاده "منظم و گسترده" و "سیستماتیک" از شکنجه و بدرفتاری در یک مرکز توقیفی به بخش "میتدولوژی" این گزارش مراجعه کنید. این گزارش چنین ادعایی ندارد که استفاده از شکنجه و بدرفتاری جزئی از پالیسی ملی و یا نهادی دولت بوده است.

40. یوناما مشخص کرد که 26 نفر از 75 توقیفی (35 فیصد) که در ریاست 124 نگهداری شده بودند، توصیف به اندازه کافی معتبر و قابل اعتماد از روشهای استنطاق که به حد شکنجه می رسند، ارائه کردند. در ماه 2014، یوناما با نه توقیف شده اضافه خارج از اداره 124 که در اداره 124 در بین سپتمبر و دسمبر 2014 نگهداری شده بودند، که از این نه توقیفی شش آن (67 فیصد) از شکنجه و بدرفتاری شان بیان نمودند.

41. از اول ماه جنوری تا 31 دسمبر 2014، یوناما چهار قضیه شکنجه یا بدرفتاری را در میان 74 توقیف شده که در ریاست چهل نگهداری شده بودند، مستند سازی نمود، در مقایسه با 19 مورد شکنجه یا بدرفتاری از میان 40 توقیفی در 2013.

42. یوناما سی توقیفی را که در ریاست امنیت ملی در کندهار توقیف بودند، مصاحبه کرد. در میان آنها، چهار نفر توصیف معتبر و قابل اعتماد از شکنجه را در امنیت ملی کندهار ارائه کردند. از میان 26 توقیفی دیگر که شکنجه یا بدرفتاری را در ریاست امنیت ملی در کندهار گزارش نکردند، واضح شد که 13 توقیفی (50 فیصد) قبل از انتقال به ریاست امنیت ملی، در مراکز ولسوالی امنیت ملی یا مراکز توقیفی پولیس ملی و یا اردو شکنجه شده و یا مورد بدرفتاری قرار گرفته بودند.

43. به نقشه شماره دو مراجعه کنید.

پولیس ملی افغان

در دوره بین ماه فبروری 2013 تا دسمبر 2014، یوناما شواهد کافی معتبر و قابل اعتماد را یافت که 93 نفر از مجموع 302 توقیف شده مصاحبه شده (31 فیصد) که در مراکز مختلف پولیس ملی افغان یا پولیس ملی سرحدی افغان نگهداری شده بودند، مورد شکنجه یا بدرفتاری قرار گرفته بودند.⁴⁴

شکل های مکرر استفاده شده شکنجه توسط پولیس ملی افغان شامل زدن در کف پاها، پاهای، شانه ها، پشت و سینه؛ آویزان کردن، شوک برقی، ایستاده کردن اجباری طولانی، در موقعیت فشار قرار دادن - مانند نشستن و برخاستن مکرر و یا ایستاده کردن در محیط سرد بیرونی برای مدت طولانی - و تهدید به خشونت جنسی می شود.

چهل و چهار، یا تقریباً نیمی از قضایای مستند سازی شده شکنجه یا بدرفتاری توسط پولیس ملی یا پولیس سرحدی در ولایات کندهار، بغلان و هرات واقع شده است.⁴⁵

در ولایت کندهار، یوناما 19 واقعه شکنجه در میان 33 توقیفی مصاحبه شده (58 فیصد) را مستند سازی نمود. توقیف شدگان گزارش دادند که نخست در حوزه ها، خصوصاً در ولسوالی ژیری (که هشت از 11 نفر شکنجه شدند)، پیش از آنکه به توقیف خانه قوماندانی امنیه ولایت منتقل شوند مورد استنطاق و شکنجه قرار گرفتند.

یوناما همچنین گزارشات معتبر از ادعای ناپدید شدن اجباری⁴⁶ بیش از 26 شخص را که گفته می شود در توقیف پولیس ملی در ولایت کندهار بودند، را طی این دوره گزارش دهی دریافت کرده که تا هنوز سرنوشت آنها نامعلوم است. ادعاهای معتبر بیشتری در رابطه با قتل های خودسرانه توسط پولیس ملی در کندهار گزارش شده است.

در ولایت بغلان، یوناما 12 واقعه شکنجه و بدرفتاری در میان 23 توقیفی مصاحبه شده (52 فیصد) ثبت کرد. در ولایت هرات، 13 نفر از 19 توقیفی (68 فیصد) مصاحبه شده گان گفتند که شکنجه شده و یا با آنها بدرفتاری شده است. یوناما قبلاً سطح بالای شکنجه و بدرفتاری را در این دو مرکز ثبت نکرده بود.

یوناما 49 قضایای دیگر شکنجه و بدرفتاری را توسط پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی در 18 ولایات دیگر را مستند سازی نمود

یوناما در این دوره تحت نظارت مشاهده کرد که افزایش شکنجه در مراکز توقیف در ولسوالی ها به مراکز کوچکتر که دسترسی یوناما و دیگر سازمانها به دلیل ناامنی محدود است، ممکن است بیانگر این باشد که شکنجه "واگذار شده" و غیر متمرکز شده است.

44 در گزارش سال 2013، یوناما 125 واقعه شکنجه را در میان 286 توقیفی مصاحبه شده (44 فیصد) نگهدارنده در مراکز پولیس ملی و پولیس سرحدی مستندسازی کرده بود.

45 به نقشه شماره دو مراجعه کنید.

46 کنوانسیون بین المللی پیرامون حمایت از افراد در قبال ناپدید شدن اجباری، در ماده دوم خود "ناپدید شدن اجباری" را چنین تعریف می کند: "بازداشت، توقیف، ربودن یا هر نوع دیگر محرومیت از آزادی توسط مأمورین دولت یا اشخاص و گروه هایی از افراد که با اجازه، حمایت یا رضایت دولت عمل می کنند، که پس از آن با خودداری از قبول محرومیت از آزادی یا با پنهان نمودن سرنوشت و محل نگهداری شخص ناپدید شده که وی را خارج از حمایت قانون قرار می دهد، همراه شود." در حالیکه افغانستان کنوانسیون مذکور را امضاء یا تصویب نکرده است، ناپدید شدن اجباری به عنوان یک عمل ممنوعه شناخته می شود که ممکن است به موجب اساسنامه رم در مورد محکمه جزایی بین المللی (که افغانستان به آن ملحق شده) جرم علیه بشریت را تشکیل دهد و همچنین این عمل به موجب قواعد عام حقوق بشر ممنوع دانسته شده است. همچنین این عمل در مطالعه ای که صلیب سرخ بین المللی انجام داده در منازعات مسلحانه بین المللی و داخلی ممنوع دانسته شده است (قاعده 98). منابع متعددی نگرانی خود را با یوناما شریک کردند که بعضی از توقیف شده ممکن است که پس از بازداشت در حالیکه در توقیف پولیس بودند، کشته شده باشند. یوناما گزارشات معتبر مشابه در مورد ادعای ناپدید شدن 81 نفر که در بازداشت پولیس ملی افغان بودند را در گزارش جنوری 2013 خود مستند سازی نمود.

پولیس محلی افغان و اردوی ملی افغانستان

از ماه فروری 2013 تا ماه دسمبر 2014، یوناما 42 توقیف شده را که توسط پولیس محلی افغان نگهداری شده بودند مصاحبه نمود و 22 مورد گزارش به اندازه کافی معتبر و قابل اعتماد شکنجه یا بدرفتاری را مستند سازی نمود، خصوصاً در ولایات بغلان، دایکندی، کندز و پکتیکا، که 12 مورد در این ولایات واقع شد.⁴⁷ یوناما همچنین در طی این مدت چهار مورد قتل خودسرانه توقیف شدگان توسط کارمندان پولیس محلی در ولایات فراه و هرات را مستند سازی نمود.⁴⁸ یوناما همچنان گزارش موثق را مبنی بر قتل های خود سرانه دو توقیف شده که زیر سن 18 سال عمر داشتند توسط پولیس محلی در ولسوالی ارغنداب ولایت کندهار دریافت نمود.⁴⁹

یوناما تشخیص داد که 20 نفر از 60 توقیفی مصاحبه شده (33 فیصد) که در مراکز اردوی ملی افغانستان نگهداری شده بودند، شکنجه شده و یا مورد بدرفتاری قرار گرفتند. از مجموع 60 توقیفی، 33 تن آنها در مراکز توقیف اردوی ملی خارج از کابل نگهداری شدند جایی که از همان 20 مورد شکنجه و بدرفتاری (58 فیصد) تنها یکی آن در آنجا واقع شده بود.⁵⁰

انتقال توقیف شده گان توسط نیروهای نظامی بین المللی به ریاست امنیت ملی، پولیس ملی و اردوی ملی افغان و برنامه نظارت آیساف از توقیف

در پی گزارش یوناما در ماه جنوری 2013، آیساف برنامه تأیید توقیف و تحقیق خود را مورد بازبینی قرار داد تا تعداد مراکز افغانی را که نیروهای بین المللی می توانستند به آنها توقیف شدگان را تسلیم نمایند، کاهش دهد.⁵¹ این اقدام در راستای اجرای تعهد حقوقی دولتها بود که آنها را از تسلیم کردن افراد به مرکز توقیف در یک کشور دیگر که در آنجا خطر شکنجه جدی باشد، منع می کند.⁵²

47 در گزارش 2013، یوناما دریافت که ده نفر از دوازده توقیفی مصاحبه شده که در توقیف پولیس محلی بودند مورد شکنجه و بدرفتاری قرار گرفتند. پولیس محلی افغان اجازه دارند که افراد را به طور موقت نگهداری کنند زیرا صلاحیت آنها "انجام ماموریت های امنیتی در قریه جات" است اما آنها در تطبیق قانون نقش و قدرتی ندارند و صلاحیت گرفتاری و توقیف ندارند. صلاحیت استنباط شده آنها برای نگهداری موقت مظنونین از لحاظ قلمرو و مدت زمانی تعریف نشده است. نگاه کنید به پروسیجر ایجاد پولیس محلی افغان مصوب آگوست 2010 و اصلاح شده در 13 مارچ 2014.

48 تحقیقات یوناما، دسمبر 2013 تا می 2015، ولایات فراه و هرات.

49. تحقیقات یوناما در بهار 2014.

50. در گزارش 2013، یوناما 13 قضیه شکنجه یا بدرفتاری را در میان 34 توقیف مصاحبه شده (38 فیصد) که در مراکز اردوی ملی نگهداری شده بودند، مستندسازی نمود. در مطالعه حاضر، 25 تن از 60 توقیفی نگهداری شده در توقیف اردوی ملی در مرکز توقیف پروان مصاحبه شدند که هیچ کدام آنها شکنجه و بدرفتاری را در مرکز توقیف پروان گزارش نکردند.

51 در سپتمبر 2011، آیساف انتقال توقیف شدگان را به 16 محل ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان که یوناما آن مراکز را محل انجام شکنجه سیستماتیک شناخته بود، به حال تعلیق درآورد. همچنین آیساف یک برنامه نظارت از مراکز توقیف شش مرحله ای را طراحی و اجرای نمود تا به مقامات افغانی کمک نماید تا رفتارهای استنطاق و رفتار با توقیف شدگان را قبل از سرگیری انتقال آنها توسط نیروهای بین المللی اصلاح نماید. این برنامه مستلزم تحقیقات منظم از مراکز توقیف و مصاحبه با پرسنل آنها و نیز توقیفی ها به عنوان ابزارهای اولیه شناسایی سوء رفتارها با توقیف شدگان توسط ریاست امنیت ملی و اردوی ملی است. تحقیقات با سمینارهای آموزشی برای مدیران و مستنطقین مراکز مربوطه در رابطه با رفتار انسانی، به شمول تکنیک های غیر مجبرانه مصاحبه، همراه بود.

52. ماده 3 کنوانسیون منع شکنجه در رابطه به عدم استرداد جبری دولتها را مکلف به عدم انتقال مینماید، هیچ دولت عضو "فردی را به دولتی که آنجا زمینه جدی این باور وجود داشته باشد که وی در معرض شکنجه واقع می شود، مسترد نخواهد کرد." بیشتر اینکه "وقتی که یک شخص انتقال و فرستاده میشود به یک محل توقیف و یا کنترل اشخاص و یا دستگاه که در شکنجه و یا بد رفتاری دخیل است، یا اینکه اقدامات مناسب محافظتی را تطبیق نکرده است، کشور مسولیت دارد، و کارمندان که امر داده اند، اجازه داده و یا در انتقال که مخالف با تعهد کشور بود تا اقدامات موثر را جهت منع شکنجه اقدام میکرد مجازات میگردد. کنوانسیون منع شکنجه هدایات عمومی نمبر 2 (تطبیق ماده 2 توسط دولتهای عضو) (CAT/C/GC/2(24 January 2008) پراگراف 2. مقررات آیساف نیز هماهنگ با حقوق بین الملل بیان می کند که افراد نباید تحت هیچ شرایطی به جایی منتقل شوند که در آنجا خطر شکنجه شدن یا بدرفتاری وجود دارد. برای جبران نگرانی ها در مورد انتقال توقیفی ها به جایی که خطر

پروژه جدید طراحی شد تا انتقال توقیفی‌ها توسط ایساف تنها به آن مراکز محدود شود که حتما شرایط نظامی عملیاتی را، طوری که به وسیله فرماندهان منطقوی ایساف معین کرده، تکمیل نموده باشد. مراکز پیشنهاد شده باید مراحل تفتیش و پروسه تجدید تأیید را طی کنند و فرمانده ایساف ملزم بود قبل از آنکه اجازه انتقال توقیف شده گان را بدهد باید به اندازه کافی متقاعد شود که شکنجه در آنجا اتفاق نمی افتد. به عنوان بخشی از پروسه تصدیق، ایساف از طریق یک مکانیزم مشورتی منظم، به طور مداوم با نهادهای ملی و بین المللی حقوق بشری و مدافعین حقوقی در رابطه با ادعاهای شکنجه در مراکز مشخص توقیف مشورت نمود.⁵³

نظارت فعلی یوناما از توقیف، شامل مصاحبه با 71 توقیف شده است گزارش دادند که نیروهای بین المللی و دیگر نهادهای دولتی خارجی را در گرفتاری‌ها، توقیف و انتقال به مراکز توقیف ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان و اردوی ملی افغان دخیل بودند.

از مجموع 71 توقیف شده 36 آن، از گرفتاری خود توسط نیروهای بین المللی به تنهایی و یا تحت رهبری آنها در عملیات مشترک با نیروهای افغان گزارش کردند. دو تن از این 36 توقیف شده موارد به اندازه کافی قابل اعتماد و معتبر توصیف از شکنجه در یک مرکز آمریکایی در وردک در سپتمبر 2013 و یک مرکز نیروهای ویژه آمریکایی در بغلان در آپریل 2013 را ارائه کردند. این توصیفات باید سریعاً توسط مقامات نظامی ایالات متحده به صورت درست مورد تحقیق قرار گیرند. مقامات مربوطه به یوناما اطلاع دادند که این ادعاها بررسی شد.⁵⁴

از این 36 توقیف شده، دو تن دیگر توصیفات به اندازه کافی قابل اعتماد و معتبر از شکنجه توسط مقامات ریاست امنیت ملی در فراه را بعد از انتقال شان توسط نیروهای بین المللی در ماه سپتمبر و ماه اکتوبر 2013 ارائه کردند. ریاست امنیت ملی فراه شامل برنامه تأیید ایساف در زمان انتقال این توقیف شده گان نبود.

35 توقیف شده باقی مانده اظهار داشتند که آنها توسط نیروهای افغان در طی عملیات هایی که نیروهای بین المللی از آنها حمایت می کردند، گرفتار شدند: نیروهای بین المللی یا در لحظه گرفتاری حاضر بودند، و یا توقیف شدگان به طور موقت در مرکز نظامی بین المللی نگهداری شدند، نیروهای نظامی بین المللی توقیف شدگان را استنطاق کرده و یا شناسایی بیومتریک توقیف شدگان را بررسی نموده بودند.

از مجموع این 35 توقیف شده، یوناما شواهد به اندازه کافی معتبر و قابل اعتماد را دریافت که 16 نفر (46 فیصد) در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان، اردوی ملی افغان و یا پولیس محلی افغان مورد شکنجه و یا بدرفتاری قرار گرفتند. بعضی از این مراکز که این توقیف شد به آنجا منتقل شدند، قبلاً برای انتقال مورد تصدیق قرار گرفته بودند و بعضی تصدیق نشده بودند. همه واقعات مذکور در 2013 واقع شده و تعدادی محدود در 2014 مستند سازی شد.

یوناما مشاهده کرد که برنامه ایساف به کوشش‌ها برای جلوگیری از انتقال توقیف شدگان توسط نیروهای بین المللی به مراکز توقیف افغان که در آنجا خطر شکنجه بود، مفید بود. این برنامه همچنین آگاهی ریاست امنیت

شکنجه باشد، نیروهای نظامی بین المللی باید نظارت جدی نموده و از انتقال همه توقیفی‌ها به مراکز توقیفی افغان نظارت نموده، انتقال به مراکز را که گزارشات معتبر از خطر شکنجه باشد را هماهنگ با تعهدات حقوقی شان متوقف نموده و ادعاهای شکنجه را به مقامات مربوطه برای تحقیق راجع سازند.

53. یوناما و سازمان های ملی و بین المللی حقوق بشری در جلسات دوماهه و فصلی گروه کاری جامع بازداشت مربوط به ایساف در سراسر سال 2013 و یک جلسه در اول سال 2014 شرکت نمودند.

54. جلسه یوناما با کارمندان ماموریت حمایت قاطع ناتو، 22 فبروری 2015، کابل.

ملی و پولیس ملی افغان از منع شکنجه را افزایش داده و منجر به تسلیم کردن تعداد اندکی به مراکز شد که در آنجا شکنجه استفاده می شد.

برنامه آیساف پاسخگو بودن در قبال ادعاهای شکنجه و سوء استفاده از توقیف شده را تعقیب نموده و نیروهای آیساف از طریق نامه ها از فرمانده آیساف به وزراء مربوطه افغان معلومات مفصل ادعاهای مذکور را ارائه نموده و خواهان تحقیق توسط مقامات مربوطه افغان شدند. آیساف گزارش داد که مقامات افغان تا امروز در مورد تعداد اندکی از ادعاها تحقیق نموده اند.

یوناما همچنین دریافت که موافقت نامه وضعیت نیروها (سופا)⁵⁵ برای برنامه استمرار ماموریت آیساف / ناتو تحت عنوان ماموریت حمایت قاطع که قرار است از اول ماه جنوری 2015 شروع شود، حکومتداری خوب و وفاداری به حاکمیت قانون را به عنوان اصول کلیدی گنجانیده است.⁵⁶ مقامات آیساف به یوناما اطلاع دادند که ماموریت جدید شان بخش نظارت از توقیف را ندارد زیرا به موجب موافقت نامه وضعیت نیروهای خارجی دیگر حق تحقیق از مراکز توقیف افغانی را ندارد. آیساف همچنین به یوناما اطلاع داد که مشاورین غیر افغان نیروهای ویژه به عملیات خود یکجا با نیروهای افغان در فعالیت های ضد تروریستی ادامه خواهند داد.⁵⁷

یوناما خاطر نشان می سازد که حقوق بین الملل از نیروهای بین المللی می خواهد⁵⁸ - هر چند آنها فقط آموزش و مشورت می دهند- تا رفتار با زندانیان را در عملیاتی که آنها همراهی می کنند، نظارت نموده، و کوشش ها در جهت جلوگیری از شکنجه و بدرفتاری در فعالیت های آموزشی، مشورتی و کمکی خود بکنجانند.

ظرفیت ملی برای رسیدگی به شکنجه و بدرفتاری، پاسخگوئی و تطبیق فرمان شماره 129 رئیس جمهور توسط حکومت

یوناما از کوشش های دولت در اجرای فرمان شماره 129 رئیس جمهور (مورخ 16 فبروری 2013) نظارت نمود که طی آن رئیس جمهور به نهادهای کلیدی دستور داد تا اقدامات مشخص را به عنوان بخشی از کوشش های فراگیر حکومت در رابطه با شکنجه و بدرفتاری روی دست گیرند. چگونگی اجرای این دستور توسط نهادها هم نماینده و بیانگر تمایل کلی دولت و توانایی آن در جلوگیری و خاتمه دادن به شکنجه است و کوشش های آتی و نیاز به اصلاحات را نشان می دهد.

55 وضعیت موافقت نامه نظامی ("موافقت نامه میان پیمان انتلاتیک شمالی ناتو و جمهوری اسلامی افغانستان در مورد وضعیت نیروهای ناتو و تطبیق عملکرد های دو جانبه در افغانستان") که توسط ناتو و رئیس جمهور در ماه سپتمبر 2014 امضاء گردید و در 27 نوفمبر 2014 توسط پارلمان تأیید گردید و از طرف دیگر سفیر ایالات متحده در افغانستان و مشاور امنیتی ریاست جمهوری موقت نامه امنیتی را امضاء کردند ("موافقت نامه امنیتی و همکاری دفاعی بین جمهوری اسلامی افغانستان و ایالات متحده امریکا") که در 27 نوفمبر 2014 توسط پارلمان تصویب شد.

56. وظائف اساسی 3: حکومت ملکی ادارات نظامی افغان (نیروهای نظامی افغان بحیث خدمت گاران مردم): همکار دائمی، استراتیجی همکاری، دفتر روابط عامه آیساف، 16 اکتوبر 2014.

57 ملاقات یوناما با آیساف، 30 دسمبر 2014، کابل.

58. بحیث یک ارگان دولت، نیروهای نظامی مامور موظف مکلف هستند حقوق بشر و قوانین بشردوستانه را احترام کنند، اگر عرف بین المللی باشد و یا اینکه قوانین بین المللی و یا مشخص تعهدات عضوی در همان کنوانسیون باشند. بطور مثال، در سال 2011، در مورد قضیه السکینی محکمه حقوق بشر اروپا همچنان برتطبیق کنوانسیون حقوق بشر اروپا خارج حدود تاکید کرد. مخصوصاً جایکه در ساحه ازعراق در آن وقت قدرت را در دست داشتند. در قانون جزاء داخلی، غیرقانونی بودند نیازمند عملکرد فعال نیست، لیکن شاید از طریق تقصیر باشد، که مستلزم منع تخلف حقوق بشری فعال توسط مکلفین میباشد. همین الزامات بالای نیروهای حافظ صلح ملل متحد و موسسات بین المللی (بطور مال ناتو) میباشد. برای شرح بیشتر مراجعه نماید به تطبیق قوانین حقوق بشر دوستانه و حقوق بشر بالای موسسات بین المللی، جبریل پیرتو و سلوان ویت. (مرکز مطالعات پوهنتون برای قوانین بشر دوستانه صفحه نمبر 1/2006).

یوناما تاکید می کند که فرمان شماره 129 رئیس جمهور به طور بالقوه یک گام اساسی به جلو در کوشش های حکومت برای رسیدگی به استفاده از شکنجه را منعکس می کند. 12 دستور مندرج در فرمان که به همه وابسته بودند، نشانگر آگاهی به این مطلب بود که برداشتن گام های متعدد توسط نهادهای مختلف ضروری است تا از استفاده از شکنجه منع شود که از جمله آنها پاسخگو بودن، پیشگیری، تضمینات قانونی، دسترسی به خدمات حقوقی و طبی، شفافیت بیشتر و دسترسی به مراکز توقیف برای نهادهای مستقل و میکانیزم های نظارتی بیرونی است.

یوناما، به نوبه خود، ظرفیت دولت برای رسیدگی به مسئله شکنجه را ارزیابی نموده - خصوصاً کوشش ها برای پاسخگو بودن و پیشگیری از طریق چارچوب دستورات کلیدی فرمان 129 ریاست جمهوری - زیرا این فرمان به هدف ارائه پاسخ کامل به یافته ها شکنجه و موضوعات مرتبط بود.⁵⁹ با استفاده از شاخص ها برای تعیین اینکه اقدامات حکومت اجرای دستورات کلیدی فرمان رئیس جمهور را حمایت نموده، نظارت کلی یوناما این است که نتایج کوشش های دولت در رسیدگی به شکنجه در دوره 23 ماهه متفاوت بوده است.

علامت مثبت این است که یافته های وقایع شکنجه در میان 790 توقیف شده که یوناما با ایشان مصاحبه انجام داد و در مراکز ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان، اردو ملی افغان و پولیس محلی افغان و یا توسط کارمندان نشان نگهداری میشد و تفصیل آن در این گزارش آمده، 14 فیصد کاهش را نسبت به یافته های دوره نظارتی گذشته یوناما نشان می دهد. این کاهش ممکن تا حدی به کوشش های ریاست امنیت ملی و پولیس ملی در طول سالهای 2013-2014 در رسیدگی به نگرانی ها در مورد شکنجه و بدرفتاری باشد از جمله از طریق صدور پالیسی ها و دستور العمل های جدید در مورد منع شکنجه، نظارت بیشتر و دیدارهای تفتیشی از مراکز توقیف از سوی موسسات بیرونی، اقداماتی که آیساف و شرکای بین المللی روی دست گرفتند از جمله برنامه های آموزشی متمرکز بر جایگزینی روش های استنطاق، و نصب کامره های مدار بسته تلویزیونی در بعضی از مراکز (ریاست 40 امنیت ملی در کابل).⁶⁰

دیگر علامت مثبت در بحث های منظم با مستنطقین و مدیران و پرسونل مراکز توقیف که طی آن مقامات از اعمالی که شکنجه به حساب می آیند، و به طور کلی از معیارهای حقوق بشر آگاهی بیشتر را کسب نموده اند مشاهده گردید.⁶¹ یوناما دریافت که مراکز توقیف، خصوصاً در مناطق شهری، بیشتر توسط نهادهای مستقل مورد تفتیش قرار گرفته و مقامات ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان تعامل خود را در رابطه با دسترسی ناظرین بیرونی افزایش داده اند.

59. برای کاپی فرمان 129 ریاست دولت اسلامی افغانستان به اجرای پیشنهادات هیئت حقیقت یاب در مورد موجودیت شکنجه و بدرفتاری در مراکز توقیف، 16 فروری 2013، به ضمیمه شماره چهار این گزارش نگاه کنید. از جمله دستاویز این فرمان که یوناما بر آن تمرکز نمود عبارتند از: دستور اول (تعقیب، مکانیزم درونی نظارت و شکایت)، دستور سوم (منع شکنجه، اقدام بازدارنده و ظرفیت سازی)، دستورهای چهارم و پنجم (دسترسی به وکلای مدافع و ارائه کنندگان مساعدت های حقوقی و افزایش مساعدت های حقوقی به وسیله نمایندگان وزارت عدلیه) و دستور ششم (ارائه معالجه طبی به زندانیان).

60. یوناما خاطر نشان می سازد که کاهش 14 فیصدی در میان نمونه توقیف شدگانی که یوناما با آنها مصاحبه نموده - در مراکز خاص و در زمان های خاص - می تواند به صورت دیگر توضیح داده شود که شکنجه می تواند به صورت بیشتر در مراکز که یوناما به آنها دسترسی نداشته واقع می شود.

61. بسیاری از خازنوالان و قضات گزارش دادند که این مشکل است که بالای شکنجه عمل کرد زیرا قانون جزای افغانستان تعریف کاری از عناصر جرم شکنجه ندارد. با آن هم شکنجه ممنوع میباشد، قانون بطور واضح تعریف شکنجه را نکرده. تعریف بین المللی شکنجه در کنوانسیون منع شکنجه در قوانین و پالیسی های دولت داخل نشده. علیرغم آن، بر طبق اصول عمومی بین المللی مکلفیت های قانونی بین المللی دولت با مبهم بودن در قوانین داخلی خاتمه پیدا نمیکند.

فقدان پاسخگویی مقامات ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان در برابر شکنجه و بدرفتاری

مسئله خیلی ناامیدوارکننده فقدان کامل پاسخگویی بود- خصوصا در رابطه با انجام تحقیقات سریع، بیطرفانه، مستقل و کامل در رابطه با ادعاهای شکنجه و چند مورد تعقیب و اقدامات انضباطی- از سوی ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان و اردوی ملی. مطالعه حاضر مشاهده کرد که پیشرفت در رابطه با پاسخگویی برای شکنجه و بدرفتاری ادعا شده توسط مقامات ریاست امنیت ملی و پولیس ملی اندک بوده است.

طی دوره نظارتی 23 ماهه، یوناما فقط تنها در یک قضیه تعقیب دو مقام ریاست امنیت ملی برای مقصر شناخته شدن در استفاده از شکنجه در ارز را مستند سازی نمود. این تعقیب به محکومیت هشت ماه زندان برای هر کدام آنها منتهی شد.⁶² یوناما از سه واقعه دیگر مطلع شد که گفته شده که مقامات ریاست امنیت ملی از سوی پروسه های داخلی ریاست امنیت ملی برای لت و کوب توقیف شده و آنهایی که بدرفتاری را پذیرفته بودند، مورد تحقیق قرار گرفتند، اما آنها تعقیب نشدند.⁶³

هیچ مورد دیده نشده است که مقامات پولیس ملی افغان به دلیل ادعاهای مربوط به شکنجه و بدرفتاری با توقیفی ها مورد تحقیق و تعقیب قرار گرفته باشد.

با وجود آنکه وقایع تایید شده شکنجه در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان یافت شده و به صورت مناسب با مقامات مسئول در طی دوره 23 ماهه در میان گذاشته شده است فقدان پاسخگویی کماکان وجود دارد. یوناما لستی از مقامات کلیدی ریاست امنیت ملی و پولیس ملی را که در آن مراکز مصروف وظیفه بودند و شکنجه و بدرفتاری در آنجا ثبت شد (به شمول روسای امنیت ملی در ولایات، روسای مراکز توقیف، آمرین تحقیق؛ قومندان امنیه پولیس در ولایات، روسای مراکز توقیف، روسای واحدهای ضد تروریسم) بین 2011 تا 2014 دربر میگیرد که به طور کلی استمرار وظیفه آن کارمندان را در مراکزیکه شکنجه و بدرفتاری در آنجا مستند سازی شده، نشان داد.⁶⁴

شاخص هایی که یوناما برای ارزیابی پاسخ گویی به کار برد- سازگار با دستور اول فرمان 129 ریاست دولت- با نتایج هیئت موقت لوی خرنوالی برای تحقیق از ادعاهای شکنجه بعد از گزارش هیئت حقیقت یاب رئیس جمهور که منجر به صدور فرمان 129 شد، سازگار است⁶⁵ دیگر شاخص هایی که یوناما استفاده کرد عبارتند از تعداد و

62. گزارش شده که در بهار 2013، افسران استرالیایی آیساف دو افسر ریاست امنیت ملی را دیدند که یک توقیفی را در ریاست امنیت ملی در ترینکوت، ولایت ارزگان شکنجه می کردند. قضیه برای تعقیب ارجاع شد و در اواسط اپریل 2014 به محکمه رسید. خرنوالی امنیت داخلی و خارجی به یوناما اطلاع داد که محکمه ابتدائی در ارزگان دو مامور ریاست امنیت ملی را به هشت ماه زندان محکوم نمود. گزارش شده که قضیه به محکمه نظامی در کندهار راجع شد زیرا نظر به خواست خرنوالی استیناف مجازات بسیار کم بود (مصاحبه یوناما با خرنوالی امنیت داخلی و خارجی، 19 ژوئن 2014، ارزگان). در زمان نوشتن این گزارش، یوناما قادر نبود که صحت و سقم این معلومات را بررسی نماید.

63. بنا به گزارش، دو کارمند مرکز توقیفی که با توقیف شدگان بدرفتاری می کردند، به وظیفه های دیگر گماشته شدند. و از مرتکب دیگر خواسته تعهد گرفته شده که دیگر مرتکب نقض حقوق بشر نشود (گزارش ریاست امنیت ملی در مورد تطبیق فرمان شماره 129 رئیس جمهور، 24 نوامبر 2014) (نزد یوناما).

64. در فایل با یوناما چنین است لیست مفصل مقامات عمومی ریاست امنیت ملی و پولیس ملی به شمول روسای امنیت ملی در ولایات، روسای مراکز توقیف، آمرین تحقیق؛ قومندان امنیه پولیس در ولایات، روسای مراکز توقیف، روسای واحدهای ضد تروریسم نزد یوناما است. یوناما چنین ادعایی ندارد که مقامات عمومی پولیس ملی و امنیت ملی نام برده شده مرتکب شکنجه و یا بدرفتاری با توقیف شدگان دارد اما شکنجه و بدرفتاری در مراکز توقیفی در مراکز واقع شده که آنها در آنجا مصروف وظیفه بودند، یا آن مراکز را آنها سرپرستی می کردند و یا بر آن نظارت داشتند.

65. هیئت حقیقت یاب رئیس جمهور (فبروری 2013) 284 مورد ادعای شکنجه را در مراکز توقیفی در کابل، کندهار و هرات مستند سازی نموده و 136 مورد از آن ادعاها را معتبر دانستند. گزارش آن هیئت عمومی نشد اما نزد یوناما موجود است. به ضمیمه شماره سوم این گزارش برای متن کنفرانس مطبوعاتی مورخ 11 فبروری 2013 هیئت حقیقت یاب رئیس جمهور مراجعه کنید که در آن نتیجه تحقیقات آن گروه اعلام شد. هیئت های بعدی لوی خرنوالی دوباره 133 مورد از 136 مورد ادعای شکنجه را مورد بررسی مجدد و مرور قرار دادند.

نتایج دیگر تحقیقات داخلی ریاست امنیت ملی و پولیس ملی در رابطه با ادعاهای شکنجه بود که این دو نهاد ادعا کردند که این تحقیقات را انجام داده و منجر به رسیدگی جزایی یا انضباطی شده، و نیز فعالیت های میکانیزم های سمع شکایات ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان.⁶⁶

هیئت های دفتر لوی خارنوالی (2013)

یوناما ادعاهای شکنجه که توسط سه هیئت تعیین شده توسط دفتر لوی خارنوالی در 2013 بررسی شد را رد گیری نمود. در نظر یوناما، چگونگی رسیدگی این هیئت ها به آن ادعاها به عنوان نمونه ای از پاسخ سیستم عدالت جزایی نسبت به شکنجه و بدرفتاری که هنوز هم به طور ناکافی هستند، مرتبط و مهم است و نیز برای اصلاحات و منابع بعدی مفید هستند.

یوناما دریافت که از مجموع 133 قضیه بررسی شده توسط هیئت های دفتر لوی خارنوالی، 78 مورد سریعا بسته شده و خارنوالان در سطح ولایات بقیه 55 قضیه دیگر را که به مرحله تحقیق رسیده بود را بستند، طوری که هیچ قضیه ای به محکومیت و محاکمه نرسید.⁶⁷ یوناما مشاهده کرد که کار هیئت های دفتر لوی خارنوالی دارای نقص بود: هیئت ها بی طرف و مستقل نبودند، و اعضای آنها تعارض منافع داشتند؛ و هیچ میتدولوژی استاندارد شده برای تحقیق و مستند سازی ادعاهای شکنجه استفاده نشد. همچنین ناکامی در پیروی از قوانین افغانستان وجود داشت- به شمول استفاده نادرست از استندردهای حقوقی اثبات- و هیئت ها نه گزارشات معتبر مبتنی بر تهدید و انتقام از توقیفی هایی که ادعای شکنجه را مطرح کرده بودند را پیگیری کردند و نه هم این مسئله را تحقیق کردند که چرا بعضی از توقیف شده ادعاهای شکنجه را در دوران پروسه تحقیق پس گرفتند.

هیئت های دفتر لوی خارنوالی همچنین فقط به علامت ها/ زخمی های مشهود به عنوان اثبات شکنجه اکتفا کردند. این مشکل همراه با فقدان دسترسی توقیفی ها به خدمات صحتی، فقدان معیار نزد ریاست های صحت در ولایات برای ارزیابی ادعاهای شکنجه بر مبنای طبی از طریق معاینات قربانیان مدعی و فقدان کارمندان مستقل صحتی در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی و پولیس ملی با خدمات صحتی بود.

یوناما دریافت که بالاترین فیصدی- 27 فیصد از تمام 133 ادعاهای شکنجه کنار گذاشته شده توسط هیئت دفتر لوی خارنوالی- مبتنی بر "زخم های غیر مرتبط با شکنجه- شکنجه محسوب نمی شود"⁶⁸ بودند. هیئت ها هیچ معلوماتی در رابطه با اینکه چطور به این نتیجه رسیدند، ارائه نکردند. مقامات ریاست امنیت ملی که یوناما با آنها مصاحبه نمود، اغلب صدمات فیزیکی توقیفی ها را به این صورت توجیه کرده و توضیح می دادند که این صدمات

66. یوناما از شاخص های اولیه ترسیم شده توسط شاخص های ملل متحد در رابطه با حاکمیت قانون استفاده کرد که این شاخص ها توسط دپارتمنت عملیات های حفظ صلح و دفتر کمیشنر عالی ملل متحد برای حقوق بشر در 2011 تهیه شده و در سایت زیر قابل دسترسی می باشد:
www.un.org/en/events/peacekeepersday/2011/publications/un_rule_of_law_indicators.pdf

همچنین به مرور مفصل شاخص ها و نتایج که در قسمت های آینده این گزارش است، مراجعه نمایید.

67. هیئت حقیقت یاب رئیس جمهور 136 مورد معتبر ادعاهای شکنجه و برفتاری را یافت. از مجموع 136 قضیه، سه هیئت دفتر لوی خارنوالی (مارچ تا آپریل 2013) 133 مورد را بررسی نموده، 78 قضیه را رد نموده و 55 قضیه را به تحقیق بیشتر راجع ساختند. هیئت دفتر لوی خارنوالی در کندهار تحقیقات بیشتر را فقط در یک قضیه توصیه کرد که خارنوال آن را بست. هیئت دفتر لوی خارنوالی در هرات دو قضیه را به تحقیقات بیشتر راجع ساخت که خارنوال بعدا آنها را بست. در کابل، 39 قضیه به خارنوال امنیت داخلی و خارجی راجع شد و 13 قضیه دیگر به خارنوال پولیس ملی / نظامی راجع گردید. دفتر لوی خارنوالی گزارش داد که این 52 قضیه را بسته است. در واقع، همه 55 قضیه که هیئت های دفتر لوی خارنوالی برای تحقیقات بیشتر راجع کرده بود، بعدا بسته شد.

68. برای جزئیات کامل کار و نتایج، به بخش مربوط به هیئت های دفتر لوی خارنوالی بعدا در این گزارش مراجعه نمایید.

در نتیجه مقاومت توقیف شده در هنگام گرفتاری ایجاد شده و نه اینکه ناشی از بدرفتاری و شکنجه (و دیگر زخم های بدنی) در زمان استنطاق باشد.

میکانیزم های نا کارا داخلی ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله

مقامات ریاست امنیت ملی و وزارت داخله خاطر نشان کردند که کارمندان آنها باید در رابطه با ادعای شکنجه و بدرفتاری اول از طریق مکانیزم های داخلی مورد تحقیق قرار گیرند. در گزارشات گذشته، یوناما فقدان شفافیت و نظارت مستقل از ریاست امنیت ملی، شامل پروسیجر های انضباطی داخلی، و ضعف ها در مکانیزم های چندگانه دارای تداخل وظیفوی و غیر واضح تحقیق و نظارت در وزارت داخله را برجسته ساخته است. گزارش کنونی یوناما پیشرفت قابل ملاحظه در هیچ یک از نهادهای مسئول بررسی ادعاهای شکنجه از طریق مکانیزم های داخلی را مشاهده نکرد.

بعد از درخواست یوناما برای معلومات جزئی تر در مورد ادعاهای شکنجه که مورد تحقیق قرار گرفته شده، اقدامات انضباطی اتخاذ شده و یا تعقیب عدلی صورت گرفته، وزارت داخله معلومات اندک و گاه غیر دقیق در مورد اقدامات بیرونی - تحقیقات و رسیدگی های جزایی - انجام شده و دیگر پروسیجر های انضباطی داخلی ارائه کرد. به عنوان مثال، مقامات وزارت داخله بیان کردند که هیچ شکنجه در مراکز توقیف پولیس ملی آن گونه که توسط کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان و دیگر هیئت های حقیقت یاب مستند سازی شده واقع نشده، در حالیکه حقیقت یابی شکنجه توسط این نهادها اثبات و گزارش شده بود. یوناما هیچ پاسخگویی برای ادعاهای شکنجه یا بدرفتاری توسط پولیس ملی را در طی دوره نوزده ماهه این گزارش را مشاهده نکرد.

به همین صورت، یوناما مشاهده کرد که مکانیزم های سمع شکایات وزارت امور داخله به دلیل وجود مکانیزم های مشابه داخلی وزارت داخله ضعیف باقی مانده، و تا حد زیادی غیر موثر و فاقد استقلال، محرمانه و اعتبار می باشد. وقتی مکانیزم های شکایتی در دسترس بود (صندوق های شکایات) توقیفی ها از آنها عمدتاً به دلیل ترس موجه از انتقام و فقدان دسترسی استفاده نکردند.

ریاست امنیت ملی در سال 2011 شروع به ایجاد یک کادر افسران حقوق بشر نموده، که آنها کار خود را تنها در کابل اولاً آغاز نموده و در سال 2013 به مراکز ریاست امنیت ملی در ولایات اعزام نمود. و موظف شدند تا از وضعیت مراکز توقیف امنیت ملی نظارت نموده، ادعاهای شکنجه را به ریاست حقوق بشر در ریاست 47 امنیت ملی گزارش دهند، تحقیقات اولیه را انجام داده و به نیازمندی های توقیف شده رسیدگی نمایند. در 2014، مقامات امنیت ملی به یوناما گفتند که هیچ ادعای شکنجه را دریافت نکرده اند و در مراکز توقیف ای که در آنجا افسران حقوق بشر اعزام شده اتفاق نیافته است. یوناما بر خلاف آن 56 واقعه به اندازه کافی معتبر و قابل اعتماد از شکنجه را در ده مرکز که افسران حقوق بشر به آنها اعزام شده بودند مستند سازی نمود.

این یافته ها نشان میدهد که تا امروز جابجا کردن افسران حقوق بشر در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی شکنجه را در این مراکز جلوگیری و متوقف نکرده است. مشکل کلیدی این است که افسران حقوق بشر مستقل نبوده، اختیار لازم را در درون سیستم امنیت ملی نداشته و به مقامات بالاتر در ریاست امنیت ملی گزارش میدهند.

میکانیزم های کلی پاسخ گویی و جلوگیری داخلی ، مانند نظارت ضروری از مراکز توقیف توسط کارمندان ریاست تفتیش وزارت داخله و ریاست جندر و حقوق بشر وزارت داخله و اعزام افسران حقوق بشر به مراکز توقیف ریاست امنیت ملی ، تاثیر محدود بر جلوگیری از شکنجه داشته است. به طور کلی دیده می شود که توقیف شده از گزارش شکنجه و بدرفتاری به کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی به دلیل نگرانی در مورد انتقام ، تهدید و خشونت بیشتر می ترسند. نیز دیده شده که افسران حقوق بشر در ریاست امنیت ملی و پولیس ملی که به گزارش دادن ادعاهای شکنجه و بدرفتاری توسط همکارانشان کم رغبت بوده و هیچ حمایت یا اقدام پیگیرانه را از مقامات مافوق خود در زمان گزارش شکنجه و بدرفتاری با توقیفی ها دریافت نمی کنند.

دسترسی توقیف شده گان به خدمات طبی و وکلای مدافع

یوناما همچنین بر عملکرد حکومت در اجرای فرمان شماره 129 رئیس جمهور در رابطه با بهبود تضمینات محکمه عادلانه به وسیله مقامات کمک کننده در یافتن شکنجه از طریق دسترسی توقیف شده گان به معاینات و مراقبت طبی و دسترسی توقیف شده گان به وکلای مدافع را نظارت نمود.

فرمان 129 رئیس جمهور نقش حیاتی که متخصصین طبی در شناسایی و تصدیق اینکه یک توقیف شکنجه شده دارند را به رسمیت شناخته است. در گزارش سابق و در این گزارش ، یوناما خاطر نشان می سازد که در بسیاری از مراکز ، توقیف شده گانی که شکنجه را تجربه کردند یا از دسترسی به خدمات طبی بعد از شکنجه محروم شده و یا اجازه داده شدند که به خدمات طبی فقط بعد از آنکه علایم شکنجه و بدرفتاری از بین رفته ، دسترسی پیدا کنند. این وضعیت مانع رسیدگی به معضل شکنجه در افغانستان میشود در وضعیتی که مقامات پولیس و قضا فقط به علامت های بدنی شکنجه به عنوان اثبات شکنجه اتکا می کنند.

همچنین یوناما دریافت که پرسونل طبی در مراکز ریاست امنیت ملی از لحاظ ساختاری در مستند سازی و گزارش واقعات شکنجه مستقل نیستند زیرا آنها به رئیس همان مرکز امنیت ملی گزارش داده و نمی توان برای مطرح کردن موارد شکنجه و بدرفتاری نزد مقامات ذیصلاح به آنها اتکا کرد.

بهترین رویه بین المللی در رابطه با تحقیق و ممانعت از شکنجه اقتضا می کند که کارمندان بخش صحتی و دوکتران طب عدلی مستقل از نهادهای تطبیق کننده قانون ، نهادهای امنیتی و بخش زندان باشند زیرا ممکن است کارمندان بخش صحتی با استخدام کننده خود و تعهدات شغلی خود در گزارش دادن موارد شکنجه ، با تعارض منافع مواجه شوند. آنها ممکن است نگران به خطر افتادن شغل و یا انتقام گیری باشند.

برعلاوه ، همانطوریکه توسط گزارشگر ویژه ملل متحد در مورد شکنجه برجسته شده ، روش های شکنجه اغلب طوری طراحی می شوند که تا می توانند دردناک باشند ولی اثر جسمی از خود به جای نگذارند (مانند در موقعیت فشار قرار دادن ، بعضی از شکل های زدن ، توقیفی ها را به حالتی رساند که هوش خود را از دست بدهند) یا شکنجه های ماهیتا روانی ، مانند تحقیر جنسی و تهدید به قتل توقیفی و یا تهدید فامیل وی به قتل و یا صدمه ، هستند. به همین دلیل ، دولت از نظر حقوقی ملزم است که یک پروسه موثر جمع آوری سریع شواهد را به منظور بررسی همه انواع شکنجه ایجاد نماید.

همچنین تاکید این نکته مهم است که تشخیص شکنجه معمولاً تکنولوژی بالا و پروسیجر و تجهیزات پر هزینه نمی خواهد اما مبتنی بر آموزش مناسب و تعهد مقامات است که تحقیق موثر در رابطه با ادعاهای شکنجه را تضمین کنند.⁶⁹

در افغانستان که خدمات طبی در درون ساختارهای پولیس ملی و امنیت ملی بدون هیچ نظارت مستقل گذاشته می شود، ادعاهای شکنجه باید سریعاً به یک ارزیابی مستقل، خارج از خدمات طبی پولیس و امنیت ملی، راجع گردد.⁷⁰ آموزش و گزارش دهی بهبود یافته در مورد استانداردهای بین المللی حداقلی برای ارزیابی طب عدلی کلینیکی قربانیان به داکتران، پولیس و مقامات قضایی نیز به پاسخ بهتر دولت به جلوگیری از شکنجه کمک می نماید.

یوناما مشاهده نمود که دسترسی توقیفی ها به وکلای مدافع در هنگام گرفتاری و در طول توقیف اولیه از زمان صدور فرمان 129 رئیس جمهوری بهبود جدی نیافته است. بیشتیبانی مالی محدود از خدمات حقوقی، تعداد اندک وکلای مدافع دارای جواز در سراسر کشور و مواردی از منع توقیفی های مرتبط با منازعات مسلحانه دسترسی به وکلای مدافع کماکان نگرانی های جدی هستند.

به طور خلاصه، هر چند در کوشش های دولت در رسیدگی به مسئله شکنجه و بدرفتاری از زمان صدور فرمان 129 رئیس جمهوری مشاهده شده است، یوناما فقدان پاسخگویی مستمر و مداوم برای مرتکبین شکنجه را دریافت. این ناتوانی در پاسخگویی اغلب به این معنا است که شکنجه در مراکز توقیفی زیاد ریاست امنیت ملی، پولیس و دیگر مراکز افغانی کماکان وجود دارد. بر خلاف ادعاهای بسیار زیاد شکنجه که به اطلاع هیئت های دفتر لوی خارنوالی، پولیس، خارنوالان و قضات، و ساختارهای داخلی ریاست امنیت ملی و پولیس ملی رسیده است، تنها یک تعقیب و فقط چند مورد از دست دادن شغل مرتکبین مشاهده شده است.

یوناما بار دیگر تاکید می کند که رسیدگی به شکنجه مستلزم نه فقط آموزش با کیفیت، تحقیق جدی و هدیای واضح است، بلکه مستلزم اقدامات مستحکم در رابطه با پاسخگو کردن مرتکبین شکنجه در توقف و جلوگیری از آن است. بدون بازدارنده های موثر و ترساندن از استفاده از شکنجه، به شمول پروسه تحقیق مستقل و جدی و تعقیب جزایی، مقامات افغان انگیزه ای برای توقف شکنجه ندارند. اجرای کامل فرمان 129 رئیس جمهور و سفارشات کلیدی این گزارش و گزارشهای سابقه یوناما، مسیر آینده -یک پلان عملی- را در کوشش های دولت در خاتمه دادن و جلوگیری از شکنجه همگام با تعهدات داخلی و بین المللی را معین می کند.

69. به گزارش گزارشگر خاص ملل متحد در مورد شکنجه، جوان ای. مندز، در این وب سایت مراجعه کنید:
www.un.org/en/ga/third/69/documentslist.shtml

70. همان.

71 شکنجه توسط پولیس ملی افغان در یک مورد در هرات و پاسخ دولت

در دوم اپریل 2014، پولیس ملی یک مرد را در هراب به ظن دخالت در قتل یک قاضی و یک افسر پولیس ملی که دو هفته قبل تر واقع شده بود، گرفتار کرد. پولیس ملی نخست مرد را به مرکز پولیس ولسوالی منتقل و سپس وی را به اداره مبارزه علیه تروریسم پولیس ملی منتقل نمود.

یوناما شواهد به اندازه کافی معتبر و قابل اعتماد یافت که این توقیفی تحت رفتارهایی قرار گرفته بود که به حد شکنجه می رسید، مانند زدن، شوک برقی و کشیدن ناخن انگشتان دست و پا، هم در مرکز پولیس در ولسوالی و هم در مرکز اداره مبارزه علیه تروریسم. توقیفی مذکور مجبور شده بود که در مقابل کامره ضبط ویدیویی اعتراف نموده و یک نوشته را شست کند که هیچ نوع اجبار علیه وی به کار نرفته است.

محکمه ابتدائیه جرائم علیه امنیت عامه این توقیفی را در 19 می 2014 به مرگ محکوم کرد. قاضی محکمه ابتدائیه گزارش داد که تقاضای وکیل مدافع ویرا برای انجام معاینه توسط تیم طب عدلی و اینکه اعتراف وی به دلیل ادعای شکنجه کنار گذاشته شود، را رد نمود. قاضی به دلایل زیر به عدم تحقیق در مورد ادعای شکنجه تصمیم گرفت: متهم در طی محاکمه داوطلبانه اقرار کرده بود، کتاب ثبت رسمی موجود در نزد پولیس گواهی می داد که توقیفی در وضعیت جسمی خوب می باشد، و رئیس واحد ضد تروریسم پولیس هر گونه عمل خلاف قانون را انکار کرده بود. قاضی تاکید داشت که وی دستور معاینه طبی متهم را شش هفته بعد از گرفتاری صادر کرده است اما قاضی نتیجه و یا گزارش معاینه طبی را نشان نداد.

یوناما مطلع شد که خارنوالی ابتدائیه نظامی (خارنوالی پولیس ملی) از خارنوالی ریاست امنیت ملی به طور مکتوب درخواست گزارش یافته های وی در مورد ادعای شکنجه را نموده اما هیچ پاسخی را دریافت نکرده و در فقدان مراجعه خارنوال امنیت ملی و گزارش طبی، خارنوالی پولیس نتوانست قضیه را بررسی نماید.

خارنوال ریاست امنیت ملی تنها به دلیل فقدان شواهد تحقیق را شروع نکرده و یا دوسیه به خارنوال پولیس را راجع نساخت. او همچنین به وکیل مدافع متهم گفت که اگر وی شکایتی در مورد ادعای شکنجه مطرح نماید، خود وی تحت تعقیب قرار خواهد گرفت.

گزارش شده که در 18 نوامبر 2014، محکمه استیناف جرائم علیه امنیت عامه حکم محکمه ابتدائیه را تایید کرد. گفته می شود که محکمه استیناف نیز هیچ توجهی به ادعاهای شکنجه در دلائل نوشتاری حکم خود ننمود. فیصله محکمه به یوناما تقدیم نکرد، لیکن رئیس محکمه استیناف ادعا کرد که اقدامات برای تحقیق ادعاهای شکنجه وخلاء و نواقصات در مرحله محاکمه ابتدائی اتخاذ شد. مدتی قبل از محاکمه، رئیس محکمه استیناف به یوناما گفته بود که به باور وی متهم خود را مجروح کرده بود که محکمه را فریب بدهد. رئیس محکمه استیناف جرایم علیه امنیت داخلی و خارجی ولایت هرات به یوناما اطلاع داد که هیچ گزارش طبی در دوسیه ای که از محکمه ابتدائیه هرات در دوسیه موجود نبوده و به همین دلیل یک معاینه طبی دستور داده شد (حدود هفت ماه بعد از آنکه شکنجه و بدرفتاری واقع شده بود).

⁷¹ یوناما این قضیه را طی چند ماه و از طریق مصاحبه با چندین نفر، به شمول خود توقیفی و بستگان وی، وکلای مدافع، قضات، نهاد حقوق بشری محلی، خارنوالان پولیس ملی و امنیت ملی، و مدیران مرکز توقیفی مربوطه در هرات بین ماه اگست و دسامبر 2014 مستند سازی نمود.

یک نهاد حقوق بشری که دوسیه را مستند سازی نموده بود، بعد از آنکه با تهدید مواجه شد دیگر نتوانست به دادخواهی در پاسخگو نمودن مرتکبین این قضیه ادامه دهد. در عین حال متخصصین طبی تمایلی به شریک کردن معلومات خود با یوناما نداشتند.

راه پیشرو

یوناما بر پیشنهاد خود به حکومت تاکید می کند که ایجاد یک مکانیزم جلوگیری ملی برای رسیدگی به مسئله شکنجه و بدرفتاری را مد نظر بگیرد. نظارت و تحقیق توسط ناظرین مستقل از مکان هایی که افراد در آنجا از آزادی خود محروم هستند، یک عنصر اساسی در پاسخگویی برای شکنجه و دیگر نقض های حقوق بشری و ترویج رفتار انسانی با توقیف شدگان است. معیارهای حقوق بشری و بهترین رویه های بین المللی چارچوب چنین مکانیزم هایی را ارائه می کند، خصوصا پروتوکل الحاقی کنوانسیون بین المللی منع شکنجه و دیگر رفتارها و مجازات ظالمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز که از دول عضو می خواهد تا "مکانیزم های پیشگیری ملی" را طرح یا ایجاد کنند.

این چنین مجموعه های تحقیقی مسلکی باید ضرورتا خصوصیت ملی داشته باشد، مستقل از دولت بوده و توسط یک نهاد ملی حقوق بشری هماهنگ شود. باید به این مکانیزم از طریق تصویب قانون ماموریت داده شود که به طور آزادانه به همه مکان های توقیف دسترسی داشته باشد و باید از بودجه دولتی تمویل شده و از هر نوع دخالت سیاسی مصون باشد.⁷²

افغانستان یک دولت عضو کنوانسیون ضد شکنجه است اما پروتکل اختیاری آن را امضا نکرده است. در قدم اول، دولت و کمک کنندگان بین المللی می توانند ایجاد یک مکانیزم ملی پیشگیری را بررسی نموده و آن را ایجاد نمایند تا نظارت و تحقیق از مراکز توقیف را تقویت نموده و کوشش های دیگر برای جلوگیری از شکنجه که در بخش سفارشات این گزارش آمده را عملی نماید.

چنین مکانیزمی می تواند تحت حمایت کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان ایجاد شود که می تواند یا نقش هماهنگ کننده را بازی کند و یا، در صورت تخصیص منابع کافی، نقش همان مکانیزم را از طریق ادغام با پولیس امبودمن کمیسیون به عهده گیرد. میکانیزم باز دارنده ملی در ارتباط به پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه، به صورت موفقانه در چوکات نهادهای ملی حقوق بشر در کشورهای دیگر ایجاد شده است. ظرفیت موجوده کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان برای ایجاد یک بستر برای بخش اختصاصی نظارت از محلات سلب آزادی، نیازمند تقویت است. ممکن است حمایت تمویل کنندگان بین المللی جلب شود تا این مرحله را با بکارگیری کارمندان مناسب، فراهم کردن آموزش ها، مفتشین و دیگر کمک ها شروع نماید.

یوناما و جامعه مدنی نیز میتوانند به این میکانیزم از طریق حمایت از افغان های ورزیده موجوده (با سابقه ها و زمینه های مختلف مانند تحقیق، طب و کارمندان طب عدلی) حمایت کرده و در مرحله آغاز، تسهیلات عملیات آنرا فراهم نمایند. باید به این مفتشین برای اجرای یک تفتیش کامل قدرت داده شود تا با حکومت در تماس منظم

72. مثال هایی از کشورهایی که پروتوکل اختیاری را تصویب نموده و یک مکانیزم ملی پیشگیری از شکنجه را ایجاد کرده اند، عبارتند از آلبانی، کرواسی، مالی، نیکاراگوئه، صربستان، اسلوانیا، مقدونیه (مسدونیا)، تونس و ترکیه.

باشند و تا به حکومت در رابطه با چگونگی بهبود وضعیت و شرایط و نیز نهادی که شکایات از شکنجه و بدرفتاری را تسلیم می شود، توصیه نمایند تا به این وسیله از پاسخگوئی اطمینان حاصل شده و پاسخگو نمودن مرتکبین شکنجه تشویق شود.

نظارت ها

یوناما از جواب جدی حکومت در برابر شکنجه و بدرفتاری توقیف شده گان منازعات مسلحانه در سالهای 2013-14 خاطر نشان کرد. این اقدام شامل تلاش های تطبیق فرمان نمبر 129 رئیس جمهور بمنظور رفع شکنجه میباشد، که فیصد کاهش را در واقعات شکنجه و بدرفتاری در بین توقیف شده گان مصاحبه شده که مواجه به شکنجه و بدرفتاری در مطالعات این سال نسبت به سال گذشته را نشان میدهد. اقدام حکومت در مدت 23 ماه نظارت در مورد جوابگوئی تعقیب عدلی ضعیف را توقف داد، اما کاهش قابل ملاحظه بود، و دوام استفاده از شکنجه بالای یک بر سه توقیف شده مصاحبه شده نشان میدهد که اقدامات گرفته شده تا حال کافی نمیباشد. و نیازمند تلاش های بیشتر برای خاتمه دادن اعمال آن از طریق خاتمه دادن به معافیت استفاده از آن میباشد.

بررسی یکسان یوناما نشان داد که استفاده از شکنجه و اعمال آن بصورت دوامدار در افغانستان بمنظور حصول اعترافات و معلومات بوده است. تغییر در این روش به تلاش نیازمند اساسی و دوامدار را توسط حکومت و حمایت کمک همکاران بین المللی را میخواهد. از سال 2011، حکومت افغانستان و فعالین بین المللی بالای بالا بردن مهارت ها، آگاهی دهی و میکانیزم ها نظارتی و تفتیش بحیث راه حل اساسی جهت از بین بردن شکنجه و بد رفتاری تمرکز کردند. این نشان میدهد که به برخی پیشرفت ها در منع استفاده مروج شکنجه در برخی از مراکز توقیف در بین 790 توقیف شده مصاحبه شده که در این گزارش درج است، منتج شد.

اینکه استفاده مستمر از شکنجه در مراکز توقیف افغانستان تنها میتواند بصورت کامل رفع گردد، که کارمندان موجود پولیس ملی افغان و ریاست امنیت ملی همراه با قوت بیشتر، و متخصصین جدید، دوباره آموزش داده شوند و کارمندان که شکنجه و بدرفتاری توقیف شده گان را مرتکب شده اند، نادیده گرفته و یا به آن امر نمود اند مورد مجازات دسپلینی، تعقیب عدلی و منفکی قرار گیرند، - از همه مهمتر- با ایجاد جوابگوئی از طریق تفتیش مستقل و ملکی و یک میکانیزم نظارتی. قضات و شارنوالان نقش مهم را برای ارزیابی شواهد بدست آمده و تطبیق ضمانت های مراحل محاکماتی موجود در قانون اساسی و قانون اجراءات جزائی دارند. بدین لحاظ، وقتیکه شواهد و اعترافات را که از طریق شکنجه بدست آمده باشد بنابر احترام به مکلفیت های قانونی خود، بی اعتبار ندانند، باید نیز مورد بازجوئی قرار گیرند.

شکنجه بر اساس حقوق بین المللی و افغانستان جرم جدی پنداشته میشود. یوناما بار دیگر در جریان مصاحبه های کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان دریافت نمود، که آنها معتقد بر این نیستند که شکنجه بحیث یک ابزار غیر قانونی، غیر موثر و ناکارا برای دریافت معلومات استخباراتی قابل ارزش و استراتیجیکی برای مبارزه علیه تروریزم و فعالیت های منازعات مسلحانه میباشد. آنها قبول ندارند که شکنجه غیر ضروری برای حفظ جان افغانان بوده و نتایج قابل ملاحظه منفی را برای امنیت دولت بار آورده است.

در این مورد، یوناما به گزارش 9 ماه دسمبر 2014 کمیته مجلس سنا ایالات متحده امریکا در مورد مطالعات مرکز توقیف اداره استخباراتی ایالات متحده امریکا و برنامه استنتاج که بعد از 11 سپتمبر 2001 براه انداخته شد اشاره

میکند. مطالعات دریافت کرد که روش های استفاده شده اداره استخباراتی امریکا " روش های تخنیکی پیشرفته" (مشمول شکنجه) راه غیر موثر برای حصول همکاری و استخباراتی از توقیف شده گان بود".⁷³ مطالعات همچنان نشان داد تعداد مختلف از توقیف شده گان مواجه به چنین برخورد معلومات را ساخته بودند، که منتج به ناکامی استخباراتی شد. " آن گزارش دریافت نمود که شواهد وجود ندارد که شکنجه موثر بوده باشد و منجر به معلومات دروغ و گاهی با برخی توقیف شده گان هر چه که میخواستند برای مستنطقین خود چیزی که علاقمند بودند که بشنوند برای رفع درد خود میگفتند. این یافته ها بیانگر یافته های گزارش یوناما را نشان میدهد که در آن بسیاری از توقیف شده گان مصاحبه شده بیان داشتند که به هر اتهام نسبت داده شده و هر معلومات ارائه شده مستنطقین اعتراف و موافقت نشان دادند.⁷⁴

میکانیزم های معیاری ملل متحد بر این تاکید دارد که اقدامات موثر برای مبارزه علیه تروریزم مستلزم مطابقت با مکلفیت های حقوق بشری میباشد و بدرفتاری توسط کارمندان دولت پیشرفت های امن ملی را زیر سوال میبرد.⁷⁵

شکنجه و بدرفتاری و توقیف های خود سرانه بالای توقیف شده گان منازعات مسلحانه توسط کارمندان افغان نه تنها مخالفت جدی حقوق بشری و جرم بوده، بلکه مانع پروسه رسیدن به مذاکرات صلح میباشد. این تخلفات سبب تقویت عدم اطمینان بالای ادارات حکومتی میشود، و از طرف دیگر سبب افراطیت توقیف شده گان سابق و تجمعات شان میشود.⁷⁶

میکانیزم منع شکنجه ملل متحد و متخصصین بر رابطه فساد اداری با شکنجه و بدرفتاری تاکید بیشتر دارند. موثریت منع شکنجه باید فساد اداری را نیز از بین ببرد. این ارگان دریافت کرد، کشورهاییکه درجه فساد آن بالا است، نمونه های بالای شکنجه و بد رفتاری با کمترین کشف و تعقیب عدلی واقعات را نیز دارند.⁷⁷ فساد فراگیر اداری بشمول دستگاه عدلی در افغانستان بصورت وسیع ثبت و تصدیق گردیده بشمول رئیس جمهور جدید، و جناب اشرف غنی متعهد شده که آنرا حل میسازد.⁷⁸

⁷³. این گزارش در 9 دسامبر 2014 نشر شد، و در وب سایت کمیته مجلس سنا ایالات متحده امریکا دریافت میشود <http://www.intelligence.senate.gov> :

<http://www.intelligence.senate.gov/study2014/sscistudy1.pdf>.

⁷⁴. به تعقیب نشر خلاصه گزارش کمیته منتخب سنا امریکا، مستنطقین مجرب بدین تصریح نمودند که معلومات حاصل شده از طریق شکنجه قابل اعتماد نمیباشد، توقیف شده گان هرچیز میگفتند تا شکنجه توقف کند، و استفاده شکنجه کشور کمی-نه زیاد- امن میدارد. مراجعه نماید به حقوق بشر اول، نقاط اساسی از گزارش شکنجه از اداره استخبارات امریکا در وبسایت www.humanrightsfirst.org/sites/default/files/SSCI-torture-report-background.pdf

⁷⁵. مراجعه نماید به استراتیجی ویلان عملی مبارزه علیه تروریزم ملل متحد و کار راپورتر خاص ملل متحد در مورد پیشرفت و حمایت حقوق بشر و آزادی های اساسی حین مبارزه علیه تروریزم. قابل دسترس است در سایت: www.un.org/terrorism/terrorism-hr.shtml.

⁷⁶. طالبان و دیگر مخالفین دولت بیان داشتند که شکنجه و توقیف گسترده خود سرانه مانع مذاکرات صلح میشود، بطور مثال مراجعه نماید به بیانیه طالبان در 28 جنوری 2013، " بار دیگر این موضوع توسط ایالات متحده امریکا و دیگر موسسات حقوق بشری مطرح گردید، این کمک کننده و اقدام اولی خواهد بود، لیکن اقدام بیشتر جدی و جواب سریع برای توقف این عملکرد نیاز است. بازی با سرنوشت محبوسین توسط اداره فاسد و ظالم، نگهداشت آنها را در توقیف بمدت طولانی براساس اطلاع دروغ و شهید شدن آنها نه تنها کی شرم انسانی بوده، بلکه تخلف صریح از کنوانسیون جنیف و کنوانسیون منع شکنجه ملل متحد میباشد. این نادیده گرفتن ارزش های بین الهلی انسانی بوده و مانع بزرگ در راه رسیدن به صلح میگردد. قابل دسترس در سایت میباشد: www.shahamatenglish.com/index.php?option=com_content&view=article&id=20812:for-how-long-untoward-conduct-with-the-prisoners-

⁷⁷. مراجعه نماید به گزارش 21 اکتوبر 2014 کمیته فرعی منع شکنجه در وب سایت: <http://www.ohchr.org/EN/HRBodies/OPCAT/Pages/OPCATIndex.aspx>.

⁷⁸. متن سخنرانی اشرف غنی در مراسم تحلیف بتاريخ 29 سپتمبر 2014، <http://president.gov.af/Content/Media/Documents/PresidentAshrafGhaniAhmadzai11102014114022134553325325.doc> تایید کرد که به مشکل فساد اداری ریده گی میکند، و گفت که چگونه مانع امنیت انسانی، حاکمیت قانون، و حکومتداری میشود: "فساد در قوه قضائیه سبب نا امنی شده است" اگر ما حاکمیت قانون، و مجازات فاسدین ادارین را میخواهیم، قوه قضائیه ما باید خالی از فساد شود و بالاایش اعتماد کنیم، و مسولیت عمده دیگر ما اینست که یک حکومت موثر و حکومت داری خوب را بسازیم. داشتن دولت خوب و حکومتداری خوب حق اساسی هر فرد افغان میباشد {...} مردم ما فساد را دیگر تحمل ندارند. من وهمکارانم در

یوناما بر اساس مکلفیت های قانونی ملی و بین المللی حکومت تاکید میدارد که تمام اعمال شکنجه و و دیگر بدرفتاری ها بگونه عاجل تحقیق شود ، مرتکبین مورد تعقیب عدلی قرار گیرند ، و قربانیان شکنجه بازجوئی شوند و از اعمال بیشتر شکنجه جلوگیری شود. مکلفیت های حکومت قابل تخفیف نبوده ، بدین معنی که در هیچ حالت هرچه که باشد ، حالت جنگ و یا تهدید جنگ و عدم استقرار سیاسی داخلی و دیگر حالت اضطرار عامه نمیتواند سبب توجیه شکنجه شود. در حرف های کمیشنر عالی حقوق بشر ، زید رعد الحسین " کنوانسیون نباید نگذارد کسی را فرار نماید ، نه خود شکنجه کننده گان را و نه پالیسی سازان را ، نه کارمندان رسمی را که تعریف از پالیسی و یا اوامر صادر میکند.⁷⁹

یوناما بار دیگر از حکومت افغانستان میخواهد تا تمام اقدامات ضروری را برای خاتمه دادن و منع شکنجه و رسیدگی به تمام اعمال شکنجه را بگیرد.

جواب حکومت افغانستان به یافته های این گزارش

در جواب یافته های گزارش یوناما ماه فبروری 2015 ، حکومت افغانستان ، از طریق شورای امنیت ملی جواب مفصل تحریری را بتاريخ 12 فبروری نوشت ، که ضمیمه شماره ششم این گزارش میباشد.⁸⁰ جواب حکومت افغانستان در چهار بخش تقسیم شده (مقدمه ، جواب به گزارش به شمول جواب ریاست امنیت ملی ، وزارت امور داخله ، وزارت دفاع ملی ، برنامه محو ملی شکنجه و نتیجه گیری).

جواب حکومت بیان میدارد ، بر اساس مکلفیت های خود تحت قانون اساسی ، تعهدات بین المللی که به آن ملحق شده ، ارزش ها و اصول اسلامی و فرهنگ مردم افغانستان متعهد است ، تا حقوق بشری شهروندان را رعایت و احترام کند. جواب حکومت بیان میدارد که همکار خوب و قابل اعتماد با نهاد های ملی و بین المللی برای پیشرفت حقوق بشر و منع نقض حقوق بشری توقیف شده گان خواهد بود.

این جواب حکومت نشان میدهد که در گزارش یوناما " برخی ادعا ها و نگرانی ها را میپذیرد " و لیکن با اکثریت قضایا در متن گزارش موافق نمیباشد.⁸¹ در جواب حکومت از برخی کاستی ها از نظرشان در گزارش فبروری 2015 یوناما مخصوصا در بخش میتودلوجی گزارش تصریح شد. یوناما بیان میدارد که حکومت بشمول ریاست

حکومت میخواهیم مبارزه علیه فساد را از خود شروع کنیم {...} فساد در نهاد های امنیتی و سوء استفاده از منابع سبب نا امنی ها شده است. قانون شکنی جرم است و مجرمین باید مورد پیگرد قانونی قرار گیرند. " برخی از نظرات دانشمندان (مراجعه نماید به گزارش ماه مارچ 2014 در مورد افغانستان واحد تحقیقات و ارزیابی) حکومت در افغانستان: معرفی در مورد دزد و پولیس تلاش برای اصلاحات در پولیس ملی افغان). موسسات ضد فساد اداری دیده بان شفافیت افغانستان ، کمیته نظارت و ارزیابی مستقل مشترک ضد فساد اداری و شفافیت بین المللی ، که افغانستان در رده چهارم کشورهای فاسد از 175 کشور در سوری سال 2014 خود قرار داد ، عوامل شناخت فساد) ، ادارات حکومتی خارجی ، (مشخص در گزارش سیگار ، دفتر عمومی تفتیش خاص برای اعمار افغانستان ، اداره که توسط کمیته سنا ایالات متحده امریکا ساخته شده است ، و پروژه های که توسط امریکا برای افغانستان تهویل میگردد که شامل فعالیت های حقوق بشر و حاکمیت قانون میشود. و موسسات داخلی حکومت (یو ان دی سی) فساد اداری در افغانستان نظر سنجیات جدید خلص گزارش یافته-دسمبر 2012) این را مستند نموده که چگونه تخلف حقوق بشر و فساد اداری یکی دیگر را تقویت میکند. بطور مثال مراجعه نماید به بخش حقوق بشر و فساد اداری ، ورق شفافیت در کارهای بین المللی #2008/5) و ارتباط روشن بین حقوق بشر و فساد اداری (بخش 5 گزارش سالانه کمیته فرعی منع شکنجه و دیگر رفتار های ظالمانه ، غیر انسانی و تحقیر و مجازات 20 مارچ 2014 ، کنوانسیون منع شکنجه CAT/C/52/2, available at

http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CAT%2F52%2F2f2&Lang=en.

79. دفتر کمیشنر عالی حقوق بشر در نشریه مطبوعاتی خود در 10 دسمبر 2014 ، در سالگرد کنوانسیون منع شکنجه تاکید نمود ، بر اینکه شکنجه را باید خاتمه داد

www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=15405&LangID=E.

80. جواب حکومت جمهوری اسلامی افغانستان در مورد گزارش یوناما در مورد برخورد توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان ، تخلفات حقوق بشری و پاسخگوئی (شورای امنیت ملی ، وزارت داخله ، ریاست امنیت ملی و وزارت دفاع ملی) مورخ 12 فبروری 2015. حکومت جواب خود را از طریق شورای امنیت ملی به زبان دری به یوناما تقدیم نمود ، و ترجمه آنرا یوناما قسمیکه موافقت کرد و تایید کرد فراهم کرد. ضمیمه شماره ششم را ببینید.

81. مرجع سابق

امنیت ملی و وزارت داخله بصورت مکرر ملاحظات را از سال 2010 بدینسو که آنر یوناما رد کرده و کاملاً در این گزارش و گزارشات قبلی و در جلسات با مقامات حکومت حل نموده است، پیشکش میدارند. یوناما بار دیگر تأکید میدارد که میتودولوژی این گزارش بر اساس معیارهای بین المللی و استفاده از روش های دقیق تأییدی و روش بازبینی میباشد. همینطور، یوناما کاملاً با یافته ها و سفارشات گزارش پایبند میباشد.

حکومت افغانستان در جواب خود بیشتر بیان میدارد⁸² که این پالیسی رسمی حکومت افغانستان نمیباشد تا توقیف شده گان در توقیف خانه های حکومت افغانستان بخاطر حصول اعترافات و معلومات شکنجه و بدرفتاری شوند." با بیان اینکه "برخی واقعات در گزارش یوناما درست نبوده و برخی دیگر شاید بر اثر تخلفات انفرادی کارمندان و ارگان های عدلی و امنیتی باشد. با تأیید برخی مشکلات در این رابطه، حکومت افغانستان متعهد است تا شکنجه و بدرفتاری را منع نموده و یک برنامه از کارمندان ارشد را با همکاری ارگانهای مربوط، برای برنامه های مشخص منع دوباره چنین اعمال، که در مخالفت با ارزش های حقوق بشری، در توقیف خانه های حکومت افغانستان میباشد تهیه نموده است.

در برنامه ملی محو شکنجه حکومت افغانستان در جواب خود چنین موارد را شامل نمود: اصلاح تقنینی در قوانین جرم و جزائی، الحاق به پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه، تطبیق فرمان 129 رئیس جمهور، جبران خسارت برای قربانیان شکنجه، آموزش و برنامه ای بالا بردن مهارت ها، بد جلوه دادن شکنجه در فرهنگ عام، اقدامات بازدارنده و نظارت دوامدار از تطبیق برنامه ملی.

یوناما از جواب حکومت مبنی بر تعهدات برای منع شکنجه و بدرفتاری توقیف شده گان از طریق تطبیق برنامه عملی ملی پیشنهاد شده استقبال میکند. یوناما بار دیگر نظارت خود را تقویت می بخشد - مخصوصاً از تعقیب عدلی کارمندان مسول شناخته شده و مرتکبین شکنجه - به جهت اینکه راه اساسی برای ختم شکنجه میباشد و پیام را به کارمندان افغانستان مبنی بر تعهد سیاسی شان در سطح بلند برای محو استفاده شکنجه توسط کارمندان حکومت میرساند.

یوناما بر حکومت افغانستان بر تلاش های حکومت روی پاسخگوئی و اقدامات بازدارنده که در این برنامه ملی پیشنهاد شده و بیان شده است تمرکز و اولویت بخشد تأکید میدارد. گزارشات یوناما بصورت منظم دریافت کرد که عدم پاسخگوئی و معافیت از مجازات در بخش کارمندان حکومت افغانستان نقش اساسی بر دوام واقعات شکنجه و بدرفتاری داشته است. تا حال هیچ اثر بر استفاده شکنجه مرتب نشده: مرتکبین پیگرد عدلی نشده اند و کدام ضمانت دسپلینی گرفته نشده است. تمرکز روی آموزش، تفتیش، هدایات و برنامه های آگاهی دهی - تنها نمیتواند مانع و خاتمه شکنجه شود - این تلاش ها باید با اقدامات پاسخگوئی مناسب برای محو کامل شکنجه همراه باشد.

سفارشات کلیدی

از 82 سفارشات که یوناما در دو گزارش قبلی خود به حکومت افغانستان، پارلمان، لوی خارنوالی افغانستان، وزارت امور داخله، ریاست امنیت ملی، اردوی ملی افغان، ستره محکمه، کشورهای مشترک نظامی و ایساف

82. مرجع سابق

داشت، تنها نه سفارش کاملاً تطبیق شد، 28 سفارش بصورت نیمه تطبیق شده، و 41 سفارشات عملی نشده است.⁸³

ضمیمه 5 این گزارش معلومات جدید را در مورد تطبیق سفارشات گزارشات یوناما از ماه اکتوبر 2011 الی جنوری 2013 میباشد. یوناما بار دیگر از حکومت میخواهد که به 69 سفارشات نیمه و نا تطبیق به ادارات حکومتی که بصورت یک پلان عملی برای رفع شکنجه و بدرفتاری در توقیف خانه های افغانستان میباشد عمل نماید. یوناما بار دیگر بر سفارشات ذیل برای کمک مقامات افغانستان بخاطر منع وخاتمه شکنجه و بد رفتاری در توقیف خانه های افغانستان تاکید دارد.

سفارشات به حکومت افغانستان

- یک میکانیزم مستقل نظارتی با صلاحیت بعنوان میکانیزم جلوگیری ملی طوریکه در پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه آمده، ایجاد گردد، با صلاحیت که بتواند به صورت منظم به مراکز توقیف که اشخاص در آن آزادی اش محدود میشود و از قبل اعلام نشده دسترسی داشته باشد، و صلاحیت مستقل معاینات طب عدلی مبنی بر شکنجه و اجرای تحقیقات بی طرف و شفاف در رابطه به ادعای شکنجه در محلات مربوط به ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان و ارائه سفارشات به مقامات توقیف و سایر ادارات ذیربط جهت برخورد با شکنجه و بدرفتاری در توقیف خانه ها، بشمول محول نمودن قضایا به لوی خرنوالی برای تحقیق، و یا دیگر مقامات مناسب برای تحقیقات مستقل ایجاد گردد.
- تمام اقدامات برای امضاء و الحاق به پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه و دیگر رفتار های و مجازات ظالمانه، غیر انسانی یا تحقیر آمیز گرفته شود.
- تمام توقیف خانه های غیر رسمی، شناسائی شده و استفاده آن منع و بسته شود.

سفارشات به ستره محکمه

- صدور هدایات به قضات محاکم ابتدائیه و استیناف به هدف ملزم ساختن آنها به انجام منظم تحقیقات در رابطه به تمامی ادعاهای شکنجه و اعترافات اجباری و همچنین اجرای جدی و دقیق ممنوعیت های که علیه استفاده از مدارک و شواهد بدست آمده از طریق شکنجه می باشند، طوری که در قانون اساسی افغانستان و قانون اجراءات جزایی پیش بینی شده است.

سفارشات به لوی خرنوالی افغانستان

- انجام تحقیقات عاجل بیطرفانه و مستقل به ارتباط ادعاهای شکنجه و بدرفتاری با توقیف شده گان که توسط کارمندان افغان در تمام مراکز ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان، که در این گزارش مشخص شده که شکنجه و بد رفتاری را استفاده مینمایند، و یا تمام مراکز که در آن ادعا صورت گرفته انجام دهند.

⁸³ وضعیت چهار سفارش را نمیتوانیم بعلت نبود معلومات ارزیابی نمایم با وجود اینکه بارها بصورت کتبی و شفاهی درخواست گردید.

سفارشات به ریاست امنیت ملی

- گزارشات مبنی بر شکنجه و بدرفتاری در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی ولایات در کابل، کندهار، فراه و یا تمام مراکز که در آن ادعا صورت گرفته تحقیقات انجام دهند. این بررسی ها باید موثق، موثر و بیطرفانه و متمرکز بالای برخوردهای مجرمانه مقامات امنیت ملی طوریکه ادعا میشود، باشد.
- مقاماتی که مرتکب شکنجه و یا بد رفتاری با توقیف شده گان شده باشند، باید منفک، مورد پیگرد، تادیب و مجازات، از جمله از طریق ارجاع آنها به ریاست خارنوالی جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی، و یا دیگر مقامات مناسب بشمول آن کارمندان ویا آمرین شان که مرتکب شکنجه و یا استفاده آنرا بالای توقیف شده گان امر نموده اند بشمول به تعلیق انداختن وظایف شان و از دست دادن تقاعد و سایر امتیازات مورد پیگرد قرار گیرند.

سفارشات به وزارت امورداخله وپولیس ملی افغان

- گزارشات مبنی بر شکنجه و بدرفتاری در مراکز توقیف پولیس ملی افغان وپولیس محلی افغان در ولایات، کندهار، بغلان، هرات، کندوز وپکتیکا و یا تمام مراکزیکه که در آن ادعای شکنجه و یا بدرفتاری صورت گرفته تحقیقات انجام دهند. این بررسی ها باید موثق، موثر و بیطرفانه باشد.
- مقاماتی که مرتکب شکنجه و یا بد رفتاری با توقیف شده گان شده باشند، باید منفک، مورد پیگرد، تادیب و مجازات، از جمله از طریق ارجاع آنها به ریاست خارنوالی نظامی، ویا دیگر مقامات مناسب بشمول آن کارمندان ویا آمرین پولیس ملی افغان وپولیس محلی افغان که به شکنجه ویا استفاده آنرا با توقیف شده گان امر نموده اند بشمول به تعلیق انداختن وظایف شان و از دست دادن تقاعد و سایر امتیازات مورد پیگرد قرار گیرند.

سفارشات به اردوی ملی افغانستان

- گزارشات مبنی بر شکنجه و بدرفتاری توسط اردوی ملی افغانستان در ولایات، کندهار، پکتیا، فراه، هرات، خوست، بادغیس، بلخ، هلمند وکابل و یا تمام مراکز که در آن ادعای شکنجه و بد رفتاری صورت گرفته تحقیقات انجام دهند. این بررسی ها باید موثق، موثر و بیطرفانه و کامل باشد.
- مقاماتی که مرتکب شکنجه و یا بد رفتاری با توقیف شده گان شده باشند، باید منفک، مورد پیگرد، تادیب و مجازات، از جمله از طریق ارجاع آنها به محکمه نظامی، و ریاست خارنوالی نظامی، بشمول آن افسران ویا آمرین شان که به شکنجه ویا استفاده آنرا با توقیف شده گان امر نموده اند بشمول به تعلیق انداختن وظایف شان و از دست دادن تقاعد و سایر امتیازات مورد پیگرد قرار گیرند.

سفارشات به وزارت امورداخله و ریاست امنیت ملی

- تمام رهنمودها وپالیسی ها توسط کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان که بر احترام، حمایت و تحقق حقوق توقیف شده گان بشمول منع شکنجه تاکید دارد کاملاً تطبیق گردد.
- حق حمایت در برابر شکنجه وحق اینکه با توقیف شده گان باید رفتار انسانی و با کرامت صورت گیرد در نص موجود پالیسی وزارت امور داخله در مورد حقوق محبوسین و توقیف شده گان (براساس ماده 7 و ماده 10 کنوانسیون بین المللی حقوق مدنی و سیاسی) علاوه گردد.

- پولیس امبودسمن مورد حمایت سیاسی بطوریکه بصورت موثر کار خود را انجام بدهد قرار گیرد ولایحه وظائف که مسولیت ها مشخص میسازد باید امضاء گردد.
- بررسی و تسهیل موجودیت میکانیزم رسیدگی به شکایات تخصصی مستقلانه در مراکز توقیف وزارت امور داخله و ریاست امنیت ملی صورت گیرد، و این میکانیزم ها بصورت باشد که با استاندارد های حقوق بشری مطابقت داشته، و از استقلال آن از مسولین توقیف، محرمیت و حمایت در برابر خطرات انتقام جوئی از طریق مجرای شکایات در اداره مرکزی محابس و مقامات قضائی و یا دیگر مقامات مستقل مناسب اطمینان حاصل شود.

- ساختن آموزش اساسی لازمی که بتواند جوابگوی نیازمندی تحقیقات مشخص نیروهای ملی افغان و ریاست امنیت ملی در بخش کاری شان باشد، بصورت مشخص شامل مولفه های که تاکید بر روش های استنطاق غیر اجباری، منع از شکنجه و بدرفتاری، اقدامات جزائی / دسپلینی برای استفاده از شکنجه و بدرفتاری و مکلفیت های قضائی بر عدم اعتبار اعترافات که بوسیله شکنجه بدست آمده باشد، دارد.

سفارشات برای دفتر لوی خاړنوالی، ستره محکمه، وزارت امور داخله و ریاست امنیت ملی

- یک سیستم متعارف ارجاع موثر برای حصول اطمینان از اینکه وکیل مدافع و یا مساعدین حقوقی وقتیکه یک توقیف شده جدید گرفتار ویا به توقیف خانه آورده میشود بصورت عاجل اطلاع و یا تماس حاصل شود، و این استنطاق در حضور وکیل مدافع صورت گیرد.

سفارشات به وزارت صحت عامه، وزارت داخله و ریاست امنیت ملی

- ترتیب روش گزارش دهی فعلی که در آن کارمندان صحتی بتواند بصورت مستقل، ارزیابی غیرجانبدارانه را در مورد مفاد صحتی مریضان و تطبیق عملکرد بالای آنرا که ضمیمه مراکز توقیف میباشد، تجدید نظر کنند.

- ظرفیت کارگران طب عدلی برای تشخیص و مستند سازی قضایای شکنجه و اجرای آزمایشات روان درمانی برای دریافت شکنجه زمانیکه اثر فیزیکی زخم وجود نداشته باشد بالا برده شود.
- برای تمام توقیف شده گان آورده شده در محل که نگهداری میشوند آزمایشات صحتی کامل صورت گیرد.

سفارشات به کشورهای کمک کننده نظامی و کشورهای تمویل کننده مربوط

- زمانیکه تشخیص میگردد که پروژه ها تمویل گردد و یا کمک تخنیک کلی و کمک ادارات افغان ویا وزارت خانه ها ویا مستلزم مکلفیت ها بشمول پاسخگوئی مرتکبین شکنجه بحیث معیار پیشرفت اساسی و شرط در نظر گرفته شود تا اطمینان حاصل شود از شکنجه و بدرفتاری در برابر توقیف شده گان توسط کارمندان افغان استفاده نمیگردد و اینکه اقدامات موثر اصلاحی در نظر گرفته شده است.⁸⁴

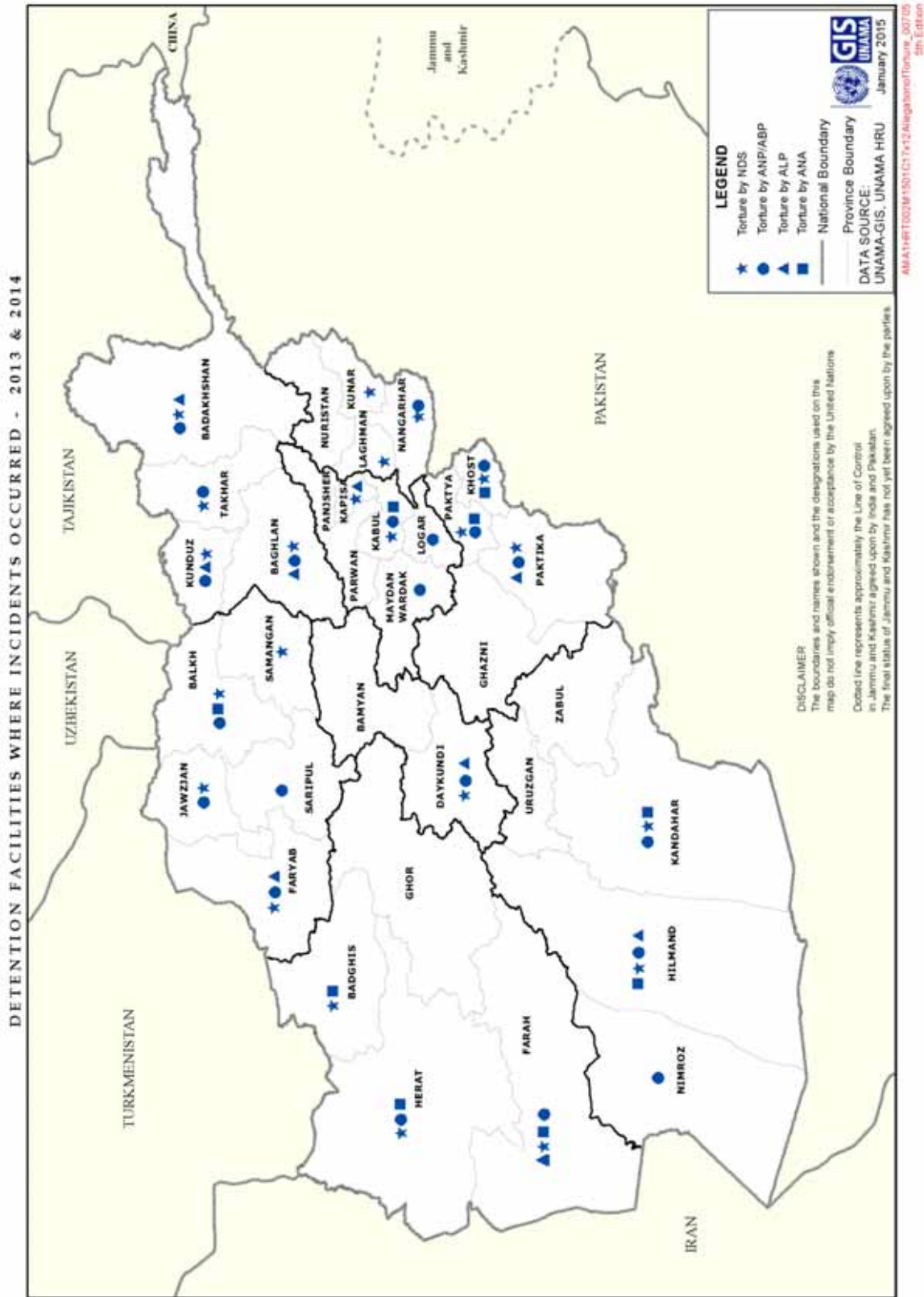
⁸⁴ بطور مثال، تطبیق "Leahy Law" یا قوانین لاهی امریکا که به اساس قانون لاهی یا قوانین لاهی به فصل های مشخصی در قانون تخصیصات عملیات های خارجی فصل 563 حقوق عمومی 429-106 (2001) و قانون تخصیصات دفاع، فصل 8092 حقوق عمومی 259-106 (2001) در قوانین ایالات متحده راجع میگردد و قانون تخصیصات دفاع ارائه مینماید که "هیچ کدامی از وجوه مالی ذکر شده برای اسلحه و تریننگ واحد های نیرو های امنیتی که در مورد آنها راپور های موثق از طرف وزارت خارجه مبنی بر نقض حقوق بشری وجود داشته باشد، مگر اینکه ارزیابی شود اقدامات اصلاحی توسط حکومت افغانستان برای ختم شکنجه و بدرفتاری توسط ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان و اردوی ملی افغان بشمول تعقیب عدلی مرتکبین شکنجه نیروهای امنیتی روی دست گرفته شده باشد". یوناما ملاحظه کرد که تصمیم جدید بمنظور سازگاری با گزارش فعلی و شواهد موثق (بشمول یافته های این گزارش) بر موجودیت معافیت کارمندان در ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان و اردوی ملی افغان بر استفاده شکنجه که نیاز تمویل و آموزش و دیگر انواع همکاری ادارات ایالات متحده میباشد. بر اساس 30 سپتمبر 2014، جمع تمویل ایالات متحده برای همکاری و اعمار مجدد در افغانستان به 104.08 بلیون میرسد، که بالاتر از 60 بلیون به بخش "امنیت" (ودیکر سه بخش حکومتداری، توسعه، همکاری و عملیات های ملکی) تخصیص داده شد. که این مشمول تمویل نیروهای نظامی افغان میباشد، که آخر 30 سپتمبر 2014 اضافه از 48.94 برای تجهیز، تدارک، خدمات، آموزش و تمویل

- پالیسی های مشوق و مانع کننده در مورد تمام انواع کمک مالی و کمک های تخنیکي ، بشمول تمویل از طریق ملل متحد ،⁸⁵ نمائنده گی ها و برنامه ها بخصوص برنامه صندوق امانت برای قانون و نظم برای افغانستان (لتفا) برای ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان و اردوی ملی افغان بر اساس شرط پیشرفت های ایشان و معیارهای قابل ارزیابی پیشرفت نظارت ها و پاسخگوئی در رده ها ، خاصتا در برابر منع شکنجه و مجازات استفاده شکنجه در نظر گرفته شود.

نیروهای نظامی مصرف شده است. از پول ASF's ، زیادتیر از 32.40 بلیون بالای اردوی ملی افغان و بالاتر از 16.17 بلیون برای پولیس ملی افغان بمصرف رسیده است (گزارش ویژه بازرس برای اعمار افغانستان ، گزارش ربعوار به گانگرس امریکا ، 30 اکتوبر 2014 ، که در ویب سایت قابل دریافت است 10-30qr.pdf www.sigar.mil/pdf/quarterlyreports/2014-

85. پروژه تمویل قانون و نظم در افغانستان (لتفا) یک میکانیزم است که در سال 2002 توسط دفتر انکشافی ملل متحد برای تنظیم تمویل بین المللی تقویت تطبیق قانون در افغانستان ایجاد شده. تمویل (تقریبا 3.6 بلیون دالرامریکائی از سال 2002) برای پرداخت معاشات افسران پولیس ونگهبانان ریاست عمومی محابس و برای اعمار زیربناها و آموزش افسران پولیس پرداخت نموده است. کمک کنندگان عمده اداره لتفا در بین 2011 و 2014 حکومت های ایالات متحده ، جاپان ، جمهوری کوریا ، جرمنی ، انگلستان ، ناروی ، هالند ، استرالیا و اتحادیه اروپا میباشد. پالیسی واجب اجراء حقوق بشر سال 2011 منشی عمومی ملل متحد در مورد همکاری ملل متحد برای نیروهای امنیتی غیر ملل متحد (HRDDP) اصول و اقدامات را وضع نموده که در همکاری های ملل متحد برای نیروهای امنیتی غیرملل متحد از مجری حقوق بشری صورت گیرد و اطمینان حاصل شود که چنین همکاری ها در مطابقت با مکلفیت های ملل متحد در مورد احترام ، پیشرفت و تشویق احترام بر حقوق بشردوستانه ، حقوق بشر و قانون مهاجرت باشد. در مطابقت با چنین مکلفیت ها ، کمک های ملل متحد در جایکه دلائل اساسی بر باور اینکه خطر حقیقی ارتکاب تخلفات حقوق بشر دوستانه ، حقوق بشر و قانون مهاجرت از طرف ادارات دریافت کننده باشد و مقامات مربوط نتوانند اقدامات اصلاحی ویا تخفیفی را بگیرند کمک نماید. به همین دلائل ، اگر ملل متحد معلومات موثق را در مورد تهیه دلائل موجه در مورد دریافت کننده ملل متحده مبنی بر تخلفات حقوق بشردوستانه ، حقوق بشر و قانون مهاجرت بدست می آورد ، همان اداره تمویل کننده باید بمنظور خاتمه دادن به چنین تخلفات پا درمیانی کند.

نقشه دوم: مراکز توقیف که در آن واقعات رخ داده است

فصل چهارم. برخورد با توقیف شده گان توسط ریاست امنیت ملی

ریاست امنیت ملی صلاحیت های اجرایی خود را از قانون امنیت ملی میگیرد، وظائف و صلاحیت های آن شامل "تامین امنیت ملی" و "مبارزه علیه تروریسم" میباشد.⁸⁶ ریاست آن بدوش رئیس امنیت ملی که مستقیماً پاسخگو به رئیس جمهور است، میباشد. ریاست امنیت ملی مسوول جمع آوری تمام اطلاعات و استخبارات خارجی، مبارزه علیه جاسوسی، تروریسم و تمام موضوعاتی که مربوط به امنیت ملی و امور خارجی باشد، را بعهدده دارد. ریاست امنیت ملی بر اساس قانون اجازه دارد تا مظنونین را الی 72 ساعت نگهداری نماید و بعد از آن توقیف شده را به توقیف خانه ریاست عمومی محابس و توقیف خانه ها که زیر اثر وزارت امور داخله کار مینماید، انتقال دهند.⁸⁷

در فاصله میان ماه جنوری 2013 و ماه دسمبر 2014، یوناما با 611 توقیف شده که توسط ریاست امنیت ملی در 57 مراکز توقیف در 28 ولایت⁸⁸ نگهداری میشدند، مصاحبه انجام داد.

یکصد و سی و چهار توقیف شده در دو مرکز توقیف در دوره های مختلف نگهداری میشدند، و 19 تن آن در سه مرکز توقیف ریاست امنیت ملی در اوقات مختلف نگهداری میشدند و چهار توقیف شده در چهار مرکز توقیف ریاست امنیت ملی در دوره های مختلف در نگهداشت بودند که مجموع نمونه های توقیف به 795 مورد توقیف توسط ریاست امنیت ملی در نمونه گیری میباشد.

پنجاه و شش توقیف شده قبل از اینکه به مرکز ریاست امنیت ملی در ولایت آورده شوند، در مراکز توقیف در ولسوالی ها نگهداری شده بودند. یکصد و شصت و دو توقیف شده از 611 توقیفی نزد پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی افغان نیز نگهداری شده بودند.

نتایج یافته های گزارش یوناما:

- از مجموع 611 توقیفی مصاحبه شده یکصد و شصت و یک (26 فیصد) که در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی نگهداری شده بودند، شواهد موثق معتبر و قابل اعتبار دریافت گردید که آنها مواجه به شکنجه و یا بدرفتاری شده اند.⁸⁹
- اشکال شکنجه شامل لت و کوب شدید، شوک برقی، آویزان کردن، در موقعیت فشار قرار دادن و تهدید به خشونت جنسی میباشد.
- یوناما در بین توقیف شده گان مصاحبه شده شواهد موثق، معتبر و قابل اعتبار دریافت که شکنجه بصورت منظم، گسترده و سیستماتیک توسط ریاست امنیت ملی در چهار ولایت⁹⁰ فراه، کابل، کندهار و تخار استفاده میشود. هشتاد و چهار توقیفی از 161 (52 فیصد) توقیفی مصاحبه شده، یوناما دریافت

86. توسط فرمان غیر رسمی ریاست جمهوری در 4 ماه نوامبر 2001 (فرمان شماره 89) ماده 6 صادر شد.

87. به ضمیمه شماره دو در این گزارش در بخش قوانین قابل تطبیق مراجعه نماید.

88 ولایات که از آن بازدید شد بدخشان، بادغیس، بغلان، بلخ، بامیان، دایکندی، فراه، فاریاب، غزنی، غور، هلمند، هرات، جوزجان، کابل، کندهار، کاپیسا، خوست، کونر، کندز، لغمان، لوگر، ننگرهار، پکتیکا، پکتیا، سمنگان، سرپل، تخار، ارزگان و میدان وردک.

89. به نقشه شماره 3 نظرکلی در مورد شواهد موثق معتبر و قابل باور واقعات شکنجه توسط ریاست امنیت ملی مراجعه نماید

90. به بخش میتودولوژی برای تعریف "منظم و رایج" و "سیستماتیک" مراجعه نماید.

نمود که مواجهه به شکنجه شده در یک و یا دو توقیف خانه ریاست امنیت ملی بشمول مراکز توقیف ریاست امنیت ملی در سطح ولسوالی مورد چنین برخورد قرار گرفته است.

- در فراه، از 39 شخص مصاحبه شده، یوناما 20 مورد (51 فیصد) شواهد موثق و معتبر شکنجه و بدرفتاری سیستماتیک را دریافت. در کابل از مجموع 112 توقیفی مصاحبه شده 36 مورد (32 فیصد) شواهد موثق، معتبر و مطمئن استفاده گسترده و منظم شکنجه و بدرفتاری را در مرکز ریاست امنیت ملی دریافت. در کندهار، از مجموع 30 توقیفی مصاحبه شده، یوناما دریافت 12 توقیف شده (40 فیصد) مواجهه به شکنجه و بدرفتاری شده اند. در تخار، یوناما شواهد موثق، معتبر و قابل باور را دریافت که از مجموعه 28 توقیفی مصاحبه شده، ده نفر (36 فیصد) آن مورد شکنجه و بدرفتاری قرار گرفته اند.
- بیست و چهار توقیف شده از 56 (43 فیصد) کسانی که توسط ریاست امنیت ملی در ولسوالی ها گرفتار شده بودند، گفتند در مرحله اول قبل از اینکه به مرکز ولایت انتقال شوند، مورد شکنجه و یا بدرفتاری قرار گرفته اند. از همین عدد، 21 توقیف شده از شکنجه در ریاست امنیت ملی در ولایت چیزی نگفتند، در حالیکه سه توقیف شده موارد موثق شکنجه را در مرکز توقیف ولایت ارائه کرد.⁹¹
- هفتاد و یک توقیف شده در 19 مراکز دیگر ریاست امنیت ملی که عبارت از بدخشان، بادغیس، بغلان، بلخ، دایکندی، فاریاب، هرات، هلمند، جوزجان، کاپیسا، خوست، کنر، کندوز، لغمان، لوگر، ننگرهار، پکتیکا و پکتیا و سمنگان میباشد، مورد شکنجه و بدرفتاری قرار گرفتند.
- بیست و چهار تن از 161 توقیف شده (15 فیصد) آن که توسط ریاست امنیت ملی مورد شکنجه قرار گرفت، اطفال زیر سن 18 سال بودند.⁹²

شکنجه بمنظور گرفتن اعترافات

"من در زمین نشسته بودم، کارمند ریاست امنیت ملی با بوکس در شکم زد و با کیبل در پشتم زد. یکی از آن دو نفر از موهایم کش کرد و برویم دو سیلی زد. خیلی سخت بود. بعد، بمن گفته شد که بیرون نزدیک دیواری کمی تاریک بود بنشینم. نمیدانم چه مدت بیرون در آنجا بودم، و مرا صدا زدند که به همان سلول خود بروم. من خیلی ترسیده و خود را از دست داده بودم. یکبار، مرا مجبور نمودند بزمین به پشت بخوابم و پاهای خود را که یکی آنها محکم گرفته بود بلند بگیرم و دیگری در کف پاهایم میزد. من فریاد میزد. بعد من مجبور شدم اعتراف کنم و بگویم که من مواد منفجره را جاسازی می کنم و در انفجار مواد دست داشتم. بعد از آن لت و کوبیم را توقف دادند. ورق ها را بمن نشان دادند و مرا مجبور نمودند تا شصست خود را دوبار بالای آن بگذارم."

توقیف شده شماره 24، ولسوالی شیندند، هرات جنوری 2014

91. توقیف شده شماره 391 (2013) و 204 و 278 (2014).

92. به تعداد 25 طفل توقیف شده موارد سازگار و موثق شکنجه را در مراکز ریاست امنیت ملی ارائه کرد: لغمان شش توقیف شده، (توقیف شده 17 و 22 (2013) و توقیف شده گان 352، 351، 278، 74 (2014)، کابل اداره 124، پنج طفل (توقیف شده گان 26، 23، 24، 25، 26 (2013)؛ اداره 40، دو طفل 25 و 26 (2013)؛ هرات، یک طفل (شماره 24 (2014)؛ پکتیا دو طفل (توقیف شده 39 و 359 (2013)؛ فراه یک طفل (توقیف شده 18 (2013)؛ بدخشان یک طفل (توقیف شده 147 (2013)؛ کاپیسا، یک طفل (توقیف شده 301 (2014)؛ کندهار یک طفل (توقیف شده 250 (2013)؛ کندوز سه طفل (توقیف شده گان 342، 343، 344 (2014)؛ لوگر، دو طفل (توقیف شده گان 364 و 362 (2014)؛ ننگرهار دو طفل (توقیف شده 333 (2013) و توقیف شده 278 (2014)؛ و تخاریک طفل (توقیف شده 204 (2014)).

بر اساس گزارشات قبلی، یوناما دریافت که هدف از شکنجه و بدرفتاری در اثناء استنطاق همیشه و اکثرا گرفتن اعتراف بود. شکنجه و بدرفتاری بطور عموم در اوائل جریان استنطاق استفاده میشد و زمانی توقف داده میشد که توقیف شده اعتراف میکرد. شکنجه و بدرفتاری همچنان بمنظور گرفتن معلومات و یا مجازات هم استفاده شده است. از جمله 161 توقیف شده کسانی که شکنجه و یا بدرفتاری را بدستان کارمندان ریاست امنیت ملی تجربه کرده بودند، 102 تن آنها بیان داشتند که در هنگام استنطاق اعتراف نمودند تا بر شکنجه خاتمه دهند. به استثناء سه توقیف شده، که موارد موثق شکنجه را هم در سطح مرکز ولسوالی و هم در سطح ولایت که در آنجا نگهداری میشدند گزارش دادند، تمام دیگر توقیف شده گان گفتند هر اندازه زودتر در مرکز اول توقیف اعتراف میکردند، شکنجه توقف داده میشد.

استفاده بیشتر شکنجه در مراکز ولسوالی ریاست امنیت ملی

یوناما نقش بیشتر مراکز توقیف ولسوالی های ریاست امنیت ملی در انجام تحقیقات ابتدائی و بالا رفتن ادعای زیادتر شکنجه در مراکز ولسوالی را مشاهده نمود.

یوناما 56 توقیف شده را که ابتداء در سطح ولسوالی توقیف گردیده بودند، مصاحبه نمود. بر اساس شواهد موثق و معتبر، 28 توقیف شده، یا نصف افراد مصاحبه شده (به شمول 21 فیصد مورد شکنجه و چهار مورد بدرفتاری) شکنجه و بدرفتاری را در مرکز توقیف ولسوالی را تجربه کرده بودند.⁹³ از این 24 توقیف شده، 21 توقیف شده از شکنجه در سطح ولایت بعد از انتقال شان گزارش ندادند، در حالیکه چهار توقیف شده شواهد موثق شکنجه را در مرکز ولایت نیز ارائه کرد.⁹⁴

یوناما ملاحظه کرد که به دلایل امنیتی و محدودیت رفت و آمد به مناطق آسیب دیده از منازعات مسلحانه، تعداد محدودی از موسسات به مراکز توقیف ریاست امنیت ملی در ولسوالی ها، بشمول آن مراکز که توقیف شده گان را یوناما در آنجا مصاحبه نمود، قبل از اینکه به مرکز ولایتی انتقال شوند، دسترسی نداشتند. با این حال، ممکن است کارمندان ریاست امنیت ملی قصدا توقیف شده گان را به مدت طولانی در مراکز ولسوالی نگهداری و استنطاق میکردند که احتمالاً موسسات ناظر بیرونی کمتر از مراکز ولایتی به آنجا دسترسی داشتند.

استفاده شکنجه سیستماتیک توسط ریاست امنیت ملی

ریاست امنیت ملی فراه

"ما کارمندان ریاست امنیت ملی مستقیم بدفتر مربوط به امنیت ملی شهر فراه بردند، و در آنجا مرا با کیبل نیم ساعت لت و کوب نمودند و مرا متهم نمودند که طالب هستم و در یک قضیه قتل دخالت دارم. آنها بر بدنم ظالمانه میزدند و میگفت که اقرار کنم. در هنگام استنطاق دو لین برقی داشتند که در بدنم استفاده کردند تا اینکه من بیهوش شدم. من مجبورا اعتراف کردم که در قتل یک شخص دخالت دارم. بعد مرا به ریاست امنیت ملی مرکز

93. هشت توقیف شده در کندهار، سه در پکتیکا، دو در هرات و یکی در فراه، بدخشان و پکتیا مربوط (2013): دو توقیف شده در هریک لوگر و ننگرهار، سمنگان و کندوز و یک توقیف شده در هرات، کندهار، پکتیا و تخار مربوط (2014).

94. بیست و پنج طفل توقیف شده موارد مشابه و موثق را از 29 حالت شکنجه در مراکز توقیف بعدی ریاست امنیت ملی تقدیم نمودند: لغمان، شش طفل (توقیف شده 17 و 22 (2013) و توقیف شده 74، 278، 351، 352 (2014)؛ اداره 124، پنج طفل، (توقیف شده 18، 23، 24، 25، 26 (2013)، کابل اداره 40، دو طفل (توقیف شده 25 و 26 (2013)؛ هرات یک طفل (توقیف شده 24 (2014)؛ پکتیا، یک طفل (توقیف شده 147 (2013)؛ کاپیسا، یک طفل (توقیف شده 301 (2014)؛ کندهار، یک طفل، (توقیف شده 250 (2013)؛ کندوز، سه طفل (توقیف شده 342، 343 و 344)؛ لوگر، دو طفل (توقیف شده 362 و 364 (2014)؛ ننگرهار، دو طفل (توقیف شده 333 (2013) و توقیف شده 278 (2014)؛ و تخار، یک طفل (توقیف شده 204 (2014)).

ولایت انتقال دادند، آنها بار دیگر با سیلی زدند و یکی آنها چهار بار مرا خفک کرد. آنها میخواستند که اعتراف نمایم که عضو طالبان هستم، لیکن من رد می‌کردم. آنها مرا به مرگ تهدید کردند اگر اعتراف نمی‌کردم و من اعتراف کردم."

توقیف شده شماره 252، ریاست امنیت ملی فراه، ماه جون 2014

یوناما با 39 توقیف شده که در بین ماه جنوری 2013 و ماه دسمبر 2014 در ریاست امنیت ملی ولایت فراه نگهداری میشدند، مصاحبه نمود.⁹⁵

ریاست امنیت ملی 26 نفر را گرفتار نمود، پولیس ملی افغان شش نفر دیگر را گرفتار کرد، اردوی ملی افغان سه مظنون را به توقیف برده بود، پولیس محلی یکنفر را دستگیر کرده، نیروهای نظامی امریکا دو توقیف شده را گرفتار کرده بود و یک توقیف شده گفت که توسط پولیس ملی افغان و یا اردوی ملی افغان با همکاری نیروهای نظامی بین المللی گرفتار شده است. توقیف شده گان حد اوسط 19 روز را در ریاست امنیت ملی فراه، بیش از حد 72 ساعت وقت قانونی، سپری کرده بودند.⁹⁶

از جمله 39 توقیفی مصاحبه شده، 20 توقیف شده (51 فیصد) 97 مورد استفاده از روش های استنطاق توسط کارمندان ریاست امنیت ملی را بیان داشتند که موازی به شکنجه بود، و یوناما آن موارد را موثق معتبر و مطمئن دانست. سیزده نفر از جمله 20 توقیف شده که مورد شکنجه قرار گرفته بود، در آخر مجبور به اعتراف شده و شکنجه در همان وقت پایان داده شد.⁹⁸

توقیف شده گان، تفصیل مواجه شدن شان با لت و کوب، مخصوصا با کیبل در کف پاهایشان، را توسط کارمندان ریاست امنیت ملی در فراه بیان داشتند. توقیف شده گان همچنان گزارش داند که ریاست امنیت ملی برای شکنجه از روش های شوک برقی و محرومیت از خواب استفاده میکند. هفت نفر از 39 کسانی که مصاحبه شدند، اطفال⁹⁹ زیر سن 18 سال بودند، دو نفر از آن اطفال معلوم شد که اثناء استنطاق شکنجه شده بودند.¹⁰⁰

یوناما از چنین تمایل منفی در ریاست امنیت ملی در فراه نگران است: شکنجه سیستماتیک در گزارشات قبلی در مورد آن مرکز توقیف ثبت نشده بود.

شکنجه منظم و گسترده توسط ریاست امنیت ملی

شماره
و
شماره
شده
95. توقیف
232، 227، 226، 225، 224، 223، 215، 83، 82، 81، 80، 258، 257، 256، 255، 254، 253، 246، 245، 244، 238، 237، 236، 235، 234، 233، (2013) و
توقیف شده گان شماره 382، 381، 350، 254، 253، 252، 134، 133، 132، 102، 101، 41، (2014).
96. ماده 87 قانون اجراء جزائی 2014، بیان میدارد که ریاست امنیت ملی میتواند مظنون حد اکثر 72 ساعت نگهداری نموده و بعد از آن به خارنوال مربوطه محول نماید، و توقیف شده باید به توقیف خانه مربوط ریاست عمومی محابس و توقیف خانه ها انتقال شود. قانون اجراء جزائی سابق سابق 2004 شامل 74 ساعت وقت قانونی بوده که در مرحله اول 24 ساعت و در مرحله دوم 48 ساعت پیش بینی شده است. هدایت رهنمود عمومی 33: به نظر کمیته، چهل و هشت ساعت وقت کافی برای انتقال افراد و مناسب برای جلسه محاکماتی است: هر نوع تاخیر بیشتر از چهل و هشت ساعت باید کاملا استثناء قرار داده شود، و تحت دلائل وضعیت باشد. " ببینید به پاراگراف 33 و ضمیمه دوم این گزارش.
97. توقیف شده گان شماره 257، 256، 255، 253، 252، 245، 236، 235، 233، 227، 225، 223، 215، 83، 81، 80، (2013) و توقیف شده گان 382، 252، 102، 41، (2014).
98. توقیف شده گان شماره 257، 256، 255، 253، 252، 245، 236، 83، 81، 80، (2013) و توقیف شده گان 382، 252، 102، (2014).
99. توقیف شده گان شماره 226، 82، 80، (2013) و توقیف شده گان 381، 253، 134، (2014).
100. توقیف شده گان شماره 134 و 252 (2014).

"در روز یکشنبه سه نفر به سلول من آمدند و یکی از آنها به من گفت: "کل حقیقت را بگو و ما را مجبور نکن که تو را بزنیم". آنها مرا از سلولم بیرون کشیده و به منزل به یک دفتر کوچک ، بالا بردند. آنجا سه نفر بود. وقتی که من وارد اطاق شدم ، حتی پیش از اینکه از من سوال کنند ، یکی از آنها مرا با پیپ پلاستیکی به کف پاهایم ، پشتم و دستانم زد. ناخن های من سیاه شد. بعد از یک وقفه ، زدن دوباره برای مدت سه ساعت ادامه پیدا کرد. آنها از من می خواستند که اعتراف کنم که من یک عضو طالبان هستم ، و من هم اعتراف کردم چون دیگر طاقت زدن را نداشتم. بعد از آنها از من خواستند که بگویم که دیگر کی با من بود. من نام بچه کاکای خود را دادم. بعد از آن آنها مرا رها کردند. در روز دوم ، کس دیگر از من استنطاق نکرد. در روز سوم ، صبح ساعت 9 بجه آنها آمدند و مرا به دیوار نزدیک تشناب سلول برای دو ساعت آویزان کردند. من قبلا اعتراف کرده بودم اما آنها باز مرا آویزان کردند".

توقیفی 376؛ ریاست امنیت ملی 124 ، دسامبر 2014

ریاست امنیت ملی در کابل — نظر کلی

در دو گزارش قبلی ، یوناما شکنجه و بدرفتاری سیستماتیک را در سطح توقیف خانه مرکزی اداره مبارزه علیه تروریسم 124 (اداره 90 قبلی) در کابل که توسط ریاست امنیت ملی اداره میشود ، دریافت کرد. یوناما همچنان نگرانی خود را در مورد شواهد موثق ، معتبر و مطمئن شکنجه و بدرفتاری در اداره 40 (اداره سابق 17) مربوط ریاست امنیت ملی در کابل در گزارش ماه جنوری 2013 خود به تفصیل بیان داشت.

در گزارش فعلی ، در بین فروری 2013 الی دسامبر 2014 ، یوناما 112 توقیف شده را که در دو و یا یکی از اداره های 124 ، 40 و 1 کابل ریاست امنیت ملی نگهداری شده بودند ، مصاحبه نمود. پنجاه و هفت توقیف شده در دو مرکز این ادارات نگهداری شده بود و 11 توقیف شده در این سه مراکز یاد شده نگهداری شده بودند ، که در کل 191 مورد توقیف میشود. توقیف شده گان منازعات مسلحانه در مصاحبه های خود گفتند قبل از اینکه به اداره 40 انتقال داده شوند به اداره 124 ریاست امنیت ملی و یا اداره 1 ریاست امنیت ملی برای اجرای استنطاق رفته اند.

سی و شش (32 فیصد) از کل 112 توقیفی مصاحبه شده که در این مراکز کابل نگهداری شده بودند ، شواهد موثق معتبر و مطمئن از شکنجه و بدرفتاری را حداقل در یکی از این سه مرکز بیان داشتند. معلوم شد که یک پنجم (هفت فیصد) از 36 توقیف شده گان که مواجه به شکنجه شده بودند ، اطفال بودند.

دریافت شد که توقیف شده گان مذکور ابتداء هنگام تحقیقات در اداره 124 ریاست امنیت ملی و یا اداره 1 ریاست امنیت ملی کابل قبل از اینکه به اداره 40 ریاست امنیت ملی انتقال شوند ، شکنجه را تجربه کرده اند. در حالیکه در مدت نظارت یوناما معلوم شده موارد شکنجه و بدرفتاری در بین توقیف شده گان مصاحبه شده که در اداره 40 نگهداری میشدند 101 کاهش یافته ، اما یوناما دوام واقعات شکنجه را در اثناء تحقیق در اداره 124 و اداره 1 مشاهده کرد.

¹⁰¹ در گزارش 2013 ، یوناما 19 مورد از 71 توقیف شده منازعات مسلحانه را دریافت نمود که روش های استنطاق تحت تعریف شکنجه بین المللی در اداره 40 ریاست امنیت ملی می آمد. گزارش یوناما و کمیشنری عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد در مورد "برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان: یک سال بعد. جنوری 2013 ، صفحه 45.

یوناما دریافت نمود که اکثریت واقعات معتبر و مطمئن شکنجه و بدرفتاری توسط ریاست امنیت ملی در سه مرکز کابل در سال 2013 واقع شده و قضایای زیادی در بین ماه فروری و ماه دسمبر 2014 ثبت نموده است.¹⁰² این حالت شاید به دلیل محلات مختلفی باشد که در آنها توقیف شده گان در کابل در سال 2013 و 2014 نگهداری میشدند و یوناما با آنها مصاحبه را انجام داد.¹⁰³

اداره 40 ریاست امنیت ملی

یوناما گزارشات را مبنی بر شکنجه و بدرفتاری را در اداره 40 که در اوائل 2013 رخ داد بود، ثبت کرد. گزارشات برنامه نظارت یوناما، کاهش واقعات ثبت شده شکنجه در اداره 40 ریاست امنیت ملی را در اواخر 2013 نشان داد¹⁰⁴ و یوناما واقعه شکنجه را خلال نظارت خود از اداره 40 ریاست امنیت ملی در سال 2014 ثبت نکرده است. یوناما مشاهده کرد که یافته های کاهش شکنجه در بین توقیف شده گان در سال 2013 شاید بر اثر اقدامات اتخاذ شده در تطبیق فرمان شماره 129 رئیس جمهور در اداره 40 ریاست امنیت ملی باشد. این اقدامات شامل فعال ساختن کامره های تلویزونی مدار بسته (CCTV) در دفاتر تحقیق در اداره 40 و کورس های آموزشی، خاصا در بخش روش های تحقیق و شواهد طب عدلی برای توانمند سازی کارمندان توسط انگلستان، کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان و وزارت عدلیه یکجا با اداره 47 (حقوق بشر) ریاست امنیت ملی می شد.

یوناما با 73 توقیف شده که در توقیف اداره 40 ریاست امنیت ملی نگهداری شده بود، مصاحبه نمود. در بین اینها، یوناما دریافت کرد که چهار نفر در زمان موجودیت شان در آن مرکز توقیف، مواجه به شکنجه و بدرفتاری شده بودند. معلوم شد که سی¹⁰⁵ توقیفی قبل از اینکه به اداره 40 ریاست امنیت ملی انتقال شوند مواجه به شکنجه و بدرفتاری در یکی از مراکز توقیف دیگر ریاست امنیت ملی در کابل شده بودند، 22 آن در اداره 124 دریافت شد شکنجه را تجربه کرده بود، هفت نفر در اداره 1 ریاست امنیت ملی و یک توقیف شده قادر نبود که بدانند در کدام مرکز توقیف ریاست امنیت ملی در کابل مورد بدرفتاری قرار گرفته بود.¹⁰⁶

یوناما دریافت نمود که چنین جابجایی توقیف شده گان در مراکز ریاست امنیت ملی در کابل نشان میدهد که تلاش برای منع استفاده شکنجه بصورت موردی در هر توقیف خانه بوده نه بصورت تلاش کلی گسترده برای منع شکنجه توسط ریاست امنیت ملی. یافته مهمن به این صورت نیز تفسیر شود که ریاست امنیت ملی توقیف شده گان به جاهای مختلف برای استنطاق برده باشد، تا برای ناظرین یافتن و شناسائی روش های استفاده شده شکنجه در قضایای انفرادی و مراکز را سخت تر سازد: ریاست امنیت ملی از روش های بد استنطاق در مراکز

102. توقیف شده شماره 223(2014).

103. در سال 2013، یوناما تعداد زیادی از توقیف شده گان را در محبس پلچرخ و مرکز اصلاح و تربیت اطفال در کابل که قبلا در اداره 124 و اداره 40 نگهداری شده بودند و به محبس انتقال یافته بودند مصاحبه نمود و تعداد قابل ملاحظه شکنجه و بدرفتاری توقیف شده گان را در هنگام نگهداری شان در اداره 124 و اداره 40 تجربه کرده بودند. کسانی که در محبس مصاحبه شدند و در اداره 124 و 40 نگهداری میشدند بطور عموم خارج از دسترسی و جدا شده بودند از کسانی که آنها را در این دو محل شکنجه کرده بودند و بعد از انتقال شان به محبس امکان بیشتر میروند که از شکنجه خود بدون ترس انتقام جوئی در محبس گزارش دهند. در سال 2014، یوناما توقیف شده گان زیاد را در اداره 124 و 40 مصاحبه نمود که در آن خیلی کم از توقیف شده گان دریافت نمود که ادعای شکنجه را نمایند و از این توقیف شده گان چنین فهمیده میشود که آنها شاید توسط کارمندان امنیت ملی ترسانده شده باشند که به یوناما ادعای شکنجه را نکنند و همچنان بصورت بالای همراه با خطر انتقام جوئی توقیف شده گان در آن توقیف خانه موجود بودند که شاید بالایشان و بالای دیگران استفاده میشود.

104. واقعه اخیر شکنجه که توسط یوناما از اداره 40 ثبت شده در ماه مارچ 2013 میباشد.

105. توقیف شده شماره 25، 26، 31، و 127(2013).

106. دو توقیف شده گزارش داد که در هر دو اداره 1 ولایت کابل و اداره 124 ریاست امنیت ملی شکنجه شده و نشان دهنده 30 واقعات شکنجه در بین 28 توقیف شده گان میباشد.

توقیف با سطح کمتر تفتیش و بررسی، مخصوصاً توسط موسسات حقوق بشری و یا دیگر ناظرین بیرونی، استفاده میکند. این شاید توضیح دهد که چرا شکنجه و بدرفتاری اکثراً در اداره 40 ریاست امنیت ملی، جایگاه اکثر ناظرین بیرونی از آن با تلاش های بیشتر برای تطبیق تأمینات دیدن میکنند، در مقایسه با سطح بلند شکنجه ثبت شده در اداره 124 و اداره 1 ریاست امنیت ملی کابل، به ثبت نرسیده است.¹⁰⁷

اداره 124 ریاست امنیت ملی

"مرا به اداره 124 ریاست امنیت ملی بردند. آنها شروع به لت و کوبم نمودند. در روز اول با بوت های خود مرا لگد زده و با بوکس لت و کوب نمودند. روز دوم، بمدت دو ساعت باز مرا لت و کوب کردند اما با پیپ آب. در روز سوم، یک آله را در عضو جنسی من استفاده کردند. مثل پلاس و یا انبور بود و برای تاب دادن عضو جنسی تا اینکه گریه کردم استفاده میکردند. بعد از آن، من اقرار نمودم که طالب هستم. من ترسیده بودم بخاطریکه تهدید کردند که اعضای جنسی تو را از بین میبریم. من هر چیز گفتم و آنها نوشته کردند و من شصت خود را روی اوراق گذاشتم. من فکر میکردم که شاید بهمیرم اگر اعضای جنسی مرا از بین ببرند."

توقیف شده شماره 161، اداره 124 ریاست امنیت ملی، جولای 2013

یوناما 74 توقیف شده را در اداره 124 ریاست امنیت ملی توقیف شده بودند مصاحبه نمود. شصت و هشت نفر از این توقیف شده گان گفتند که توسط ریاست امنیت ملی گرفتار شده اند، و سه توقیف شده بیان داشتند که توسط اردوی ملی افغان¹⁰⁸، دو توقیف شده توسط پولیس ملی افغان¹⁰⁹ دستگیر شده و یک توقیفی نتوانست کسانیکه وی را گرفتار نمودند را شناسائی کند¹¹⁰. معلوم شد که توقیف شده گان مصاحبه شده در اداره 124 حد اوسط شش و نیم روز، بالاتر از 72 ساعت حد اکثر وقت مجاز قانونی برای توقیف مظنون، نگهداری شده بودند. از جمله 74 توقیف شده که در اداره 124 ریاست امنیت ملی 111 مصاحبه شد، 27 توقیف شده (36 فیصد) موارد مفصلی را از روش های تحقیق که به حد شکنجه میرسد و یوناما آنها را موثق معتبر و مطمئن تشخیص داد، ارائه نمودند.¹¹²

در بین هشت توقیف شده از گروپ فرعی که در اداره 124 نگهداری شده بودند¹¹³، لیکن وقتیکه یوناما در نصف دوم 2014 با ایشان مصاحبه نمود در توقیف آن اداره قرار نداشتند، هفت نفر آنها گزارش شکنجه و یا بدرفتاری را

107. اداره 40 ریاست امنیت ملی کمک های قابل ملاحظه را از دونر های بین المللی در سال 2013 و 2014 مخصوصاً از دولت انگلستان برای اعمار توقیف خانه مدرن، خانوالان آموزش دیده برای دریافت و تأیید شکنجه، و نصب کهره های مرکزی بسته در تمام دفترهای تحقیق (امنیت ملی ادعا کرد که آواز را ثبت نمیکند) بحيث جزء تلاش برای منع شکنجه دریافت نمود. جلسه یوناما با متخصص توقیف سفارت انگلستان در ماه اپریل و می 2014 در کابل و دیدار نظارتی یوناما از اداره 40 در 24 ماه فبروری 2014 کابل.

108. توقیف شده گان شماره 144 و 167 (2013) و توقیف شده 227 (2014).

109. توقیف شده شماره 52 و 95 (2014).

110. توقیف شده شماره 155 (2013).

111. توقیف شده گان شماره 14, 15, 18, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 28, 29, 30, 31, 125, 127, 129, 143, 144, 145, 153, 154, 155, 156, 159, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 197, 198, 199, 201, 259, 261, 262, 264, 375, 377 (2014). 1, 6, 7, 8, 52, 53, 80, 81, 82, 87, 95, 221, 224, 225, شماره گان شماره 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 287, 369, 370, 372, 373, 374, 376, 377, 380

112. توقیف شده گان شماره (2013) 18, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 28, 30, 31, 127, 129, 144, 153, 155, 161, 162, 201, 259, 261 (2013) و توقیف شده گان شماره 369, 370, 372, 373, 374, 376, 380 (2014).

113. توقیف شده گان شماره 376, 380, 370, 372, 373, 374, 369 (2014).

در اداره 124 ریاست امنیت ملی ارائه کردند. یک توقیفی که شکنجه نشده بود گفت که تهدید شد که اگر اسنادی را که از توقیف خانه ولایتی ریاست امنیت ملی به همراه وی آورده شده بود، امضاء نکند لت و کوب خواهد شد. یوناما دریافت که کارمندان اداره 124 ریاست امنیت ملی همان روش های قبلی شکنجه را که در گزارش ماه جنوری 2013 و گزارش ماه اکتوبر 2011 به ثبت رسیده بود، استفاده میکردند. این روش ها شامل در وضعیت فشار قرار دادن، آویزان، شوک های برقی، محرومیت از خواب، دشنام لفظی جنسی، تهدید جنسی و لت و کوب با زدن در کف پاها با پیپ های پلاستیکی میباشد.

هفت نفر از همین 66 مصاحبه شده که در اداره 124 ریاست امنیت ملی توقیف بودند، اطفال زیر سن 18 سال بودند و معلوم شد که پنج تن از آن اطفال در اثناء تحقیق مواجه به شکنجه شده بودند.¹¹⁴

اداره 1 ریاست امنیت ملی ولایت کابل

ریاست امنیت ملی مرا به یک زیر زمینی برد، و گفتند که بر پشت بزمین بخوابم، و دو نفر پاهای مرا بالا گرفته بودند. بعد یکی از کارمندان ریاست امنیت ملی، حتی بدون اینکه بپرسد، در کف پاهایم با پیپ به زدن شروع نمود. آنها میگفتند که من طالب هستم و باید اعتراف نمایم. من رد کردم. و لت و کوب بعد از 15 دقیقه خاتمه یافت. روز بعدی، مرا بازهم در همان اطاق بردند. یکی از تحقیق کننده گان پاهای خود را بر اعضای تناسلی من گذاشت و خیلی سخت فشار داد. خیلی دردناک بود. او محکم برویم پنج بار سیلی زد، با بوکس و لکد چند مرا زد (در سرم، پشتم و پاهایم). و او مرا تهدید کرد اگر اعتراف نکنم من حمله کننده انتحاری هستم شوک برقی میدهد. من رد کردم اما اینرا در ورق نوشته کرده و مرا مجبور نمود که امضاء کنم. بعد از آن از من دیگر تحقیق نکردند."

توقیف شده شماره 260، اداره 1 ریاست امنیت ملی، ماه نوامبر 2013

یوناما با سی و سه توقیف شده¹¹⁵ که در اداره 1 ریاست امنیت ملی در ولایت کابل نگهداری شده بودند، مصاحبه نمود. تمام آنها گزارش دادند که توسط ریاست امنیت ملی گرفتار شده بودند، به استثناء یکی که توسط پولیس محلی افغان دستگیر شده بود. توقیف شده گان حد اوسط سه روز و نیم، که نزدیک به همان 72 ساعت وقت مجاز قانونی میباشد، نگهداری شده بودند.

هفت توقیفی (27 فیصد) در اداره 1 ریاست امنیت ملی مواجه به شکنجه و بدرفتاری شده بودند. شش از این 33 توقیفی ها¹¹⁶ موارد موثق، معتبر و مطمئن شکنجه و سه توقیفی دیگر بدرفتاری را گزارش نمودند.¹¹⁷ توقیف شده گان لت و کوب شدید و شوک های برقی توسط کارمندان ریاست امنیت ملی در اثناء استنطاق ها را بیان داشتند؛ از نه توقیف شده، شش توقیفی اعتراف کرده بودند.

ریاست امنیت ملی ولایت کندهار

در گزارشات 2011 و 2013، یوناما مرکز ریاست امنیت ملی ولایت کندهار را از جمله جاهایی که در آن شکنجه بطور سیستماتیک استفاده میشد، دریافت کرد. در این گزارشات، یوناما شواهد موثق دریافت کرده بود که نصفی

114. توقیف شده گان شماره 18، 23، 24، 25، 26. (2013).

115. توقیف شده گان شماره 159، 160، 166، 167، 197، 198، 200، 202، 259، 260. (2013) و توقیف شده گان شماره 1، 2، 4، 7، 13، 74، 135، 223، 226، 230، 233، 235، 276. (2014).

116. توقیف شده گان شماره 30، 31، 88، 259، 260. (2013) و توقیف شده 223. (2014).

117. توقیف شده گان شماره 197، 198 و 202. (2013).

از توقیف شده گان مختلف مصاحبه شده مواجه به شکنجه لت و کوب، آویزان کردن، در موقعیت فشار قرار دادن و دیگر روش های مجبور کننده بودند.¹¹⁸

ریاست امنیت ملی ولایت کندهار از جمله سه محلاتی بود که هیئت حقیقت یاب رئیس جمهور در ماه جنوری 2013 و هیئت لوی خارنوالی افغانستان در ماه مارچ 2013 از آن دیدن نمود.

از ماه فبروی 2013 الی ماه دسمبر 2014، یوناما با 30 توقیف شده که در مراکز ولایتی ریاست امنیت ملی در کندهار¹¹⁹ نگهداری شده بودند مصاحبه نمود. چهار از این 30 توقیف شده (13 فیصد)، شواهد موثق، معتبر و مطمئن روش های استنطاق مساوی با شکنجه را ارائه کردند.¹²⁰ توقیف شده گان حد اوسط به مدت 14 روز، با کاهش 21 روز ثبت شده قبلی و در عین زمان خیلی بیشتر از محدوده زمان قانونی 72 ساعت، نگهداری شدند. در گزارشات قبلی، یوناما سطح بالاتری از شکنجه را در بین توقیف شده گان مصاحبه شده که در ریاست امنیت ملی ولایت کندهار نگهداری میشد، دریافت.¹²¹

مشابه ریاست امنیت ملی در کابل، یوناما دریافت که تعدادی از این 30 توقیف شده منازعات مسلحانه قبل از اینکه به مرکز ریاست امنیت ملی کندهار برسند، گزارش دادند که مورد تحقیق در دیگر مراکز قرار گرفته بودند. از جمله 26 توقیف شده که گزارش شکنجه و بدرفتاری را در ریاست امنیت ملی در ولایت کندهار ارائه نکرده بودند، 12 توقیف شده (46 فیصد) گفتند که در مراکز قبلی توقیف، مورد شکنجه و بدرفتاری قرار گرفته بودند. دریافت شد که هشت توقیف شده که هنگام استنطاق در مرکز ریاست امنیت ملی سپین بولدک مورد شکنجه قرار گرفته بودند. یک توقیفی گزارش داد هنگامی که در توقیف پولیس ملی افغان بود، شکنجه شده است و یک توقیفی دیگر در مرکز اردوی ملی افغان، و یکی نمیتوانست مرکز توقیف را شناسائی کند و دیگری قبل از اینکه به ریاست امنیت ملی ولایت کندهار انتقال شود در محلی که بنام "خانه ملا عمر" یاد میشود، شکنجه شده بود.¹²²

یافته های شاید بیانگر این باشد که ریاست امنیت ملی، از روش های بد استنطاق و از جمله شکنجه را در دیگر مراکز توقیف بشمول ولسوالی ها که دارای سطح کمتر بررسی و تفتیش هستند و قبل از انتقال توقیف شده به محلی که دسترسی بیشتر به نظارت بیرونی را دارد، استفاده کرد.

118. گزارش یوناما در مورد "برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان" (اکتوبر 2011) و گزارش یوناما در مورد "برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان: یک سال بعد. جنوری 2013 <http://unama.unmissions.org/Default.aspx?tabid=12261&language=en-US>.

119. توقیف شده گان شماره 418، 417، 416، 415، 413، 394، 391، 390، 251، 250، 249، 248، 13، 12، 11، 10، 9، 8، 7، 4، (2013) و توقیف شده گان شماره 135، 131، 130، 129، 91، 128، 92 (2014).

120. توقیف شده گان شماره 391، 250، 12 (2013) و توقیفی 92 (2014).

121. در گزارش سال 2011 یوناما، دریافت گردید که از مجموع 35 توقیفی مصاحبه شده که توسط ریاست امنیت ملی در کندهار نگهداری میشدند موارد شکنجه موثق را ارائه کردند. در گزارش 2013 یوناما، دریافت گردید که از مجموع 48 توقیف شده مصاحبه شده 19 توقیفی مواجه به شکنجه در ریاست امنیت ملی کندهار شده بودند. گزارش یوناما در مورد "برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان" (اکتوبر 2011) و گزارش یوناما در مورد "برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان: یک سال بعد. جنوری 2013 صفحه 40.

122. توقیف شده گان شماره 4 و 11 (2013) و توقیف شده 91 و 130 (2014).

توقیف خانه ریاست امنیت ملی در ولسوالی سپین بولدک ولایت کندهار

"ریاست امنیت ملی سپین بولدک مرا دستگیر کرد و در اثناء انتقال به موتر برویم چند بار با سیلی زدند. مرا به ریاست امنیت ملی در تخته پل بردند (در بین راه سپین بولدک و کندهار). سه کارمند ریاست امنیت ملی در آنجا با کیبل در پشت، کمر و پاهایم مرا لت و کوب نمودند. آنها خواستند با بزور انداختن تکه در دهنم مرا خفه کنند و همزمان کوشیدند گردنم را محکم بگیرند. آنها میخواستند اعتراف نمایم اینکه من طالب بودم و بعد از آن بطور شفاهی، به آنچه میخواستند اعتراف نمودم."

توقیف شده شماره 394، ریاست امنیت ملی سپین بولدک، دسامبر 2013

یوناما با 12 توقیف شده¹²³ که در توقیف خانه ریاست امنیت ملی در سپین بولدک ولایت کندهار نگهداری شده بودند، مصاحبه نمود. توقیف شده گان حد اوسط 2.7 روز، قبل از اینکه بریاست امنیت ملی در مرکز کندهار انتقال شوند، نگهداری شده بودند.

از جمله 12 توقیف شده مصاحبه شده، هشت (67 فیصد) مواردی از روش های استنطاق را بیان داشتند که موازی به شکنجه بوده و یوناما آنرا موثق، معتبر و مطمین تشخیص داده است.¹²⁴ برخی از توقیف شده گان شدیداً با دست و پا و کیبل در جسم و کف پاهایشان لت و کوب شده بودند تا حدی که چند بار هوش خود را در اثناء استنطاق از دست دادند. دو توقیف شده مشمول استفاده شوک برقی در اثناء استنطاق بودند. شش تن از این هشت توقیف شده در هنگام استنطاق سرانجام اعتراف نمودند، که بعد از آن شکنجه توقف داده شد. و تمام هشت توقیف شده به ریاست امنیت ملی مرکز کندهار فرستاده شده بودند و از شکنجه خود در آن مرکز توقیف شکایت نکردند.

ریاست امنیت ملی در ولایت تخار

"مرا گرفتار نمودند و به مرکز توقیف ریاست امنیت ملی در شهر طالقان بردند. و آنجا 12 روز بودم. از من چهار بار تحقیق صورت گرفت. من به مستنطق همه چیز را گفتم لیکن با من موافقی نبود. بدین سبب، به لت و کوب من با چند کیبل برق که تقریباً یک متر درازی و یک انچ بر داشت شروع نمود. مستنطقی که قد دراز داشت سه بار با دونفر دیگر روی مرا پوشاند و مرا به زمین انداخت. دو نفر شانه مرا گرفت و نفر سوم شروع به لت و کوب در پاهایم نمودند. مستنطق بمن گفت اگر اعتراف نکنم که مواد تبعیه شده انفجاری را در پاکستان آموختم، در فعالیت های تروریستی دخیل بودم، و مواد انفجاری را مخصوصاً در سایت های انتخاباتی برنامه ریزی کردم، مرا باز هم میزند و شوک های برقی میدهد. من ترسیدم و قبول کردم و لت و کوب من پایان یافت."

توقیف شده شماره 202، ریاست امنیت ملی ولایت تخار ماه اپریل 2014

یوناما شواهد موثق، معتبر و مطمین در ریاست امنیت ملی ولایت تخار دریافت که از جمله 28 توقیف شده مصاحبه شده (36 فیصد) مواجه به شکنجه و یا بدرفتاری شده اند.¹²⁵ توقیف شده گان جزئیات موارد لت و کوب

123. توقیف شده گان شماره 129، 294، 294 (2014) و 7، 8، 9، 10، 13، 393، 394، 413، 415، 418 (2013).

124. توقیف شده گان شماره 7، 8، 9، 10، 13، 393، 394 (2013) و 129، 294 (2014).

125. توقیف شده گان شماره 71، 107، 181، 182، 324، 338 (2013) و 37، 202، 203، 204 (2014).

شدید و طولانی، با شاخچه و یا کیبل در پاهای شان و تهدید شوک برقی را بیان داشتند. توقیف شده گان حد اوسط 12 روز، اضافتر از وقت قانونی 72 ساعت، نگهداری شده بودند. یوناما از بالا رفتن ثبت استفاده از شکنجه توسط ریاست امنیت ملی در ولایت تخار در مقایسه با مدت گزارشات قبلی نگرانی خود را اظهار می دارد.¹²⁶

شواهد موثق، معتبر و مطمئن واقعات شکنجه توسط ریاست امنیت ملی در 19 مراکز دیگر ولایات

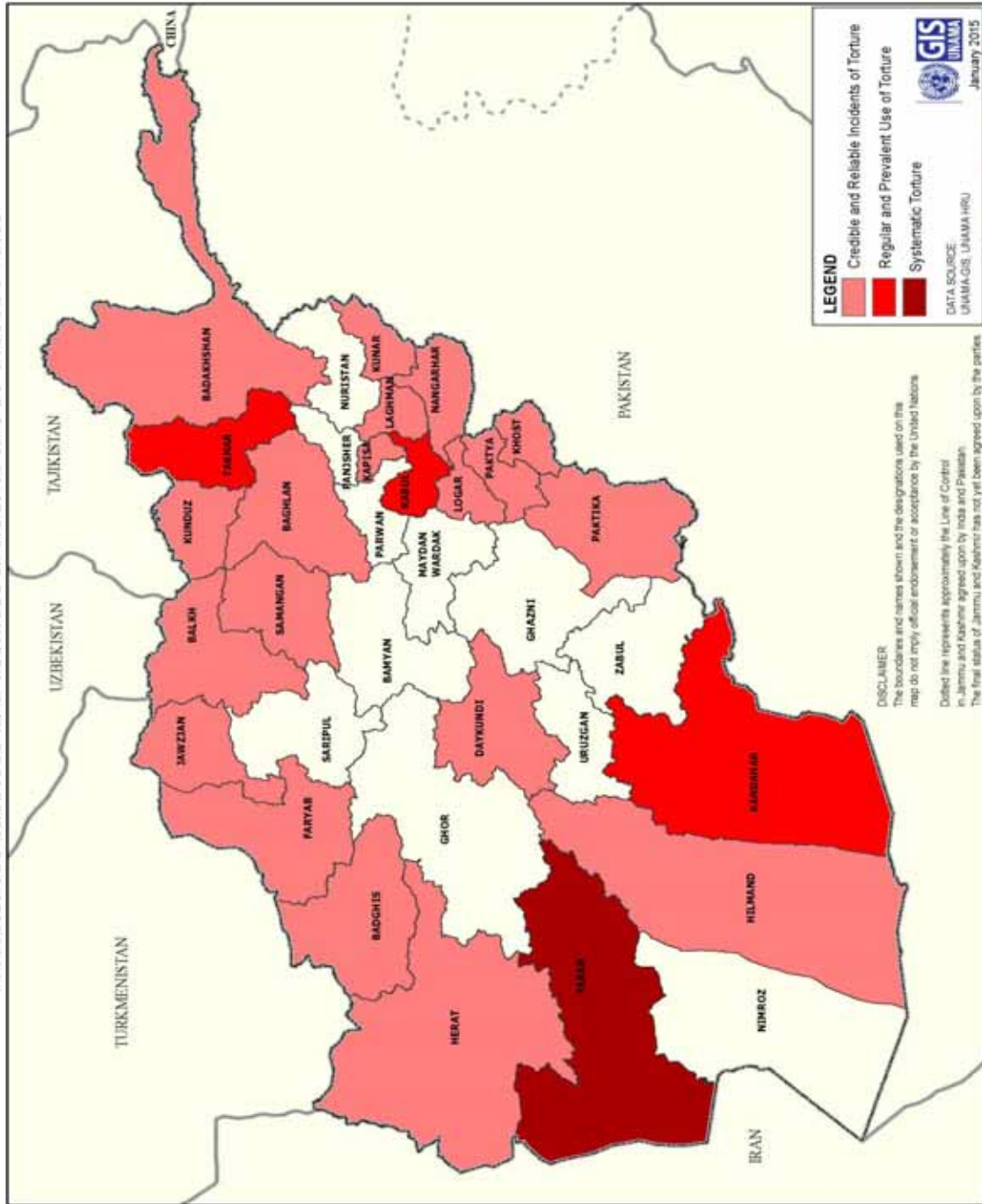
یوناما با 71 توقیف شده مصاحبه نمود که معلوم شد شکنجه و یا بدفتاری را توسط کارمندان ریاست امنیت ملی در نزده ولایت دیگر، در سطح مرکز ولسوالی و یا ولایت، را در این ولایات تجربه کرده بودند: بدخشان، بادغیس، بغلان، دایکندی، فاریاب، هرات، هلمند، جوزجان، خوست، کنر، کندوز، لغمان، لوگر، ننگرهار، پکتیکا و پکتیا.

توقیف شده گان شکنجه و یا بدفتاری شده	توقیف شده گان مصاحبه شده	توقیف خانه ریاست امنیت ملی
1	50	بدخشان
1	4	بادغیس
3	28	بغلان
1	2	بلخ
2	2	دایکندی
1	10	فاریاب
6	34	هرات
2	10	هلمند
2	31	جوزجان
1	1	کاپیسا
4	38	خوست
2	9	کنر
13	52	کندوز
6	14	لغمان
3	6	لوگر
9	57	ننگرهار
5	33	پکتیکا
7	29	پکتیا
2	2	سمنگان
71	410	مجموع

126. در گزارش 2013 یوناما، 12 قضیه شکنجه و بدفتاری از مجموع 48 توقیف شده (25 فیصد) در ریاست امنیت ملی ولایت تخار ثبت شد. در گزارش 2011 یوناما پنج قضیه شکنجه و بدفتاری را از نه توقیف شده (56 فیصد) را ثبت نمود.

نقشه شماره سوم: واقعات موثق معتبر و مطمئن در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی

SUFFICIENTLY CREDIBLE AND RELIABLE INCIDENTS IN NDS CUSTODY - 2014

فصل پنجم. برخورد با توقیف شده گان توسط پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی افغان

"ما متعهد هستیم که حقوق بشر توقیف شده گان را احترام کنیم. لیکن بحیث پولیس ملی افغان وظیفه داریم جرائم را تحقیق کنیم و معلومات را حاصل نماییم. ما ماشین بایومیتریک را برای تشخیص مراجعین مرکز قومندانی زود استفاده میکنیم، لیکن ما طب عدلی را برای جمع شواهد جرمی محل واقعه استفاده نمیکنیم. تمام مظنونین حق دارند سکوت نمایند. اما این یک ممانعت برای کار ما پولیس میباشد. ما چه کرده میتوانیم اگر حرف نزد؟ ما باید بدانیم چه واقع شده؛ ما باید روش های مشخص را استفاده کنیم تا بدانیم واقعا چه امر اتفاق افتاده است."

سمونوال. رئیس تحقیقات جنائی ولایتی پولیس ملی افغان در ولایت YY، ماه دسمبر 2013

شکنجه و بدرفتاری در مراکز توقیف پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی

پولیس ملی افغان بخشی از مجریان قانون در کشور میباشد که دارای صلاحیت گرفتاری و کشف جرم است. همراه با این قدرت، پولیس ملی افغان صلاحیت دارد اشخاص مظنون به ارتکاب جرائم جنائی بشمول جرائم منازعات مسلحانه را بر اساس قانون جزاء، استنطاق و تحقیق نماید. پولیس ملی سرحدی افغان جزء دیگری از ارگانهای مجری قانون میباشد که جرائم مربوط به قلمرو پولیس در سرحدات افغانستان، بشمول دخول و خروج از کشور، را پیش میبرد.¹²⁷

بر اساس قانون اجراءات جزائی 2014، "پولیس مکلف است حد اکثر الی (۷۲) ساعت بعد از گرفتاری مظنون، محضر اجراءات را با اوراق، اسناد و دلایل جمع آوری شده رسماً به شارنوال مربوط ارایه نموده و مظنون را نیز غرض تحقیق بسپارد." (معنی اینست که توقیف شده را به توقیف خانه ای که مربوط ریاست عمومی محابس که تحت اثر وزارت امور داخله میباشد انتقال دهد).¹²⁸

از ماه فبروری 2013 الی دسمبر 2014، یوناما با 302 توقیف شده منازعات مسلحانه که در 82 مراکز توقیف پولیس ملی افغان در 25 ولایت نگهداری شدند، مصاحبه نمود.¹²⁹ یکصد و هشت توقیفی در دو مرکز مختلف توقیف خانه پولیس ملی در اوقات مختلف توقیف شده بودند، 23 توقیف شده در سه مرکز مختلف توقیف پولیس ملی در اوقات مختلف سپری نموده بودند و یک توقیف شده در چهار مرکز توقیف در اوقات مختلف نگهداری شده بودند، که جمعا 443 نمونه از توقیف خانه های پولیس ملی افغان میباشد.

127. به اساس قانون پولیس سال 2005، پولیس ملی سرحدی افغان وظیفه دارد "کنترول از دخول و خروج اشخاص در سرحدات و اقدام مناسب و ضروری حین وقوع تحرکات مغایر حاکمیت ملی در سرحدات".

128. قانون اجراءات جزائی ماده 87.

129. ولایات شامل بخشان، بادغیس، بغلان، بلخ، بامیان، دایکندی، فراه، فاریاب، غور، هلمند، هرات، جوزجان، لغمان، لوگر، کابل، کندهار، کاپیسا، خوست، کندوز، ننگرهار، نیمروز، پکتیکا، پکتیا، سرپل و تخار میباشد. 82 توقیف خانه ها شامل تمام مراکز میباشد که توقیف شده گان گزارش دادند که در آن در سطح ولسوالی ولایتی و مرکز نگهداری شده. برخی از توقیف شده گان در مدت توقیف خود در بیشتر از یک توقیف خانه نگهداری شده اند.

یافته های مهم یوناما

- نود و سه تن¹³⁰ از مجموع 302 توقیفی مصاحبه شده (31 فیصد) گاهی در بیشتر از یک توقیف خانه مواجه به روش های استنطاق شدند که موازی به شکنجه و بدرفتاری توسط پولیس ملی و پولیس ملی سرحدی بود.¹³¹
- یوناما استفاده سیستماتیک شکنجه توسط پولیس ملی و پولیس ملی سرحدی در سه ولایات کندهار، هرات و بغلان-جایکه 44، یا نیمی از تمام توقیفی های مصاحبه شده، شکنجه و یا بدرفتاری شده بودند را دریافت نمود.
- در ولایت کندهار، نوزده از 33 توقیف شده (58 فیصد) کسانی که توسط پولیس ملی افغان نگهداری شده بودند، مواجه به شکنجه و بدرفتاری شده بودند. در هرات سیزده از 19 توقیف شده (68 فیصد) شکنجه و بدرفتاری شده است و در بغلان دوازده از 23 توقیف شده (52 فیصد) مواردی از شواهد موثق و معتبر شکنجه و بدرفتاری را ارائه کرده اند.
- یوناما 49 قضیه شکنجه و یا بدرفتاری را در 18 ولایت دیگر: بدخشان، بلخ، دایکندی، فراه، فاریاب، هلمند، جوزجان، کابل، خوست، کندوز، لوگر، میدان وردک، ننگرهار، نیمروز، پکتیکا، پکتیا، سرپل و تخار ثبت نمود.
- از 92 قضایای ثبت شده شکنجه، 16 مورد از مشمولین شکنجه (17 فیصد) اطفال می شدند، که یکی از سه حصه آن توسط پولیس ملی افغان در کندهار میباشد.¹³²

شکنجه برای گرفتن اعترافات توسط پولیس ملی افغان و روش های شکنجه و بدرفتاری

قسمیکه در دو گزارش قبلی هم تذکر رفته، یوناما دریافت نمود که شکنجه توسط پولیس ملی افغان صرفاً بمنظور گرفتن اعترافات بود. روش های جدیدی که توسط پولیس ملی افغان در برخی از مراکز توقیف استفاده میشود شامل، لت و کوب، آویزان کردن، شوک های برقی، در موقعیت بد قراردادن-مانند نشست و درخواست مکرر و ایستاده شدن در هوای سرد بیرون بمدت طولانی- و تهدید به خشونت جنسی میباشد.

یک توقیفی بیان داشت که افسر پولیس ملی افغان تکه را در دهنش داخل کرده، بینی وی را محکم گرفته و با فشار دستانش گردن وی را محکم گرفت تا اینکه تنفس کرده نتوانست و بیهوش گردید. این روش بشکل "روش غرق مصنوعی بدون آب" میباشد.

130. توقیف شده گان شماره 130، 237، 238، 239، 240، 241، 274، 275، 296، 298، 300، 308، 311، 315، 318، 331، 332، 333، 334، 335، 336، 337، 338، 339، 340، 341، 342، 343، 344، 345، 346، 347، 348، 349، 350، 351، 352، 353، 354، 355، 356، 357، 358، 359، 360، 361، 362، 363، 364، 365، 366، 367، 368، 369، 370، 371، 372، 373، 374، 375، 376، 377، 378، 379، 380، 381، 382، 383، 384، 385، 386، 387، 388، 389، 390، 391، 392، 393، 394، 395، 396، 397، 398، 399، 400، 401، 402، 403، 404، 405، 406، 407، 408، 409، 410، 411، 412، 413، 414، 415، 416، 417، 418، 419، 420، 421، 422، 423، 424، 425، 426، 427، 428، 429، 430، 431، 432، 433، 434، 435، 436، 437، 438، 439، 440، 441، 442، 443، 444، 445، 446، 447، 448، 449، 450، 451، 452، 453، 454، 455، 456، 457، 458، 459، 460، 461، 462، 463، 464، 465، 466، 467، 468، 469، 470، 471، 472، 473، 474، 475، 476، 477، 478، 479، 480، 481، 482، 483، 484، 485، 486، 487، 488، 489، 490، 491، 492، 493، 494، 495، 496، 497، 498، 499، 500، 501، 502، 503، 504، 505، 506، 507، 508، 509، 510، 511، 512، 513، 514، 515، 516، 517، 518، 519، 520، 521، 522، 523، 524، 525، 526، 527، 528، 529، 530، 531، 532، 533، 534، 535، 536، 537، 538، 539، 540، 541، 542، 543، 544، 545، 546، 547، 548، 549، 550، 551، 552، 553، 554، 555، 556، 557، 558، 559، 560، 561، 562، 563، 564، 565، 566، 567، 568، 569، 570، 571، 572، 573، 574، 575، 576، 577، 578، 579، 580، 581، 582، 583، 584، 585، 586، 587، 588، 589، 590، 591، 592، 593، 594، 595، 596، 597، 598، 599، 600، 601، 602، 603، 604، 605، 606، 607، 608، 609، 610، 611، 612، 613، 614، 615، 616، 617، 618، 619، 620، 621، 622، 623، 624، 625، 626، 627، 628، 629، 630، 631، 632، 633، 634، 635، 636، 637، 638، 639، 640، 641، 642، 643، 644، 645، 646، 647، 648، 649، 650، 651، 652، 653، 654، 655، 656، 657، 658، 659، 660، 661، 662، 663، 664، 665، 666، 667، 668، 669، 670، 671، 672، 673، 674، 675، 676، 677، 678، 679، 680، 681، 682، 683، 684، 685، 686، 687، 688، 689، 690، 691، 692، 693، 694، 695، 696، 697، 698، 699، 700، 701، 702، 703، 704، 705، 706، 707، 708، 709، 710، 711، 712، 713، 714، 715، 716، 717، 718، 719، 720، 721، 722، 723، 724، 725، 726، 727، 728، 729، 730، 731، 732، 733، 734، 735، 736، 737، 738، 739، 740، 741، 742، 743، 744، 745، 746، 747، 748، 749، 750، 751، 752، 753، 754، 755، 756، 757، 758، 759، 760، 761، 762، 763، 764، 765، 766، 767، 768، 769، 770، 771، 772، 773، 774، 775، 776، 777، 778، 779، 780، 781، 782، 783، 784، 785، 786، 787، 788، 789، 790، 791، 792، 793، 794، 795، 796، 797، 798، 799، 800، 801، 802، 803، 804، 805، 806، 807، 808، 809، 810، 811، 812، 813، 814، 815، 816، 817، 818، 819، 820، 821، 822، 823، 824، 825، 826، 827، 828، 829، 830، 831، 832، 833، 834، 835، 836، 837، 838، 839، 840، 841، 842، 843، 844، 845، 846، 847، 848، 849، 850، 851، 852، 853، 854، 855، 856، 857، 858، 859، 860، 861، 862، 863، 864، 865، 866، 867، 868، 869، 870، 871، 872، 873، 874، 875، 876، 877، 878، 879، 880، 881، 882، 883، 884، 885، 886، 887، 888، 889، 890، 891، 892، 893، 894، 895، 896، 897، 898، 899، 900، 901، 902، 903، 904، 905، 906، 907، 908، 909، 910، 911، 912، 913، 914، 915، 916، 917، 918، 919، 920، 921، 922، 923، 924، 925، 926، 927، 928، 929، 930، 931، 932، 933، 934، 935، 936، 937، 938، 939، 940، 941، 942، 943، 944، 945، 946، 947، 948، 949، 950، 951، 952، 953، 954، 955، 956، 957، 958، 959، 960، 961، 962، 963، 964، 965، 966، 967، 968، 969، 970، 971، 972، 973، 974، 975، 976، 977، 978، 979، 980، 981، 982، 983، 984، 985، 986، 987، 988، 989، 990، 991، 992، 993، 994، 995، 996، 997، 998، 999، 1000.

131. نقشه شماره چهارم را ببینید نظر کلی در مورد شواهد موثق معتبر و قابل باور واقعات شکنجه در پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی
132. توقیف شده گان شماره 130، 237، 238، 239، 240، 241، 274، 275، 296، 298، 300، 308، 311، 315، 318، 331، 332، 333، 334، 335، 336، 337، 338، 339، 340، 341، 342، 343، 344، 345، 346، 347، 348، 349، 350، 351، 352، 353، 354، 355، 356، 357، 358، 359، 360، 361، 362، 363، 364، 365، 366، 367، 368، 369، 370، 371، 372، 373، 374، 375، 376، 377، 378، 379، 380، 381، 382، 383، 384، 385، 386، 387، 388، 389، 390، 391، 392، 393، 394، 395، 396، 397، 398، 399، 400، 401، 402، 403، 404، 405، 406، 407، 408، 409، 410، 411، 412، 413، 414، 415، 416، 417، 418، 419، 420، 421، 422، 423، 424، 425، 426، 427، 428، 429، 430، 431، 432، 433، 434، 435، 436، 437، 438، 439، 440، 441، 442، 443، 444، 445، 446، 447، 448، 449، 450، 451، 452، 453، 454، 455، 456، 457، 458، 459، 460، 461، 462، 463، 464، 465، 466، 467، 468، 469، 470، 471، 472، 473، 474، 475، 476، 477، 478، 479، 480، 481، 482، 483، 484، 485، 486، 487، 488، 489، 490، 491، 492، 493، 494، 495، 496، 497، 498، 499، 500، 501، 502، 503، 504، 505، 506، 507، 508، 509، 510، 511، 512، 513، 514، 515، 516، 517، 518، 519، 520، 521، 522، 523، 524، 525، 526، 527، 528، 529، 530، 531، 532، 533، 534، 535، 536، 537، 538، 539، 540، 541، 542، 543، 544، 545، 546، 547، 548، 549، 550، 551، 552، 553، 554، 555، 556، 557، 558، 559، 560، 561، 562، 563، 564، 565، 566، 567، 568، 569، 570، 571، 572، 573، 574، 575، 576، 577، 578، 579، 580، 581، 582، 583، 584، 585، 586، 587، 588، 589، 590، 591، 592، 593، 594، 595، 596، 597، 598، 599، 600، 601، 602، 603، 604، 605، 606، 607، 608، 609، 610، 611، 612، 613، 614، 615، 616، 617، 618، 619، 620، 621، 622، 623، 624، 625، 626، 627، 628، 629، 630، 631، 632، 633، 634، 635، 636، 637، 638، 639، 640، 641، 642، 643، 644، 645، 646، 647، 648، 649، 650، 651، 652، 653، 654، 655، 656، 657، 658، 659، 660، 661، 662، 663، 664، 665، 666، 667، 668، 669، 670، 671، 672، 673، 674، 675، 676، 677، 678، 679، 680، 681، 682، 683، 684، 685، 686، 687، 688، 689، 690، 691، 692، 693، 694، 695، 696، 697، 698، 699، 700، 701، 702، 703، 704، 705، 706، 707، 708، 709، 710، 711، 712، 713، 714، 715، 716، 717، 718، 719، 720، 721، 722، 723، 724، 725، 726، 727، 728، 729، 730، 731، 732، 733، 734، 735، 736، 737، 738، 739، 740، 741، 742، 743، 744، 745، 746، 747، 748، 749، 750، 751، 752، 753، 754، 755، 756، 757، 758، 759، 760، 761، 762، 763، 764، 765، 766، 767، 768، 769، 770، 771، 772، 773، 774، 775، 776، 777، 778، 779، 780، 781، 782، 783، 784، 785، 786، 787، 788، 789، 790، 791، 792، 793، 794، 795، 796، 797، 798، 799، 800، 801، 802، 803، 804، 805، 806، 807، 808، 809، 810، 811، 812، 813، 814، 815، 816، 817، 818، 819، 820، 821، 822، 823، 824، 825، 826، 827، 828، 829، 830، 831، 832، 833، 834، 835، 836، 837، 838، 839، 840، 841، 842، 843، 844، 845، 846، 847، 848، 849، 850، 851، 852، 853، 854، 855، 856، 857، 858، 859، 860، 861، 862، 863، 864، 865، 866، 867، 868، 869، 870، 871، 872، 873، 874، 875، 876، 877، 878، 879، 880، 881، 882، 883، 884، 885، 886، 887، 888، 889، 890، 891، 892، 893، 894، 895، 896، 897، 898، 899، 900، 901، 902، 903، 904، 905، 906، 907، 908، 909، 910، 911، 912، 913، 914، 915، 916، 917، 918، 919، 920، 921، 922، 923، 924، 925، 926، 927، 928، 929، 930، 931، 932، 933، 934، 935، 936، 937، 938، 939، 940، 941، 942، 943، 944، 945، 946، 947، 948، 949، 950، 951، 952، 953، 954، 955، 956، 957، 958، 959، 960، 961، 962، 963، 964، 965، 966، 967، 968، 969، 970، 971، 972، 973، 974، 975، 976، 977، 978، 979، 980، 981، 982، 983، 984، 985، 986، 987، 988، 989، 990، 991، 992، 993، 994، 995، 996، 997، 998، 999، 1000.

شکنجه و بدرفتاری اطفال توسط پولیس ملی افغان

از جمله 93 موارد شکنجه موثق، معتبر و مطمئن که توسط پولیس ملی افغان و پولیس ملی سرحدی افغان استفاده شده، 16 مورد (17 فیصد) قضایای آن مربوط اطفال میشود: پنج قضیه در کندهار ثبت شد¹³³، سه در هرات¹³⁴ و دو در بغلان¹³⁵، دو در لوگر¹³⁶ و یک مورد در هر یک از ولایات هلمند، جوزجان، کندوز و پکتیا.¹³⁷

شکنجه سیستماتیک توسط پولیس ملی افغان

پولیس ملی افغان در کندهار

"مرا پولیس محلی افغان دستگیر نمود بخاطریکه برادرم متهم شده که طالب است. آنها مرا به یکی از مرکز ولسوالی ولایت کندهار بردند. در شب اول قومندان قریه با 15 پولیس ملی افغان مرا با کیبل لت و کوب کردند. آنها اعضای تناسلی مرا کش و فشار دادند تا اینکه در پیشابم خون دیدم. با بوکس به شکم زدند. بعد برایم قلم و کاغذ را دادند تا بر علیه برادرم بنویسم. بعد از ده روز، مرا سه بار شوک برقی در پاهایم دادند و برق را از ساکت دیوار وصل میکردند. تماما من سه هفته را در توقیف خانه پولیس ملی افغان در ولسوالی سپری نمودم. وقتیکه مرا در مرکز توقیف پولیس ملی افغان ولایت کندهار انتقال دادند آثار شکنجه در بدنم معلوم میشد، تنها برایم دواء دادند و کدام اقدام دیگری نکردند."

توقیف شده شماره 269 پولیس ملی افغان ولایت کندهار، ماه می 2014

در گزارشات قبلی یوناما توقیف خانه هایی که توسط پولیس ملی افغان در ولایت کندهار اداره میشوند، بحیث محلاتی که در آن شکنجه و بدرفتاری برای گرفتن اعترافات بطور سیستماتیک استفاده میشود شناخته شده اند. یوناما دریافت نمود که شکنجه و برخورد ظالمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز در وقت گرفتاری و در وقت تحقیقات در پوسته ها و حوزه ها¹³⁸ در داخل شهر کندهار و برخی ولسوالی های این ولایت هم توسط پولیس ملی و هم توسط پولیس ملی سرحدی استفاده میشود.

در مطابقت با یافته های گزارشات منتشر شده قبلی، یوناما شواهد موثق، معتبر و مطمئن استفاده از شکنجه و بدرفتاری توسط پولیس ملی افغان در تعدادی از مراکز توقیف در ولایت کندهار را بطور مستمر دریافت کرد.¹³⁹ به تعقیب مصاحبه با 33 توقیف شده منازعات مسلحانه، که بین فروری 2013 و دسمبر 2014 توسط پولیس ملی افغان در برخی محلات در ولایت کندهار نگهداری شده بودند، بشمول توقیف خانه مرکز پولیس ملی افغان ولایت کندهار، حوزه های پولیس ملی افغان در کندهار و مراکز پولیس ملی افغان در ولسوالیها، یوناما 19 واقعه شکنجه

133. توقیف شده گان شماره 1، 2، 3، 4 (2013) و توقیف شده 268 (2014).

134. توقیف شده گان شماره 348 (2013) و 255 (2014).

135. توقیف شده گان شماره 180 (2013) و 319 (2014).

136. توقیف شده گان شماره 363 و 366 (2014).

137. توقیف شده گان شماره 363، 76، 63 (2013) و توقیف شده 299 (2014).

138. حوزه کلمه دری است و مرکز پولیس در گوشه از شهر است.

139. از نگاه وضعیت امنیتی و قیودات سفر، یوناما دسترسی کمتر به مراکز توقیف در ولایت کندهار نسبت به دوره دربرگیرنده گزارش قبلی داشت. بدین سبب، یوناما توقیف شده گان کمتر را که در بین فروری 2013 و دسمبر 2014 نگهداری شده بودند در تناسب با مدت گزارش قبلی داشت.

موثق، معتبر و مطمئن را ثبت نمود.¹⁴⁰ پولیس ملی افغان در کندهار به طور اوسط توقیف شده گان را نه روز، بالاتر از 72 ساعت وقت قانونی، نگهداری نموده است.

به تأیید روش های ثبت شده قبلی، یوناما شواهد موثق و معتبر را در رابطه به روش های استفاده از شکنجه توسط پولیس ملی افغان در ولایت کندهار، بشمول حوزه های شهر کندهار (حوزه های 2، 4، 6، 8، 9 و 13) و ولسوالی ژیری ثبت نمود.¹⁴¹ اشکال شکنجه و بدرفتاری عموماً شامل لت و کوب توقیف شده گان با شاخچه چوب، کیبل و پیپ های رابری در کف پاها، پاهای، شانه ها، پشت، صدر، سر و اعضای تناسلی؛ شوک های برقی، آویزان نمودن توقیف شده گان برای مدت طولانی و در موقعیت فشار قراردادن می شد. یکی از توقیف های از بدرفتاری جنسی گزارش داد.¹⁴²

معلوم شد که شش توقیف شده که در مرکز قوماندانی امنیه ولایت مواجه به شکنجه شده بودند،¹⁴³ ده توقیف شده در مراکز حوزه های 2، 4، 6، 8، 9 و 13 پولیس،¹⁴⁴ و هشت توقیفی در مرکز توقیف ولسوالی ژیری¹⁴⁵ توسط پولیس ملی افغان شکنجه شده بودند، و چهار توقیف شده حد اقل در دو توقیف خانه پولیس مواجه به شکنجه شده بودند.¹⁴⁶

یوناما دریافت که 15 توقیف شده که در مرکز قوماندانی امنیه ولایت کندهار نگهداری شده بودند و شکایتی از شکنجه و بدرفتاری در این مرکز نکرده بودند، از بدرفتاری شان در مرکز دیگر قبل و یا بعد از رسیدن خود در مرکز قوماندانی امنیه ولایت کندهار شکایت کردند.¹⁴⁷ بطور مثال، یک توقیفی گزارش داد که توسط تحقیقات جنائی پولیس ملی محلی گرفتار شده و سه شب را در قوماندانی امنیه مرکز سپری نموده قبل از اینکه به حوزه 8 پولیس ملی افغان، جایکه در آنجا مورد لت و کوب و تهدید به بدرفتاری جنسی قرار گرفته بود، فرستاده شد. از جمله 14 توقیف شده مصاحبه شده در ولایت کندهار در سال 2014، تنها چهار نفر دریافت شد که مورد شکنجه و بدرفتاری قرار نگرفته بودند.¹⁴⁸

واقعات مکرر شکنجه در مراکز ولسوالیها در گزارشات قبلی یوناما ثبت نشده بود. یوناما دریافت کرد که بالا رفتن واقعات شکنجه در قوماندانی های امنیه ولسوالیها در این مرحله گزارش دهی نشان می دهد که شکنجه "به دیگری واگذار شده" و از مراکز به محلات کوچکتر که در آنجا یوناما و دیگر موسسات نظارت کننده حقوق بشری به توقیف شده گان دسترسی ندارند، برده شده است. بطور مثال، یوناما دریافت نمود که دلیل روشن برای تحقیقات جنائی پولیس ملی وجود ندارد که توقیف شده گان را به مراکز حوزه، و یا مخصوصاً در حوزه هایی که خیلی دور از محل رهایش توقیف شده و یا جایکه دستگیر شده روان کند.¹⁴⁹ روش قبلی و معمول پولیس تحقیقات جنائی

140. توقیف شده گان شماره 140، 397، 396، 395، 274، 275، 274، 2، 3، 4، 1 (2013) و توقیف شده گان شماره 272، 269، 268، 266، 239، 238، 237، 94، 93 (2014).

141. توقیف شده گان شماره 400، 396، 2 (2013) و توقیف شده 269، 266، 239، 238، 237 (2014).

142. توقیف شده 3 (2013).

143. توقیف شده 39، 4، 1 (2013) و توقیف شده 272، 94، 93 (2014).

144. توقیف شده 397، 274، 275، 4، 3، 1 (2013) و توقیف شده 272، 268، 94، 93 (2014).

145. توقیف شده 400، 396، 2 (2013) و توقیف شده 266، 239، 238، 237 و 269 (2014).

146. توقیف شده 396، 4، 2، 1 (2013).

147. توقیف شده 400، 397، 274، 1 (2013) و توقیف شده 297، 268، 269، 272، 267، 266، 238، 237، 94، 93 (2014).

148. توقیف شده 297، 295، 267، 90 (2014).

149. بطور مثال، توقیف شده 274 (2013) از قوماندانی امنیه ولایت به حوزه منتقل شده، و در آنجا شکنجه شده، بعد دو باره به همان توقیف خانه برگشته است.

طوری بود که توقیف شده را در یک ساحه تحقیق میکرد و بعد از اینکه دوسیه را به خارنوال تحت اثر لوی خارنوالی محول مینمود ، توقیف شده را مستقیم به توقیف خانه وزارت داخله میفرستاد.

واقعات فوت توقیف شده گان در توقیف خانه پولیس ملی افغان در ولایت کندهار

یوناما قضیه ای را ثبت نموده که در آن مرد 23 ساله¹⁵⁰ بتاريخ 7 می 2014 به جرم قباحه – نزاع با همسایه- توسط حوزه دهم امنیتی پولیس ملی افغان در شهر کندهار دستگیر گردیده و در سلول حوزه دهم توقیف شده بود. در صبح روز دهم می هنگام انتقال نوکریوالی همان مرد توقیف شده در سلول خود خفه شده و فوت کرد. کدام کیبل و ریسمان نزدیک مرد دریافت نشده بود. شام همان روز پدر همان مرد را پولیس در حوزه پولیس خواسته و گفته که در فوت توقیف شده مقصر نیستند. جسد توقیف شده تحویل خانواده اش گردید و اقوام وی ، جسد را به قومندانی امنیه کندهار به شکل اعتراض برده و درخواست نمودند که قاتل به محاکمه کشانده شود. مظاهره در مطبوعات داخلی و بین المللی انعکاس یافت.¹⁵¹

بعد از ادعای اولی توسط حوزه پولیس دهم امنیتی که شخص خود کشی نموده و یا از اثر مریضی مرده ، کالبد شکافی¹⁵² و تحقیقات جنائی تشخیص داد که توقیف شده توسط شخص دیگری به قتل رسیده است. در 13 می 2014 ، وزیر داخله آقای داودزی بیان داشت "که وی خیلی در مورد واقعه کندهار نگران است و آنرا تخلف جدی قانون افغانستان و رفتار پولیس میدانند"¹⁵³

در اوائل ماه نومبر 2014 تحقیقات در این مورد اجراء شده ، محکمه نظامی دوسیه را برای تحقیقات بیشتر دوباره به خارنوالی مسترد کرد. سه پولیس پائین رتبه که به مظنونیت دخالت در قتل چند ماه قبل گرفتار شده بودند ، در توقیف قبل از مرحله محاکماتی قرار داشتند.¹⁵⁴ دو افسر عالیرتبه که مورد تحقیقات و استنطاق قرار گرفته بودند دستگیر نشده اند.¹⁵⁵ یوناما ادعاهای مکرر از منابع موثق دریافت کرد که اعضای پولیس پائین رتبه "قربانیان" متخلفین بالارته شده و آمرین مسول آزاد هستند.¹⁵⁶

ادعای قتل های خود سرانه در ولایت کندهار

در بین ماه سپتمبر 2013 و ماه اگست 2014 ، یوناما گزارشات موثق در مورد تعدادی از قتل های خودسرانه افرادی را که به توقیف پولیس ملی افغان و پولیس سرحدی ملی در ولایت کندهار برده شده بودند ، دریافت کرد. برعلاوه ، ریاست حفاظت و امنیت ملل متحد از کشف اجساد ناشناخته در شهر و اطراف کندهار گزارش داده ، همراه با علائم زخم ناشی از فیر سلاح ، توسط افراد محل و گزمه های پولیس ملی افغان کشف گردیده و به مرده

150. کارمندان پولیس و اقارب وی شخص وفات شده را بنام حضرت علی گفتند. یوناما با اقارب شخص فوت شده ، در ماه جون 2014 در کندهار مصاحبه کرد.

151. مراجعه نماید به سایت: www.nytimes.com/2014/05/13/world/asia/a-death-draws-attention-to-afghan-police-methods.html?_r=0

152. تشخیص طبی با "زخم حلقوی" تصدیق شده و کاپی آن با یوناما موجود میباشد ، و یوناما با منابع موثق مصاحبه نمود که بیان داشت "آثار زخم نشان میدهد که توسط شخص دیگر بقتل رسیده و حلق آویز با یک (ریسمان کوتاه) و ممکن از پشت سر باشد." جون 2014 ولایت کندهار.

153. بیانیته عمر داودزی در ویسایت <http://moi.gov.af/en/news/a-death-draws-attention-to-afghan-police-methods> موجود است

154. از لحاظ امنیتی منابع محرم است.

155. این دو فرد عالیرتبه قومندان حوزه دهم ومعاون وی میباشد. این امرحوزه دوباره موظف به پیش برد حوزه پولیس ملی افغان در حوزه 8 شد ، که قبلا توسط عبد الودود سرحدی "جاجو" که توسط حمله انتحاری در 24 می 2014 کشته شد مقرر گردید. معاون جاجو گفته میشود که مسول توقیف های خود سرانه ، شکنجه و قتل های خودسر تعداد از اشخاص و توقیف شده گان از سال 2012 تا وقت وفات در شهر کندهار بود.

156. از لحاظ امنیتی منابع محرم است.

خانه شفاخانه میرویس ولایت کندهار برده شده اند. بطور مثال ، در 29 ماه سپتمبر 2013 شفاخانه میرویس ده جسد (همه مرد) با فیر سلاح و زخم های چاقو را دریافت کرد. چندین تن آنها زخم هایی داشتند که نمایگر اینست که قبل از قتل شکنجه شده بودند. یوناما اطلاع حاصل نمود که این تعداد قربانی در یک روز ، از سال 2011 به این طرف واقع نشده بود.¹⁵⁷

مطبوعات محلی ، ملی و خارجی در مورد قتل های "اسرار آمیز"¹⁵⁸ گزارش داده اند. کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان نگرانی خود را در مورد برخی از واقعات مکرر و نامعلوم ابراز نمود.¹⁵⁹ منابع بین المللی از فعالیت های پولیس ملی افغان در ولایت کندهار¹⁶⁰ آگاه بوده و پولیس ملی افغان را همواره به تخلفات جدی حقوق بشری ، بشمول شکنجه ، ناپدید شدن های اجباری و قتل های خود سرانه ، متهم میکنند.

یوناما حادثه ای که گفته می شود قتل خودسرانه بوده را در ماه اگست 2014 در سپین بولدک ولایت کندهار ثبت نمود. در 9 ماه اگست 2014 ، هشت مرد بعد از ترک جلسه شبانه بین مخالفین و موافقین دولت سوار بر یک موتر از قریه قاضی بطرف شهر سپین بولدک راهی بودند که در پوسته اول پولیس ملی سرحدی مورد بازپرس قرار گرفته و سپس در پوسته دوم بار دیگر توقف داده شده ، و چهار تن آنها دستگیر و برای یک شب توقیف شدند.¹⁶¹ یکی از آنها ، از سه نفر دیگر جدا شده و مورد شکنجه قرار گرفته (لت و کوب شده بود تا اینکه حواس خود را از دست داد) تا اینکه نام دو شخص را در ویش افشا کرد¹⁶² که آن دو نفر بعدا توسط پولیس ملی سرحدی دستگیر شدند. زمانیکه بزرگان محل از پولیس سرحدی درخواست کردند که توقیف شده گان را رها نماید ، مورد دشنام لفظی قرار گرفتند.¹⁶³

همان توقیفی که شکنجه شده بود ، توسط پولیس ملی سرحدی در قریه لندی فیر و به قتل رسید و دو مرد از ویش در قریه ملا ولی واله در ولسوالی سپین بولدک نیز به قتل رسید¹⁶⁴ . گزارش شده که جسد یکی از همان مردان ویش به موتر بسته شده و توسط پولیس ملی سرحدی در طول سرک کش شد. تمام قتل ها توسط مردم محل مشاهده شده و آنها فامیل مقتولین را خبر دادند. زمانیکه اقارب شان می آیند تا هر سه جسد را تسلیم شوند یک نامه بند شده به آنها را دریافت میکنند که تا 20 روز اجساد برده شده نمی تواند. به تعقیب شکایت به پولیس ملی افغان و مقامات ولسوالی ، بعد از یک و یا دو روز بترتیب نقل اجساد اجازه داده شد. همچنان در 7 سپتمبر 2014 ، سه نفر دیگر گرفتار شده در پوسته پولیس ملی سرحدی در توقیف پولیس ملی باقی ماندند ، و اقارب شان اجازه دسترسی به آنها را نداشتند.

157. جلسه اداره امنیتی ملل متحد با یوناما اکتوبر 2013 ولایت کندهار.

158. تلویزیون طلوع ، 17 اکتوبر 2013 ، و اناند گوپال ، "قتل های مرموز کندهار" مجله هارپرز ، سپتمبر 2014.

159. سخنگوی کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان مصاحبه صاحبزاده نالان با تلویزیون طلوع ، اکتوبر 2013.

160. مصاحبه یوناما با کارمندان نیروهای نظامی بین المللی ، کندهار ، 16 جنوری 2014.

161. تلویزیون طلوع ، 17 اکتوبر 2013 ، و اناند گوپال ، "قتل های مرموز کندهار" مجله "هارپرز" ، سپتمبر 2014.

162. یک قریه نزدیک به سرحد بین پاکستان و افغانستان.

163. قریه ملا ولی واله 25 کیلومتر در جنوب شرق سپین بولدک در راه بطرف ولسوالی ارغیستان قرار دارد. موقعیت قریه قاضی در همان منطقه قرار داشته گفته میشود

20 کیلو متر از شهر سپین بولدک دور است.

164. مصاحبه های یوناما با قربانیان بدلائل امنیتی حفظ میشود.

ادعای قتل توقیف شده گان توسط پولیس ملی افغان در کندهار (اکتوبر 2013)

یوناما گزارش موثق را در مورد حادثه آخر سپتمبر 2013 دریافت کرد که بر اساس آن چهار مرد، که بین 19 و 40 سال عمر¹⁶⁵ داشتند، بتعقیب حمله طالبان بر پوسته حوزه دوم پولیس ملی افغان که در آن سه افسر پولیس به قتل رسید، در حوزه 2 و هشت شهر کندهار گرفتار نمود.¹⁶⁶ به یوناما خبر داده شد که سه مرد توسط موتر جیب بلند پولیس ملی برده شدند و یکی از افسران از گرفتاری آنها در حوزه 6 پولیس به بزرگان محل تایید کرد. بعداً، یک افسر بالا رتبه دیگر از گرفتاری شان بصورت عاجل انکار ورزید. پولیس حوزه 8 نفر چهارم را دستگیر کرده و به مرکز حوزه 8 در شهر کندهار برد.

در 1 و 2 ماه اکتوبر 2013، مردم محل اجساد هر چهار مرد را با زخم فیر سلاح در سرشان و دیگر زخم ها، در دو محل مختلف در حوزه 6 و 7 در بیرون غرب کندهار پیدا نمودند. چندین عکس آنها برای یوناما نشان داده شد که نشانگر زخم های کلان بود. یوناما نتوانست بطور مستقل اصلی و واقعی بودن این عکس ها را تصدیق کند.¹⁶⁷ منابع پولیس به یوناما گفتند که اجساد مربوط به مخالفین دولت بودند که در اثناء عملیات جستجو کشته شده و این مردان در توقیف پولیس هرگز نبود.¹⁶⁸ یک مرد که در مورد قربانیان تحقیق میکرد به یوناما گفت که یک افسر عالیرتبه ویرا تهدید به مرگ کرد¹⁶⁹ در صورتیکه تحقیق خود را ادامه دهد. همچنان،¹⁷⁰ یک فرد محلی که در مورد بد رفتاری پولیس به مطبوعات سخن گفته بود به یوناما گفت که توسط افراد دولتی تهدید شده و از نظر دادن در مورد گرفتاری، ناپدید شدن اجباری و قتل توسط پولیس کندهار خود داری کند.

ادعای قتل های خود سرانه در ولسوالی ژیری (اگست 2014)

در ماه اگست 2014، یوناما ادعاهای موثق را در مورد توقیف های گسترده خودسرانه و قتل های خودسرانه مظنونین طالبان در ولسوالی ژیری (ولایت کندهار) دریافت نمود. در این مدت در این ولسوالی تعداد زیادی از مخالفان طالبان نفوذ کرده، که برخی از آنها تعدادی از پوسته های پولیس ملی افغان را در ولسوالی ژیری بدست گرفته اند. پولیس ملی افغان عملیات بزرگی مبارزه علیه مخالفین را به همکاری اردوی ملی افغان، پولیس محلی افغان و کارمندان ریاست امنیت ملی براه انداخت. مسافرین موترهای بس که از ولسوالی ژیری تیر میشوند در راه هرات و کندهار گزارش دادند که "نشان از اجساد پارچه شده در اطراف سرک" را دیده اند.¹⁷¹ یوناما گزارشات را دریافت نمود که در مدت دو هفته در اواخر ماه جولای و اوائل اگست 2014، 55 جسد فوت شده را (که احتمال میرود شامل جنگجویان، افراد ملکی، عابرین در حالت جنگ و توقیف شده گان توسط نیروهای امنیتی افغان قبل از وفات بوده باشند) از سرک جمع آوری نموده اند. کارگرانی که اجساد را انتقال میداد گفتند که سه جسد دستانش از عقب بسته بوده و زخم در سرشان با فیر تفنگ دیده میشود.¹⁷²

165. گزارش امنیتی ملل متحد در مورد واقعات روزمره حوزه جنوب، 30 سپتمبر 2013.

166. مصاحبه های یوناما با قومندان حوزه 6 و حوزه 8 پولیس ملی افغان، شهر کندهار، 21 اکتوبر 2013.

167. بدلائل امنیتی نام قربانی شده محرم نگهداشته میشود.

168. مصاحبه های یوناما با اشخاص بدلائل امنیتی محرم نگهداشته میشود. کتوبر و نوفمبر 2013.

169. مصاحبه های یوناما با اشخاص بدلائل امنیتی محرم نگهداشته میشود. کتوبر و نوفمبر 2013، شهر کندهار، 11 فبروری 2014.

170. بطور مثال مراجعه نماید به تلویزون شمشاد، کابل، جنوری 2014.

171. مراجعه نماید به www.thenational.ae/world/central-asia/20140907/fears-of-taliban-backlash-as-forces-rule-kandahar-with-an-iron-fist

172. مصاحبه های یوناما کارگران محلی، شهر کندهار، اگست 2014..

برعلاوه، یوناما ادعاهای موثق را دریافت نمود که در یک حادثه مشخص در این مدت، ده مرد که از ولسوالی شاه ولی کوت بطرف ژیری بدیدن یک ملا محلی میرفتند، توقف داده شده، لت و کوب شده و توسط اردوی ملی بالایشان فیر صورت گرفته بود. یکی از قربانیان که خود را مرده وانمود کرده بود، نجات یافته و مردم محل را خبر نموده¹⁷³ و کارکرد عساکر اردوی ملی را سرزنش نموده، که وی را مورد لت و کوب قرار داده و برای مدت محدود خود را توقیف نموده بود. بر اساس گفته های مردم محل، عساکر سپس همان نجات یافته را که ادعای قتل دسته جمعی خود سرانه قبلی را نموده بود، کشتند.¹⁷⁴

یوناما خاطر نشان می سازد که ولسوالی ژیری جایی است که قومندان عبدالرازق قومندان پولیس ملی افغان در کندهار به خبرنگاران در همین مدت (در 7 ماه اگست 2014) گفته بود که او "خیلی تشکر میکند از [...] همه نیروهای امنیتی که نیروهای مخالف را شناسائی و در همان محل هدف قرار میدهند" و جای آن باقی نماند تا "قضات و خانونالان آلوده به فساد چانس داده شود تا از آنها پول دریافت کنند و در برابر رشوت¹⁷⁵ آنها را رها نمایند." این بیانات و امثال آن که به اعدام های خودسرانه توقیف شدگان متهم به شورش، توسط دیگر نیروهای نظامی و کارمندان پولیس در ماه اگست 2014 امر داده و تأیید میکند، میتواند مشمول جرائم جنگی "اعلان اسیر نگرفتن" شود. این مسئله نگرانی های جدی را در مورد اعدام های غیر قضائی و اعدام های بدون تاخیر مخالفین متهم و دیگران، بعد از عملیات های نیروهای نظامی افغان بالا میبرد.

ادعای ناپدید شدن اجباری توسط پولیس ملی افغان در ولایت کندهار

یک موسسه¹⁷⁶ به یوناما گفت که بین 19 ماه مارچ 2012 تا 7 سپتمبر 2014 شکایت های موثق و مفصل زیادی را دریافت نموده و دعوی را در مورد 25 واقعه نسبت ناپدید شدن اجباری اشخاص توسط پولیس ملی افغان در کندهار را پیشکش نموده است.¹⁷⁷ یوناما همچنان ادعاهای موثق را از تعدادی از منابع موثق دیگر در مورد ناپدید شدن های اجباری توسط کارمندان پولیس ملی افغان دریافت کرد.

173. منابع بدلائل امنیتی محرم نگهداشته میشود.

174. منابع بدلائل امنیتی محرم نگهداشته میشود.

175. در بین اگست و اکتوبر 2014، حد اقل شش قومندان نیروهای نظامی و یک قومندان ولسوالی در مورد اوامر شان مبنی بر قتل دشمن جنگجو ایشان بقتل برسانند تا اینکه دستگیر و یا توقیف نمایند تا از رهائی شان بدست سیستم قضائی فاسد جلوگیری صورت گیرد بیانیه های را صادر نمودند. برعلاوه، جنرال عبد الرزاق بیانیه رسمی را مبنی صادر کرد که میتوان آنرا تفسیر از "عدم توقیف" عنوان کرد. در 13 اگست، جنرال امین الله امرخیل، قومندان امنیه بغلان همچنان بیان داشت "که نیروهای خود را امر نموده که طالبان جنگجو را بقتل برسانند تا از بازگشت شان توسط سیستم قضائی فاسد جلوگیری نمایند". در 13 اگست، جنرال عبد الخالق معروف، ولسوال حصارک(ولایت ننگرهار) بیان داشت که در مقابل طالبان جنگجو هیچ ترحم نکنند." در 23 اگست، جنرال مراد علی مراد، رئیس نیروهای پیاده، وزارت دفاع، در مطبوعات در هرات بیان داشت که "وزارت دفاع به تمام نیروهای نظامی اردوی ملی دستور داده تا بهر شکل باشد مخالفین دولت کسانیکه علیه نیروهای نظامی افغان می جنگند در ساحه جنگ بقتل رسانده و از بین ببرند"; در 24 اگست، میرهاشم، افسر اردوی ملی، در پکتیا که با ژورنالیستان گفت "جنگجویان طالب باید در ساحه جنگ بقتل برسند و یا در صورت دستگیری اعدام شوند" و در 18 اکتوبر، جنرال امین الله آزاد، معاون قومندان امنیه ولایت هرات به مطبوعات گفت "با طالبان نرمی نشود و باید در ساحه جنگ به قتل برسند." این بیانیه های شاید موازی به جرائم جنگی باشد که حالت "اعلان عدم گرفتن توقیف" را میکند که در ماده 8(ب)(2) منشور محکمه جنایات بین المللی و ماده سوم مشترک کنوانسیون جنیف که در منازعات مسلحانه داخلی قابل تطبیق است و در مخالفت با عرف بین المللی قرار می گیرد. تمام گزارشات مطبوعات، نوشته ها، صوتی و ویدیویی با یوناما در ثبت می باشد.

176. نام دفتر بدلائل امنیتی محرم میباشد.

177. یوناما در گزارش سال 2013 خود 81 قضایای مشابه ادعای ناپدید شدن های اجباری اشخاص را که به توقیف خانه پولیس ملی افغان برده شده اند در ولایت کندهار بین سالهای 2011 و اکتوبر 2012 دریافت کرد. مراجعه نماید به گزارش یوناما UNAMA Human Rights/UN OHCHR, Treatment of Conflict-Related Detainees in Afghan Custody: One Year On (January 2013).

پولیس ملی افغان در هرات

پولیس ملی مرا دستگیر نمود و به توقیف خانه پولیس برد. چشمان من بسته بود، و مرا به اطاق برده و با لگد مرا زد و مجبور نمود بخوابم. آنها لین را در انگشت پاهایم گذاشته و مرا شوک برقی دادند. من احساس درد در سینه و دیگر بدنم نمودم، مانند اینکه کسی مرا با چوب بزند. سپس مرا اداره مبارزه علیه تروریسم در مرکز قوماندانی امنیه پولیس ملی افغان بردند. تقریباً ساعت ده شب بود که دو باره چشمان مرا بستند و مرا به اطاق بردند که دوباره مجبور نمودند بخوابم. مرا شوک برقی نمودند. آنها پارچه در دهنم گذاشتند تا نتوانم سخن گویم، و مرا لت و کوب نمودند. گروپ دوم مرا با کیبل برقی و پیپ در کف پاهایم لت و کوب نمودند. این حالت تا ساعت 7 صبح ختم شد. یکبار آمر بخش تروریسم تفنکچه خود را کشید و بمن گفت اعتراف کنم: اعتراف کن و یا فیر میکنم!، صبح روز سوم ناخن های دست چپ و دو ناخن انگشتان پای مرا کشیدند. من برایشان گفتم من به هرچیز که میخواهند اعتراف میکنم و اعتراف من در کمره ویدیویی ثبت شد.

توقیف شده شماره 329، پولیس ملی افغان هرات، اپریل 2014

یوناما با 19 توقیف شده که در بین ماه فبروری 2013 تا ماه دسمبر 2014 در پولیس ملی افغان در هرات توقیف شده بودند، مصاحبه نمود.¹⁷⁸ 18 نفر را پولیس ملی افغان و یک مرد را ریاست امنیت ملی دستگیر کرده بود. توقیف شده گان در پولیس ملی افغان در هرات حد اوسط 19 روز نگهداری شده بودند، یعنی اضافتر از 72 ساعت وقت قانونی.

از مجموع 19 شخص مصاحبه شده، 13 توقیف شده (68 فیصد) موارد مفصلی را ارائه کردند که کارمندان پولیس ملی افغان آنها را به روش هایی مورد تحقیق قرار داده بودند که موازی به شکنجه ویا بدرفتاری میشد، و یوناما آن را موثق معتبر و مطمئن دانست.¹⁷⁹ شکنجه بمنظور گرفتن اعترافات استفاده شده بود- شش تن از 11 توقیف شده گان که مواجه به شکنجه شوده بودند سرانجام اعتراف نمودند- و همچنان شکنجه بمنظور دریافت معلومات و مجازات نیز استفاده شده بود.¹⁸⁰

توقیف شده گان در مورد کارمندان پولیس ملی در هرات که آنها را مورد لت و کوب در بدنشان و کف پاهایشان و شوک برقی قرار داده بودند، بیانات مفصل را ارائه کردند.

سه نفر از 19 شخصی که توقیف شده بود، اطفال زیر سن 18 سال بود و دریافت شد که مورد شکنجه و یا بدرفتاری قرار گرفته اند.¹⁸¹

یوناما بالا رفتن استفاده از شکنجه و یا بدرفتاری قابل ملاحظه را در پولیس ملی افغان در هرات در این مدت نظارت، دریافت نمود. در سال 2013، چهار نفر از نه توقیف شده گان مصاحبه شده (44 فیصد) که توسط پولیس ملی در هرات نگهداری شده بودند، معلوم شد که مورد شکنجه و یا بدرفتاری قرار گرفته بودند. در سال 2014، نه نفر از 10 توقیف شده مصاحبه شده (99 فیصد) به چنین برخوردی مواجه شده بودند.

178. توقیف شده گان شماره 210، 357، 355، 351، 350، 348، 312، 311، 212 (2013) و توقیف شده 384، 383، 331، 330 (2014).

179. توقیف شده گان شماره 357، 350، 348، 212 (2013) و توقیف شده گان 384، 383، 331، 330، 329، 260، 255، 75 (2014).

180. توقیف شده گان شماره 384، 383، 331، 329، 255 (2014).

181. توقیف شده گان شماره 348 (2013) و 75 و 255 (2014).

پولیس ملی افغان در بغلان

"پولیس ملی افغان مرا دستگیر کرده و به مرکز ولسوالی برد. در شب اول یک مستنطق پولیس ملی از من خواست که بگویم طالب هستم و وقتیکه رد کردم او مرا با بوکس در پشت سرم و با سیلی در گوش چپم زد. بعد مرا توسط شاخچه چوب شش و یا هفت بار در پشتم و گردنم و اطرافم زد. من بلند فریاد میزد، آمر پولیس به مستنطق گفت که توقف بدهد و مرا به سلول بردند. ساعت 7 صبح در پلخمری مرا به اداره مبارزه علیه تروریسم بردند. یک پولیس مرا مجبور نمود تا بخوابم؛ دیگری با دستمال خود پاهای مرا بسته کرده و شروع به لت و کوبم در کف پاهایم کرده با چوب میزد تا اعتراف کنم. به یاد ندارم چند بار مرا زدند لیکن خیلی محکم میزدند و سه شاخچه شکست. من بلند فریاد و صدا میزد، لیکن کسی آنجا نبود که مرا کمک کند. در ابتداء احساس درد می کردم سپس هیچ احساس نداشتم تا اینکه بیهوش شدم. وقتیکه من به هوش آمدم افسر پولیس مرا در زیر زمینی در همان تعمیر برده و در آنجا تقریباً ده نفر با لباس محلی وجود داشت. افسران پولیس که مرا لت و کوب نموده بودند، امر کردند که اعتراف کنم. من بار دیگر گفتم که طالب نیستم. مرا با کیبل و پیپ پلاستیکی لت و کوب نمودند، لیکن من اعتراف نکردم. بهرحال، وقتیکه یک افسر بالای دیگران صدا زد که تنبان مرا بکشند من گفتم که اعتراف می کنم."

توقیف شده شماره 182، پولیس ملی افغان بغلان، مارچ 2014

یوناما با 23 نفر که در توقیف خانه پولیس ولایت بغلان در مدت فبروری 2013 تا دسمبر 2014 توقیف شده بودند، مصاحبه انجام داد.¹⁸² پولیس ملی افغان 18 نفر را دستگیر نموده بود، پولیس محلی افغان سه نفر و اردوی ملی افغان دونفر را دستگیر نموده بود. توقیف شده گان حد اوسط 7 روز را، یعنی دو برابر وقت قانونی 72 ساعت، در توقیف پولیس نگهداری شده بودند.

از جمله 23 توقیف شده که مصاحبه با ایشان انجام شد، دوازده توقیف شده (یا 52 فیصد) موارد مفصلی را ارائه کردند که کارمندان پولیس ملی از روش های تحقیق از آنها استفاده کرده بود که موازی به شکنجه و یا بدرفتاری میشد، و یوناما آنرا موثق معتبر و مطمئن دانست.¹⁸³ شکنجه بمنظور گرفتن اعترافات استفاده میشد و شش نفر از 12 توقیف شده که مواجه به شکنجه شونده بودند، سرانجام اعتراف نمودند.¹⁸⁴

توقیف شده گان در مورد کارمندان پولیس ملی افغان در بغلان که آنها را لت و کوب کرده و کف پاهایشان زده و شوک برقی و در موقعیت فشار قرار داده بودند، بیانات مفصلی را ارائه کردند.

چهار نفر از مجموع 23 توقیف شده، اطفال زیر سن 18 سال بودند و معلوم شد که دو طفل در هنگام استنطاق مورد شکنجه و یا بدرفتاری قرار گرفته بودند.¹⁸⁵

همانند ولایت هرات، یوناما افزایش استفاده از شکنجه و بدرفتاری با توقیف شده گان توسط پولیس ملی در بغلان در مدت نظارت فعلی را دریافت نمود. در سال 2013، چهار نفر از ده توقیفی مصاحبه شده (40 فیصد) که توسط

182. توقیف شده گان شماره 101، 106، 178، 179، 180، 203، 204، 205، 284، 331 (2013) و توقیف شده گان

49، 61، 62، 181، 182، 200، 242، 243، 244، 245، 270، 271، 319 (2014).

183. توقیف شده گان شماره 178، 179، 180، 331 (2013) و توقیف شده گان 49، 61، 62، 181، 182، 244، 270، 319 (2014).

184. توقیف شده گان شماره 270 و 49، 62، 181، 182، 244 (2014).

185. توقیف شده گان شماره 180 (2013) و 319 (2014).

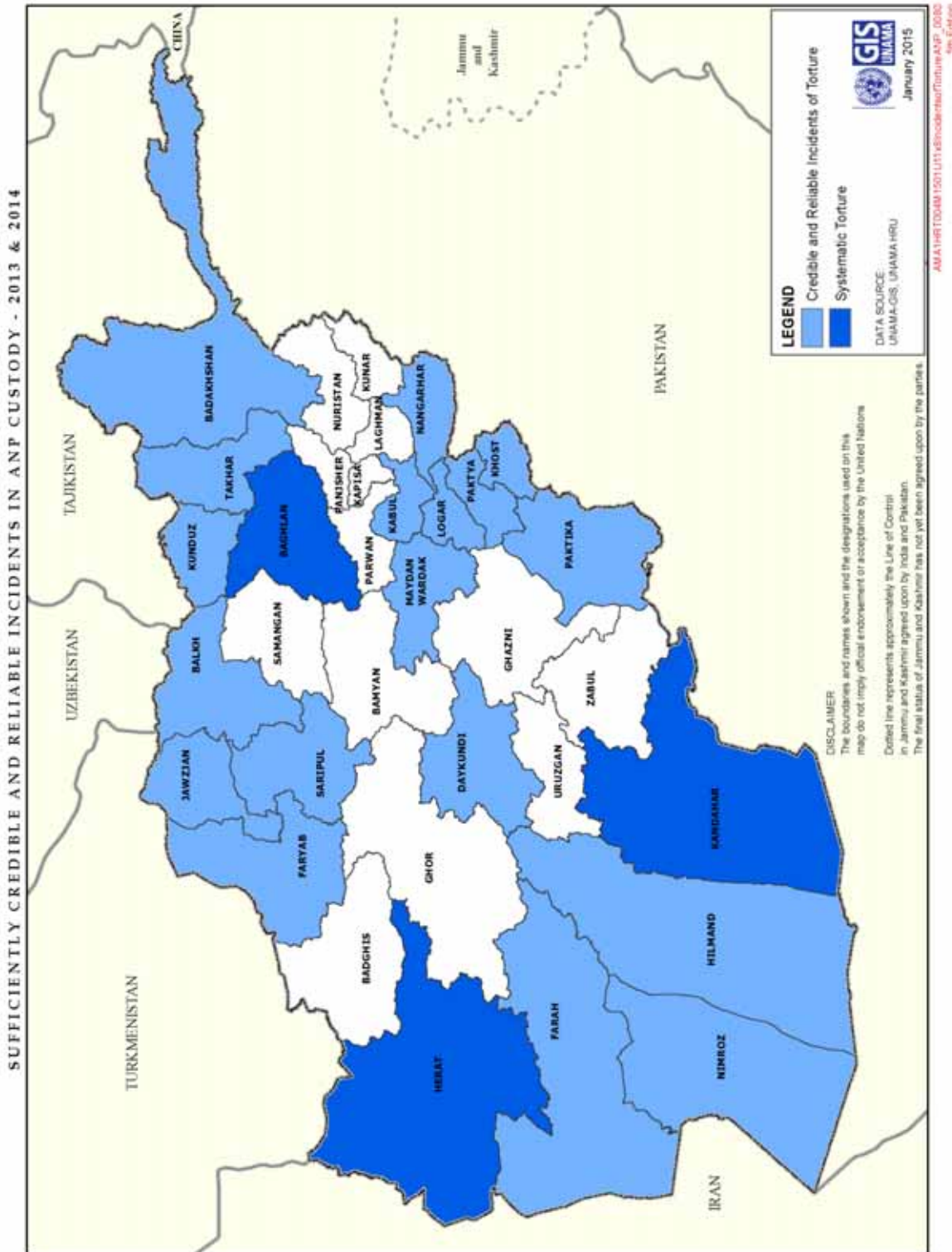
پولیس ملی افغان در بغلان نگهداری میشدند ، مورد شکنجه و یا مورد بدرفتاری قرار گرفته بودند. در سال 2014 ، هشت از مجموع 13 توقیفی مصاحبه شده (62 فیصد) معلوم شد که مواجه به چنین برخوردی شده بودند.

شواهد موثق ، معتبر و مطمئن واقعات شکنجه توسط پولیس ملی افغان در 18 ولایات دیگر

بر علاوه ثبت منظم و گسترده استفاده شکنجه در ولایات هرات ، کندهار و بغلان ، یوناما 49 قضیه موثق ، معتبر و مطمئن شکنجه توسط پولیس ملی افغان را در 18 ولایات دیگر نیز ثبت نمود: بدخشان ، بلخ ، دایکندی ، فراه ، فاریاب ، هلمند ، جوزجان ، کابل ، خوست ، کندوز ، لوگر ، میدان وردک ، ننگرهار ، نیمروز ، پکتیکا ، پکتیا ، سرپل و تخار ثبت نمود (به جدول ضمیمه شده مراجعه نمایید). واقعات شکنجه و بدرفتاری هم در سطح ولایت و هم در سطح ولسوالی ها و حوزه های شهری پولیس ملی رخ داده است. توقیف شده گان روش هایی را بیان داشتند که شامل لت و کوب با کیبل/یا شاخچه چوب در پاها و زدن توسط میل تفنگ و شوک برقی میباشد.

توقیف خانه پولیس ملی افغان/پولیس ملی سرحدی	توقیف شده گان مصاحبه شده	توقیف شده گان شکنجه و یا بدرفتاری شده
بدخشان	26	1
بلخ	10	3
دایکندی	3	2
فراه	1	1
فاریاب	13	1
هلمند	10	3
جوزجان	11	2
کابل	9	3
خوست	6	4
کندوز	56	10
لوگر	3	3
میدان وردک	1	1
ننگرهار	18	3
نیمروز	2	1
پکتیکا	19	3
پکتیا	13	6
سرپل	3	1
تخار	1	1
مجموع	205	49

نقشه شماره چهارم : واقعات موثق معتبر و مطمئن در توقیف خانه های پولیس ملی افغان و پولیس سرحدی افغان

فصل ششم، برخورد با توقیف شده گان توسط پولیس محلی افغان

"هنگام سفر خود به ولسوالی ناد علی توسط پولیس محلی دستگیر گردیدم و مرا به نزدیکترین مرکز پولیس محلی بردند که در آنجا قبل از اینکه به مرکز ولسوالی انتقال شوم، سه شب را سپری نمودم. در مرکز پولیس ملی افغان هشت شب ماندم. در هنگام سه روز اول قومندان پولیس محلی و سه پولیس محلی مرا با پیپ پلاستیکی در پشتم لت و کوب نمودند. یکبار قومندان پولیس محلی تکه را در گردنم محکم بسته کرده و خواست مرا با مجبور نمودن نوشیدن مقدار زیاد آب خفه کند. آنها مرا همیشه متهم مینمودند که طالب هستم. من گفتم نه من نیستم، باز هم شما هرچه نوشته میکنید من شصت خود را میگذارم."

توقیف شده شماره 303، پولیس محلی افغان در هلمند، جون 2014.

پولیس محلی افغان نظامیان محلی هستند¹⁸⁶ که تحت صلاحیت وزارت امور داخله در فعالیت های مبارزه علیه مخالفین در ولسوالیها در تمام افغانستان ایفاء وظیفه میکنند. اما شاید پولیس محلی، افراد را برای اجراءات وظیفوی خود در جهت "اجرای وظائف امنیتی در قریه ها" بصورت موقت "نگهداری کنند". پولیس محلی افغان صلاحیت ندارد تا افراد را دستگیر و توقیف نماید و باید بصورت عاجل به پولیس ملی افغان و یا ریاست امنیت ملی بسپارند.¹⁸⁷

یوناما با 42 توقیف شده که بین فبروری 2013 و دسمبر 2014 در 11 ولایت بدخشان، بغلان، دایکندی، فراه، فاریاب، هلمند، کاپیسا، کندوز، لوگر، ننگرهار و پکتیکا توسط پولیس محلی افغان نگهداری شده بودند، مصاحبه انجام داد. پولیس محلی با وجود عدم صلاحیت توقیف، توقیف شده گان را حد اوسط یک روز نگهداری کرده بودند.

از جمله 42 توقیف شده که توسط پولیس محلی نگهداری شده بود، یوناما شواهد موثق، معتبر و قابل ثبت را دریافت نمود که 18 توقیف شده (43 فیصد)¹⁸⁸ توسط پولیس محلی افغان شکنجه و یا بدرفتاری شده بودند. از همین 18 توقیف شده، پنج توقیف شده در ولایت پکتیکا، سه توقیف شده در هر یک از ولایات بغلان و کندوز، دو در دایکندی و یک توقیف شده در هر یک از ولایات بدخشان، فراه، فاریاب، کاپیسا و هلمند گزارش دادند که توسط پولیس محلی افغان شکنجه شده اند.

توقیف شده گان بیان داشتند که شکل معمول شکنجه پولیس محلی افغان لت و کوب شدید با پیپ و یا کیبل ها در جاهای مختلف بدنشان بود.

برعلاوه، بین فبروری 2013 و دسمبر 2014، از جمله 42 شخصی که توسط پولیس محلی افغان دستگیر شده بودند، یوناما 23 قضیه (55 فیصد) موثق، معتبر و مطمئن واقعات شکنجه و یا بدرفتاری را در وقت گرفتاری ثبت نمود.

186. در ماه اگست 2010، حکومت افغانستان برنامه پولیس محلی افغان را تحت رهبری وزارت امور داخله برای محافظت مردم در برابر مخالفین دولت از طریق استخدام افراد محلی در نیروهای نظامی با محدودیت های اعمال امنیتی راه اندازی نمود. و در سطح ولسوالی پولیس محلی پاسخگو در برابر قومندان امنیه ولسوالی میباشد. نیروهای ایالات متحده نقش رهنما را برای پولیس محلی افغان، بدون داشتن نقش نظارت رسمی با اجرای برنامه های تعلیمی و کار نمودن در مدت محدود قبل از اینکه مسولیت های رهبری کننده بیشتر را به نیروهای نظامی محول نماید داشت. مراجعه نماید به گزارش یوناما در مورد محافظت افراد ملکی نیم سال و گزارش سالانه 2010-2014 موجود است در ویسایت <http://unama.unmissions.org/Default.aspx?tabid=13941&language=en-US>

187. ایجاد برنامه پولیس محلی در سال 2010 ودر تعدیل آن در 13 ماه مارچ سال 2014.

188. توقیف شده گان شماره 345، 339، 254، 196، 180، 137، 109، 99 (2013) و توقیف شده گان 47، 46، 336، 335، 318، 303، 284، 199، 196، 177 (2014).

میکنیم نظارتی بالای پولیس محلی، همان بخش نظارت و تحقیقات در وزارت امور داخله میباشد.¹⁸⁹ بر اساس رئیس پولیس محلی، این اداره توانسته بیشتر از صد قضیه تخلف حقوق بشری و جرائم نسبت داده شده به پولیس محلی را در سال 2013 تحقیق نماید، که از آن جمله 59 قضیه به خارتوالی نظامی در ولایت محول شده است.¹⁹⁰

اداره نظارت و تحقیق کننده از پولیس محلی از پیشرفت قضایای محول شده در سال 2013 به خارتوالی نظامی تعقیب ننموده و کدام احصائیه در مورد محکومیت و یا انفکاک اعضای پولیس محلی ارائه کرده نتوانستند. به اثر عدم حضور دایم در سطح ولایت، ریاست نظارت پولیس محلی برای انجام تحقیقات در مورد جرائم مرتبط با نقض جدی حقوق بشری متکی به ماموریت های ساحوی وزارت داخله متکی بوده و به سطح همکاری قومندان امنیه و علاقه مندی وی برای اجرای کارشان را وابستگی دارد.¹⁹¹

در سال 2014، 68 ادعای جرائم و نقض های حقوق بشری علیه افراد پولیس محلی افغان را بررسی کرده و 68 قضیه را به خارتوالی نظامی محول نموده است. چهار پولیس محلی افغان گفته میشود که محکوم به مجازات حبس شده اند، لیکن هیچ کدام آنها به جرم تخلف حقوق بشری توقیف شده گان نبوده است.¹⁹²

شکنجه و قتل های خودسرانه توسط پولیس محلی افغان در ولسوالی بالابلوک ولایت فراه

در 19 ماه اکتوبر 2013، در ولسوالی بالابلوک ولایت فراه، پولیس محلی افغان پنج مرد را به اتهام گذاشتن مواد تعبیه شده انفجاری، که منجر به قتل سه پولیس محلی بشمول قومندان پولیس محلی شد، توقیف نمودند. گفته میشود که پولیس محلی افغان آن مردان را برای گرفتن اعترافات شکنجه نموده و چهار نفر آنها را اعدام نمودند. کشته شدگان بین 17-18 ساله بودند. تنها یک نفر نجات یافته بود که وی دستگیر و به محبس فراه انتقال داده شد و خانواده قربانیان از ترس انتقام جوئی از محل فرار نمودند. مقامات ولایتی مایل و یا قادر نبودند اقدامی برای انجام تحقیقات واقع نمایند و بیان داشتند که نمی خواهند نظام قدرت محلی را مختل نموده و "جنگ دیگر راه اندازی نمایند".¹⁹³

در بین نوفمبر 2013 و می 2014، یوناما با قومندان امنیه فراه، خارتوالی ابتدائیه نظامی در فراه و خارتوالی استیناف نظامی در هرات، والی ولایت فراه، بخش ملکی قوای نظامی خاص ایالات متحده امریکا و رئیس پولیس محلی در وزارت امور داخله در کابل ملاقات نمود. هیچ کدام در مورد اقدام اتخاذ شده برای تحقیق قضیه معلومات ارائه نکردند. مقامات محلی به یوناما گفتند که بصورت گسترده کسی مایل نیست که اعضای پولیس محلی را با توجه به نقش آنها در دلالتی قدرت در سطح محل مورد بررسی دقیق قرار دهد.¹⁹⁴

189.مراجعة نماید به گزارشات سال 2011-2013 و گزارشات نیم سال در مورد محافظت افراد ملکی در منازعات در مورد تاریخچه برنامه پولیس محلی افغان و نگرانی های حقوق بشر در مورد. <http://unama.unmissions.org/Default.aspx?tabid=13941&language=en-US>.

190.جلسه یوناما با رئیس پولیس محلی افغان، 9 جنوری 2014 و 4 اگست 2014، وزارت امور داخله کابل

191.مراجعة نماید به گزارشات یوناما در مورد محافظت افراد ملکی در ویسایت. <http://unama.unmissions.org/Default.aspx?tabid=13941&language=en-US>.

192.جرائم که افراد پولیس محلی به آن محکوم شدند شامل قتل (افراد پولیس محلی افغان و افراد ملکی غیر مشخص) میباشد. اذیت شدید جسمی، دزدی و باجگیری است. جلسه یوناما با رئیس پولیس محلی افغان 8 جنوری 2015، وزارت امور داخله کابل.

193.جلسات یوناما با نمائنده های محل و مقامات ولایتی، نومبر 2013 الی ماه می 2014، در فراه و هرات.

194.قبلی

در مثال دیگر، یوناما معلوماتی را با وزارت امور داخله در مورد قومندان پولیس محلی در ولسوالی چهار دره ولایت کندوز شریک ساخت که به لت و کوب و شکنجه گسترده توقیف شده گان – بشمول اطفال- در زندان غیر رسمی خود متهم است.¹⁹⁵

در سال 2013، یک تیم تحقیقاتی از طرف رئیس پولیس محلی افغان ادعاها را تأیید نموده و گزارش تحقیقات خود را به قومندان امنیه ولایت کندوز سپرد، اما وی گزارش را با خرنوال نظامی محل شریک ساخت. تنها گزارش تحریری یوناما از واقعه به خرنوال نظامی پولیس ملی افغان رسید و وی ادعا میکرد که بدلائل امنیتی نمیتواند هیئت را در مورد به محل بفرستد. اخیراً، قومندان مذکور به اتهام سبکتر "سوء استفاده از صلاحیت وظیفوی" در سال 2013 و اوائل 2014 مورد محاکمه قرار گرفت. وی در هر دو محکمه ابتدائیه و استیناف برائت حاصل نمود و به وظیفه خود در ولسوالی چهار دره در وظیفه باقی ماند.

یوناما همچنان برخی قضایای شکنجه و بدرفتاری توقیف شده گان و چهار مورد قتل خودسرانه توسط پولیس محلی افغان را تأیید نموده و ادعاها را با حکومت وزارت امور داخله و مقامات لوی خرنوالی افغانستان- شریک نمود. یوناما در مورد پاسخگوئی کامل پولیس محلی افغان به دلیل دخالت در قتل، شکنجه و یا بدرفتاری خبر ندارد. بر عکس، مقامات همیشه دلیل می آورند که به دلیل ساختار قدرت محلی و نبود امکانات برای اجرای تحقیقات نمیتواند پولیس محلی افغان را تحقیقات نمایند.

195. در قضیه قبلی که توسط یوناما در سال 2012 ثبت نمود، قومندان پولیس محلی افغان در ولسوالی چهار دره یکی از افراد پولیس محلی را امر کرده بود تا از حصه گوش توقیف شده دندان بگیرد.

فصل هفتم. برخورد با توقیف شده گان توسط اردوی ملی افغان

یوناما با 58 توقیف شده که توسط اردوی ملی افغان قبل از تحویل به ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان توقیف شده بودند، مصاحبه انجام داد. سیزده توقیف شده در دو مرکز توقیف اردوی ملی افغان نگهداری، و دو توقیف شده در سه مرکز توقیف اردوی ملی در اوقات و مکان های مختلف نگهداری شده بودند. توقیف شده گان حد اوسط 35 روز، بالاتر از 72 ساعت وقت قانونی، نگهداری شده بودند. توقیف شده گان در مرکز توقیف پروان حد اوسط 75 روز نگهداری شده بودند، در حالیکه در مراکز دیگر اردوی ملی حد اوسط پنج روز نگهداری شده بودند.

یوناما شواهد موثق، معتبر و مطمئن را دریافت نمود که 18 تن از مجموع 58 توقیف شده مصاحبه شده (31 فیصد) مورد شکنجه و یا بدرفتاری قرار گرفته بودند.¹⁹⁶

در بین کسانی که توسط اردوی ملی نگهداری شده بودند، 25 مرد که در مرکز توقیف خانه پروان نگهداری شده بودند قبل از اینکه تحویل مقامات افغان شوند، توسط نیروی نظامی بین المللی دستگیر شده بودند. هیچ یکی از این توقیف شده گان گزارش مبنی بر شکنجه و بدرفتاری را توسط اردوی ملی افغان ارائه نکردند.

از جمله 33 توقیف شده، 18 توقیف شده (55 فیصد) شواهد موثق، معتبر و مطمئن از شواهد شکنجه و یا بدرفتاری را در هنگام توقیف شان در مراکز اردوی ملی در مرکز ولایت و یا ولسوالی ها تجربه کرده بودند. این وضعیت نشان دهنده امکان استفاده منظم و گسترده شکنجه در سطح مراکز ولایت و ولسوالی ها می باشد که تعقیب و تحقیق بیشتر را می طلبد.

چهار توقیفی مصاحبه شده از شکنجه و یا بدرفتاری توسط اردوی ملی افغان در ولایت پکتیا، سه توقیف شده در هر یک از ولایات فراه و کندهار، دو توقیف شده در هر یک ولایات هرات و خوست، و یک توقیف شده در هر یک از ولایات بادغیس، بلخ، هلمند و کابل گزارش دادند. روش های شکنجه شامل لت و کوب با پیپ و کیبل ها و آویزان کردن و زدن با بوکس بود.

یوناما ملاحظه نمود که ادعاهای شکنجه و یا بدرفتاری توقیف شده گان توسط اردوی ملی باید به مشاور قضائی راجع شود تا صحت ادعای توقیف شده ارزیابی نماید. اگر ادعا دلیل داشته باشد باید به خارنوالی نظامی برای تحقیقات بیشتر راجع نموده و ممکن است افسر متهم اردوی ملی مورد محاکمه قرار گیرد.¹⁹⁷

به یوناما در مورد اینکه کدام افسر اردوی ملی افغان مورد مجازات و اجراءات دسپلینی در برابر ادعای جرم شکنجه قرار گرفته باشد، آگاهی و یا معلومات داده نشده است.¹⁹⁸ نبود پاسخگوئی با موجودیت واقعات شکنجه در برخی از مراکز اردوی ملی افغان، مشاهده گردید؛ این مسئله شامل تخلف از مکلفیت های قانونی دولت در تحقیق از تمام ادعاهای شکنجه کارمندان به دلیل موقعیت شان و محاکمه آنان میباشد.

196. توقیف شده گان 79، 88، 91، 92، 188، 222، 308، 327 (2013)11، 33، 39، 78، 85، 226، 232، 247، 266، 305. توقیف شده گان (2014)79.

197. قانون اجراءات جزائی عسکری جریده رسمی، 10 می 2012 (شماره 1020). محاکم ابتدائی نظامی در هر مراکز نظامی هشت زون در افغانستان و مراکز توقیف برای افسران خود دارد.

198. تنها معلومات را که یوناما دارد در مورد تعقیب عدلی یک افسر اردوی ملی به اتهام لت و کوب توقیف شده در سال 2011 میباشد.

فصل هشتم: دخالت نیروهای نظامی بین المللی در دستگیری، توقیف و انتقال توقیف شده گان به توقیف خانه های افغان

"من در خانه بودم که توسط نیروهای ویژه افغان در هنگام یک عملیات بزرگ دستگیر شدم. چشمان مرا را بسته کردند و مرا به جای که سرای ملا عمر گفته میشود، بردند. در شب گرفتاری یک عسکر امریکائی معلومات بیومتریکی مرا گرفت. مرا مجبور نمودند که برای شش و یا هفت ساعت در بیرون استاده شوم. روز بعدی به ریاست امنیت ملی انتقال شدم. در روز اول استنطاق با پیپ در پشت و گردنم زدند. در روز دوم و سوم مرا لت و کوب نکردند، لیکن تهدید نمودند که بمن تجاوز خواهند کرد، بعد مرا به قتل رسانده و جسد مرا نابود میکنند. من ترسیدم و اعتراف نمودم که من طالب هستم."

توقیف شده شماره 92، اردوی ملی افغان و ریاست امنیت ملی در ولایت کندهار، ماه اپریل 2014

پروسه بررسی تصدیق توقیف خانه ها توسط ایساف

در ماه اکتوبر سال 2011، ایساف برنامه شش مرحله ای را ترتیب نمود که در آن مقامات افغان بتواند اصلاحات را در استنطاق و برخورد با توقیف شده گان بیاورند.¹⁹⁹ قومندان ایساف در آن زمان، جنرال جان آر. آلن، انتقال توقیف شده گان توسط نیروهای بین المللی نظامی، بشمول تمام "نیروهای مبارز" ایالات متحده مشغول خدمت در افغانستان، به برخی از ریاست های امنیت ملی و پولیس ملی افغان که بحیث مراکز شناخته شده بود که از آن گزارشات منظم از شکنجه توقیف شده گان رسیده بود، متوقف نمود. این پلان شامل تفتیش مداوم مراکز توقیف، آموزش کارمندان مراکز توقیف ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان، بشمول مدیران، مستنطقین و کارمندان امنیتی توقیف خانه بود که بعد از آن نظارت و مصاحبه با توقیف شده گان صورت گرفت.²⁰⁰

ساختار فرماندهی ایساف همچنان ادعاهای شکنجه و یا بدرفتاری را بطور مستقیم با رئیس امنیت ملی و وزیر امور داخله در میان گذاشتند.²⁰¹ یوناما در گزارش 2013 خود دریافت که با وجود تلاش های قابل توجه برای برطرف نمودن شکنجه، واقعات شکنجه و یا بدرفتاری در تمام افغانستان، بشمول محلاتی که توسط ایساف تأیید شده بود تا انتقال صورت گیرد، ادامه داشت.²⁰²

برای حل موجودیت شکنجه در برخی از توقیف خانه های ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان، در جنوری 2013 ایساف برنامه جدید تصدیق و بررسی مراکز توقیف را روی دست گرفت که در آن تنها انتقال به جایی صورت میگرفت که قومندان ایساف آنرا تأیید میکرد. ایساف بیان داشت که تمام اقدامات سازنده را برای اطمینان از

199. موجودیت نیروهای نظامی در افغانستان تا سال آخر 2014 متشکل از نیروهای ایساف/ناتو که تحت زیر فصل هفتم ملل متحد ماموریت نیروهای صلح عمل میکند، و نیروهای نظامی ایالات متحده در افغانستان رهبری مستقل در عملیات دارند. رهبری هر دو طرف توسط همان مقامات تحت یک چتر قرار دارد. COMISAF - Commander, USFOR-A. Journal of Military and Strategic Studies, vol. 14, issues 3 & 4, 2012, available at

200. توقف نمودن انتقال توقیف شده گان بتعقیب امر به (فرمان ساحوی که به تمام ایالات نظامی برای تغییر همزمان اوامر موجود به همه قومندان تحت امر و همکار برای ارائه ملاحظات قومندانان عالیرتبه و همرتبه) مورخ 12 جولای 2011. گزارش یوناما در مورد برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان (اکتوبر 2011) صفحه 6.

201. نامه جالن الن قومندان ایساف به فرستاده خاص ملل متحد در افغانستان جان کوپیش مورخ 11 جنوری 2013 که ضمیمه 5 گزارش یوناما در مورد برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان یکسال بعد (جنوری 2013) میباشد.

202. برای مراجعه بیشتر گزارش یوناما در مورد برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان یکسال بعد (جنوری 2013) صفحه 83-88 را ببینید.

انتقال توقیف شده گان افغان که در عملیات های مشترک گرفتار میشوند، به مراکز که توسط قومندان ایساف تصدیق شده باشد، اتخاذ خواهد شد.²⁰³

در بخش از برنامه جدید، ایساف برنامه تصدیق و مراجعه ربعوار را از مراکز توقیف در سه مرحله به اجرا گذشت. مرحله اول شامل تعیین مراکز تأیید و تجدید تأیید توسط قومندان های ساحوی ایساف میشود. قومندان ساحوی شواهدی را تقدیم نمود که دال بر اتخاذ اقدامات - بشمول تفتیش مراکز و مصاحبه با توقیف شده گان- به منظور کسب اطمینان از شکنجه نشدن توقیف شده گان در توقیف خانه های افغان، است.

در مرحله دوم، یک گروه کاری "ابتدائی"²⁰⁴ شامل نماینده های ایساف و مسولین کشورهای کمک کننده نظامی، بطور ربعوار مراکز توقیف انتخاب شده از طرف قومندان های ساحوی را مورد بررسی قرار داده و معلومات در مورد توجیه انتخاب مراکز مذکور، را ارزیابی نمودند.²⁰⁵ به تعقیب همان بررسی، مرحله بعدی گروه کاری توقیف با اعضای بیشتر- بشمول موسسات حقوق بشری و یوناما- معلومات جمع آوری شده از قومندان های ساحوی و معلومات ارائه شده به همراه نتایج "گروه کاری ابتدائی" را بررسی کردند.²⁰⁶

در اخیر این بررسی ها، پیشنهادات نهایی و معلومات مربوط مورد بررسی قرار گرفته، توحید شده و به قومندان ایساف برای تصمیم گیری نهایی فرستاده شد. اگر در جریان بررسی کدام معلومات در رابطه با استفاده از شکنجه در یکی از مراکز تأیید شده دریافت گردید، قومندان ایساف آنرا مورد بررسی قرار داده و تصدیق آن مرکز توقیف را در هر مرحله ای لغو میکرد. در صورت فقدان چنین معلومات، بررسی منظم برنامه تأیید، بشمول فرصت برای قومندانان ساحوی که مراکز دیگر را انتخاب نمایند تا در مدت 90 روز تصمیم تصدیق اجراء شود، پیشبینی شده بود. ایساف این بررسی منظم را برای 180 روز دیگر تمدید نمود.²⁰⁷ این برنامه با نزدیک شدن به ختم ماموریت ایساف و تسلیم کردن کمک، آموزش و مشوره دهی به ماموریت "حمایت قاطع" و این تصمیم که بعد از 1 جنوری 2015 نیروهای نظامی بین المللی حق ندارند مراکز توقیف خانه های افغانستان تفتیش نمایند، خاتمه یافت.²⁰⁸

طی برنامه تصدیق مراکز توقیف، ایساف تلاش های قابل ملاحظه نمود تا برنامه بررسی تفتیشی خود را توسعه داده و متمرکز سازد. یوناما ملاحظه کرد که تلاش های ایساف در انتقال توقیف شده گان به مراکز افغان در جاییکه نگرانی از شکنجه وجود داشت، همراه با اقدامات آموزشی و تفتیشی دیگر موثر بود. با آنهم، در سال

203. امر نا تکمیل (2013) 009-2013 (FRAGO) پراگراف (a) i: (6) "نیروهای ایساف اقدامات موثر را برای اطمینان از توقیف شده گان افغان که در اثناء عملیات مشترک گرفتار و انتقال میشوند به و نگهداری میشوند در توقیف خانه های که توسط قومندان ایساف تأیید شده باشد".

204. گروه کاری ابتدائی توقیف شامل نماینده های از نماینده های ایساف و همکاران متحد نظارت کننده تیم توقیف بوده که بصورت مشترک تصدیق را مراجعه درخواست کرده و این درخواست بعد از رتبه بندی تا معلومات محرم ناتو و ایساف مقایسه میشود. در رابطه به ایساف این تیم بررسی بیان داشتند که معلومات بر وقت شریک میشود تا اطمینان حاصل شود که اقدامات مناسب در مورد توقیف شده انتقال شده گرفته شده تا مورد بدرفتاری قرار نگیرد. بعد از اینکه سفارشات بررسی میشود، گروه کاری توقیف ولایتی در مورد رضایت نشان میدهد، معلومات اضافی را درخواست مینماید و یا با چنین سفارشات موافقت نمیکند. گروه کاری توقیف شامل پولیس های نظامی، پلان کننده گان، مشاورین حقوقی از ایساف، مرکز فرماندهی مشترک ایساف و بخش فرماندهی عملیات خاص، مرکز قومندانی نظامی ایالات متحده برای افغانستان و بخش نیروهای مشترک بین ادارات نیروی های وظیفوی 435 میباشد.

205. قومندانی های ساحوی درخواست میشود که دلایل مفصل نامزد نمودن توقیف خانه را پیش کنند و نتایج خود را بگویند که وقوع شکنجه و بدرفتاری در همان مرکز قابل سوال نیست.

206. تمدید گروه کاری توقیف چوکات بود تا موسسات بین المللی، ادارات حقوق بشر و نماینده ناظرین ادارات نیروهای نظامی افغان بتوانند معلومات را در مورد توقیف خانه پیشنهاد شده برای تصدیق شریک نمایند. ایساف همچنان معلومات غیر رتبه بندی شده را در جلسه گروه کاری توقیف ابتدائی شریک نمود. هر معلومات که مربوط به قضیه تصدیق تصمیم نهائی توقیف خانه شناخته میشود در ضمن اسناد که به قومندان ایساف آماده میشود گذاشته میشود.

207. در ماه دسامبر 2013، بر اساس دسترسی کاهش عملیات، قومندان ایساف در آن وقت، جنرال جوزوف ف. دانفورد، تغیر را در مدت تصدیق ایساف برای تأیید توقیف از 90 روز به 180 روز ساخت. جلسه گروه کاری، 23 دسامبر 2013، کابل.

208. آخرین توقیف خانه را که ایساف تأیید کرد توقیف خانه اردوی ملی در شرابک هلند در ماه اگست/سپتمبر 2014 بود. جلسه یوناما با ایساف 30 نوامبر 2014 کابل

2013 یوناما بطور مستمر تعدادی از واقعات شکنجه توقیف شده گانی را که ایساف انتقال داده بود، در مراکز که مورد تصدیق و یا داخل برنامه تصدیق نبودند و تعدادی از واقعات در مراکز که تایید شده بود، دریافت کرد. در سال 2014، یوناما قضیه ای را که در آن توقیف شده گان بعد از انتقال به مراکز افغان مواجه به شکنجه شده باشند، ثبت نکرد.

بین فبروی 2013 و دسمبر 2014، یوناما با 71 نفر که توسط نیروهای نظامی بین المللی و یا دیگر سازمان های دولتی خارجی که به تنهایی و یا یکجا با نیروهای نظامی افغان عمل میکردند، دستگیر شده و به توقیف خانه ریاست امنیت ملی و یا پولیس ملی افغان انتقال شده بودند و یا در عملیات های نیروهای نظامی افغان که در آن نظامیان بین المللی دخالت داشتند، مصاحبه انجام داد.²⁰⁹

سی و شش نفر از 71 توقیف شده گفتند²¹⁰ که در عملیات های نیروهای بین المللی نظامی و یا عملیات های مشترک نیروهای نظامی بین المللی تحت رهبری نیروهای نظامی افغان، دستگیر شده اند. از این 36 توقیف شده، 33 آنها نیروهای نظامی ایالات متحده امریکا و سه تن آنها نیروهای نظامی انگلستان را شناسایی نمودند.²¹¹ 35 تن دیگر از مجموع 71 توقیف شده بیان داشتند که توسط نیروهای نظامی افغان در هنگام عملیات گرفتار شده که در آن نیروهای نظامی بین المللی همکاری داشتند (بطور مثال انتقال هوایی)، یا اینکه نیروهای نظامی بین المللی در هنگام توقیف دخالت داشتند، مانند جمع معلومات بیومتریک و یا تحقیق از آنها.

برخورد با توقیف شده گان توسط نیروهای نظامی بین المللی

از جمله 36 توقیف شده توسط نیروهای نظامی بین المللی که تنها و یا یکجا در عملیات مشترک عمل نمودند، 31 آنها گفتند که ابتداء در مرکز نیروهای نظامی بین المللی در سطح ولایت توقیف شده اند (مدت توقیف از چند ساعت الی چند روز میباشد)، سه توقیف شده گفتند که مستقیماً به توقیف خانه ریاست امنیت ملی در ولایت انتقال شده و دو توقیف شده نتوانستند محل توقیف اول خود را شناسائی نمایند.

از سی و یک توقیف شده که ابتداء در مرکز نظامی بین المللی توقیف شده بودند، 15 آنها گفتند بعد از آن به توقیف خانه ولایت پروان که توسط ایالات متحده امریکا رهبری میشد (بین توقیف شده گان به "تور جیل" یا "زندان سیاه" معروف است)، انتقال داده شدند. هشت توقیف شده بعد از آن به توقیف خانه ریاست امنیت ملی در ولایت انتقال شد، و پنج توقیف شده گزارش دادند که به بخشی از توقیف خانه پروان که توسط اردوی ملی رهبری میشود انتقال شده اند، دو توقیف شده به توقیف خانه پولیس ملی افغان انتقال شد، و یک توقیف شده گفت که به محل دیگر در مرکز نیروهای بین المللی نظامی در هلمند انتقال شد. دو توقیف شده که نتوانست محل

209. توقیف شده شماره

32، 33، 85، 99، 101، 106، 109، 112، 137، 144، 151، 189، 190، 191، 206، 207، 216، 217، 218، 219، 227، 236، 242، 243، 246، 256، 291، 292، 299، 301، 37
1، 400، 416 (2013). و توقیف شده

12، 13، 15، 17، 56، 92، 92، 97، 98، 99، 130، 131، 139، 151، 152، 153، 154، 155، 156، 157، 158، 159، 160، 161، 162، 171، 174، 196، 209، 222، 234، 236، 27
5، 279، 280، 282، 343، 371، 3722)2014(210. توقیف شده گان شماره

236، 242، 243، 246، 32، 33، 85، 99، 101، 106، 109، 112، 137، 144، 151، 189، 190، 191، 206، 207، 216، 217، 218، 219، 227
56، 97، 98، 99، 139، 151، 152، 153، 154، 155، 156، 157، 158، 159، 160، 161، 162، 209 (2014).

210. توقیف شده گان شماره

236، 242، 243، 246، 32، 33، 85، 99، 101، 106، 109، 112، 137، 144، 151، 189، 190، 191، 206، 207، 216، 217، 218، 219، 227
56، 97، 98، 99، 139، 151، 152، 153، 154، 155، 156، 157، 158، 159، 160، 161، 162، 209 (2014).

211. یوناما با توصیف و شناخت اطراف/نیروهای نظامی که آنها را دستگیر و توقیف نموده بود، مصاحبه های توقیف شده گان قناعت بخش و مورد تأیید بود.

اول توقیف خود را تشخیص دهند، محل دوم خود را بخش توقیف خانه نظامی ایالات متحده در پروان معرفی کردند.²¹²

از جمله 31 توقیفی که ابتداء در مراکز نیروهای نظامی بین المللی توقیف شده بودند، یوناما شواهد موثق، معتبر و مطمئن را دریافت نمود که قبل از اینکه توقیف شده گان به نیروهای نظامی افغان منتقل شوند، دو توقیف شده²¹³ بدست نیروهای نظامی بین المللی مورد شکنجه، و هفت توقیف شده²¹⁴ در مراکز نیروهای بین المللی مورد بدرفتاری قرار گرفته بودند. سه تن از این توقیف شده گان اطفال زیر سن 18 سال در وقت گرفتاری بودند.²¹⁵ از دو توقیف شده که موارد موثق و معتبر شکنجه را بیان داشتند، یکی در ولایت میدان وردک در ماه سپتمبر 2013 گرفتار و استنطاق شده بود و دیگری در ولایت بغلان در ماه اکتوبر 2013 دستگیر و توقیف شده بود. شکل تعریف شده از شکنجه بصورت لت و کوب مکرر و تهدید به قتل در هنگام تحقیق از توقیف شده متهم به عضویت طالبان بود.

از هفت توقیف شده که مورد بدرفتاری قرار گرفته بودند، دو توقیف شده گفتند که در بخشی از توقیف خانه پروان که توسط ایالات متحده امریکا اداره میشد، از خواب محروم شدند، و یکی ادعا نمود که برای چند روز تنها آب دریافت میکرد و از غذا محروم شده بود.²¹⁶ از سه توقیفی که در لوگر گرفتار و توقیف شده بود، یکی گفت که در هنگام گرفتاری مورد لت و کوب قرار گرفته و دو نفر دیگر گفتند که وقتیکه در کمپ شنگ، که توسط نیروهای ایالات متحده امریکا در لوگر اداره می شد، در موقعیت فشار قرار گرفتند؛ دو توقیف شده بیان داشتند که در هنگام گرفتاری مورد بد رفتاری قرار گرفته بود، یکی توسط ترجمان افغان و دیگری توسط اردوی ملی افغان در موجودیت نیروهای نظامی بین المللی. اشکال بدرفتاری بصورت چند بار سیلی و لکد زدن تعریف شد.

بر اساس گفته های ماموریت حمایت قاطع، ادعاهای شکنجه و بدرفتاری تحت چندین بازرسی و تحقیق مشترک و ملی توسط ایساف گذاشته شد، مقامات حکومت و ایالات متحده کدام پیوندی را با ادعاهای شکنجه توسط نیروهای نظامی بین المللی دریافت نکردند.²¹⁷

یوناما همچنان دریافت نمود که پنج توقیف شده که توسط نیروهای محافظتی خوست یکجا با نیروهای نظامی بین المللی گرفتار شده و در مرکز نیروهای ایالات متحده امریکا (مرکز سی آی ای در کمپ چپمن) در خوست توقیف شده بودند، توسط نیروهای امنیتی محلی که ایالات متحده آنها را تشکیل نموده و تمویل میکند، مورد بدرفتاری قرار گرفته اند.²¹⁸

212. بخش توقیف خانه ولایت پروان دو بخش جدا مرکز توقیف بود، یکی توسط حکومت ایالات متحده امریکا اداره میشود (ومردم محل آنرا بنام "تور جیل" "زندان سیاه" میشناسند) و دیگری توسط اردوی ملی افغان اداره میشود. در 9 ماه مارچ 2012، حکومت ایالات متحده امریکا و افغانستان یک تفاهمنامه را امضاء نمودند که براساس تاکید شد تا افغانان که در آن توقیف خانه توسط ایالات متحده امریکا توقیف شده اند به دسترس افغانان قرار دهند. در 23 فبروری 2014، رئیس جمهور قبلی حامد کرزی فرمان 139 را صادر نمود. که در آن تاکید شده بود که هیچ کشور خارجی حق ندارد کسی را گرفتار و توقیف نماید. فرمان 139 بیشتر تشریح میدارد که انتقال توقیف خانه پروان از وزارت دفاع ملی به وزارت امور داخله انتقال شود لیکن بدون تعیین وقت و زمان مشخص.

213. توقیف شده گان شماره 112 و 206 (2013).

214. توقیف شده گان شماره 209، 162، 158، 155، 151، 98، 97 (2014).

215. توقیف شده گان شماره 112 (2013) و توقیف شده گان شماره 97 و 151 (2014).

216. توقیف شده شماره 151 (2014).

217. جلسه یوناما با کارمندان ماموریت حمایت قاطع 22 فبروری 2015. کابل.

218. توقیف شده شماره 299، 292، 291 (2013) و توقیف شده 275 و 282 (2014).

برخورد با توقیف شده گان در توقیف خانه های افغان بعد از انتقال توسط نیروهای نظامی بین المللی

از جمله 36 توقیفی گرفتار شده توسط نیروهای نظامی بین المللی که تنها عملیات کرده بودند و یا رهبری عملیات مشترک را بدوش داشتند، 22 تن از آنها به توقیف خانه های افغان که توسط ایساف در وقت انتقال تأیید شده بود، منتقل شدند، چهار توقیفی به مراکز توقیف افغان که در هنگام انتقال تأیید نشده بودند (ریاست امنیت ملی خوست، مارچ 2013، و مرکز توقیف در ولایت پروان، جون و جولای 2013) فرستاده شده؛ و ده توقیف شده به مراکزی انتقال شده اند که تحت برنامه تصدیق ایساف قرار نداشتند (ریاست امنیت ملی بغلان، ریاست امنیت ملی میدان وردک، ریاست امنیت ملی فراه و پولیس ملی افغان در لوگر).²¹⁹

یوناما شواهد موثق و معتبر را دریافت کرد که دو توقیف شده از 36 توقیفی که توسط نیروهای نظامی بین المللی دستگیر شده بود و مستقیماً در ماه سپتمبر و اکتوبر 2013 به ریاست امنیت ملی در ولایت فراه انتقال شده بودند، مواجه به شکنجه شدند.²²⁰

در سال 2014، یوناما در مصاحبه های خود با توقیف شده گانی که نیروهای نظامی بین المللی در گرفتاری آنها دخیل بود، دوام داده و هیچ قضیه شکنجه و یا بدرفتاری را در مراکز توقیف خانه های افغان بعد از گرفتاری و انتقال توسط نیروهای نظامی بین المللی ثبت نکرد.

برخورد با توقیف شده گانی که توسط نیروهای نظامی افغان با همکاری نیروهای نظامی بین المللی دستگیر شده اند

سی و پنج توقیف شده بیان داشتند که آنها توسط نیروهای نظامی افغان در عملیات هایی که نیروهای نظامی بین المللی همکاری داشتند، گرفتار شده اند: یا هنگام گرفتاری نیروهای نظامی بین المللی موجود بودند، بصورت موقت در مرکز نیروهای نظامی بین المللی نگهداری شده اند، نیروهای نظامی بین المللی توقیف شده گان را یا استنطاق نموده و یا نیروهای نظامی بین المللی پروسه بیومتریک شان را پیش برده است.

از جمله 35 توقیف شده یوناما شواهد موثق، معتبر و مطمئن را دریافت نمود که 16 توقیف شده (46 فیصد) مواجه به شکنجه و یا بدرفتاری توسط نظامیان افغان قرار گرفته اند.²²¹

یوناما به تعقیب عملیات های نظامی افغان که توسط نیروهای نظامی بین المللی همکاری میشد، دریافت که 9 توقیف شده: یکی²²² در اداره 124، دو نفر در ریاست امنیت ملی خوست²²³، یکی در ریاست امنیت ملی کنر²²⁴، یکی در ریاست امنیت ملی فراه²²⁵، یکی در ریاست امنیت ملی کندهار²²⁶، یکی در ریاست امنیت ملی کندوز²²⁷ و

219. در آنوقت، ریاست امنیت ملی بغلان (مارچ، اپریل و دسمبر 2013)، ریاست امنیت ملی میدان وردک (سپتمبر 2013)، ریاست امنیت ملی فراه (سپتمبر و اکتوبر 2013) و پولیس ملی افغان در لوگر (اپریل 2014) از محلات تعلیق شده زیر برنامه تفتیش ایساف قرار نداشت.

220. توقیف شده شماره 236 و 256 (2013).

221. توقیف شده شماره 416، 400، 371، 227، 144، 137، 109، 99، 85، 33 (2013) و توقیف شده شماره 372، 371، 343، 222، 196، 92 (2014).

222. توقیف شده شماره 144 می 2014.

223. توقیف شده گان شماره 299 (نوفمبر 2013) و توقیف شده 282 (جون 2014).

224. توقیف شده شماره 371، دسمبر 2013.

225. توقیف شده شماره 227، سپتمبر 2013.

226. توقیف شده شماره 92، اپریل 2014.

227. توقیف شده شماره 343، سپتمبر 2014.

دو توسط کارمندان نامعلوم ریاست امنیت ملی و یا در محل غیرشناخته شده ریاست امنیت ملی در ولایت کابل، شکنجه و یا بدرفتاری شده اند.²²⁸

اداره 124 ریاست امنیت ملی²²⁹، ریاست امنیت ملی در کندهار²³⁰ و ریاست امنیت ملی در کندوز²³¹ تأیید نشده بودند و یا به تعبیر دیگر نیروهای نظامی بین المللی اجازه نداشتند توقیف شده گان را به آن مراکز انتقال دهند. واقعات شکنجه در ریاست امنیت ملی خوست و ریاست امنیت ملی کتر بعد از آن صورت گرفت که آن مراکز بتاريخ 22 می 2013 مورد تأیید قرار گرفته بودند و باید مورد بررسی تصدیق برای انتقال توقیف شده گان قرار می گرفت. ریاست امنیت ملی فراه مشمول چنین بررسی تصدیق نبود.

معلوم شد که هفت توقیف شده که توسط اردوی ملی افغان شکنجه و یا بدرفتاری شده اند (یک نفر در هر یک از ولایات هرات، کابل، خوست، کندوز و لوگر، و دو نفر در کندهار)²³²، چهار توقیف شده توسط پولیس محلی افغان (دو نفر در هر یک از ولایات بغلان و پکتیکا)²³³، یک توقیف شده توسط پولیس ملی افغان در ولسوالی ژیری ولایت کندهار²³⁴ و یک توقیف شده بدست اردوی ملی و یا پولیس ملی افغان بدون اینکه نیروی امنیتی مربوطه را تشخیص دهد، شکنجه شده بود.²³⁵ شش توقیف شده گزارش دادند که توسط دو نیروی نظامی افغان در اوقات مختلف توقیف شکنجه شده اند.²³⁶

ریاست امنیت ملی کتر (اسعد آباد)، ریاست امنیت ملی ننگرهار (جلال آباد)، ریاست امنیت ملی خوست، ریاست امنیت ملی هلمند (لشکرگاه)، محبس مرکزی هلمند، توقیف خانه پروان، و مرکز اردوی ملی در شورابک (هلمند) مراکز بودند که در سال 2013 و سال 2014 توسط ایساف برای انتقال توقیف شده گان تأیید شدند. بر اساس 180 روز لائحه بررسی تأییدی، تمام تأییدها در مورد مرکز ولسوالی شورابک اردوی ملی تا نصف سال 2014 تمام شد.

نقش جنگی ایساف در 31 ماه دسمبر 2014 با تکمیل ماموریت موجود ایساف/ناتو تکمیل شد. ایساف/ناتو بعد از آن نقش همکاری، آموزش و مشوره دهی به نیروهای نظامی افغان را داشته و نیروهای نظامی بین المللی هیچ نقش مشخصی در رابطه به نظارت از توقیف شده گانی که در عملیات های نظامی افغان دستگیر میشوندند ندارد. به اساس گفته های ایساف، تنها نیروهای نظامی بین المللی که دخالت مستقیم در عملیات ها بصورت مشاورین دارند، نیروهای ویژه بوده که به اساس توافق دوجانبه خارج از "حمایت قاطع" توضیح شده عملیات میکنند. یوناما تأکید میدارد که حقوق بین الملل از تمام نیروهای نظامی و استخباراتی بین المللی میخواهد - اگر نقش

228. توقیف شده شماره 371 و 372 (دسمبر 2014).

229. ایساف انتقال توقیف شده گان را به اداره 124 ریاست امنیت ملی بتاريخ 3 فبروری 2013 بعد از برنامه بررسی خود توقیف داد و آنرا بتاريخ می 2013 تأیید نمود. توقیف شده شماره 144 در 3 و 4 ماه می 2013 مورد شکنجه در اداره 124 قرار گرفت. در 22 ماه می 2013، ایساف تأیید خود را لغو کرد و بار دیگر انتقال به اداره 124 ریاست امنیت ملی را توقف داد.

230. ایساف انتقال توقیف شده گان به ریاست امنیت ملی ولایت کندهار در ماه جولای 2011 توقیف داد و در ماه فبروری 2013 دوباره انتقال را از سرگرفت. توقیف شده شماره 92 در ماه اپریل 2014 در ریاست امنیت ملی کندهار مورد شکنجه قرار گرفت.

231. انتقال توقیف شده گان به ریاست امنیت ملی در کندوز در 3 ماه فبروری 2013 توقف شد. این توقیف خانه جزء از برنامه بررسی های قبلی نبود.

232. توقیف شده گان شماره 85، 416، 33، 371، 343، 222، 92 (2014).

233. توقیف شده شماره 137، 109، 99 (2013) و توقیف شده 196 (2014).

234. توقیف شده 400 (2013).

235. توقیف شده 227 (2013).

236. توقیف شده 227 و 299 (2013) و توقیف شده 92، 282، 343 و 371 (2014).

آموزش و مشوره دهی را داشته باشند- تا از برخورد با توقیف شده گانی که در عملیات هایی که آنها سهیم هستند ، نظارت کنند ، و در مورد آموزش و مشوره دهی و کمک رسانی در منع استفاده از شکنجه و بدرفتاری تلاش نماید.

فصل نهم: بررسی ظرفیت ملی برای رسیدگی به مشکل شکنجه و بدرفتاری، پاسخگویی و تطبیق فرمان 129 رئیس جمهور

"بخاطریکه من با خود یک مخابره داشتم توسط اردوی ملی گرفتار شدم. مرا به داشتن رابطه با طالبان متهم کردند. بعد از چند وقت توقیف در مرکز اردوی ملی، برای مدت شش هفته به مرکز ولایت ریاست امنیت ملی منتقل شدم. در سه روز اول اردوی ملی مرا در زانوهایم شوک برقی میداد. و سگ را نیز بالای من آورد که مرا گاز گرفت. در ریاست امنیت ملی برای پنج شب متوالی شکنجه شدم، تقریباً سه ساعت در هر شب: افسر ریاست امنیت ملی مرا خفه کرد، مجبورم نمود تا مقدار زیاد آب را بنوشم و مرا با کیبل در پشتم، دستانم و پاهایم لت و کوب نمود. سه افسر ریاست امنیت ملی دخیل بودند، بشمول دو مستنطق XX و YY. محکمه ابتدائیه مرا به شش سال حبس مجازات نمود. من به قاضی گفتم که شکنجه شدم، لیکن قاضی گپ مرا نادیده گرفته، همانطور که به وکیل مدافع من که هم در جلسه محاکماتی حضور داشت، توجه نکرد."

توقیف شده شماره 308، ریاست امنیت ملی، ماه می و جون 2014

نظر کلی

این بخش دارای تحلیل جامع از تلاش های حکومت برای منع شکنجه و بدرفتاری توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های وزارت امور داخله و ریاست امنیت ملی میباشد. به تعقیب هیئت حقیقت یاب که در ماه جنوری 2013 ایجاد شد، و 136 قضیه شکنجه و بدرفتاری را در بین 284 توقیف شده گان مصاحبه شده ثبت نمود، رئیس جمهور سابق جناب کرزی فرمان شماره 129 را در مورد ختم شکنجه صادر نمود.²³⁷ این فرمان در برگیرنده 12 امر به ادارات حکومتی و وزارت خانه ها برای اقدامات مشخص جهت از بین رفتن شکنجه، بدرفتاری و توقیف های خود سرانه و موجودیت خدمات صحتی و دسترسی وکیل مدافع و یا خدمات مساعدت های حقوقی برای توقیف شده گان میباشد.

مطالعات یوناما بر پنج امر اساسی، متمرکز میباشد: امریه اول (پاسخگویی در برابر استفاده از شکنجه); امر سوم (بالا بردن ظرفیت); امر چهارم و پنجم (دسترسی به مساعدت های حقوقی) و امر ششم (ارائه خدمات صحتی).

یافته های مهم یوناما به قرار ذیل میباشد:

نبود تمایل و یا ظرفیت در لوی خارنوالی افغانستان برای اجرای موثر تعقیب عدلی

- در سال 2013 سه هیئت لوی خارنوالی افغانستان 133 ادعای شکنجه را در هرات، کابل و کندهار بررسی کردند. از مجموعه این ادعاها 78 مورد رد شده و 55 قضیه به خارنوالی مربوط جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی ریاست امنیت ملی و یا خارنوالی نظامی پولیس ملی افغان برای تحقیق فرستاده شد. به تعقیب تحقیقات ابتدائی، تمام قضایای بسته شده و هیچکدام به محاکمه سپرده نشد.
- تحقیقات عاجل، بیطرف و مستقل نبود و بطور کلی منجر به عدم پاسخگویی واقعات شکنجه شد.

237. به ضمیمه شماره چهارم برای دریافت نسخه فرمان شماره 129 مراجعه نماید.

- هیئت های لوی خارنوالی افغانستان مستقل و بیطرف عمل نکردند زیرا خارنوالانی برای تحقیقات ادعاهای شکنجه انتخاب شدند که به حیث خارنوال در همان قضایا در پیگیری جرائم ادعا شده توسط توقیف شده گان دخیل بودند و این موجب تضاد منافع می شد.
- در تحقیقات فاقد روش شناسی روشن و معیارهای اثبات بوده ، تنها بالای آثار و علائم فزیکتی قابل رویت برای اثبات شکنجه اتکا شده و بار اثبات شکنجه به دوش قربانی گذاشته شد.

میکانیزم های داخلی غیر موثر و غیر کارای ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله

- تحقیقات داخلی وزارت امور داخله اندک و غیر کافی بوده ، و قضایای شکنجه بصورت غیر رسمی و گاهی از طریق جرگه های محلی حل گردیده است.
- اصطکاک میان وظائف و اجراءات ریاست عمومی حقوق بشر و ریاست تفتیش وزارت امور داخله موجود بوده ، و کدام میکانیزم موثر برای ثبت ادعای شکنجه و تعقیب و ارجاع آن وجود ندارد.
- پاسخگوئی و شفافیت بسیار کم در تحقیقات داخلی ریاست امنیت ملی ، که تنها با یک قضیه که در آن دو افسر ریاست امنیت ملی در ولایت ارزگان بجرم استفاده از شکنجه به هشت ماه حبس محکوم شد ، وجود دارد.
- افسران حقوق بشر ریاست امنیت ملی بخاطر عدم صلاحیت ارجاع قضایا به تحقیق ، و نبود ظرفیت و استقلالیت (گزارش دهی به افسران عالی رتبه ریاست امنیت ملی)، قادر نبودند در همه موارد مانع شکنجه شوند.

برای تطبیق موثر منع شکنجه اقدامات ممانعت کننده و بلند بردن ظرفیت غیر کافی بود:

- هر چند از اصدار پالیسی های رهنمودی ، هدایات و اوامر استقبال می شود اما آنها بصورت یکسان توزیع ، تشریح و تطبیق نشدند.
- آموزش ، تفتیش و اوامر کافی برای منع شکنجه نبود. بطور مثال ، ایساف چنین فعالیت را بدوش گرفته و تمویل نمود اما حکومت افغانستان جوابی در مورد پاسخگوئی متخلفین ارائه نکرد.
- تلاش های آموزشی بعوض اینکه تطبیق حقوق بشر را در عمل انکشاف داده و مطابقت کلی همه اجراءات پولیس با مکلفیت های ملی و بین المللی را بالا ببرد ، بحث حقوق بشر را جدا نموده است.
- نظارت از مراکز توقیف داخلی توسط کارمندان لوی خارنوالی افغانستان ، وزارت امور داخله و ریاست امنیت ملی غیر موثر بوده و توقیف شده گان بدلیل ترس از انتقام و عدم گزارش دهی کارمندان علیه همکارانشان علاقه به طرح ادعای شکنجه نداشتند.

محدوبیت دسترسی توقیف شده گان به وکیل مدافع در مرحله قبل از محاکمه و در دوران تحقیق:

- دسترسی فوری توقیف شده گان به وکیل مدافع بعد از گرفتاری و در مرحله اول توقیف و تحقیق تغییر نکرده است. وکلاء مدافع کماکان به مراکز توقیف و توقیف شده گان منازعات مسلحانه، بخصوص در هنگام استنطاق و تحقیقات، دسترسی محدود دارند.
- تمویل پایدار خدمات مساعدت های حقوقی و موجودیت وکلاء مدافع دارای جواز مخصوصا در اطراف و ولایات ناامن موضوع دیگری میباشد که حل نشده باقی مانده است.

اوامر غیر کافی برای علاج صحتی توقیف شده گان

- با وجود تلاش های حکومت برای دسترسی توقیف شده گان به خدمات صحتی در مراکز توقیف، یوناما دریافت که 205 نفر (یک چهارم) از جمله 790 توقیفی های مصاحبه شده، بشمول 16 نفر از کسانی که زخم های ناشی از شکنجه برداشته بودند، به خدمات صحتی دسترسی نداشتند.
 - کارمندان صحتی در توقیف خانه ها در عملکرد خود مستقل نبودند و به همین دلیل برای ثبت و گزارش واقعات شکنجه نمیشود بالای آنها اتکا نمود.
 - معیار منظم برای اجراءات بررسی تثبیت وضعیت صحتی توقیف شده گان حین وصول شان به توقیف خانه و قبل و بعد از استنطاق، وجود نداشت.
- در مورد اهمیت وظیفه نظارت دفتر پولیس امبودسمن کمیسون مستقل حقوق بشر افغانستان یوناما ضعف قابل ملاحظه را در ثبت قضایای شکنجه و نیز ارجاع ضعیف آنها برای تحقیق و تعقیب عدلی قضایای شکنجه و پیگیری آنها با وزارت امور داخله و لوی خاارنوالی افغانستان را دریافت. مشکلات دسترسی به مراکز پولیس ملی افغان و ترس توقیف شده گان از انتقام در صورت ادعای شکنجه نیز تاثیر منفی بالای استقلالیت کاری امبودسمن نمود.

تاریخچه و زمینه: فرمان شماره 129 ریاست دولت و یافته های هیئت حقیقت یاب در مورد شکنجه (جنوری- فبروری 2013)

به تعقیب نشر گزارش یوناما در مورد "برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان: یکسال بعد" در ماه جنوری 2013، رئیس جمهور قبلی جناب کرزی حکم شماره 6672 را بتاريخ 22 جنوری 2013، برای ایجاد یک هیئت حقیقت یاب بمنظور تحقیق از موجودیت شکنجه، بدرفتاری و دیگر تخلفات جدی حقوق بشری در برابر توقیف شده گان در مراکز توقیف وزارت امور داخله و ریاست امنیت ملی و شناسائی عاملان آن را صادر شد.²³⁸ جناب کرزی هیئتی را که متشکل از حقوقدانان مجرب بود برای دیدن از مراکز توقیف در ولایت هرات، کابل و کندهار در ماه جنوری و فبروری 2013 تعیین نمود.

238. در 13 مارچ 2013، رئیس جمهور کرزی، درمجلس افتتاحیه پارلمان به گزارش جنوری 2013 یوناما و هیئت حقیقت یاب دولت اشاره کرد: "وقتیکه ملل متحد گزارش خود را در مورد شکنجه در توقیف خانه ها نشر کرد، من باور نکردم، من باور نکردم بخاطریکه من با آن مسولین ادارات در تماس مستقیم بودم و هدایات مستقیم برایشان صادر نموده بودم. من رد کردم. بعد در مورد فکر کردم و گفتم اگر راست باشد. من معاون کمیسون نظارت بر تطبیق قانون اساسی آقای عدالت خواه و گل رحمان قاضی تا با هیئت از همه ادارات دولتی بروند و قضیه را بررسی نمایند. آنها تحقیقات نمودند. نتایج چنان نبود که ملل متحد گفته است. با آنها تحقیقات نشان داد که مردم ما توسط خارجی ها و همکاران شان که نیروهای ما میباشد در وقت گرفتاری بدرفتاری میشوند. فرمان روشن در مورد موجود میباشد که باید این امر خاتمه پیدا کند و کمره ها در

در کنفرانس مطبوعاتی در 11 فبروری 2013، هیئت مذکور بیانیه ای را صادر کرد که در آن تایید کردند که از جمله 284 توقیف شده که هیئت در کابل، کندهار و هرات با آنها مصاحبه نمودند 136 نفر با شکنجه و یا بدرفتاری در وقت گرفتاری و یا هنگام استنطاق مواجه شده بودند. هیئت بیان داشت که شکنجه سیستماتیک، محلات مخفی و شکنجه به شکل اذیت جنسی را دریافت نکردند.²³⁹

هیئت توضیح داد که توقیف شده گان بصورت خودسرانه نگهداری شده اند، بخاطری که از وقت قانونی شان سپری شده و یا مدت حبس خود را تکمیل نموده و رها نشده اند. این هیئت 11 سفارش را برای پایان دادن به شکنجه و بدرفتاری در مراکز توقیف نمودند.²⁴⁰

رئیس جمهور قبلی جناب کرزی، بعد از اینکه گزارش هیئت حقیقت یاب را دریافت نمود، فرمان شماره 129 را در تاریخ 16 فبروری 2013 صادر کرد.²⁴¹ این فرمان بر اساس 11 سفارش هدفمند در گزارش هیئت حقیقت یاب بوده و ادارات وزارت خانه های مختلف دولت، مثل ریاست امنیت ملی، لوی خانونوالی افغانستان، ستره محکمه جمهوری اسلامی افغانستان، وزارت عدلیه و وزارت صحت عامه را به اقدامات مشخص برای خاتمه دادن به شکنجه، بدرفتاری و توقیف های خودسرانه در مراکز توقیف افغانستان و اطمینان از موجودیت خدمات صحی مناسب و دسترسی توقیف شده گان به وکیل مدافع، امر کرد.

اوامر مهم فرمان 129 ریاست دولت و شاخص های یوناما برای تطبیق

از ماه فبروری 2013 تا دسامبر 2014، یوناما از عملکرد ادارات دولتی در تطبیق اوامر مهم مربوط به رفع شکنجه و دیگر تحذیرها از استفاده از شکنجه در آینده که در فرمان آمده بود، نظارت کرد. مطالعات یوناما روی پنج امر این فرمان که مربوط به پاسخگوئی و چارچوب بازدارنده متمرکز بود: امر اول (تعقیب عدلی، نظارت داخلی میکانیزم ها و شکایت)، در امر 3 (منع شکنجه، اقدامات بازدارنده و بالا بردن ظرفیت)، در اوامر 4 و 5 (دسترسی مرتب به وکیل مدافع و مساعد حقوقی و ازدیاد مساعدين حقوقی توسط وزارت عدلیه)، در امر 6 (احکام مربوط به دسترسی توقیف شده به خدمات صحی).

یوناما از شاخصه هایی استفاده کرد که به تعیین اقدامات و دخالت های ضروری برای پیشرفت واقعی در پاسخگوئی، ممانعت و شفافیت مرتبط با شکنجه، کمک میکند.²⁴² این شاخصه ها به عنوان اساس ارزیابی یوناما از تطبیق اوامر مذکور در فرمان، توسط حکومت به کار برده شد.

دفتر تحقیق نصب شود تا توهین و بدرفتاری منع شود. من امید وارم حکومت افغانستان اقدامات جدی در مورد براساس فرمان که من دادم و گزارش مفصل در مورد به من و شورای ملی داده شود. " از سخنرانی رئیس جمهور کرزی، 13 مارچ 2013، ترجمه از تلویزیون ملی افغانستان، کابل، دری و پشتو.

239. یک کارمند حکومتی به یوناما خبر داد که او حد اقل در مورد چهار محل توقیف غیررسمی ریاست امنیت ملی در شهر کندهار می دهد و سه محل را در شهر مشخص نمود که در آن سه مرکز وجود داشت. یوناما با توقیف شده سابق مصاحبه نمود که وی گفت به دستور قومندان امنیه برای چند ماه در توقیف خانه مخفی پولیس ملی افغان در شهر کندهار نگهداری می شد. او محل خود را و قومندان و حوزه مشخص که دخیل در موضوع بود نامبرد. مصاحبه یوناما با منابع آن بدلیل امنیتی محرم نگهداشته میشود، اکتوبر و نوفمبر 2014، کندهار.

240. به ضمیمه سوم برای کنفرانس مطبوعاتی هیئت حقیقت یاب ریاست دولت بتاريخ 11 فبروری 2013 مراجعه شود، ترجمه توسط یوناما.

241. به ضمیمه چهارم این گزارش برای دریافت فرمان 129 ریاست دولت مراجعه شود.

242. یوناما از شاخصه های ساختاری بخش حاکمیت قانون ملل متحد که توسط اداره عملیات های صلح ملل متحد و دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد در سال 2011 صادر شده استفاده کرد، و در سایت ذیل موجود است.

www.un.org/en/events/peacekeepersday/2011/publications/un_rule_of_law_indicators.pdf

همچنان این شاخصه ها طرح شد تا ، با توجه به بهترین رویه بین المللی ، در کمک به حکومت و همکاران آن در اندازه گیری پیشرفت ها برای برطرف نمودن شکنجه و بدرفتاری ، مفید و سازنده باشند.

بر اساس معلومات دریافت شده از ریاست امنیت ملی و پولیس محلی افغان و نظارت یوناما در مدت 23 ماه ، اجراءات ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان بر اساس همان شاخصه ها ارزیابی شده ، در رابطه با امر اول فرمان شماره 129 ریاست دولت پاسخگوئی محدود در قبال گزارشات شکنجه و تلاش محدود برای منع شکنجه و بدرفتاری صورت گرفت. برخی اقدامات برای تطبیق امر سوم در جهت بالابردن ظرفیت و تلاش های بازدارنده و امر 4 و 5 در رابطه به دسترسی توقیف شده گان به وکیل مدافع و خدمات صحی اتخاذ شده است. این جدول به طور مفصل اقدامات اتخاذ شده در برابر شاخصه ها را نشان میدهد.

شاخصه های یوناما برای تطبیق فرمان 129 ریاست جمهوری	
نتایج ²⁴³	شاخصه ها
ماده اول "تعقیب عدلی ، میکانیزم نظارت داخلی ، شکایات ، ممانعت"	
از جمله 790 توقیفی مصاحبه شده ، یوناما شواهد موثق ، معتبر و مطمئن را دریافت نمود که 278 توقیف شده ، یا 35 فیصد کل ، در توقیف خانه افغان شده شکنجه و یا بدرفتاری شده که 14 فیصد پائین تر از گزارش قبلی است.	تعداد قضایای موثق ، معتبر و مطمئن شکنجه توسط پولیس ملی افغان ، پولیس محلی افغان ، پولیس سرحدی افغان ، اردوی ملی افغان و ریاست امنیت ملی
هیئت لوی خارنوالی 133 قضیه شکنجه را بررسی کرد. از 133 قضیه ، 78 آن رد شده و یا بسته شد و 55 آن به تحقیق و تعقیب عدلی محول شد ، اما هیچ یکی برای تهیه اتهام نامه و محاکمه فرستاده نشد.	تعداد تحقیقاتی توسط لوی خارنوالی در مورد کسانی که متهم به شکنجه باشد به تناسب تعداد ادعای شکنجه
یک تعقیب عدلی از دو افسر ریاست امنیت ملی در ولایت ارزگان. ²⁴⁴	تعداد تعقیب عدلی در مورد شکنجه که منجر به محکومیت به تناسب تعداد ادعای شکنجه شده باشد.
یوناما از آن خبر ندارد	هدایات صادر شده باشد تا خارنوالان نظارت از شناخت قضایای شکنجه و بدرفتاری نمایند.
یوناما از آن خبر ندارد	تعداد تحقیقات رسمی قبل از ادعای برخورد شکنجه و یا بدرفتاری توسط کارمندان که منجر به تادیب اداری توسط پولیس ملی افغان و ریاست امنیت ملی شده باشد.

243. یوناما از تطبیق فرمان 129 ریاست دولت از ماه فیبروری 2013 الی دسمبر 2014 با راه اندازی دید های ساحوی ، جلسات با مقامات دولت و دیگر همکاران ، از طریق تحلیل گزارشات پیشرفت حکومت و جواب ها مکتوب یوناما برای درخواست معلومات نظارت کرد. مراجعه نماید به بخش میتودولوجی این گزارش.

244. قسمیکه قبلا تذکر رفت این قضیه شامل 133 قضایای بررسی شده توسط هیئت حقیقت لوی خارنوالی نمیباشد.

تعداد انفکاک / تعلیق متخلفین متهم شکنجه و بدرفتاری به تعقیب اجراءات تادیب داخلی	یوناما از آن خبر ندارد
تقویت استقلالیت، انسجام و هماهنگی بین میکانیزم های نظارت داخلی که جواب سریع و تحقیق در برابر واقعات شکنجه بدهد	یوناما انسجام و هماهنگی میکانیزم نظارت داخلی را مشاهده نکرد.
میکانیزم مستقل و محرم شکایات برای توقیف شده گان و اطمینان از حفاظت آنها در برابر انتقام جوئی	ابتکارات در مورد ایجاد اداره مستقل نظارت و تحقیق بیرونی جهت دریافت شکایات از پولیس ملی افغان با کمی پیشرفت گرفته شد.
تعداد قضایای فوت در توقیف خانه که به تعقیب عدلی جرمی راجع شد.	یک قضیه در پولیس ملی افغان در کندهار
تعدادی ادعاهای شکنجه و یا بدرفتاری توسط توقیف شده گان	یوناما 11 شکایات را توسط توقیف شده گان ثبت کرد: چهار با خارنوالی، چهار با مسولین توقیف خانه، دو پیش قاضی و یکی با داکتر. هیچ اقدامی توسط مقامات ثبت نشده و تنها یک قضیه که در آن توقیف شده دسترسی به خدمات صحی پیدا کرد.
ماده 3 "منع شکنجه، اقدامات بازدارنده و بالا بردن ظرفیت"	
وزارت امور داخله و ریاست امنیت ملی اوامر مکتوبی که صریحا منع شکنجه را نموده و توزیع آن به مدیران توقیف خانه ها و مدیریت های تحقیق پولیس و ریاست امنیت ملی به همه کارمندان در همه سطوح (ملی، ولایتی و ولسوالی).	مختلط - معلوماتی که به یوناما رسیده نشان میدهد که با اینکه تعدادی اوامر صادر شده، توزیع و دسترسی به تمام پولیس ملی افغان و ریاست امنیت ملی درست نبود.
طرز العمل استندرد و منظم برای ثبت مراحل توقیف به شمول دوران تحقیق، تهیه توزیع و تطبیق شده است.	یوناما تغییری در طرز العمل معیاری مربوط به اداره توقیف در امور توقیف شده گان مشاهده نکرد
نوع، تعداد و کیفیت جلسات آموزشی در مورد موضوعات شکنجه و استنطاق برای آگاهی بیشتر افسران پولیس ملی افغان و ریاست امنیت ملی از منع مطلق شکنجه	معلومات رسیده به یوناما نشان میدهد که آموزش های زیادی برای افسران پولیس ملی افغان و ریاست امنیت ملی اجراء شده. یوناما در مورد تفصیل نوع و کیفیت آموزش ها حاصل نکرده لیکن آگاهی منع شکنجه در بین این افسران را مشاهده کرد.
ماده 4 و 5 "دسترسی وکلاء مدافع و مساعدین حقوقی و بیشتر شدن مساعدین حقوقی برای توقیف شده گان"	
موجودیت میکانیزم برای تماس سریع وکیل مدافع با	کدام میکانیزم معیاری ساخته نشده.

245. در 10 ماه می 2014، یک مرد 23 ساله در توقیف خانه پولیس ملی افغان در حوزه 10 فوت نمود. در 8 سپتمبر 2014، یوناما معلومات دریافت کرد که سه افسران پولیس دستگیر شده و در توقیف قبل از محاکمه قرار دارند. در 8 نوفمبر 2014، براساس گزارشات واصله به یوناما، محکمه نظامی قضیه را برای تحقیقات بیشتر به خارنوالی نظامی پولیس ملی افغان فرستاد.

	توقیف شده بعد از گرفتاری برای همکاری در دوران استنطاق و در تمام مراحل تحقیق.
یوناما به استثناء کندهار، برخی پیشرفت ها را مشاهده کرد.	پیشرفت دسترسی وکلای مدافع به مراکز توقیف
یوناما پیشرفت آگاهی را در بین توقیف شده گان برای فایده داشتن وکیل مدافع مشاهده نکرد.	تعداد توقیف شدگان با آگاهی بیشتر از فواید داشتن وکیل مدافع
در ماه اگست 2013، وزارت عدلیه یک تفاهنامه را با دفتر برنامه انکشافی ملل متحد و انجمن وکلای مدافع افغانستان برای فراهم نمودن مساعدین حقوقی به توقیف شده گان، بشمول زنان و اطفال امضاء نمودند. برنامه "تسهیل تمویل مساعدت حقوقی" گرفتن قضایا را در مارچ 2014 شروع نمود.	بیشتر شدن فیصدی توقیف شده گانی که وکیل مدافع به خواست خود گرفته باشند و یا مساعدین حقوقی در هنگام استنطاق باشند، بشمول ولایات ناآرام و دور.
یوناما مشاهده نمود که در ولایات ناآرام و دور وکلای مدافع برای توقیف شده گان وجود نداشت، بطور مثال در ولایات خوست، نورستان، پکتیکا، زابل و ارزگان.	افزایش تعداد وکلای مدافع که توانستند در هنگام استنطاق توقیف شده گان را در ولایات ناآرام و دور پیش ببرند.
یکی در هرات ی یکی در هلمند، هر دو توسط قضات محکمه رد شد. ²⁴⁶	تعداد قضایای شکنجه که به تحقیق و تعقیب عدلی توسط وکیل مدافع کشانده شد
امر 6 "حکم در مورد خدمات صحتی برای توقیف شده گان"	
یوناما پیشرفت تلاش های دولت در دسترسی به خدمات صحتی در مراکز توقیف را مشاهده کرد. ²⁴⁷	موجودیت و دسترسی به معالجه صحتی حین درخواست توقیف شده گان.
به استثناء یک قضیه در ولایت پکتیا در ماه می 2014، یوناما پیشرفتی را در مورد ثبت زخم مربوط به شکنجه توسط کارمندان مسلکی مشاهده نکرد.	ثبت صحتی زخم ها و حالت مربوط به برخورد و شکنجه.
یوناما ثبت سیستماتیک توسط خدمات صحتی از وضعیت توقیف شده گان در گرفتاری و یا انتقال مشاهده نکرد.	ثبت سیستماتیک خدمات صحتی از وضعیت فیزیکی و روانی توقیف شده گان در وقت گرفتاری و انتقال به مراکز توقیف
یوناما مشاهده کرد خدمات صحتی بصورت مستقل اکثرا ارائه نمیشود که در آن محرمیت مریص و داکتر احترام	پیشرفت استفاده از فورم معیاری اجراءات برای موضوعات مرتبط به خدمات صحتی، بشمول محل

246. در 19 ماه می 2014، یک وکیل مدافع از محکمه ابتدائی درخواست نمود تا توقیف شده که ادعای شکنجه را نموده و در بین 2-5 اپریل 2014 در توقیف پولیس ملی افغان بوده توسط یک تیم بررسی طب عدلی معاینه شود، وقانونی بدون اعتراف اجباری وی را به چالش کشاند. محکمه درخواست را رد کرده و تحقیقات انجام نشد.

247. بطور مثال، در بین فبروری و دسمبر 2014، از 56 توقیفی مصاحبه شده توسط یوناما، کسانیکه زخم از اثر شکنجه و یا بدرفتاری داشتند، تقریباً نصف (25 فیصد) گزارش دادند که دسترسی به خدمات صحتی داشتند.

تعیین شده برای ثبت شکنجه و حفظ محرمت آن	گردد. کدام پیشرفت در استفاده از فورم معیاری دیده نشد.
کارمندان طبی بصورت گسترده میتوانند قضایای شکنجه/قتل در توقیف خانه را برای تعقیب عدلی بفرستند.	یوناما پیشرفتی در توانائی کارمندان صحی بر اینکه قضایای شکنجه و بدرفتاری را به تحقیقات جنائی بفرستند مشاهده نکرد.

بخش های بعدی تفصیل نظارت و تحلیل از تطبیق پنج امر کلیدی فرمان 129 ریاست جمهوری توسط حکومت میباشد.

امر اول: پاسخگویی در برابر شکنجه

"لوی خارنوالی جمهوری اسلامی افغانستان موظف است، یافته های هیئت حقیقت یاب را که در گزارش منضمه انعکاس یافته است مطابق صراحت ماده 51 قانون محابس و توقیف خانه ها رسیدگی نموده و عاملین شکنجه را تحت تعقیب عدلی قرار دهد تا هیچ مظنون، متهم و محجوز زندانی در آینده تحت شکنجه قرار نگرفته، بدون موجب محکوم به مجازات نگردد."²⁴⁸

"ریاست امنیت ملی شش نفر را دستگیر نمود و در توقیف خانه ریاست امنیت ملی در ولسوالی نگهداری کرد. سه تای آنها لت و کوب شدند تا اینکه اقرار نمودند. بعد از آن دو تن از سه نفر اعدام شد. دفتر خارنوالی ولایت مکتوبی به ریاست امنیت ملی ولایت و لوی خارنوالی در کابل غرض انجام تحقیق در مورد فرستاد. اما رئیس امنیت ملی در ولایت این قضیه را حمایت نکرد و از کابل نیز جوابی نرسید. محکمه ابتدائیه دو مدعی علیه را به حبس محکوم کرد و یکی را بی گناه شناخت. و مظنون چهارم منتظر محاکمه است. محکمه امر به تحقیق در مورد دو قضیه قتل نمود، اما هیچ اقدام در مورد گرفته نشد. قضیه فعلا در محکمه استیناف قرار دارد، اگر قاضی دو باره حکم به تحقیق قضیه نماید ما (خارنوالی ریاست امنیت ملی ولایت) میبینیم که آیا رئیس جدید امنیت ملی ولایت اجازه میدهد که پیش برده شود. من قضیه را تعقیب خواهم نمود. دو نفر غیر قانونی کشته شدند. تنها نه ما، بلکه همه مردم محل و 90 فیصد کارمندان امنیت ملی میخواهند که چنین کار پایان یابد."²⁴⁹

خارنوالی جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی امنیت ملی، ولایت XX²⁴⁹.

نظر کلی

امر اول فرمان 129 ریاست دولت معلوم میشود که قصد داشته یک بازدارنده استفاده از شکنجه را ایجاد کند. این امر دوباره صریحا به مکلفیت های دفتر لوی خارنوالی برای تعقیب عدلی متخلفین شکنجه و منع استفاده از

248. ماده 1 فرمان شماره 129 ریاست جمهوری.

249. تمام معلومات مفصل به دلیل امنیتی محرم نگهداشته شد. خارنوال جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی (مختصر به "خارنوال ریاست امنیت ملی شد") عموما به خارنوالان دفتر لوی خارنوالی که مسول تحقیق و تعقیب عدلی جرائم قانون جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی افغانستان است اطلاق میشود، و بنیاد ماموریت ریاست امنیت ملی میباشد.

شکنجه در آینده تصریح کرده است. این فرمان دفتر لوی خارنوالی را وظیفه داد تا گزارش پیشرفت های خود را ربعوار (هرسه ماه) در مورد اقدامات اتخاذ شده برای تطبیق مواد فرمان آماده سازد.²⁵⁰ برای ارزیابی تطبیق ماده اول، یوناما نظارت کرد که آیا مقامات اقداماتی را روی دست گرفته اند، مخصوصاً دفتر لوی خارنوالی، محاکم و میکانیزم های شکایاتی و داخلی رسیدگی به ادعای شکنجه در ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان که منجر به تحقیق از کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان شده باشد. یوناما مستند سازی نمود که آیا با شکنجه بحیث یک جرم جدی برخورد شده و تعقیب عدلی به موجب قوانین افغان صورت گرفته، آیا اداره داخلی افسرانی را معلوم شد که شکنجه را استفاده کرده اند، با تعلیق و منفک شدن از وظائف شان تادیب نمود.

بطور مختصر، یوناما سه عنصر پاسخگوئی و ممانعت کننده شکنجه که در ماده اول بیان شده را مشاهده کرد: کار و نتیجه مشخص هیئت حقیقت یاب دفتر لوی خارنوالی موظف به تحقیقات ادعای شکنجه در سال 2013؛ تلاش ها و نتایج ارگان های تحقیق کننده و ناظر داخلی وزارت امور داخله و ریاست امنیت ملی؛ و استفاده و نتایج میکانیزم های وزارت داخله و ریاست امنیت ملی برای ادعا شکنجه و بدرفتاری توقیف شده گان.

هیئت دفتر لوی خارنوالی در سال 2013

برای تطبیق ماده اول، دفتر لوی خارنوالی ابتداء سه هیئت از خارنوالان را که در خارنوالی کابل، هرات و کندهار کار میکردند جایکه منعکس کننده کارهای هیئت حقیقت یاب ریاست دولت بود که ادعای شکنجه را در هنگام تحقیقات شان دریافت کردند، ایجاد کرد.²⁵¹ هر هیئت دفتر لوی خارنوالی موظف شد که همان توقیف شده گان مدعی شکنجه و بدرفتاری را که توسط هیئت حقیقت یاب قبلاً از آن مراکز محلی دیدن نموده بودند، بررسی کنند و نتایج گزارش خود را به دفتر لوی خارنوالی برای اجراء بعدی (محول نمودن برای تحقیق، تعقیب عدلی و رد) بفرستند.

گزارش سه هیئت حقیقت یاب دفتر لوی خارنوالی ارزیابی ابتدائی شواهد موجود (مصاحبه با شکایت کننده گان، مقامات توقیف، و رجوع آن به طب عدلی همراه با هیئت) و نتایج موثق بودن ادعاها و سفارشات برای تعقیب بعدی را شامل میشد.

بعد از آن، هیئت دفتر لوی خارنوالی گزارشات یافته ها را به خارنوالی ولایت برای اجراء بعدی پیشکش نمودند.²⁵²

250. یوناما این گزارشات پیشرفت ها درخواست کرده تا اقدامات گرفته شده برای پاسخگوئی را بررسی نماید. یوناما با کارمندان لوی خارنوالی برای نظریات کلی هیئت های لوی خارنوالی ملاقات نمود. یوناما با رئیس تنفیذ و نظارت از احکام، آقای حبیب یوسفزی، بتاريخ 12 جنوری 2014؛ با آقای نور الله سادات رئیس خارنوالی استیناف جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی در 19 جنوری 2014؛ با آقای حبیب جلال مرستیال تحقیق لوی خارنوالی بتاريخ 22 جنوری 2014 و آقای عبدالفتاح خان مرستیال لوی خارنوالی نظامی بتاريخ 26 جنوری 2014 ملاقات نمود.

251. هیئت های لوی خارنوالی را براساس تصمیم جلسه عالی شورای لوی خارنوالی بتاريخ 18 فبروری 2013 ایجاد شد. هیئت کابل شامل سه هیئت از نماینده گان ریاست نظارت و تنفیذ احکام که در کابل مستقر اند تشکیل شده، هیئت هرات شامل رئیس خارنوالی جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی و عضو خارنوالی نظامی در هرات و رئیس نظارت تحقیق تشکیل شده بود. در کندهار رئیس خارنوالی، رئیس خارنوالی جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی و رئیس خارنوالی نظامی کندهار بود. و هیئت کابل بتاريخ 15 فبروری، هیئت کندهار بتاريخ 18 فبروری و هیئت هرات بتاريخ 20 فبروری 2013 ایجاد شد.

252. یوناما کاپی گزارشات دفتر لوی خارنوالی نظامی را درخواست نمود. تا وقت نوشتن، سه گزارش بدسترس قرار گرفت. براساس فرمان 129 لوی خارنوالی مکلف شده بود تا گزارش پیشرفت های خود را در مورد اقدامات گرفته شده برای تطبیق فرمان 129 ریاست دولت

نتایج بررسی دفتر لوی خارنوالی از ادعاهای شکنجه توسط کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان

به اساس گفته های کارمندان دفتر لوی خارنوالی ، هیئت دفتر لوی خارنوالی 133 ادعای شکنجه را علیه کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان در ولایات کابل ، کندهار و هرات ثبت و بررسی نمود (بدون محدوده زمانی). از جمله 133 ادعاها ، 78 رد و بسته شد و 55 به تحقیق و تعقیب عدلی فرستاده شد. از جمله 55 قضیه ، 52 آن مربوط به حوزه کابل میشد ، به تحقیق مرحله دوم راجع شد.²⁵³ تمام این قضایا حفظ شده و هیچکدام به محاکمه فرستاده نشد.²⁵⁴

جدول پائین نشان دهنده خلاصه کار سه هیئت دفتر لوی خارنوالی بتعقیب ماده 1 فرمان 129 ریاست دولت میباشد.²⁵⁵

هیئت دفتر لوی خارنوالی	تعداد بررسی شده	تعداد قضایای سفارش شده برای رد	تعداد قضایای راجع شده به تحقیقات جزائی
هیئت کابل	52	0	41 قضیه به ریاست امنیت ملی و 11 قضیه به خارنوالی نظامی
هیئت کندهار	27	26	1
هیئت هرات	54	52	2
مجموع	133	78	55

به تعقیب راجع ساختن قضایا برای تحقیقات جزائی ، خارنوال موظف در کندهار همان یک قضیه ای را که هیئت آنرا موثق دانسته بود ، بدلیل اینکه گویا توقیف شده علاقه نداشته قضیه پیش برود ، بسته کرد.²⁵⁶ در هرات ، خارنوالی نظامی پولیس ملی افغان دو قضیه راجع شده را حفظ کرد ، یکی به دلیل اینکه توقیف شده ادعای خود را پس گرفته و دیگری بخاطر عدم موجودیت آثار فزیک شکنجه.²⁵⁷

در کابل ، هیئت دفتر لوی خارنوالی 41 قضیه را به خارنوالی جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی امنیت ملی و 11 قضیه را به خارنوالی نظامی راجع نمود. از 41 قضیه که به خارنوالی جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی امنیت ملی راجع شده بود ، دو قضیه به خارنوالی نظامی بخاطر دخالت پولیس در قضیه راجع شد: 19 قضایای بسته شد بخاطری که توقیف شده گان شکایات خود را پس گرفتند. 12 قضیه ، شامل متخلفین ناشناخته بودند و 8 قضیه مستنطقین از اداره 40 و 124 ریاست امنیت ملی بودند و یک قضیه به اداره 34 ریاست امنیت ملی²⁵⁸ برای

بطور منظم بفرستند. یوناما سه گزارش را برای اقدامات گرفته شده در برابر پاسخگوئی بررسی کرد. یوناما همچنان با کارمندان لوی خارنوالی برای حصول معلومات در مورد نتایج کاری هیئت های لوی خارنوالی ملاقات کرد.

253. درجنوری 2014 هشت قضیه زیر تحقیق اداره 34 ریاست امنیت ملی قرار داشت ، 12 قضیه تا حال باعدم شناخت مظنونین حالی توسط ریاست مبارزه علیه فساد اداری و تخلف وظيفوی ریاست امنیت ملی قرار داشت ، هفت قضیه توسط خارنوالی نظامی و یک قضیه توسط تحقیقات جنائی کابل تحقیقات شد. جلسه یوناما با لوی خارنوالی ، 12 جنوری 2014 ، کابل.

254. مکتوب ریاست امنیت ملی به یوناما مورخ 26 جون 2014 گزارش پیشرفت های لوی خارنوالی بتاریخ 6 جولای 2014.

255. تنها یک قضیه شامل دو کامند ریاست امنیت ملی به محاکمه رسیده و در ولایت ارزگان محکوم شد. این قضیه شامل گزارش هیئت لوی خارنوالی به کندهارنوبده و نیز شامل همان بررسی 133 قضیه هیئت های لوی خارنوالی نمیباشد.

256. این قضیه نگران کننده تجاوز یک جوان در توقیف پولیس ملی افغان در حوزه 9 در کندهارمیباشد.

257. جلسه یوناما با خارنوالی نظامی پولیس ، 12 جنوری 2014 ، هرات.

258. اداره 34 مسول تحقیقات بدرفتاری و دیگر تخلفات وظيفوی توسط افسران ریاست امنیت ملی میباشد.

تحقیقات بیشتر راجع شد.²⁵⁹ هیئت دفتر لوی خرنوالی 20 مورد از این قضایا را بر اساس اینکه بسیار سابق بود و شواهد وجود نداشت که باقی دوسیه ها پیش برد ، بسته کرد.²⁶⁰

از 13 قضایای پیشکش شده به خرنوالی پولیس ملی افغان در کابل ، هفت قضیه توسط خرنوالی پولیس ملی افغان و یک قضیه توسط ریاست جرائم جنائی تحقیق شده و دو قضیه بدلیل عدم شواهد کافی حفظ شده ، یک قضیه توسط خرنوالی فساد اداری حفظ شد و دو قضیه راجع شده به خرنوالی جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی امنیت ملی معلوم نمیباشد.²⁶¹ تمام این قضایا اخیرا توسط دفتر لوی خرنوالی بسته شد.²⁶²

تصمیم روی قضایای ادعا شده شکنجه که برای تحقیقات جنائی فرستاده شده است

نگرانی ها در رابطه با بررسی هیئت لوی خرنوالی از ادعای شکنجه توسط کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان

عدم استقلالیت و بیطرفی اعضای هیئت

یوناما مشاهده نمود که گزارشات ثبت شده نزد هیئت دفتر لوی خرنوالی نگرانی را در اینکه آیا تحقیقات بصورت مناسب بر اساس قوانین افغانستان و حقوق بین الملل انجام شده است. یوناما دریافت استقلالیت اداره و بیطرفی در هیئت لوی خرنوالی وجود نداشت ، زیرا خرنوالانی که برای انجام تحقیق ادعاهای شکنجه گماشته شده بودند زیر صلاحیت همان اداره ای که اجراءات شان ادعا می شد که متخلفانه بوده و یا حارنول ثبت در همان قضیه مربوط به امنیت ملی بودند.

259. گزارش ریاست امنیت ملی در مورد تطبیق فرمان 2، 129 فبروری 2014 (موجود در فایل با یوناما).

260. گزارش لوی خرنوالی به وزارت امور خارجه در چوکات کاری افغانستان به کمیته منع شکنجه، 9 اپریل 2014 (موجود در فایل با یوناما).

261. جلسه یوناما با مرستیال لوی خرنوالی بتاريخ 26 جنوری 2014 کابل.

262. گزارش لوی خرنوالی به وزارت امور خارجه در چوکات کاری افغانستان به کمیته منع شکنجه، 9 اپریل 2014 (موجود در فایل با یوناما).

در موارد دیگر، خارتوانان وظیفه داشتند که در آن قضایایی که قبلا خودشان خارتوانان ثبت در قضایای توقیف شده گان جرائم منازعات مسلحانه بودند، تحقیق نمایند.²⁶³ با داشتن چنین رابطه بین خارتوانان و مظنون ارتکاب جرم شکنجه، موجودیت نفوذ و یا طرفداری واقعی از یک طرف قضیه، نشان دهنده عدم بیطرفی روشن (مثل اسقلالیت از طرفین ذیدخل) در ارزیابی این ادعاها میباشد.

برعلاوه، زبان استفاده شده گزارش دفتر لوی خارتوانی نگرانی ها را در مورد شفافیت و بیطرفی اعضای هیئت نسبت به بررسی شواهد و معلومات حاصل شده برای ایشان را بالا میبرد. بطور مثال، هیئت حقیقت یاب کندهار تشخیص نمودند "ادعاها شکنجه و بدرفتاری توسط توقیف شده گان دروغ بود [...]. برخی از توقیف شده گان به اثر احساسات مبالغه میکردند."²⁶⁴ یوناما ملاحظه نمود که چنین بیانات ذهنی در مورد حالت عاطفی دلیل نبوده و فهم در مورد معیار اثبات جهت ارزیابی و اثبات ادعای شکنجه که توسط خارتوانان استفاده شده، را نشان نمیدهد.

معیارهای و بهترین رویه های بین المللی برای تحقیقات ادعاهای شکنجه سفارش میکند که تحقیق کننده گان باید مستقل از منسوبین متلخف بوده و اداره ای که در آن کار میکند، باید با صلاحیت و بیطرف باشد.²⁶⁵ ماده 4 قانون تشکیلات و صلاحیت های دفتر لوی خارتوانی تصریح میدارد که خارتوانی جزء از قوه اجرائیه بوده، در مطابقت با قانون در اجراءات کاری خود مستقل میباشد.²⁶⁶ قانون افغانستان خارتوانان را مکلف میسازد تا از قضایایی که در آن تعارض منافع فعلی و یا احتمالی داشته باشند، که در آن حالت طرفداری و یا عدم اسقلالیت را ایجاد کند، امتناع نمایند.²⁶⁷

نظر یوناما در رابطه به هیئت حقیقت یاب برای هرات و کندهار این بود که خارتوانان دخیل در قضیه ابتدایی که در این بررسی توظیف شده بودند و در قضایای تعارض منافع به وجود می آمد، باید از آن امتناع میکردند. این تعارض منافع بالای تحقیقات ادعاهای شکنجه توسط توقیف شده گان بصورت منفی اثر گذاشته است.

263. هیئت های لوی در کندهار رئیس خارتوانی، رئیس خارتوانی جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی و رئیس خارتوانی نظامی ورئیس خارتوانی تنازع صلاحیت قضائی کندهار بود. و هیئت هرات و کابل همچنان متشکل از همان کارمندان لوی خارتوانی و همان محل که ادعاها بیرون شده تشکیل شده بودند.

264. هیئت لوی خارتوانی به کندهار صفحه 4 ترجمه انگلیسی از اصل دری (موجود در فایل با یوناما).

265. رهنمای تحقیقات موثر و ثبت شکنجه و دیگر رفتار های ظالمانه، غیر انسانی و برخورد تحقیر آمیز و مجازات، بطور عموم بنام پروتوکول اسطانبول یاد میشود. صفحه 17. پروتوکول اسطانبول یک سلسله رهنمائی های بین المللی برای ثبت شکنجه و اثرات میباشد. و در سال 1999 یکی از اسناد رسمی ملل متحد شد. موجود است.

www.ohchr.org/Documents/Publications/training8Rev1en.pdf.

266. این قانون در جریده رسمی شماره 1117 بتاریخ 7 اکتوبر 2013 بنشر رسید.

267. مواد 5.7 و 8 قانون رفتار اجراءات در مورد معیارهای رفتار و مسلکی برای خارتوانان، توسط لوی خارتوانی نشر شد، که تصریح شده خارتوانان باید اجراءات خود را بیطرفانه اجراء نمایند. ماده 11 بیان میدارد وقتکه خارتوانان تعقیب عدلی یک دوسیه تنازع مصلحت می آید او میتواند از امر خود بخواهد تا از قضیه وی بیرون کند.

معیار اثبات مبهم، عدم تحقیق در رابطه به تهدید/انتقام جوئی از توقیف شده گانی که ادعای شکنجه نموده بودند، اتکاء کامل بالای آثار و علائم فزیکتی بحیث دلیل شکنجه شدن، و گذاشتن بار اثبات بر توقیف شده گان

هیئت های لوی خارنوالی در گزارشات شان، نه اشاره داشته و نه هم معلوم میشود که به یک روش معیاری هنگام تصمیم گیری برای تحقیقات ادعای شکنجه، و ارجاع آن برای تحقیقات بیشتر و یا رد کردن قضایای تعقیب وفادار مانده باشند. بطور مثال، هیئت کندهار و هرات، وقتیکه توقیف شده گان شکایات خود را پس گرفته و یا عناصر ادعاهای خود را تغییر دادند، قضایای را بدون اینکه دلائل پس گیری را بررسی نمایند حفظ کردند، زیرا ممکن است انتقام جوئی صورت گرفته و یا تهدید از کارمندان امنیتی دریافت نموده باشند. یوناما معلوماتی را دریافت کرد که بسیاری از توقیف شده گان از اظهارات خود بدلیل ترس از انتقام و/یا تهدید در برابر خودشان و/یا علیه خانواده هایشان منصرف شدند.²⁶⁸

برای ارجاع قضایا به تحقیقات بیشتر، هیئت ها عدم موجودیت علائم فزیکتی و یا ناتوانی در شناخت مجرمین شکنجه را ابتدایی ترین راه، و حتی تنها راه، در ارزیابی ادعای توقیف شده گان دانسته و بحیث دلیل رد قضایای و نادیده گرفتن اقدامات برای تحقیقات تکمیلی در نظر گرفتند.

در برخی حالات، قبل از گرفتن اقدامات تحقیق و یا دیگر کارهای عملی، تصمیم بسته شدن قضایا گرفته شده بود. بطور مثال، هیئت کندهار تحقیقات در برابر 16 ادعای توقیف شده گان را بدلیل اینکه گفته اند قادر نبودند موقعیت فعلی توقیف شده را تعقیب نمایند، بسته اند.²⁶⁹

و همچنان گزارش هیئت نشان میدهد که آنها همیشه و اکثرا بار اثبات را بدوش قربانی شکنجه گذاشته که ثابت بسازد که شکنجه شده است. در حداقل یک قضیه در هرات، هیئت لوی خارنوالی نوشت که توقیف شده "شواهدی برای اثبات ادعای خود نداشت" بشمول شواهد آثار و علائم فزیکتی. بر اساس قوانین نافذ در وقت این تحقیقات، بار اثبات در قضایای جزائی بالای خارنوال و یا اداره ای که مسئول تحقیقات جرائم است میباشد و نه بالای قربانی که براساس برخی تحقیقات لوی خارنوالی غیر کافی و در مخالفت با قوانین نافذ است.²⁷⁰

آنچه که یوناما بارها خاطر نشان ساخته، سیستم عدالت جزائی افغانستان حین تحقیقات ادعاها و تشخیص اینکه علائم بیانگر شکنجه هستند، تقریباً به صورت کامل اتکاء بالای آثار روشن فزیکتی در بدن قربانی می کند.²⁷¹ این وابستگی در مطابقت با بهترین رویه های بین المللی و مکلفیت ها بر اساس حقوق بین الملل و قوانین ملی نمیباشد.²⁷²

268. اکثرا همه توقیف شده گان توسط یوناما گزارش دادند در مورد نگرانی ترس و انتقام جوئی برای خود وفامیل شان از کارمندان امنیتی که این مانع میشود ادعای خود را برای پاسخگوئی شکنجه و یا بدرفتاری تعقیب نکنند. یوناما چندین قضایای مربوط به انتقام جوئی و تهدید در برابر کسانی که ادعای شکنجه را نموده بودند ثبت کرد.

269. گزارش نشر شده توسط هیئت کندهار صفحه 2 و 3 ترجمه انگلیسی از اصل دری (موجود در فایل با یوناما).

270. ماده 134 قانون اساسی افغانستان، ماده 23 و 37 قانون اجراء جزائی موقت (قابل تطبیق در آن وقت) و ماده 80 قانون اجراء جزائی جدید (2014).

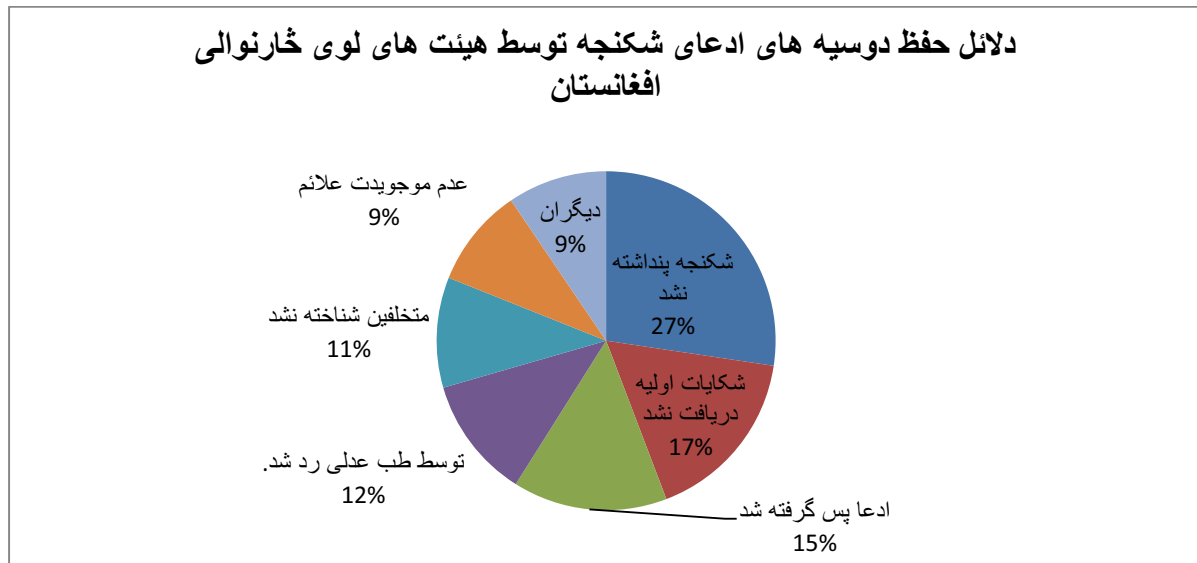
271. گزارش یوناما در مورد برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان، یکسال بعد (جنوری 2013) دریافت میشود (صفحه 73): "این بدین معنی است، ریاست امنیت ملی، پولیس ملی افغان، خارنوالان و محاکم میخواهد که مدعی باید بتواند زخم فزیکتی را تنها منحصبت ثبوت شکنجه و بدرفتاری شدن خود پیشکش کند."

272. مراجعه نماید به گزارش راپورتر خاص ملل متحد در مورد شکنجه، جون ای مندرز، در

www.un.org/en/ga/third/69/documentslist.shtml

قسمیکه در گزارشات هیئت لوی خارنوالی آمده، بهر حال اداره های صحت ولایت، عموماً معیار روشن در مورد چگونگی ارزیابی ادعای شکنجه به اساس دلائل صحی با آزمایشات مدعی قربانی را ندارد.²⁷³ از مطالعات گزارشات هیئت لوی خارنوالی توسط یوناما این روشن نیست که کدام معیار را هیئت های لوی خارنوالی استفاده کرده که بر اساس اینکه "زخم ها مربوط به شکنجه نمیباشد" ادعاهای شکنجه را رد کرده است. این نگرانی جدی بوده و 27 فیصد قضایای ادعا شده با استفاده از این اصطلاح فیصله گردیده است.

این چارت نشان دهنده دلائل استفاده شده توسط هیئت های لوی خارنوالی برای رد ادعای شکنجه میباشد.²⁷⁴:

در رابطه به 41 قضیه که هیئت لوی خارنوالی برای تحقیقات بیشتر به ریاست امنیت ملی فرستاد، ریاست امنیت ملی به یوناما خبر داد که "هیئت بلند پایه ای را از ادارات مختلف" برای تحقیقات ادعاهای شکنجه علیه کارمندان ریاست امنیت ملی تعیین نموده است. این هیئت ریاست امنیت ملی، دو قضیه را به خارنوالی نظامی پولیس ملی افغان فرستاده و سفارش به بسته شدن 39 قضیه نمود، که آنرا خارنوالی پذیرفت.²⁷⁵

قسمیکه قبلاً در این بخش بیان شد، مشاهدات یوناما اینست که کار و تلاش هیئت های لوی خارنوالی در سال 2013 برای رسیدگی به شکنجه کاملاً ناقص بود و در مطابقت با احکام مشخص قوانین افغانستان از جمله عدم پاسخگوئی در برابر شکنجه و ضعف تطبیق ماده 1 فرمان 129 ریاست دولت ناکام ماند.

273. گزارش هیئت هرات صفحه 8 ترجمه انگلیسی از اصل دری. مراجعه به محبوس 161 با فایل موجود با یوناما.

274. چارت ونشانه ها (تشریح مرحله ها) توسط هیئت لوی خارنوالی تقدیم شده نه توسط شرایط یوناما.

275. یافته های هیئت های ریاست امنیت ملی، گزارش دادند که دو قضیه توسط پولیس ملی افغان صورت گرفته بود، نه توسط امنیت ملی. 20 توقیف شده شکایت خود را بعد از مصاحبه هیئت پس گرفتند، هشت توقیفی رها شدند، هشت توقیف شده توسط طب عدلی شکنجه دریافت نشد، در مورد سه توقیف معلومات در مورد دریافت نشد.

بهترین رویه بین المللی در رابطه به تحقیق از شکنجه و بدرفتاری

یکی از چالش های مهم در امر مبارزه علیه معافیت در قبال شکنجه این است که مقامات تحقیقات موثر، مستقل، کامل و جامع داشته باشند. پروتوکول استانبول که به نام کتاب رهنمای تحقیق موثر و مستند سازی شکنجه و دیگر رفتارهای ظالمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز نیز شناخته می شود، یک رهنمای معتبر بین المللی در رابطه با رویه های خوب در رابطه با تحقیق از شکنجه و مستند سازی آن است. این پروتوکول دربرگیرنده اصول و استانداردهای عام و قبول شده در رابطه به تحقیق و مستند سازی موثر از شکنجه می باشد.

در بعضی قضایا، به دست آوردن شواهد کافی مبنی بر اینکه یک شخص شکنجه شده باشد، می تواند یک چالش بزرگ باشد. ارزیابی موثر و کافی ادعاهای بدرفتاری به ندرت ساده و واضح هستند. بعضی از انواع بدرفتاری (مانند خفه گی یا شوک های برقی) علامت آشکار از خود نداشته و یا، اگر به صورت تخصصی صورت گیرد، اثری به جای نمی گذارند. همینطور مجبور نمودن افراد به ایستادن، زانو زدن یا خم شدن در موقعیت سخت برای چندین ساعت متوالی، یا محروم کردن از خواب خیلی بعید است که اثر واضح و قابل شناسایی از خود به جای بگذارد. حتی زدن ممکن است علائم فیزیکی خفیف به جا گذاشته، مشاهده آن مشکل بوده و اثر آن به سرعت از بین می رود. درک این مسئله مهم است که شکنجه کننده گان ممکن است برای پنهان نگهداشتن اعمال خود کوشش کنند.

در نتیجه، وقتی ادعاهای چنین بدرفتاری های به اطلاع مقامات تعقیب کننده و مقامات قضائی می رسد، آنها باید خصوصا متوجه باشند که نباید به فقدان علائم فیزیکی اهمیت زیاد قائل شوند.

این مسئله در جایی که بدرفتاری مورد ادعای طبیعتا خاصیت روانی دارد (تحقیر جنسی، تهدید جانی یا تهدید به جراحت شخص بازداشت شده و یا خانواده وی...) نیز صادق است. ارزیابی کافی از صحت ادعاهای بدرفتاری ممکن مستلزم گرفتن شواهد از همه افراد دخیل و تنظیم تحقیق به موقع از محل و یا آزمایشات تخصصی طبی باشد.

تحقیقات طب عدلی در امر مبارزه علیه معافیت از طریق ارائه سند و مدرک برای تعقیب موفقانه کسانی که مسئول نقض های جدی حقوق بشری، به شمول شکنجه و بدرفتاری، نقش مهمی دارد.

میکانیزم های نظارت و تحقیقات داخلی در وزارت امور داخله و ریاست امنیت ملی

هر چند قانون اساسی افغانستان معین کرده که تحقیق اعمال مجرمانه توسط پولیس، نیروهای مسلح و مقامات امنیت ملی به وسیله «قانون خاص» تنظیم شود، مبنای حقوقی برای چارچوب پاسخگوئی ریاست امنیت ملی نامشخص بوده و علنی نیست. در حالیکه بخش عمده ماموریت ریاست امنیت ملی طبق قانون امنیت ملی پوشش داده شده، اقدامات نظارت و پاسخگوئی در این قانون معین نشده است.

میکانیزم های داخلی پاسخگویی وزارت داخله خیلی مختلف و انکشاف یافته هستند اما فاقد انسجام و هماهنگی می باشند. پولیس ملی افغان دارای هر دو میکانیزم پاسخگوئی داخلی و خارجی بوده ، و گفته می شود که اکثریت قضایا در درون پولیس ملی رسیدگی می شود. قضایای نظارت مستقل و بیرونی از سوء استفاده و رفتار مجرمانه پولیس محدود است. فرض بر این است که جرایمی که توسط مقامات پولیس ملی افغان صورت می گیرد به ریاست امور نظامی در دفتر لوی خاخنوالرنوالی برای تحقیق و محاکمه جزائی توسط خاخنوال پولیس ملی / نظامی فرستاده شود. شهروندان عادی نیز می توانند سوء رفتار و قانون شکنی پولیس ملی را از طریق اداره ایجاد شده (اداره مرکزی 119) در وزارت امور داخله گزارش دهند. بخش نظارت و تحقیقات پولیس محلی افغان در درون وزارت داخله در کابل میکانیزم اصلی بر نظارت پولیس محلی است درحالیکه بسیاری از واحدها تحت اثر فرماندهی پولیس ملی عمل می کنند.

ریاست امنیت ملی و هم وزارت داخله اظهار داشتند که مقامات آنها در رابطه با ادعای شکنجه و سوء رفتار باید نخست از سوی میکانیزم های داخلی این نهادها مورد تحقیق قرار گیرند. یوناما قبلا نیز بر فقدان نظارت مستقل از ریاست امنیت ملی به شمول پروسیجرهای دسپلینی داخلی آن ، و ضعف ها در میکانیزم های مبهم و متداخل تحقیق و نظارت داخلی در وزارت داخله تاکید کرده بود.²⁷⁷

یوناما همچنین مشاهده کرد که مقامات متعدد ریاست امنیت ملی و پولیس ملی در رابطه با عدم اتخاذ تصمیم در قبال ادعاهای شکنجه و سوء رفتار این مطلب را توضیح داده اند که مسئولیت آن متوجه فرد دیگر و یا بخش دیگر از همان اداره بوده و یا اینکه آنها کوشش هایی برای رسیدگی به این ادعاها را نموده اند، اما آمرین و یا همکارانشان در این رابطه همکاری نکردند.

به عنوان مثال ، یوناما مستند سازی نمود که در 14 سپتمبر 2013 ، یک توقیف شده مربوط به منازعه مسلحانه در نظارت خانه ریاست امنیت ملی در ولسوالی قلعه کاه ، ولایت فراه ، فوت کرد. طبق گزارش ، پولیس ملی نخست آن مرد را به ظن جاسازی مواد انفجاری تعبیه شده توقیف نموده و ویرا به ریاست امنیت ملی منتقل کرد. خاخنوال نظامی پولیس ملی افغان و خاخنوال جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی امنیت ملی فراه به یوناما اطلاع دادند که توقیفی در نتیجه شکنجه یا بدرفتاری در زمان توقیف در نزد پولیس ملی یا امنیت ملی فوت کرده است. هر دو خاخنوال ادعا کردند که آنها همکاری رئیس امنیت ملی در سطح ولایت یا قومندان امنیه پولیس ملی را دریافت نکردند تا تحقیق خود را در رابطه با مرگ فرد توقیف شده نزد پولیس ملی افغان و یا ریاست امنیت ملی را دنبال کنند.²⁷⁸

277. گزارش یوناما درباره برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان ، یکسال بعد ، (جنوری 2013) ، صص 15-16.

278 ملاقات های یوناما با خاخنوال نظامی پولیس ملی و خاخنوال امنیت داخلی و خارجی / امنیت ملی فراه ، اکتبر تا دسمبر 2013 ، فراه.

میکانیزم های شکایت برای توقیف شدگان در ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله موجود است: اما مستقل ، محرمانه ، موثر و قابل دسترس برای توقیف شدگان نیست

ریاست امنیت ملی گزارش داده است که از زمان صدور فرمان 129 رئیس جمهور ، بسیاری از مراکز امنیت ملی شروع به ایجاد میکانیزم های شکایت و نظارت داخلی خود برای رسیدگی به ادعاهای شکنجه و بدرفتاری ، از جمله از طریق صحبت روسای مراکز توقیف با توقیف شدگان و استماع شکایات آنها ، نموده است.²⁷⁹ بعد از تعیین و اعزام افسران حقوق بشر در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی در 2013 ، میکانیزم های موجود شکایت خاتمه یافته و افسران حقوق بشر مرجع رسیدگی به موضوعات توقیف شدگان در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی شده و به آنها وظیفه سپرده شد تا همه شکایات و ادعاهای شکنجه و بدرفتاری را رسیدگی کنند.²⁸⁰ همانطوریکه قبلا در این گزارش خاطر نشان شد ، شکنجه کماکان در بسیاری از این مراکز توقیف که افسران حقوق بشر به آنجا اعزام شده بودند ، ادامه پیدا کرد.

ریاست امنیت ملی به یوناما اطلاع داد که بعد از صدور فرمان 129 رئیس جمهور تا ختم جنوری 2014 ، سی شکایت از توقیف شدگان در رابطه با لت و کوب دریافت کرد ، اما بسیاری از این ادعاها را غیر موثق دانست.²⁸¹ ریاست امنیت ملی گزارش داد ، که ده قضیه ادعای شکنجه توسط پرسونل طبی در اداره 40 ریاست امنیت ملی در کابل به آنها راجع شده است. بعد از مصاحبه با توقیف شده گان که توسط کارمندان صحتی راجع شده بودند ، ریاست امنیت ملی به این نتیجه رسید: "که تعدادی از جراحت ها در زمان گرفتاری به دلیل مقاومت در مقابل نیروهای امنیتی وارد شده بود".²⁸²

در ماه جنوری و نوامبر 2014 ، ریاست امنیت ملی همچنین به یوناما اطلاع داد که "شکایات افراد دریافت کرده و اقدامات مقتضی در رابطه اتخاذ شده است." مقامات امنیت ملی جزئیات و یا معلومات بیشتر در مورد ماهیت اقدامات بعدی ریاست امنیت ملی بعد از شکایات افراد ارائه نکرد. به جای آن ، حداقل سه قضیه از دخیل بودن کارمندان ریاست امنیت ملی در نقض منع شکنجه و بدرفتاری گزارش شده ، از یک مرتکب خواسته شد تا اطمینان بدهد که وی دوباره مرتکب نقض حقوق بشر نخواهد شد و دو نفر به وظایف دیگر تبدیل شدند.²⁸³ یوناما مشاهده کرد که میکانیزم های شکایت وزارت داخله کماکان ضعیف ، متداخل و تا حد زیاد غیر موثر است. و درجای که میکانیزم های شکایتی وجود داشت و قابل دسترس بود ، بدلیل ترس توقیف شدگان از انتقام جوئی مورد استفاده قرار نگرفت. در نتیجه یوناما مشاهده کرد ، که شکنجه توسط مقامات پولیس ملی افغان کماکان تا حد زیادی گزارش نشده و مجازات ناشده باقی ماند.

ریاست جندر ، حقوق بشر و حقوق اطفال وزارت داخله به یوناما اطلاع داد که مهمترین میکانیزم شکایت در مراکز توقیف وزارت امور داخله صندوق های موجود در مراکز توقیف برای توقیفی ها است تا شکایات خود را در

279. ملاقات های یوناما با روسای مراکز ریاست امنیت ملی در کندز ، کندهار ، هرات ، جلال آباد ، پکتیا و مزار شریف در سراسر سال 2013.

280. ملاقات یوناما با مقامات ریاست امنیت ملی ، 8 جنوری 2014 ، کابل.

281. نامه ریاست امنیت ملی به یوناما ، 22 جنوری 2014 ، صفحه اول (ثبت شده نزد یوناما).

282. همان.

283. نامه ریاست امنیت ملی به یوناما ، 22 جنوری 2014 ، و گزارش پیشرفت کار ریاست امنیت ملی در مورد اجرای فرمان 129 رئیس جمهور ، 24 نوامبر 2014 ، (هر دو سند ثبت شده نزد یوناما).

آنجا بیاندازند.²⁸⁴ مقامات وزارت داخله گزارش دادند که این شکایات به صورت هفته وار جمع آوری شده ، بررسی شده و به دفتر مقام وزارت راجع می شوند. طبق اطلاع وزارت داخله ، هیچ شکایت از شکنجه از طریق سیستم صندوق شکایات در سال 2013 و 2014 تا اکنون دریافت نکردند.²⁸⁵

تحقیقات داخلی وزارت داخله: اندک و ناکافی

یوناما کماکان مشاهده کرد که پاسخگویی مقامات پولیس ملی در رابطه با ادعاهای شکنجه ضعیف ، غیر شفاف و به ندرت اجرا شده است. یوناما قبلا گزارش داده بود که ادعاهای مربوط به اقدامات مجرمانه پولیس ملی باید نخست از طریق وزارت داخله رسیدگی شده و سپس به ریاست امور نظامی در دفتر لوی خارنوالی برای تحقیق و محاکمه نظامی توسط خارنوال نظامی پولیس ملی راجع شود.²⁸⁶ در عمل ، به ندرت چنین چیزی صورت گرفت و یوناما عدم پاسخگویی در رابطه با ادعاهای شکنجه توسط پولیس ملی افغان را در طول مدت این نظارت 23 ماه مشاهده کرد.

در پی درخواست یوناما برای جزئیات در مورد تحقیق ، دسپلین و تعقیب اشخاص متهم به ارتکاب ، وزارت داخله معلومات حد اقل و گاهی غیر دقیق در مورد اقدامات اتخاذ شده بیرونی و هر گونه اجراء انضباطی داخلی انجام شده ارائه کرد.²⁸⁷ ریاست عمومی جندر ، حقوق بشر و حقوق اطفال وزارت داخله طی یک نامه به درخواست های معلومات پاسخ داده و هر گونه یافته مربوط به شکنجه توسط میکانیزم های تحقیقات بیرونی و نظارت درونی بدون یک قضیه²⁸⁸ ، را انکار نموده ، و به عنوان مثال اضافه کرده "در گزارش 52 صفحه کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان ، شکنجه گزارش نشده است". در حالیکه در گزارش کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان ، استفاده از شکنجه در برخی از مراکز پولیس ملی افغان گزارش شده است.

نامه وزارت داخله ادامه می دهد که "هیئت حقیقت یاب ایجاد شده توسط رئیس جمهور اسلامی افغانستان ، شکنجه را یافت نکرد".²⁸⁹ همین طور ، ریاست عمومی تفتیش اظهار داشت که "از زمان صدور فرمان ، هیچ شکایت از شکنجه دریافت نکرد. در نتیجه ، هیچ تحقیقی انجام نشد."²⁹⁰

284. یوناما مطلع شد که صندوق شکایات در مراکز توقیف پولیس ملی در غور و هرات وجود ندارد. در بادغیس ، با وجود دستور وزارت داخله به نصب صندوق شکایات در زندان ولایتی بادغیس ، در مرکز توقیف پولیس ملی در قلعه نو و مراکز توقیف در ولسوالی ها ، پولی برای نصب آنها اختصاص داده نشده است. در زندان سرپوزه ، کندهار ، صندوق شکایات در دسترس نیست و شکایت به صورت شفاهی یا کتبی ارائه می شوند.

285. ملاقات های یوناما با مقامات وزارت داخله ، 6 جنوری 2014 و 24 جون 2014 ، کابل.

286. برای معلومات مفصل در مورد مکانیزم های داخلی شکایت و پاسخگویی وزارت داخله به گزارش یوناما "برخورد با توقیف شدگان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان" (اکتبر 2011) ، صص 49-50 ، مراجعه نمایید.

287. نامه ریاست عمومی جندر ، حقوق بشر و حقوق اطفال وزارت داخله به یوناما ، 2 فبروری 2014 (ثبت نزد یوناما).

288. در نامه یوناما بتاريخ 2 فبروری 2014 ، یک افسر پولیس ملی در هرات بخاطر لت کردن پنج نفر زیر تحقیق قرار دارد. یوناما بعد از آن دریافت که خارنوال نظامی

کدام نامه را از وزارت داخله در مورد این ادعا مهم دریافت کرده ، لیکن ادعا بر سر لت و کوب افسران پائین رتبه بود. قربانی ادعا کننده دوباره اتهام را پس گرفت.

289. کارکردهای نظارت داخلی وزارت داخله توسط دو مجموعه مجزا از یکدیگر انجام می شود: ریاست عمومی تفتیش و ریاست عمومی جندر ، حقوق بشر و حقوق اطفال. هر دو مجموعه ماموریت دارند تا سوء رفتار و نقض های حقوق بشری ارتکاب یافته توسط پرسونل وزارت داخله را تحقیق نمایند. وظیفه اصلی ریاست عمومی تفتیش این است که نقض های حقوق بشری را تحقیق نماید. از آنجا که مسئولیت های این دو مجموعه به وضوح تفکیک نشده است ، تداخل وظیفوی و هماهنگی اندک در فعالیت هایشان وجود دارد. ملاقات های یوناما با ریاست عمومی تفتیش و ریاست عمومی جندر ، حقوق بشر و حقوق اطفال وزارت داخله ، جنوری و جون 2014 ، کابل.

یوناما ملاحظه کرد که این اظهارات با گزارشات منتشر شده و بیانیه های هیئت حقیقت یاب رئیس جمهور ، گزارشات کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان²⁹¹ و بیانیه های رئیس جمهور سابق آقای کرزی بعد از دریافت گزارش توقیف سازگار نیست.²⁹²

بررسی توسط ریاست تفتیش وزارت داخله در 2013

به تعقیب هیئت حقیقت یاب رئیس جمهور در ماه فبروری 2013 ، ریاست عمومی تفتیش وزارت امور داخله یک هیئت دیگر را توظیف کرد تا مراکز توقیف در هرات ، بادغیس ، کاپیسا و بامیان را به تحقیق در مورد شکنجه و بدرفتاری بازدید نماید. 293 این هیئت ماموریت تحقیقی خود را با مصاحبه با توقیف شدگان در مراکز نظارت و توقیف خانه های پولیس طی 2 تا 24 مارچ 2013 انجام داد.²⁹⁴

ریاست تفتیش به یوناما گفت که این هیئت ها هیچ شکایتی از شکنجه و دیگر بدرفتاری را دریافت نکردند. وقتی ادعاهای معتبر سابقه که توسط هیئت حقیقت یاب رئیس جمهور به هرات مستند سازی شده بود را ارائه کرد و در مورد دلایل عدم انجام تحقیقات داخلی سوال کرد ، ریاست تفتیش اظهار داشت: "من نمی دانم ، مشکل است که چیزی بگوییم. من منکر تخلفات پولیس نیستم اما ما هیچ شکایتی دریافت نکردیم."²⁹⁵

موارد عدم پاسخگویی توسط پولیس ملی افغان

"من از دیدار نیروهای پولیس ملی افغان از یک زندان ، و انتخاب یک توقیف شده مشخص و شکنجه وی اسناد دارم. مدافعان حقوق بشر مرا از این قضیه باخبر کردند. من خودم قربانی را مصاحبه کردم. اما ، من از تجربه های سابق خود می دانم که نیروهای پولیس ملی افغان که گفته می شوند در این نوع نقض حقوق بشر دخیل هستند ، خیلی راحت فراخوان مرا برای شهادت و کمک به تحقیقات نادیده می گیرند." ^{XX} مارچ 2014

در کندهار ، قضیه یک توقیفی نوجوان که ادعا می شد توسط نیروهای پولیس ملی در حوزه 9 در ماه فبروری 2013 مورد تجاوز قرار گرفته بود ، برای تحقیق به همان مقاماتی راجع نمود که ادعا می شد آنها مرتکبین بودند. هیئت

290. دیدار یوناما با ریاست عمومی تفتیش ، مدیر تحقیق ، 5 فبروری 2014 ، کابل.
291. گزارش کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان 1391 (مارچ 2012-2013) ، ص 40: "طی نظارت مستمر و موثر کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان ... 28 قضیه شکنجه در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی و پولیس ملی ... شناسایی و نزد کارمندان کمیسیون مستقل حقوق بشر ثبت شد."
292. در کنفرانس مطبوعاتی برگزار شده در 11 جنوری 2013 ، هیئت حقیقت یاب رئیس جمهور این نکته را برجسته کرد که شکنجه موجود در افغانستان اغلب در زمان توقیف و طی استنطاق به وسیله نیروهای امنیتی وارد شده است (ضمیمه دوم را نگاه کنید). رئیس جمهور سابق آقای کرزی طی سخنرانی در مراسم افتتاحیه شورای ملی در 6 مارچ 2013 به گزارش یوناما در مورد برخورد توقیف شدگان نشر شده در جنوری 2013 اشاره نموده و وقوع شکنجه در افغانستان را و ضرورت ختم آن را پذیرفت.
293. دیدار یوناما با ریاست عمومی تفتیش ، مدیر تحقیقات ، 5 فبروری 2014 ، کابل.
294. یوناما اطلاع یافت که این هیئت متشکل از دو یا سه نفر از مدیریت تفتیش بود. ملاقات یوناما با مدیریت عمومی تفتیش ، مدیر تحقیق ، 5 فبروری 2014 ، کابل ، و پاسخ ریاست تفتیش به یوناما ، 24 جون 2014.
295. همان.

حقیقت یاب رئیس جمهور، هیئت لوی خازنوالی به کندهار، یوناما و دوکتوران صحنی در شفاخانه کندهار این حادثه را تایید کردند. در چهارم مارچ 2013، هیئت اعزامی لوی خازنوالی به کندهار قضیه را به قومندان امنیه کندهار راجع ساخت که وی "با درخواست تحقیقات بیشتر از سوی هیئت موافقت نمود".²⁹⁶

در جنوری 2014، خازنوال نظامی پولیس ملی افغان در کندهار به یوناما اطلاع داد وقتیکه، تحقیقات پولیس ملی شروع شد، توقیف شده از ادعای سابق خود منصرف شده و از شناسایی افسر پولیس که او نام ویرا به عنوان مرتکب جرم قلمداد کرده بود، خودداری کرد. در نتیجه، "دوسیه باز مانده و هیچ گرفتاری در این رابطه صورت نگرفت".²⁹⁷ با این حال، توقیف شده بعدا ادعای تجاوز را دوباره تایید کرده و اظهار داشت که مقامات پولیس ملی و ریاست امنیت ملی در رابطه با اصرار در مورد ادعایش اخطار داده بودند.²⁹⁸

در یک مثال دیگر، در گزارش ارسال شده به دفتر رئیس جمهور در 13 اکتبر 2013، در مورد پیشرفت وزارت داخله در اجرای فرمان 129 رئیس جمهور، بیان شده که دو افسر پولیس در خوست به دلیل ارتکاب نقض های حقوق بشری نامعین و پنج افسر پولیس در کندهار به خاطر واقعات مرتبط به شکنجه مورد مجازات قرار گرفتند. یوناما نتوانست حالت این وقایع را تثبیت نماید.²⁹⁹

همچنین، در فبروری 2014، ریاست جندر، حقوق بشر و حقوق اطفال وزارت داخله به یوناما در مورد مثالهایی از قضایایی معلومات دادند که یا قبل از صدور فرمان 129 رئیس جمهور بود و یا قضایایی بود که یوناما نتوانست آنها را تثبیت نماید. به عنوان مثال، در جولای 2014، این ریاست به یوناما اطلاع داد که از پولیس ملی سرحدی افغانستان خواسته تا افسرانی را که دخیل در قضیه ادعای شکنجه به وسیله پولیس ملی سرحدی در ولایت خوست در 17 ماه فبروری 2014 بودند، شناسایی نموده و قضیه را برای تحقیق راجع سازند.³⁰⁰ با وجود درخواست ها، معلومات بیشتر در مورد وضعیت دوسیه مذکور در اختیار قرار نگرفت و یوناما نتوانست قضیه را تایید کند.

یوناما یک قضیه دیگر شکنجه توسط پولیس ملی در ولایت پکتیکا را مستند سازی نمود که مقامات محلی به تعقیب مقامات پولیس تمایل نداشته و قضیه را برای فیصله به یک جرگه غیر رسمی راجع کردند. یوناما از این حالت نظارت کرد که هرچند قربانیان به مقامات عالی ولایتی با شواهد آشکار و قابل دسترس شکنجه (زخم های روشن و چندین شاهد) شکایت کرده بودند، اما مقامات اقدامات تعقیبی یا انضباطی را علیه این مرتکبین اخذ نکردند. مقامات پولیس ملی افغان ترتیبات محلی عفو را به جای تحقیق و ارجاع قضیه برای تعقیب در رابطه به قضایای جدی گرفتاری خودسرانه و شکنجه توسط مقامات پولیس ملی پذیرفتند. چنین ترتیبات بعنوان نادیده

296. گزارش هیئت اعزامی لوی خازنوالی به کندهار، اول مارچ 2013، ثبت نزد یوناما.

297. مصاحبه یوناما با خازنوال نظامی پولیس ملی کندهار، 29 جنوری 2014.

298. مصاحبه یوناما، شهر کندهار، 6 فبروری 2014.

299. یوناما نتوانست وجود قضایای راجع شده توسط وزارت داخله که در آن افسران پولیس در خوست و کندهار دخیل بودند را تایید کند. وزارت داخله همچنین از قضیه «طاووس» نام برده: این قضیه و محکمه در 2011 واقع شده، دو سال قبل از صدور فرمان 129 رئیس جمهور. یوناما راجع به این قضایا که وزارت داخله آن را ارجاع داده از مقامات مربوطه محلی خواستار معلومات بیشتر شد اما خازنوال پولیس ملی / نظامی، رئیس تحقیق خازنوالی نظامی، رئیس محکمه نظامی در خوست و خازنوال پولیس ملی / نظامی در کندهار همه وجود قضیه ای را که در آن افسران پولیس به اتهام شکنجه، بدرفتاری و دیگر اتهام مرتبط را منکر شدند. مصاحبه های یوناما در کندهار و خوست، جنوری و فبروری 2014.

300. نامه وزارت داخله به یوناما، 1 جولای 2014 (ثبت شده نزد یوناما).

گرفتن شکنجه بحیث یک جرم بوده که باید به صورت رسمی، حتی زمانی که قربانی شکایت اولیه خود را پس می گیرد، مورد تعقیب عدلی قرار گیرد.³⁰¹

شکنجه توسط پولیس ملی افغان از طریق میانجیگیری به وسیله یک جرگه محلی فیصله شد

ولسوالی جانی خیل، ولایت پکتیا

در 20 ماه اکتوبر 2013، در ولسوالی جانی خیل ولایت پکتیا، بعد از یافتن مواد انفجاری تعبیه شده، پولیس ملی 14 نفر را از زمین های زراعتی جمع کرده و خانه ها را محاصره کردند و آنها را به جاسازی مواد انفجاری متهم کردند. پولیس ملی 14 نفر را برای چندین ساعت در یک کانتینر توقیف نموده و هر کدام از آنها را طبق گزارش با کیبل بارها زدند. در موقع رهائی، پولیس ملی به آنها اخطار داد که اگر دیگر مواد انفجاری در منطقه یافت شود، آنها با فیر تفنگ کشته خواهند شد.³⁰²

در 23 اکتوبر 2013، یک هیئت از بزرگان قبیله و قربانیان با والی و قومندان امنیه ولایت ملاقات نموده و یک دادخواهی مکتوبی را تسلیم کردند که در پی آن قضیه به خارنوال نظامی پولیس ملی افغان در محل راجع شد. در 4 نوفمبر 2013، خارنوال پولیس ملی / نظامی گزارش داد که تحقیق در رابطه با ادعاهای شکنجه به وسیله پولیس ملی شروع شده بود. در 6 نوفمبر 2013، قومندان امنیه ولایت پکتیا به مشاور حقوقی خود وظیفه سپرد که قضیه را بررسی نماید. در جریان تحقیق، همین سه پولیس متهم به ارتکاب جرم مشغول وظائف خود بودند.³⁰³

در 7 دسمبر 2013، قومندان امنیه یک نامه از سوی سرپرست قومندانی ولسوالی دریافت کرد که بیان داشته بود (یکی از متهمین به ارتکاب)، نمایندگان مردم و قربانیان مرتکبین جرم را در یک جرگه محلی بخشیده اند و مرتکبین تعهد کردند که دیگر مرتکب جرم شکنجه نمی شوند. مشاور حقوقی قومندان امنیه پکتیا اطلاع داد که قضیه خاتمه یافته تلقی می شود.³⁰⁴

در استراتژی سالهای 2014-2018 وزارت داخله در مورد پولیس ملی هیچ اشاره به منع شکنجه نشده است

یوناما با نگرانی خاطر نشان می سازد که شکنجه و بدرفتاری با توقیف شدگان توسط منسویین پولیس ملی به عنوان "مشکلات موجود در پولیس ملی افغان" در استراتژی وزارت داخله در مورد پولیس ملی برای سالهای 2014-2018 شناخته نشده است. این استراتژی شامل 13 هدف استراتژیک، به شمول "نظارت بر حقوق بشر

301. این مسئله خصوصاً مهم است که قربانیان شکنجه مکرراً در وضعیت آسیب پذیر قرار می گیرند. اعتماد به آنها برای حفظ ادعاهایشان برای پروسه جزایی ممکن است به معافیت مرتکبین بیانجامد.

302. ملاقات یوناما با نمایندگان مردم، بزرگان قبیله و قربانیان، اکتبر 2013، گردیز. یوناما چندین قربانی را مصاحبه نموده و با عکس زخم های سازگار با شکنجه را مستند سازی نمود، اکتبر 2013.

303. ملاقات های یوناما با خارنوال نظامی پولیس ملی، قومندان امنیه ولایت پکتیا، مشاور حقوقی قومندان امنیه، اکتبر و دسمبر 2013، گردیز.

304. "قضیه بدرفتاری و شکنجه موفقانه از طریق میانجی قومندان امنیه ولسوالی، بزرگان قبیله، ریاست امنیت ملی و یدگر ارگان های موجود در ولسوالی جانی خیل فیصله شده و قضیه خاتمه یافته و رضایت نامه ضمیمه با مهر دو طرف قضیه به شما برای پروسس بیشتر راجع می شود." نامه سرپرست قومندانی امنیه ولسوالی (همچنین مرتکب شکنجه) به قومندان امنیه ولایت پکتیا، ارسال شده به تاریخ 7 دسمبر 2013. کپی نزد یوناما ثبت شده.

توسط پولیس ملی و بهبود شرایط حقوق بشر در محابس و مراکز توقیف³⁰⁵ می شود. این استراتژی به طور مشخص و یا به طور کلی از اقدامات جهت خاتمه دادن و جلوگیری از استفاده از شکنجه و بدرفتاری توسط منسوبین پولیس ملی چیزی نمی گوید.

وزارت داخله در پلان دو ساله خود مراحل عملی، وظایف معین را شناسائی کرده،، طرفی که مسئولیت اولیه را دارد و زمان معین برای اجرای استراتژی ملی را مشخص کرده است. در میان 16 وظیفه ای که جهت بهبود احترام اعضای پولیس ملی به حقوق بشر دارند، این موارد وجود دارد: آموزش و ورکشاپ ها در زمینه حقوق بشر؛ ایجاد یک برنامه برای تضمین رعایت حقوق بشر و رفتار مسئولانه با مظنونین و محبوسین؛ هماهنگی بهتر با دیگر نهادهای دولتی و بین المللی برای بهبود آگاهی در مورد حقوق بشر؛ و اجرای پالیسی های حقوق بشری در "ستون های" پولیس و تبادل معلومات (جلسات مشترک، ورکشاپ های آگاهی دهی، گزارش های مشترک).³⁰⁶

به عنوان بخشی از کوششها در جهت بهبود نظارت پولیس ملی از حقوق بشر در این 16 وظیفه، یوناما بالای وزارت داخله تاکید نمود تا اقدامات معین به هدف خاتمه دادن و جلوگیری از شکنجه، به شمول تحقیق و تعقیب اجباری یا اقدام انضباطی برای موارد شکنجه توسط اعضای پولیس، به عنوان جزئی از "تضمین نظارت از حقوق بشر و رفتار مسئولانه با مظنونین و محبوسین" شامل سازد.

هدف دهم استراتژی پولیس ملی - هماهنگی بهتر با نهادهای عدلی، قضائی و دیگر نهادهای دولتی - به خصوص دفتر لوی خارنوالی، فقط هماهنگی از طریق جلسات مشترک، برنامه های آموزشی، گزارشات مشترک و آموزش آگاهی دهی مشترک برای افسران و خارنوالان پولیس را ذکر کرده است. این هدف به آن اندازه وسیع در نظر گرفته نشده است که به طور معین روابط کاری بین خارنوالان و مستنطقین پولیس ملی افغان در زمان تحقیق های مربوط به ادعاهای شکنجه را بهبود ببخشد.

یوناما تاکید میدارد که شکنجه باید از طریق آموزش و آگاهی دهی در مورد حقوق بشر همراه با اقدامات جدی پاسخگوئی از طریق تحقیقات شفاف و مستقلانه قضایای شکنجه و تعقیب عدلی مهار شود.

تحقیقات داخلی ریاست امنیت ملی: پاسخگویی و شفافیت اندک

ریاست امنیت ملی در نامه ها و گزارشات پیشرفت کاری خود ادعا کرد اقداماتی را برای رسیدگی به ادعاهای شکنجه توسط مقامات ریاست امنیت ملی، به شمول تحقیقات و اقدامات تنبیهی از طریق اجراءات نظارت درونی یا تسلیم نمودن دوسیه ها به غرض تحقیق و تعقیب جزائی روی دست گرفته است.³⁰⁷

یوناما از طریق تحقیقات خود و نیز از طریق ریاست امنیت ملی معلوماتی به دست نیاورده که اقدامات تنبیهی یا محدودیت در مورد مقامات ریاست امنیت ملی به خاطر ادعاهای بدرفتاری های جدی یا رفتار مجرمانه از جمله

305. استراتژی پولیس ملی وزارت داخله، 2014-2018، قابل دسترس در: <http://moi.gov.af/en/page/5076>
306. پلان پولیس ملی افغان وزارت داخله قابل دسترس در: <http://moi.gov.af/en/page/5077> این پلان رهنمای عملیاتی برای اجرای استراتژی پولیس ملی را ارائه می کند.
307. ملاقات های یوناما با ریاست امنیت ملی، 27 مارچ 2013، 13 می 2013، 8 جنوری 2014، 30 آپریل 2014 و 24 جون 2014، کابل و نامه نگاری ریاست امنیت ملی با یوناما، 22 جنوری 2014 و 25 جون 2014.

شکنجه اتخاذ شده باشد. ریاست امنیت ملی به یوناما گزارش داد که ادعاهای معتبر لت وکوب توقیف شدگان توسط افسران امنیت ملی را بسته کرده زیرا این موارد "در زمان گرفتاری و نه در مراکز توقیف" واقع شده اند.³⁰⁸ گفته می شود که تنها قضیه که تحت تحقیق بوده، مربوط به لت وکوب راننده استخدام شده کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان توسط یکی از کارمندان امنیت ملی بوده است.³⁰⁹

آمریت حقوق بشر ریاست امنیت ملی و گزارش های شکنجه

آمریت حقوق بشر ریاست امنیت ملی در ماه اکتوبر 2011 با ماموریت نظارت از مراکز توقیف ریاست امنیت ملی ایجاد شد. در جنوری 2012، این آمریت "آمریت نظارت از حقوق بشر" نامیده شد و مسولیت گرفت تا براساس برنامه خود در 16 ولایت با افسران خود حضور دائم داشته باشد و آموزش کارمندان ریاست امنیت ملی در مورد حقوق بشر بعهدده داشته، نظارت از نقض های حقوق بشر نموده و تحقیق از شکایات دریافت شده توقیف شدگان نمایند.³¹⁰

ریاست امنیت ملی در 2013 آمریت نظارت از حقوق بشر را همراه با دیگر واحد "مربوط به پالیسی" تحت نام ریاست 47 مدغم کرد که مسئولیت روابط خارجی، تشریفات، حقوق بشر، جندر و امور زنان دارا می باشد.³¹¹

در جولای 2013، ریاست امنیت ملی افسران حقوق بشر را به 15 دفتر ولایتی اعزام کرد: بدخشان، بلخ، فراه، فاریاب، هلمند، هرات، کندهار، خوست، کنر، کندز، ننگرهار، پکتیکا، پکتیا، تخار و ارزگان. 312 گفته شده که تعداد این ولایات تا نو فمبر 2014 به 23 ولایت رسید و افسران حقوق بشر در ریاست های 40 و 124 امنیت ملی در کابل نیز مستقر شدند.³¹³

در جنوری 2014، ریاست امنیت ملی به یوناما اطلاع داد که آن مراکز ریاست ریاست امنیت ملی که افسران حقوق بشر اعزام شده اند هیچ گزارشی از شکنجه، دریافت نکرده اند.³¹⁴

با وجود این، یوناما 26 قضیه شکنجه را بین جون 2013 و جنوری 2014 در چند مرکز ریاست امنیت ملی که افسران حقوق بشر در زمان ارتکاب حوادث ادعا شده به آنجا اعزام شده بودند، مستند سازی نمود. یوناما دوازده قضیه شکنجه را در ریاست امنیت ملی فراه³¹⁵ بین سپتمبر و اکتوبر 2013؛ چهار قضیه شکنجه را در ریاست امنیت ملی ننگرهار³¹⁶ در نو فمبر 2013؛ سه قضیه شکنجه را در ریاست امنیت ملی کندز³¹⁷ بین سپتمبر و دسمبر 2013؛ دو قضیه شکنجه را در ریاست امنیت ملی هرات³¹⁸ بین اگست و اکتوبر 2013؛ یک قضیه شکنجه را در

308. نامه نگاری ریاست امنیت ملی با یوناما، 22 جنوری 2014.

309. همان.

310. ملاقات یوناما با آمر حقوق بشر ریاست امنیت ملی، 9 می، 2012، کابل.

311. ملاقات یوناما با مدیر ریاست 47 امنیت ملی، جنوری 2014، کابل.

312. نامه ریاست امنیت ملی به یوناما، 22 جنوری 2014.

313. گزارش پیشرفت امنیت ملی در مورد اجرای فرمان 124 رئیس جمهور، 24 نوامبر 2014 (ثبت نزد یوناما).

314. همان.

315. توقیف شدگان شماره (2013) 223, 225, 227, 233, 235, 236, 245, 252, 253, 255, 256 and 257.

316. توقیف شدگان شماره (2013) 360, 365, 367 and 379.

317. توقیف شدگان شماره (2013) 332 و 334 و 335.

318. توقیف شده شماره (2013) 349 and 358.

ریاست امنیت ملی پکتیا³¹⁹ در نوامبر 2013؛ یک قضیه شکنجه را در ریاست امنیت ملی خوست³²⁰ در نوامبر 2013؛ یک قضیه شکنجه را در ریاست امنیت ملی تخار در دسامبر 2013؛³²¹ و یک قضیه شکنجه را در ریاست امنیت ملی بدخشان در اکتوبر 2013 ثبت نمود.³²²

این یافته ها خاطر نشان می سازد اعزام افسران حقوق بشر ریاست امنیت ملی شکنجه را تا امروز در همه مراکز توقیف ریاست امنیت ملی در همه موارد متوقف و یا جلوگیری ننموده است. ریاست امنیت ملی باید همه اجراءات، هدایات و فعالیت های افسران حقوق بشر خود را در در کوشش به رسیدگی به کمبودات در توانایی آنها برای دریافت، مستند سازی و تحقیق ادعاهای شکنجه از سوی توقیف شده گان بازنگری نماید.

یک مثال از پاسخگویی در پکتیا (جون 2014)

یوناما یک نمونه که در آن مقامات و خارتوانان امنیت ملی واقعه شکنجه را بررسی نموده اند نظارت کرد. در 18 جون 2014، ریاست امنیت ملی پکتیا دو توقیف شده را که دارای علامت های آشکار شکنجه بودند و توسط پولیس ملی سرحدی افغان بتاريخ 15 جون در ولسوالی جاجی ولایت پکتیا گرفتار کرده شده بودند تحویل گرفت. مقامات ریاست امنیت ملی بلافاصله آن دو را به شفاخانه گردیز منتقل نمود، تا جراحات آنها با گزارش کامل صحی مستند سازی شود. یک داکتر که توقیف شدگان را معاینه کرده بود گزارش داد که آنها "بسیار بدلت و کوب شده بودند اما شکستگی و زخم داخلی نداشتند".³²³

خارتوانال جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی قضیه را ثبت نموده و طی گزارشی به مشاور حقوقی پولیس ملی سرحدی برای اخذ اقدام ضروری فرستاد. گزارش خارتوانالی شامل معاینات طبی با شواهد عکس همراه بوده و به فرمان 129 رئیس جمهور، قانون افغانستان و استندردهای بین المللی منع شکنجه و بدرفتاری اشاره شده بود. افسر حقوق بشر ریاست امنیت ملی همچنین یک گزارش را به ریاست 47 امنیت ملی در کابل تسلیم نمود.³²⁴ قضیه بعد از شش ماه از ارجاع آن به مشاور حقوقی پولیس ملی سرحدی افغان هنوز هم لا اجراء باقی مانده است.

در حالیکه اقدام سریع مقامات امنیت ملی در این قضیه امیدوار کننده است، اما یوناما دریافت که مقامات امنیت ملی اراده و یا توان حفاظت از توقیف شدگان را در چنین حالات ندارند. مقامات ریاست امنیت ملی در ابتدا از پذیرش این توقیف شدگان خود داری ورزیده و اصرار داشتند که آنها را به همان نیروی امنیتی پولیس ملی سرحدی که آنها را شکنجه کرده بود مسترد نمایند. بعد از رد دوباره پولیس ملی سرحدی از قبول توقیف شدگان، توقیف شدگان در توقیف خانه ریاست امنیت ملی برای تحقیقات بیشتر باقی ماند.

319. توقیف شده شماره 359

320. توقیف شده شماره 299 (2013).

321. توقیف شده شماره 324 (2013).

322. توقیف شده شماره 330 (2013).

323. مصاحبه یوناما با داکتر طبی، 18 جون 2014، گردیز.

324. ملاقات یوناما با مقامات امنیت ملی پکتیا، 18 جون 2014، گردیز.

استندردهای بین المللی حقوق بشر و بهترین روش ها

در مورد میکانیزم های شکایتی برای توقیف شدگان و محبوسین

اصل سی و سوم از مجموعه اصول حفاظت از همه افراد تحت هر نوع توقیف یا حبس ، و قاعده 36 از قواعد حداقل استندرد برای برخورد با محبوسین در بر دارنده معیارهای حقوقی بین المللی در رابطه با میکانیزم های شکایت برای توقیف شدگان و زندانیان است.³²⁵

پروسه ثبت یک شکایت باید واضح و در ابتدا محرمانه باشد. وجود میکانیزم های شکایت باید به صورت گسترده به اطلاع عموم رسانده شده و توقیف شدگان به گزارش دادن همه اعمال شکنجه یا دیگر انواع بدرفتاری تشویق شوند. باید تسلیم کردن شکایت به مجموعه رسیدگی کننده در پاکت مهر شده و ممکن نباشد تا شکایت توسط نگهبانان توقیف قابل خواندن نباشد. اداره بررسی کننده باید سریعاً از دریافت شکایت خبر دهد. زمانی که قضیه ادامه دارد و فرد در معرض خطر است ، آن اداره باید سریعاً وارد عمل شود. در همه قضایا باید مدت زمان محدود و معین بوده و با اهداف مشخص برای تحقیق و جواب دادن به شکایت وجود داشته باشد. قربانیان و نمایندگان حقوقی آنها باید به معلومات مربوط به تحقیق دسترسی داشته باشند.

قربانیان و شاهدین باید در حین و بعد از تحقیقات مورد حفاظت قرار گیرند. آنهایی که دخیل در قضیه هستند باید سریعاً از موقعیت کنترل و قدرت ، مستقیم یا غیر مستقیم ، بر شاکیان ، شاهدین و خانواده های آنها و نیز از دخالت در تحقیق برطرف شوند. تا زمانی که ادعاهای به صورت آشکار بی اساس نباشد ، وظیفه مقامات دولتی دخیل باید تا زمانی نتیجه تحقیقات و اجراء اقدامات حقوقی و انضباطی بعدی به حالت تعلیق درآید. در قضایایی که توقیف شده گان در معرض خطر باشند ، آنها باید به مرکز توقیف دیگر که در آنجا اقدامات مربوط به امنیت شان گرفته شود ، منتقل شوند. همه توقیف شده گان باید به اداره بازرس مستقل دریافت شکایت بدون ترس انتقام جوئی دسترسی داشته باشند.

اداره آمبودسمن پولیس در چوکات کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان

اداره آمبودسمن پولیس در دسمبر 2011 در کمیسیون مستقل حقوق بشر ایجاد شده ، و چهار دفتر ساحوی در کابل ، هرات ، جلال آباد و مزار شریف دارد ، و از مراکز توقیف پولیس ملی بازدید نموده و از شکایات در مورد بدرفتاری پولیس ملی افغان ، به شمول ادعاهای شکنجه ، را در کابل ، هرات ، ننگرهار ، بلخ و ولایات همجوار تحقیق می کند.

از زمان ایجاد آن ، دفتر آمبودسمن پولیس وقایع شکنجه به وسیله افسران پولیس ملی افغان را در ولایات کندهار ، زابل ، ارزگان و دایکندی ثبت کرده که در آن 25 قربانی و هفت مرتکب شکنجه دخیل هستند.³²⁶ در این اواخر ،

325. بنگر یـــــــد: www.ohchr.org/EN/ProfessionalInterest/Pages/BasicPrinciplesTreatmentOfPrisoners.aspx ,
www.ohchr.org/EN/ProfessionalInterest/Pages/TreatmentOfPrisoners.aspx and University of Essex Human Rights Centre, Combating Torture – A Manual for Judges and Prosecutors (2003).

326. ملاقات با مشاور هیئت پولیس اتحادیه اروپا (یوپول) ، 22 جون 2014 ، کابل.

در 23 و 25 سپتمبر 2014، این دفتر دو ادعای شکنجه توسط پولیس ملی افغان در ولایت ارزگان مربوط به توقیف شده گان منازعات مسلحانه را دریافت نمود. در اکتوبر 2014، دفتر آبداسمن یکی از این دوسیه ها را به وزارت داخله، و کاپی آن را به دفتر لوی خرنوالی، برای تحقیق و بعدا تعقیب نهایی فرستاد. دوسیه دوم از ترس انتقام جوئی علیه قربانی برای تحقیق ارسال نشد. دفتر آبداسمن هیچ معلوماتی در مورد سرنوشت دوسیه های فرستاده شده، دریافت نکرده بود.³²⁷

برعلاوه، کارمندان آبداسمن گاهی اوقات با مشکلات در دسترسی به بعضی از مراکز پولیس ملی و نیز فقدان همکاری از سوی مقامات پولیس ملی، مواجه هستند. این مسئله موجب ناامنی کارمندان آبداسمن شده و تاثیرات منفی بر کارایی و حتی استقلالیت کار آنها داشته زیرا کارمندان آبداسمن ممکن است در معرض فشار از سوی مقامات پولیس ملی افغان دیده شوند.³²⁸

برای رسیدگی به این مسئله، وزارت داخله و کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان، با حمایت ماموریت پولیس اتحادیه اروپا در افغانستان (یوپول)- بعنوان مسئول حمایت کننده اولیه آبداسمن پولیس- شروع به تهیه مسوده لایحه وظایف دفتر آبداسمن پولیس کرده تا وظایف و قلمرو کاری آن را برای تسهیل همکاری این دو نهاد مشخص سازند.³²⁹

هیچ چارجوب واضح حقوقی برای آبداسمن وجود ندارد: مسؤوده لایحه وظایف آبداسمن به ریاست های وزارت داخله برای بررسی و تایید در سپتمبر 2013 ارسال شد.³³⁰ تا نوامبر 2014، وزارت داخله این لایحه وظایف را تصویب نکرده بود.³³¹

ماده شماره 3: منع شکنجه: آموزش و ظرفیت سازی، دستور العمل ها و پالیسی ها، نظارت و جلوگیری

"طبق صراحت ماده (29) قانون اساسی تعذیب انسان ممنوع است. به ارگانهای کشف و تحقیق وزارت امور داخله، ریاست عمومی امنیت ملی و لوی خرنوالی جمهوری ا.ا. هدایت داده میشود تا حین گرفتاری و تحقیق به مقصد کشف حقایق، هیچ یک از مظنونین و متهمین را مورد تعذیب قرار ندهند."³³²

خلاصه

ماده شماره 3 فرمان 129 رئیس جمهور هدف منع استفاده از شکنجه بعد از صدور فرمان را از طریق اقدامات آموزشی و ظرفیت سازی به منظور تقویت و افزایش آگاهی در مورد منع شکنجه دنبال می کند. در نتیجه این

327. ملاقات یوناما با دفتر آبداسمن کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان، 5 نوامبر 2014، کابل.

328. ملاقات یوناما با یوپول، 22 جچون 2014، کابل.

329. ملاقات های یوناما با بخش حاکمیت قانون یوپول و مشاورین وزارت داخله، 16 جنوری و 22 جون 2014، کابل. همان.

330. مکاتبات یوناما با آبداسمن پولیس کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان، 24 نوامبر 2014.

332. فرمان شماره 129 رئیس جمهور ماده 3 (نگاه کنید به ضمیمه چهارم).

فرمان ، ریاست امنیت ملی وزارت داخله اصلاحات پالیسی را به منظور تقویت احترام و فهمیدن حقوق بشری توقیف شدگان و تا حدی منع شکنجه را طرح کردند.

چنین متحد الهال ها ، رهنمودها و فرامین دستور العمل ها به نظر می رسد که نتایج مثبتی به همراه داشته که به کاهش 16 فیصدی در واقع شکنجه در میان توقیف شدگانی که یوناما با آنها در برخی مراکز توقیف مصاحبه کرده ، منعکس شده است.

با وجود آن ، این پالیسی ها و دستورالعمل های داخلی به صورت متحد الهال پخش ، توضیح و اجرا نشده است.³³³ یوناما بر اساس صدها بازدید از مراکز توقیف و دیدار با مقامات و وکلای مدافع مشاهده کرد ، که اجرا و تنفیذ چنین پالیسی ها محدود بوده است.

از فبروری 2013 ، ریاست امنیت ملی و وزارت داخله ، با همکاری جامعه بین المللی ، برنامه های آموزشی بسیار زیادی را راه اندازده نموده و کوشش هایی را جهت ارتقای ظرفیت به منظور بهبود درک کارمندان شان از حقوق بشر به طور کلی و احترام به حقوق توقیف شدگان به خصوص ، روی دست گرفتند.

یوناما مشاهده کرد که کوشش های مربوط به آموزش به طور خاص بر آموزشهای اولیه و عمومی حقوق بشر متمرکز بوده و نه اینکه بر انکشاف مهارت های عملی ، مانند روش های غیر اجباری استنطاق یا انکشاف مهارت های تحقیق بر اساس طب عدلی ، متمرکز باشد.³³⁴

اضافه بر آن ، همان طوریکه سابقا گفته شد ، یوناما فقدان نظارت مستقل و پاسخگویی را مشاهده کرد ، که بتواند منع شکنجه و نتایج ناشی از استفاده شکنجه ، مانند تعقیب یا اقدام انضباطی به شمول اخراج از وظیفه ، را تطبیق کند و این فقدان نظارت و پاسخگویی موثریت آموزش ها و اقدامات پالیسی های اخذ شده جهت اجرای ماده سوم را محدود کرده است.

دیگر میکانیزم های جلوگیری ، به شمول بهبود مدیریت دوسیه ها ، نظارت اجباری خارتوالان ، کارمندان تفتیش وزارت داخله و آمریت جندر و حقوق بشر وزارت داخله از مراکز توقیف و نیز اعزام افسران حقوق بشر توسط ریاست ملی ، تاثیر محدودی بر منع از شکنجه داشته است. توقیف شده گان عموما نسبت به شکایت کردن نزد کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان در مورد شکنجه و بدرفتاری به دلیل ترس جدی و معقول از انتقام ، تهدید و خشونت بیشتر تمایل ندارند. دیده می شود که افسران حقوق بشر ریاست امنیت ملی و پولیس ملی نیز از گزارش دادن در مورد شکنجه و بدرفتاری های انجام شده توسط همکاران شان علاقمند نیستند.³³⁵

333. مشاهدات یوناما به بعد از نظارت از مراکز توقیف بعد از سال 2013.

334. معلومات بدست آمده از گزارش پیشرفت که توسط ریاست امنیت ملی به اداره امور در 27 نوامبر 2013 (ثبت شده نزد یوناما) ، تسلیم شده است.

335. طبق آنچه که ریاست امنیت ملی به یوناما در ملاقات 8 جنوری گزارش کرد ، یک افسر حقوق بشر به امنیت ملی فراه در جولای 2013 اعزام شد که بعد از آن یک توقیف شده به دلیل شکنجه در سپتمبر 2013 جان داد.

پالیسی های پولیس ملی افغان در جلوگیری از استفاده شکنجه

کوشش های وزارت داخله در جهت اجرای ماده سوم فرمان بر محوریت صدور رهنمودهای پالیسی ، دستورات به پولیس و افسران انضباطی در مورد حقوق توقیف شدگان و منع شکنجه بوده است. این اقدامات حقوق متهمین را تا حد زیادی پوشش می دهد. دستور شماره 169 وزارت داخله³³⁶ و فرمان 0112 در بر دارنده تضمینات مناسب رفتاری است که پولیس را ملزم می سازد تا از عدم استفاده از شکنجه³³⁷ ، به شمول منع گرفتاری و توقیف خودسرانه یا غیر قانونی ، استفاده از خشونت و شکنجه علیه توقیف شده به منظور گرفتن اقرار و دیگر شواهد ، حقوق توقیف شده بر اینکه بی گناه فرض شده و از حقوق خود طی دوره تحقیق مطلع باشند ، نظارت نماید.

"پالیسی حقوق زندانیان و توقیف شدگان" وزارت داخله به منع شکنجه اشاره نموده است اما تعریف و توضیح بیشتر در مورد منع مطلق شکنجه و یا حق توقیفی بر اینکه به صورت انسانی با او برخورد شود ارائه نمی کند.³³⁸

عامل دیگری مبهم بودن قانون جزای افغانستان است که به اندازه کافی تعریف از شکنجه مطابق ماده اول کنوانسیون ضد شکنجه را پوشش نمی دهد. به جای تعیین اینکه دقیقاً کدام اعمال جرم شکنجه را به موجب قانون اساسی یا قانون جزای افغانستان تشکیل می دهد ، پالیسی وزارت داخله در رابطه به شکنجه و بدرفتاری سخن از "حقوق زندانیان که نباید در نتیجه شرایط بد حبس تحت شکنجه و مجازات باشند" می زند. پالیسی وزارت داخله تعریف ارائه نمی کند که به موجب معیارهای بین المللی از شکنجه کدام رفتار خاص از سوی مستنطق یا افسر پولیس شکنجه به حساب می آید.

وزارت داخله کار مشترک خود در آماده کردن طرز العمل معیاری در مورد حقوق توقیف شدگان را به صورت مشترک با انجمن وکلای مدافع و یوپول شروع کرده است. این طرز العمل معیاری به نظر می رسد که طرز العمل و رفتار پولیس در تضمین حقوق اولیه ، به خصوص در دوره مهم 72 ساعت اول بعد از گرفتاری ، را منظم می کند.³³⁹

با در اجرا در آمدن قانون اجراء جزائی جدید در 5 جون 2014 ، طبق آنچه به یوناما گزارش شده ، اولویت وزارت داخله مرور و تجدید مسوده مشترک وزارت داخله- دفتر لوی خاړنوالی در رابطه با "طرز العمل معیاری برای پولیس

336. دستور شماره 169 به پولیس دستور العمل بیشتر می دهد که کسی را به صورت غیر قانونی گرفتار و توقیف نکرده ، از شکنجه و خشونت علیه توقیف شدگان به منظور گرفتن اقرار و یا هر نوع شواهد استفاده نکند ، متوجه اصل براءت باشند و به توقیف شدگان از حقوق شان در طول دوره تحقیق جنایی آگاهی بدهند. دستور شماره 169 همچنین ریاست جندر و حقوق بشر و ریاست محاسبات و توقیف خانه های وزارت داخله را موظف می کند که صندوق های شکایت را در درون و بیرون زندان ها و مراکز توقیف نصب نموده و شکایات را هر هفته جمع آوری نمایند. اخذ شده از نامه وزارت داخله به تاریخ 13 اکتبر 2013 (ثبت شده نزد یوناما).

337. دستور 0112 مسئولیت ریاست جندر و حقوق بشر وزارت داخله را در جهت انجام نظارت از مراکز توقیف ، تحقیق از موارد نقض حقوق بشر و ارجاع آنها برای تعقیب بیان می کند. اخذ شده از نامه وزارت امور داخله به تاریخ 13 اکتبر 2013 (ثبت شده نزد یوناما).

338. این پالیسی در بردارند حق بر خرج زندگی ، صحت ، غذا ، تربیت بدنی ، حق بر انجام اعمال مذهبی ، حق بر ترتیبات ضروری در مواقع خاص (مانند مرضی شدید یا مرگ) ، حق بر آموزش ، حق تماس به خارج از زندان ، حق به آموزش های حرفوی ، حق ملاقات ، حق فرستادن و دریافت نامه و مکالمات تلفونی ، حق تماس با وکیل ، حق تسلیم شکایت ، حق بر تفریح ، رخصتی های محدود و امتیازی ، حق ملاقات فامیلین مریض و شرکت در مراسم تدفین آنها و حق به محاکمه به موقع می باشد. اصل بر بی گناهی توقیف شدگان ، که هنوز محکوم نشده اند ، است و باید آنها از محکوم شدگان جدا نگهداری شده ، زنان از مردان جدا نگهداری شده و آنها باید یونینفرم متفاوت از زندانیان را بپوشند و آنها حق دسترسی به وکیل مدافع و محرمیت دارند. اداره معاونیت پالیسی و استراتژی وزارت داخله ، صادر شده در جولای / اگست 2013 ، ثبت شده نزد یوناما.

339. ملاقات یوناما با مشاورین یوپول ، 16 جنوری 2014 ، کابل. تا نوامبر 2014 ، با وجود تقاضاها برای معلومات از سوی یوناما هیچ معلومات تازه در مورد این طرز العمل معیاری به دست نیامد. ارتباطات یوناما با مشاورین یوپول ، 11 نوامبر 2014.

و «خارنوالان» می باشد که متمرکز بر جایگزین های حبس و رهنمودهای مربوط به تفسیر احکام بوده ، به تعهدات حقوقی منع شکنجه و حقوق متهمین تمرکز ندارد.³⁴⁰

ابتکارات ارتقای ظرفیت پولیس ملی در رابطه با منع استفاده شکنجه

آکادمی ملی پولیس به جذب شده گان جدید ، اصول حقوق بین الملل ، معاهدات بین المللی حقوق بشری ، حقوق جزا و منع شکنجه و بدرفتاری را آموزش می دهد. یوناما ملاحظه کرد که منع شکنجه به صورت عمیق مورد بررسی قرار نگرفته و نیز در چارچوب دستور برای استنطاق غیر اجباری نیز مورد مطالعه قرار نمی گیرد.³⁴¹

وزارت داخله کاپی پالیسی آموزش حقوق بشردوستانه پولیس ملی ، طرح شده برای افزایش آگاهی افسران پولیس در رابطه با حقوق بشردوستانه و حقوق بشر بین المللی ، را سهیم ساخت. با وجود این یوناما مشاهده کرد که آموزش عملی در رابطه با چگونگی اجرای این پالیسی در کار روزمره افسران پولیس و ارزیابی اجرای به موقع رهنمودها و دستورات آن آموزش در عمل محدود بوده است.

تلاش های بین المللی برای حمایت بالا بردن آموزش پولیس ملی افغان برای منع شکنجه

در 2013-2014 ، وزارت داخله گزارش داد که کارمندان آن توسط برنامه حمایت بخش عدلی (JSSP) که توسط آمریکا حمایت مالی می شود ، ترینرهای یوپول ، یوناما و برنامه انکشافی ملل متحد-لوتفا³⁴² در موضوعات مختلف از حقوق بشر گرفته تا منع شکنجه ، حقوق بشردوستانه بین المللی ، حکومتداری خوب و منع فساد را آموزش دیدند.³⁴³ کارمندان ریاست تحقیقات جنایی پولیس ملی افغان نیز آموزش در مورد حقوق توقیف شدگان ، شکنجه

340. ملاقات یوناما با مشاور یوپول ، 23 جون 2014 ، کابل.

341. ملاقات یوناما با رئیس بخش حقوق بشر آکادمی ملی پولیس ، 9 جنوری 2014 ، کابل.

342. صندوق امانتی قانون و نظم برای افغانستان (لوتفا) یک مکانیزم ایجاد شده در سال 2002 توسط برنامه انکشافی ملل متحد برای بسیج حمایت مالی دونه های بین المللی در تقویت نهادهای مجری قانون افغانستان می باشد. این وجوه (حدود 3.6 میلیارد دلار از 2002 به این طرف) برای پرداخت معاش افسران پولیس و زندانبانان ریاست عمومی محابس ، ساختن زیر ساخت ها و آموزش افسران پولیس استفاده می شود. پالیسی سرمنشی ملل متحد در رابطه با مراقبت کافی از حقوق بشر در حمایت از نیروهای امنیتی غیر ملل متحد (HRDDP) اصول و اقداماتی را معین می کند که شامل حمایت از حقوق بشر در جایی می شود نهادهای ملل متحد به نیروهای امنیتی غیر ملل متحد می شود تا اطمینان حاصل شود که این حمایت با تعهدات ملل متحد در احترام ، ترویج و تشویق احترام به حقوق بشردوستانه ، حقوق بشر و حقوق پناهندگان سازگار است. هماهنگ با این تعهدات ، این پالیسی مقرر می کند که حمایت ملل متحد به جایی برسد که زمینه جدی این باور وجود دارد که مجموعه های دریافت کننده مرتکب نقض جدی حقوق بشردوستانه ، حقوق بشر و حقوق پناهندگان شده و مقامات مربوطه از اتخاذ اقدامات ضروری و یا جبرانی ناتوان بوده اند. به همین دلیل ، اگر ملل متحد معلومات موثقی بدست آورد که زمینه جدی این باور وجود دارد که دریافت کننده حمایت ملل متحد مرتکب نقض فاحش حقوق بشر دوستانه ، حقوق بشر و حقوق پناهندگان می شود ، نهاد حمایت کننده ملل متحد باید به منظور توقف چنین نقض ها با مقامات مربوطه مذاکره و مداخله نماید.

343. مقررات "قانون لیجای" (بخش های معین در رابطه با مصوبه اتخاذ عملیات های خارجی ، بخش 563 (2001) of P.L. 106-429) و مصوبه اقدامات دفاع ، بخش (2001) of P.L. 106-259 (8092) آمریکا را از دادن پول ، اسلحه و آموزش به واحدهایی که مرتکب نقض های جدی حقوق بشری می شوند منع می کند مگر آنکه وزارت خارجه معین کند که دولت مربوطه اقدامات موثر جبرانی را روی دست گرفته است. یوناما دریافت که نهادهای دولت آمریکا ملزم هستند که ارزیابی کنند که آیا اقدامات جبرانی کافی به منظور رسیدگی موثر شکنجه و بدرفتاری توسط نیروهای امنیتی خارجی اتخاذ شده است ، در صورتی که آنها پول و حمایت آمریکا را دریافت نمایند. در افغانستان این شامل پولیس ملی و احتمالاً ریاست امنیت ملی شده و نیز شامل اینکه چه اقداماتی را این نهادها را برای مسئول

و حکومتداری خوب را از سوی سازمان های ملی و بین المللی با حمایت کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان ، دریافت کردند.³⁴⁴

در 2014 ، آکادمی ملی پولیس کهکان از حمایت شرکای بین المللی از طریق فراهم کردن آموزش مستقیم و چاپ مواد درسی و منابع برخوردار بود. یوپول به خصوص در رابطه با هماهنگی بین پولیس و خارتوالی آموزش را فراهم می کرد ؛ ابتکار دولت فدرال آلمان برای همکاری بین المللی (جی آی زی) آموزش حقوق بشر ، مسائل حقوقی و پروسجر جزائی را حمایت می کرد ، تردهوم و صندوق جمعیت ملل متحد (یوان اف پی ای) بر حمایت از اطفال و زنان متمرکز بودند ؛ و سازمان انکشاف بین المللی حقوقی (IDLO) در رابطه با هماهنگی بین پولیس ، خارتوالی و محاکم آموزش فراهم می کرد. آموزگاران پولیس ملی به یوناما گفتند که آکادمی ملی پولیس ملی افغان از آموزش آموزگاران ، مواد صوتی و تصویری برای تکمیل مواد مکتوب و دسترسی اینترنتی به منابع و مواد استفاده بیشتر خواهد کردند.³⁴⁵

پالیسی ها و اقدامات ریاست امنیت ملی در پیشگیری از استفاده از شکنجه

ریاست امنیت ملی بر افزایش آگاهی از طریق صدور دستورات مبنی بر منع شکنجه و اعزام افسران حقوق بشر به مراکز توقیف این ریاست متمرکز بوده است.

در 28 ماه مارچ 2013 ، ریاست امنیت ملی یک دستوری را به همه کارمندان ریاست امنیت ملی در مراکز توقیف در سطوح ولسوالی ، ولایت و ملی صادر کرده و به آنها حقوق توقیف شدگان و به خصوص منع شکنجه را به آنها یادآور شد.

با وجود این ، یوناما دریافت که این دستور به صورت متحد المال توزیع نشده و به نظر می رسد که همه مراکز ریاست امنیت ملی این دستور را دریافت نکرده باشند و نیز اقدامات ضروری برای کسب اطمینان از اینکه مقامات امنیت ملی از این دستور و تعهدات مندرج در آن مطلع شده باشند ، روی دست گرفته نشد.³⁴⁶

بعد از تغییر در رهبری ریاست امنیت ملی در اگست 2013 ، رئیس جدید امنیت ملی ، رحمت الله نبیل ، دستور 0493 را به تاریخ 17 سپتمبر 2013 را به همه ریاست ها صادر نموده و آنها را نسبت به منع شکنجه در قانون اساسی یادآوری نمود.³⁴⁷

با وجود درخواست های یوناما ، ریاست امنیت ملی واضح نساخت که چه اقدامات را برای تضمین اجرای دستور جدید مبنی بر منع شکنجه روی دست گرفته است.

داندستن و به عدالت کشاندن اعضای واحدهای این نیروها در صورت نقض شدید حقوق بشر به شمول شکنجه روی دست گرفتند تا بتواند به این واحدها پول ، آموزش و دیگر حمایت ها را فراهم نماید.

344. نامه وزارت داخله به یوناما ، مورخ 13 اکتبر 2013 (ثبت نزد یوناما).

345. ملاقات یوناما با رئیس حقوق بشر ، آکادمی ملی پولیس ، 10 نوامبر 2014 ، کابل.

346. به عنوان مثال ، در امنیت ملی کندز ، کارمندان امنیت کاپی این دستور و یا دستور 129 رئیس جمهور را دریافت نکرده بودند.

مصابحه یوناما با خارتوال امنیت داخلی و خارجی / امنیت ملی ، 18 آجریف 2013 ، کندز.

347 ملاقات یوناما با رئیس حقوق بشر ریاست امنیت ملی ، 26 سپتمبر 2013 ، کابل.

افسران حقوق بشر ریاست امنیت ملی

ریاست امنیت ملی با تعیین، آموزش و اعزام افسران حقوق بشر به مراکز توقیفی در بسیاری از ولایات، مکانیزم داخلی نظارت بر حقوق بشر را بهبود بخشیده است.³⁴⁸ رئیس امنیت ملی تعدادی از افراد تازه جذب شده را به عنوان افراد مسئول و محوری در مورد حقوق بشر قرار داده است. وظایف آنها شامل نظارت از مراکز توقیف ریاست امنیت ملی گزارش دادن سریع ادعاهای شکنجه به رئیس حقوق بشر در ریاست 47، انجام تحقیقات اولیه و "رسیدگی به نیازمندی های توقیف شدگان" است.³⁴⁹ ریاست امنیت ملی اظهار داشت که افسران حقوق بشر را به همه ولایات روان کرده است.³⁵⁰

همان طور قبلا در این گزارش گفته شد، یوناما مشاهده کرد که شکنجه کماکان در چندین مرکز توقیف امنیت ملی، به شمول مراکزی که افسران حقوق بشر به آنجا چند ماه بود که اعزام شده بودند، ادامه یافت.³⁵¹ این یافته ها خاطر نشان می سازد که تقرر افسران حقوق بشر در مراکز ریاست امنیت ملی شکنجه را در همه جاها متوقف نساخته یا پیشگیری نکرده است. مشکل کلیدی این است که افسران حقوق بشر مستقل نبوده و فاقد ظرفیت و صلاحیت در نظام ریاست امنیت ملی هستند.

در حالیکه در ابتدا آمریت حقوق بشر ریاست امنیت ملی به منظور نظارت بر برخورد با توقیف شدگان و گزارش موارد شکنجه به صورت مستقیم به رئیس امنیت ملی ایجاد شد، جدیداً ریاست امنیت ملی سلسله گزارش دهی و ساختار این مجموعه را تغییر داده است. در 2013، ریاست امنیت ملی آمریت حقوق بشر را همراه با واحدهای مربوط به "پالیسی سازی" را به ریاست 47 مسئول روابط خارجی، تشریفات، حقوق بشر، جندر و امور زنان ادغام کرد.³⁵²

این بدین معنا است که در عمل کارمندان حقوق بشر ریاست امنیت ملی دیگر به صورت مستقیم به رئیس امنیت ملی گزارش دهی ندارند و از طریق رئیس یک ریاست گزارش می دهند که وظیفه اصلی وی حفظ تماس با سازمان های بین المللی، گروه های جامعه مدنی و سفارت خانه ها است. یوناما نگران است که ساختار جدید به تقویت نقش نظارتی پرسونل حقوق بشر ریاست امنیت ملی کمک نمی کند و قرار دادن کار آن در درون ریاست 47 اعتبار آن و حضور آن را تضعیف می کند.

348. در 2013، افسران حقوق بشر به 12 ولایت اعزام شده بودند: بدخشان، بلخ، فراه، هلمند، هرات، کندهار، خوست، کندز، ننگرهار، پکتیکا، پکتیا و تخار؛ گزارش پیشرفت کار ریاست امنیت ملی مورخ 26 نوامبر 2013. در 2014، ریاست امنیت ملی گزارش داده که افسران حقوق بشر را به 12 ولایت دیگر نیز اعزام کرده است: لغلان، غزنی، لوگر، جوزجان، کابل، کاپیسا، کنر، میدان وردک، نیمروز، پروان، سنجان، و زابل. گزارش پیشرفت کار ریاست امنیت ملی به رئیس جمور، مورخ 18 جون 2014 (ثبت نزد یوناما).

349. ملاقات یوناما با رئیس اداره 47 ریاست امنیت ملی، 8 جنوری 2014، کابل.

350. در 30 آپریل 2014، رئیس ریاست 47 امنیت ملی به یوناما گفت که آن ریاست 69 کارمندان تمام وقت حقوق بشر در ولایات و در مرکز در کابل دارد.

351. یوناما 12 قضیه شکنجه را در امنیت ملی فراه بین سپتمبر و اکتبر 2013؛ چهار قضیه شکنجه را در امنیت ملی ننگرهار در نوامبر 2013؛ سه قضیه شکنجه را در امنیت ملی کندز بین سپتمبر و دسمبر 2013؛ دو قضیه شکنجه را در امنیت ملی هرات بین آگوست و اکتوبر 2013؛ یقظه شکنجه را در امنیت ملی پکتیا در نوامبر 2013؛ یک قضیه شکنجه را در امنیت ملی خوست در دسمبر 2013؛ یک قضیه شکنجه را در امنیت ملی تخار در دسمبر 2013؛ و یک قضیه شکنجه را در امنیت ملی بدخشان در اکتبر 2013 مستند سازی نمود.

352. رئیس ریاست 47 امنیت ملی مستقیماً به رئیس امنیت ملی گزارش می دهد.

دسترسی به مراکز امنیت ملی

دسترسی به مراکز توقیف ریاست امنیت ملی، به استثنای امنیت ملی کندهار، برای انجام نظارت مستقلانه توسط نهادهای حقوق بشری و دیگر نهادها به طور کلی در مدت زمان تحت پوشش این گزارش بهبود یافت. رئیس امنیت ملی دستوری را به همه مراکز امنیت ملی در تاریخ 25 آپریل 2013 صادر کرد که به آنها دستور داد تا دسترسی کامل به یوناما، کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان، کمیته بین المللی صلیب سرخ و آیساف را تسهیل و فراهم نمایند تا بتوانند با توقیف شدگان مصاحبه نمایند. این دستور دسترسی به مراکز امنیت ملی، به شمول ریاست 124 که قبلاً بروی یوناما و دیگر نهادها بسته بود، را بهبود بخشید. چندین مرتبه مشکل دسترسی پیش آمد اما یوناما مشاهده کرد که اشاره به این دستور همراه با مداخله به موقع ریاست 47 امنیت ملی در حل واقعیاتی که در ابتدا دسترسی به مرکز منع شده بود، کمک نمود.

با وجود این، یوناما خاطر نشان می سازد که تاخیر در ورود به چندین مرکز امنیت ملی اغلب طولانی بوده و این نگرانی را ایجاد می کند که منع دسترسی به دلیل سردرگمی بوده و یا یک تاکتیک تاخیر برای به دست آوردن زمان برای پنهان کردن شواهد شکنجه و بدرفتاری بوده است.³⁵³ در یک حالت، یوناما از نظارت از مرکز توقیف توسط رئیس امنیت ملی فراه جلوگیری شد.³⁵⁴ در کندهار، از یوناما خواسته شد که قبل از انجام بازدیدهای نظارتی، اجازه گرفته شود که بر خلاف دستور رئیس امنیت ملی مورخ 25 آپریل 2013 بود.

ابتکارات افزایش ظرفیت توسط ریاست امنیت ملی برای جلوگیری از شکنجه

ریاست امنیت ملی مدت ها است که از طریق آکادمی ریاست امنیت ملی در کابل به کارمندان خود آموزش داده و برنامه های ارتقای ظرفیت فراهم می کرد. این وضعیت به مرور زمان به یک نصاب تعلیمی پیشرفته انکشاف یافت که شامل موضوعاتی مانند حقوق بشر، به شمول منع شکنجه می شود. کارمندان ریاست امنیت ملی، به شمول مستنطقین امنیت ملی، افسران مراکز توقیف، کارمندان اداری و دیگر کارمندان، معلومات و ورکشاپ های عملی را در موضوعات مربوط با منع استفاده از زور در حین استنطاق و روش های مصاحبه دریافت کردند.³⁵⁵

خارج از آکادمی ریاست امنیت ملی، برخی از روسای ریاست های امنیت ملی یا روسای ولایتی برخی ورکشاپ های داخلی را سازماندهی کرده و اجراء می نمایند.³⁵⁶ در بعضی از موارد، این آموزش ها بر حقوق بشر و مهارت های مرتبط با جلوگیری از شکنجه، به شمول تکنیک های غیر اجباری استنطاق، تمرکز داشتند. به عنوان مثال، ریاست 40 امنیت ملی یک ورکشاپ فشرده را برای یک گروه مهم از مستنطقین در مارچ 2013 فراهم کرد که در

353. یوناما تاخیر در دسترسی به مراکز امنیت ملی را در 27 اکتبر و 11 دسامبر 2013 در امنیت ملی کندهار، 12 جنوری 2014 در ریاست 124 امنیت ملی در کابل، 22 جنوری 2014 در امنیت ملی خوست، 11 مارچ در ریاست امنیت ملی پکتیا، 31 مارچ و 5 می در امنیت ملی هرات تجربه کرده است.

354. در 3 نوامبر 2013، یوناما از دسترسی به مرکز توقیفی امنیت ملی در فراه منع شد.

355. گزارش پیشرفت اجرای فرمان 129 رئیس جمهور، تسلیم شده توسط ریاست امنیت ملی به دفتر اداره امور، مورخ 27 نوامبر 2013 (ثبت نزد یوناما).

356. به عنوان مثال، خارنوال امنیت داخلی و خارجی / امنیت ملی در پکتیا دعوت شد تا یک ورکشاپ آموزشی را برای کارمندان ریاست امنیت ملی در مورد تکنیک های استنطاق برگزار کند و نیز برای کارمندان امنیت ملی در هرات و کندهار، آموزش برای همه مستنطقین در مورد حقوق بشر به صورت هفته وار ارائه شد.

رابطه با نحوه شناسایی مواردی که از شکنجه استفاده شده و روش های تثبیت ادعاهای شکنجه و شناسایی مرتکبین بود.³⁵⁷

کوشش های بین المللی برای حمایت از ایجاد ظرفیت در ریاست امنیت ملی

بر اساس معلومات به دست آمده ، سازمان های بین المللی کوشش های خود را در حمایت از ظرفیت سازی ریاست امنیت ملی از فبروری 2013 افزایش دادند. برنامه انکشافی ملل متحد (UNDP) از طریق واحد حمایت از حقوق بشر وزارت عدلیه ، که در رابطه با تعهدات بین المللی افغانستان و اجرای توصیه های مجموعه های معاهداتی ملل متحد و گزارش دوره ای جهانی شورای حقوق بشر ملل متحد آموزش می دهد ، برنامه های جاری آموزشی خود را به ریاست امنیت ملی گسترش داده است.

آیساف در سطح ولایتی به ریاست امنیت ملی در رابطه با ادامه برنامه تصدیق مراکز توقیف آموزشی می داد تا دولت را در جلوگیری از استفاده شکنجه در مراکز توقیفی که در آنجا شکنجه مستند سازی شده ، همکاری نمود.

در چندین مورد در نیمه اول سال 2013 ، حکومت انگلستان آموزگاران و مشاورین را به ریاست های مختلف امنیت ملی ، به شمول آموزگاران متخصص برای آکادمی ریاست امنیت ملی ، فراهم کرد.

یوناما گزارشاتی را دریافت کرد که آژانس استخبارات مرکزی آمریکا و دیگر سازمان های داخل سیستم نظامی و استخباراتی آمریکا حمایت های ظرفیت سازی و دیگر کمک های تخنیکی را به ریاست امنیت ملی برای مدت چند سال- به شمول 2013- به منظور حمایت از ریاست حقوق بشر امنیت ملی فراهم کرده است.³⁵⁸

357. یوناما برای پیشبردن یک نشست در مورد مصاحبه با توقیف شدگان و روش شناسایی تصدیق به عنوان بخشی از آموزش برای مستنطقین ریاست 40 امنیت ملی که توسط سفارت آمریکا حمایت می شد ، دعوت شد.

358. مصاحبه یوناما با منابع محرمانه ، جون و نوامبر 2013.

مواد چهارم و پنجم: اقدامات برای افزایش مساعدت های حقوقی برای توقیف شدگان و افزایش دسترسی به وکلای مدافع

"به وزارت عدلیه هدایت داده می شود تا به همکاری پوهنچی های شرعیات و حقوق پوهنتون کابل و سایر نهادهای ذیربط، جلسات مورد مساعدین حقوقی را وقتاً فوقتاً دایر نموده و مشکلات توقیف شدگان و محبوسین را در زمینه عدم دسترسی به وکلای مدافع بررسی و طرق ارائه خدمات حقوقی فراگیر و عمومی را به همه توقیف شدگان و محبوسین از زمان آغاز دستگیری همانطوری که در ماده 31 قانون اساسی تسجیل گردیده است، جستجو نمایند. وزارت عدلیه مکلف است تشکیل موجود مساعدت های حقوقی را بازنگری و با رعایت تعداد مظنونین، توقیف شده گان و محبوسین عیار نماید."³⁵⁹

"وزارت امور داخله و ریاست عمومی امنیت ملی موظف اند تا سهولت های لازم دسترسی به وکلای مدافع و مساعدین حقوقی را از همان آغاز دستگیری برای مظنونین در مراکز سلب آزادی، نظارت خانه ها و توقیف گاه های مربوطه فراهم نمایند."³⁶⁰

خلاصه

ماده 5 فرمان 129 رئیس جمهور به نظر می رسد که به منظور افزایش دسترسی توقیف شدگان به وکلای مدافع، به عنوان تضمین در مقابل شکنجه، بوده است. قانون اساسی افغانستان، قانون اجراء جزایی نافذه و استندردهای بین المللی دسترسی به وکیل مدافع را در هنگام گرفتاری و طی دوران تحقیق خاطر نشان می سازند.³⁶¹ وکیل مدافع می تواند به توقیف شده در مطرح کردن به موقع شکایت از شکنجه کمک نماید و نیز ضروری است تا: 1) نظام حقوقی شکنجه را در اولین مرحله ها کشف و متوقف نماید، 2) مراحل اجراء تحقیق را حمایت کرده و در شناسایی مقاماتی که از شکنجه استفاده کرده اند، کمک می نماید، 3) اطمینان حاصل می نماید که اعترافات اجباری از شواهدی که در محکمه استفاده می شود، باطل شوند. غالباً حضور فیزیکی وکیل مدافع طی دوران استنطاق، استفاده از شکنجه، تهدید یا اجبار توسط مستنطقین علیه توقیف شدگان را بسیار دشوار می سازد.

یوناما مشاهده کرد که دسترسی به وکلای مدافع در هنگام گرفتاری و در هنگام توقیف اولیه از زمان صدور فرمان 129 رئیس جمهور تا کنون پیشرفت قابل ملاحظه نداشته است. حمایت مالی پایدار از مساعدت های حقوقی، در دسترس بودن وکلای مدافع دارای جواز کار در سراسر کشور و دسترسی کامل وکلای مدافع به توقیف شدگان مربوط به منازعه مسلحانه کماکان چالش برانگیز بوده، و منجر به این شده که عنصر کلیدی تضمینات اجراء مناسب برای پیشگیری و شناسایی شکنجه حاصل نشود.

دیگر چالش های عمده مشاهده شده به نظر می رسد از این قرار باشند؛ عدم آگاهی عمومی توقیف شدگان از حقوق خودشان به شمول حق دسترسی به وکیل مدافع و فقدان درک درست از نقش وکیل مدافع در پروسه

359. ماده چهارم فرمان 129 رئیس جمهور (به ضمیمه نگاه کنید).

360. ماده پنجم فرمان 129 رئیس جمهور (به ضمیمه نگاه کنید).

361. ماده 31 قانون اساسی افغانستان؛ مواد 9 و 152 قانون اجراء جزایی؛ اصل 3.20 اصول و رهنمای ملل متحد در مورد دسترسی به خدمات حقوقی در نظام های جزایی.

عدالت جزایی.³⁶² توقیف شدگانی که یوناما با آنها مصاحبه نمود گاهی توضیح می دادند که چطور مقامات از آنها می پرسیدند که آیا خواهان وکیل مدافع هستند یا اینکه می خواهند خودشان از خود دفاع کنند، اما در مورد نقش وکیل مدافع به توقیف شدگان معلومات نداده و ممکن همین مسئله در صرفنظر کردن توقیف شدگان از حق اولیه شان نقش داشته است. تعداد زیادی از توقیف شدگانی که یوناما با آنها مصاحبه نموده نگرانی خود را در مورد تناسب هزینه استخدام یک وکیل با نتیجه مورد نظر ابراز داشته و گفتند که استخدام وکیل مدافع خیلی گران بوده و احتمالاً وجودشان غیر موثر، یا حتی ممکن جانبدارانه و فاسد، باشد.

یوناما همچنین مشاهده کرد که هیچکدام از ریاست امنیت ملی و پولیس ملی دارای یک رویکرد متحد المال در معلومات دادن توقیف شدگان از حقوق قانونی شان در طی دوره استنطاق و پروسه تحقیق نبودند. همانطوریکه در گزارشات یوناما در سالهای 2011 و 2013 خاطر نشان شد، توقیف شده گان اغلب اولین بار زمانی از حق خود در مورد دسترسی به توقیف شدگان اطلاع حاصل کردند که برای اولین بار نزد قاضی برای محاکمه چندین ماه بعد از شروع توقیف شان حاضر می شوند.³⁶³

محدودیت دسترسی وکلای مدافع به مراکز پولیس ملی افغان

یوناما مشاهده کرد که وکلای مدافع اکثراً به مراکز توقیف پولیس ملی افغان در ولایات دسترسی دارند؛ با وجود این، آنها به ندرت به آنها اجازه داده می شود که با توقیف شدگان در محیط خصوصی قبل از استنطاق ها صحبت نموده یا در زمان استنطاق حاضر باشند. ولایت کندهار یک استثنا مانده است، جاییکه وکلا مشکلات دوامداری را در دسترسی به مراکز توقیف پولیس و انجام مصاحبه های محرمانه با موکلین خود دارند، حتی زمانیکه پولیس ملی افغان به آنها اجازه دسترسی دادند، تجربه نمودند.³⁶⁴

362. این رویه همچنین توسط وکلای مدافع در ولایت لغمان که در تاریخ 18 آپریل 2013 یوناما با آنها مصاحبه نمود، تایید شد.

363. ملاقات های یوناما با قاضی محکمه استیناف لغمان، در آپریل 2013. ملاقات های یوناما با قضات محکمه بدخشان و تخار، آپریل 2013.

364. در اوایل 2014، وکلای مدافع و انجوهای خدمات حقوقی در کندهار با قومندان امنیه و مدیر تحقیقات جنایی دیدار داشتند تا دسترسی نداشتن خود به مراکز توقیف پولیس را مطرح نموده و تقاضای ارتباط محرم با موکلین خود را نمایند. مدیر تحقیقات جنایی به وکلای مدافع گفت که آنها باید قبل از هر ملاقات با خود وی تماس تلفنی گرفته و وی به نگهبانان قومندانی امنیت دستور خود دهد بود. وی همچنین وعده سپرد که هر گاهی یکی از توقیف شدگان به خدمات حقوقی نیاز پیدا کرد، وی وکلای مدافع را در جریان قرار خواهد داد. در نوامبر 2014، یوناما اطلاع یافت که قرار فبروری 2014 موثر واقع نشده بود. وکلای مدافع به مدیر تحقیقات جنایی اطلاع دادند که آنها طبق توافق از توقیفی ها بازدید می کنند اما از دسترسی آنها همچنان ممانعت به عمل آمد، به این صورت که دیدارهای وکلای مدافع با موکلین در توقیف پولیس ملی با تلاشی های آزاردهنده و قهرآمیز و سوال و جواب با تاخیر همراه بود. به دلیل ممانعت مستمر، وکلای مدافع ارتباط موثر با مدیر تحقیقات جنایی را متوقف نموده و منتظر ماندند تا موکلین آنها از توقیف پولیس به زندان منتقل شوند، آنگاه ملاقات ها را شروع کنند. یوناما اطلاع حاصل کرد که این دسترسی محدود توقیف شدگان به وکلای مدافع در مراکز توقیف پولیس ملی در کندهار تا زمانی که قومندان امنیه فعلی، جنرال عبدالرازق، در این وظیفه باشد، بعید است که تغییر کند. ملاقات های یوناما با وکلای مدافع، 12 فبروری و 9 نوامبر 2014، کندهار.

عدم دسترسی وکلای مدافع به مراکز توقیف ریاست امنیت ملی

یوناما دریافت که ریاست امنیت ملی، به عنوان پالیسی، به توقیف شدگان اجازه دسترسی به وکیل مدافع را در طی 72 ساعت اول بعد از گرفتاری و توقیف شان نداد.³⁶⁵ در اغلب مراکز توقیف ریاست امنیت ملی، وکلای مدافع فقط زمانی توانستند که به آن عده از توقیف شدگان دسترسی پیدا کنند که تحقیقات در مورد آنها انجام شده بود.³⁶⁶ در موارد زیادی، به توقیف شدگان مربوط به منازعات مسلحانه فقط قبل از محاکمه اجازه دسترسی به وکیل مدافع داده شده است.

دسترسی محدود توقیف شدگان به مساعدت حقوقی

مشکلات توقیف شدگان در دسترسی به وکلای مدافع با محدود بودن دسترسی عمومی به خدمات حقوقی، بدتر شده بود. بسیاری از نهادهای فراهم کننده مساعدت های حقوقی برای حفظ لیست وکلاء که بتوانند از موکلین نمایندگی نمایند به کمک های بین المللی وابسته هستند. وزارت عدلیه نیز وظیفه دارد تا در حد توان و در صورت مطالبه، مخصوصاً برای موکلان بی بضاعت، مساعدت حقوقی فراهم نماید.³⁶⁷ تقاضا برای وکالت خیلی بیشتر از نیاز بوده، در حالیکه دو سیستم موجود مساعدت های حقوقی خلائای در ظرفیت، منافع و دادن معاش به وکلای مدافع داشتند. در چنین وضعیت، تقویت ظرفیت و منابع وزارت عدلیه در فراهم آوری دسترسی به وکلای مدافع خوب باید یک اولویت ملی و بین المللی برای تقویت دسترسی به عدالت و رسیدگی به شکنجه باشد.

یوناما و دیگر نهادها، به شمول کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان و موسسه انکشاف بین المللی حقوقی (IDLO)، در گزارشات عمومی خود خاطر نشان کرده اند که ریاست مساعدت های حقوقی وزارت عدلیه منابع مالی پایدار، ظرفیت تخنیکی و کارمندان مورد نیاز را برای ارائه خدمات حقوقی به صورت یکدست در سراسر کشور را در اختیار ندارد. با وجود تخمینی 27859 زندانی و فقط 1960 وکیل مدافع ثبت شده، وزارت عدلیه به یوناما اطلاع داد که این وزارت از مراکز آکادمیک مانند پوهنخئی حقوق پوهنتون کابل تقاضای کمک نموده و تقاضای کمک مالی بیشتر از دونهای خارجی برای افزایش تعداد وکلای مدافع و دسترسی به خدمات مساعدت های حقوقی شده است.³⁶⁸

وزارت عدلیه وعده سپرده بود تا مارچ 2014، 17 وکلای مدافع دیگر را نیز استخدام نماید که این هدف در نوامبر 2014 تحقق پیدا کرد.³⁶⁹ با وجود این، بسیاری از ریاست های حقوق در سطح ولایات، که مسئول مدیریت فراهم

365. نامه ریاست امنیت ملی به یوناما که توسط رئیس عمومی امنیت ملی رحمت الله نبیل در تاریخ 22 جنوری 2014 امضا شده (ثبت شده نزد یوناما) و گزارش ریاست امنیت ملی در مورد پیشرفت تطبیق فرمان 129 رئیس جمهور، مورخ 24 نوامبر 2014 (ثبت شده نزد یوناما).

366. نظارت یوناما در سراسر کشور تفاوت ها در دسترسی به وکلای مدافع در مراکز مختلف امنیت ملی را برجسته کرد. به عنوان مثال، در امنیت ملی بامیان، دایکندی، فراه، لغمان، ننگرهار، بدخشان و ریاست 24 امنیت ملی از دسترسی به وکلای مدافع جلوگیری شد؛ در ریاست 40 امنیت ملی، و امنیت ملی بغلان، تخار، بلخ و هرات بعد از انجام تحقیقات دسترسی به وکلای مدافع اجازه داده می شد؛ در امنیت ملی جوزجان، خوست و غور دسترسی بعد از سپری شدن 72 ساعت اول اجازه داده می شد. 367. مواد 9 و ده قانون اجراء جزائی 2014.

368. ملاقات یوناما با مقامات انجمن وکلای مدافع افغانستان، 6 جنوری 2014، کابل. برای آمار تعداد زندانیان / توقیف شدگان به نامه نگاری یوناما با رئیس ریاست عمومی زندانها و توقیف خانه ها، وزارت داخله، 30 نوامبر 2014، بنگرید.

369. ننگرهار چهار بست داشت که پر شد؛ کندهار سه؛ دایکندی دو؛ و نورستان، کتر، نیمروز، خوست، لغمان، زابل، ارزگان و لوگر هر کدام یک. دیدار یوناما با ریاست مساعدت های حقوق وزارت عدلیه در 18 فبروری 2014، کابل و ارتباطات بعدی در 23 نوامبر 2014.

آوری مساعدت های حقوقی در محاکم محلی می باشند ، قادر نبوده اند که تعداد کافی وکیل مدافع را ، خصوصا در مناطق دورافتاده و نا امن ، استخدام نمایند .

این نقص به خصوص در مناطق و ولایات نا امن ، مانند نورستان ، پکتیکا ، زابل و ارزگان شدیدتر است ، جاهایی که وزارت عدلیه در آنجا وکلای مدافع نداشته و دیگر نهادهای جامعه مدنی خدمات مساعدت های حقوقی ارائه نمی کنند . کوشش های در جهت استخدام وکلای مدافع صورت گرفته اما با وضعیت کنونی عرضه و تقاضا و معاش کم پیشنهادی توسط وزارت عدلیه ، وکلای مدافع می توانند کار در کابل و مراکز منطوقی را انتخاب کرده و از کار در مناطق دورافتاده و ولایات نا امن اجتناب کنند .

در 20 اگست 2013 ، وزارت عدلیه یک تفاهم نامه را با برنامه انکشافی ملل متحد (UNDP) و انجمن مستقل وکلای مدافع افغانستان برای اجرای تسهیلات اعطای مساعدت حقوقی منعقد نمود تا خدمات وکلای مدافع رایگان را به توقیف شدگان ، از جمله زنان و اطفال ، بدهد . تسهیلات اعطای مساعدت حقوقی در مارچ 2014 با گرفتن قضایا به مرحله عملی رسید .³⁷⁰

همانطوریکه کمک های دونهرا برای بخش عدلی ، هماهنگ با کاهش کلی در حضور و کمک جامعه بین المللی در افغانستان ، کاهش پیدا می کند ، نیاز به یک استراتژی مساعدت حقوقی پایدار که عمدتا به برنامه های کمک توسط دونهرا برای فراهم کردن قسمت عمده خدمات وابسته نباشد ، شدیدتر شده است .³⁷¹

در اولویت 5 برنامه اولویت ملی "قانون و عدالت برای همه" ، دولت به رسمیت می شناسد که بهبود کیفیت خدمات حقوقی باید از طریق افزایش تعداد وکلای مساعدت حقوقی ، در اولویت قرار داده شود . اولویت 5 برنامه اولویت ملی اتخاذ اقدامات جهت افزایش کمی و کیفی مساعدت های حقوقی را ، به شمول افزایش فراهم کنندگان مساعدت حقوقی در سراسر کشور ، برجسته ساخته است .³⁷²

ماده ششم فرمان: دسترسی به خدمات طبی در مراکز توقیف

"وزارت های امور داخله و صحت عامه موظف اند ، به تداوی و معالجه آن عده از توقیف شده گان و محبوسین که از امراض مختلف و تعدادی از امراض ناشی از ضرب و جرح حین بازجویی شکایت دارند ، مطابق ماده 27 قانون محابس و توقیف خانه ها ، به اسرع وقت ممکن ، اقدام نمایند ." ³⁷³

370. امکانات خدمات حقوقی داده شده توسط برنامه انکشافی ملل متحد و اداره شده توسط وزارت عدلیه به منظور حمایت از انجمن وکلای مدافع افغانستان است که در قضایای جزایی و مدنی در نزد محاکم در ولایات هرات ، بلخ ، ننگرهار و هلمند خدمات وکالت حقوقی ارائه می کند .

371. یوناما بر این نظر است که بحث در مورد عملی بودن مدل فعلی ارائه مساعدت های حقوقی ضروری است . مدل های مساعدت های حقوقی برای افغانستان در میان شرکای ملی و بین المللی بحث شده و در چندین گزارش منعکس شده است ، از جمله "مدل ها و انتخاب های ارائه مساعدت های حقوقی در افغانستان" به وسیله موسسه بین المللی انکشاف حقوقی (IDLO) (نوامبر 2007) . دیگر انتخاب ها شامل شامل یک مقام مستقل مساعدت حقوقی با بودجه دولتی است که مستقیما به وکلای مدافع معاش بپردازد یا یک مدل مختلط که هم مقام دولتی مساعدت حقوقی و انجوها ، مساعدت حقوقی ارائه کنند .

372. برنامه اولویت ملی 5 "قانون و عدالت برای همه" به وسیله دولت افغانستان در 29 جون 2013 تایید شد . برنامه های اولویت ملی طرح های انکشافی اولویت داده شده توسط دولت بوده و مکانیزم رسمی برای ارائه اهداف انکشافی ، طبق آنچه که در کنفرانس های لندن و کابل توافق شده ، هستند .

373. ماده ششم فرمان 129 رئیس جمهور (نگاه کنید به ضمیمه شماره 4) .

خلاصه

ماده ششم فرمان 129 رئیس جمهور نقش حیاتی که متخصصین طب در شناسایی و تثبیت شکنجه شدن یک توقیفی دارد را به رسمیت می شناسد.

در گزارش قبلی خود، یوناما مشاهده کرد که پرسونل صحتی در ریاست امنیت ملی و پولیس ملی نه از نگاه وظیفوی استقلالیت دارند تا موارد شکنجه را مستند سازی نموده و گزارش نمایند و نه هم می توان به آنها اتکا کرد که موارد شکنجه و بدرفتاری را به اطلاع مقامات ذیصلاح برسانند. توقیف شدگانی که از شکنجه شکایت داشتند نیز مکررا زمانی به مراکز صحتی منتقل شدند که آثار شکنجه و بدرفتاری از بین رفته بود و یا خوب شده بودند.³⁷⁴

با توجه به اینکه ریاست امنیت ملی، پولیس ملی، خازنوالان و محاکم عمدتا به ظاهر علائم فیزیکی برای تایید و یا رد استفاده از شکنجه یک توقیفی نگاه می کنند، اجرای این ماده از فرمان می تواند یک عنصر کلیدی در پیشگیری از استفاده از شکنجه و افزایش پاسخگوئی برای مرتکبین شکنجه باشد.

ترس کارمندان صحتی از انتقام برای گزارش دادن و تایید شکنجه و محرومیت توقیف شدگان از دسترسی به خدمات صحتی

بعد از صدور فرمان 129 رئیس جمهور، وزیر صحت عامه یک نامه را به ریاست های صحت عامه در ولایت فرستاده، به آنها دستور داد تا موارد شکنجه را ثبت و آن موارد را به سطح ملی ارجاع دهند.³⁷⁵ طی دوره نظارتی 19 ماهه، یوناما متوجه یک افزایش امیدوار کننده در دسترسی کلی توقیف شدگان به خدمات صحتی شد. با وجود این، یک تعداد از توقیف شده گانی که معلوم دار شده بود که شکنجه شده بودند، از دسترسی به خدمات صحتی تا زمانی که علائم فیزیکی آن از بین نرفته بود، محروم شدند.³⁷⁶ بر علاوه، چندین مقام وزارت صحت عامه که یوناما با آنها ملاقات داشت، شکنجه در مراکز توقیف پولیس ملی و ریاست امنیت ملی را پذیرفته و اظهار داشتند که خیلی از کارمندان صحتی از گزارش دادن یا تایید موارد شکنجه به دلیل ترس از انتقام علیه شان توسط مقامات امنیتی خود داری می کنند.³⁷⁷

هر چند بسیاری از مراکز توقیف که یوناما از آنها بازدید کرد بعضی معالجه طبی را ارائه می کردند، یوناما دریافت که 205 توقیفی از 790 توقیفی مصاحبه شده به خدمات صحتی دسترسی نداشتند، به شمول دو توقیفی که به طور مشخص گزارش دادند که از دسترسی آنها به داکتر زمانی که تقاضا کردند، بشمول 16 نفر دیگر که جراحات های ناشی از شکنجه را داشتند ممانعت صورت گرفته است.

374. گزارش یوناما و کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد: برخورد با توقیف شدگان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان: یک سال بعد (جنوری 2013)، ص 79.

375. نامه وزارت صحت عامه به ریاست های صحت عامه در ولایات، مورخ 31 دسمبر 2013 (ثبت نزد یوناما).

376. مستند سازی و یافته های یوناما طی دوره نظارتی فبروری 2013 تا اکتبر 2014، بازدید از مراکز توقیف و صدها مصاحبه با توقیف شدگان.

377. ملاقات یوناما با مقامات وزارت صحت عامه، 10 آپریل 2013 و جون 2014، کابل.

فقدان اجرای معاینات صحی مستقل و استندرد و آزمایشات در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان

یوناما مشاهده کرد که خدمات طبی قابل دسترس برای توقیف شدگان اغلب به صورت مستقل ، که مستلزم احترام به محرمت رابطه مریض-داکتر است ، نبوده و یک ارزیابی عینی از جراحات های توقیف شده را به همراه نداشته یا حمایت از کارمندان بخش طبی را در مقابل انتقام احتمالی افسران پولیس ملی افغان و اردوی ملی افغان را تضمین نمی کند.

یوناما همچنین متوجه فقدان طرز العمل معیاری در مراکز ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان در فراهم نمودن معاینه طبی توقیف شدگانی که قبل از استنطاق به مرکز آورده می شوند ، شد. یوناما مشاهده نمود که در تعداد زیادی از مراکز توقیف ضروری نیست که توقیف شدگان در محض رسیدن و یا طی مراحل پروسه استنطاق معاینات طبی شوند. در بعضی مراکز ریاست امنیت ملی ، توقیف شدگان گزارش دادند که آنها یک معاینه طبی اجباری را بعد از هر استنطاق سپری نمودند.³⁷⁸

دیدگاه یوناما ، بر اساس بهترین روش بین المللی ، این است که چنین طرز العمل های معیاری برای ارائه ثبت شرایط توقیف ، افراد و نهادهایی که توقیف شدگان به آنها دسترسی داشتند ، و اینکه با توقیف شدگان در هر مرحله از توقیف چه رفتاری صورت گرفته ، ضروری هستند.

در مراکز ریاست امنیت ملی و پولیس ملی یوناما از آنها بازدید نمود ، مشاهده شد که اکثریت آنها منابعی داشتند که خدمات اولیه طبی را به توقیف شدگان ارائه نمایند. در بعضی از مراکز ، یوناما مشاهده نمود که یا یک کلینیک کوچک و یا یک داکتر برای فراهم کردن مراقبت های طبی در داخل مرکز موجود بود. در مراکزی که خدمات صحی موجود نبود ، توقیف شده گان معمولاً به شفاخانه ها یا کلینیک های عمومی برده می شدند.³⁷⁹

ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان کارمندان طبی خود را در بسیاری از مراکزیکه مشکلاتی را به دلیل سلسله مراتب سازمانی در آن مراکز ایجاد کرده حفظ کردند. پرسونل طبی که در مراکز توقیف امنیت ملی و پولیس ملی استخدام شده بودند ، در درون یک ساختاری کار می کردند که خیلی سخت بود که شکایات شکنجه و بدرفتاری را گزارش دهند زیرا آنها مستقیماً به روسای مراکز امنیت ملی و پولیس ملی در سطح ولایات گزارش می دادند. به عنوان مثال ، پرسونل طبی در بعضی از مراکز توقیف مستقیماً به مدیر تحقیقات جنایی گزارش می دادند.³⁸⁰

مشاهده شد که داکتران موجود در مراکز توقیف بعید بود که شکنجه را گزارش دهند در حالیکه هیچ سیستمی برای تضمین محرمت ، استقلالیت و حفاظت (هم برای توقیفی و هم برای داکتر) موجود نبود. پرسونل طبی همچنین به یوناما خاطر نشان ساختند که فورمه های معاینات طبی ریاست امنیت ملی جایی برای ثبت اینکه یک توقیفی یا محبوسین که شکنجه یا بدرفتاری را تجربه کرده اند ، ندارند.³⁸¹

378. ریاست امنیت ملی اظهار داشت که در مراکز آن ریاست ، یک داکتر هر توقیف شده را در هنگام پذیرش ، بعد از ختم تحقیقات و قبل از انتقال به مرکز دیگر معاینه طبی می کند ، و اینکه گزارشات طبی در دوسیه توقیف شدگان شامل می شود. یوناما تا هنوز قادر به تایید این انکشاف تازه نشده است. گزارش پیشرفت ریاست امنیت ملی در مورد تطبیق فرمان 129 رئیس جمهور ، 24 نوامبر 2014 (ثبت نزد یوناما).

379. همان.

380. دیدارهای یوناما با مقامات صحی در مراکز توقیف امنیت ملی در ولایت بدخشان (27 مارچ 2013 ، فیض آباد) و شهر کندهار (25 مارچ 2013).

381. همان.

حداقل در دو مورد پرسونل طبی ریاست امنیت ملی به هیئت حقیقت یاب ریاست جمهور در سال 2013 تصدیق نمودند که آنها از مستند سازی جراحات مرتبط با شکنجه خودداری کردند.³⁸² یک مقام مسئول در ریاست صحت عامه به این هیئت گفت که توقیف شدگان زمانی اجازه یافته دارند که برای جراحات مرتبط با شکنجه و بدرفتاری به خدمات طبی دسترسی پیدا کنند که علائم فیزیکی آن از بین رفته و یا خوب شده باشد.³⁸³

یوناما مشاهده کرد که کوشش های اولیه دولت در 2013 برای بهبود دسترسی به مراقبت صحتی در مراکز توقیف بعد از صدور فرمان 129 رئیس جمهور به بهبود دسترسی توقیف شدگان به مراقبت صحتی انجامید. با آنهم، این کوشش ها نگرانی ها در مورد فقدان استقلال و خطر انتقام جوئی طور روزمره کارمندان صحتی در مورد ادعاهای شکنجه و تعامل با مقامات پولیس ملی افغان و ریاست امنیت ملی که با آن مواجه هستند بر طرف نمی ساخت. این خلا به این معنا است که بهبود در دسترسی توقیف شدگان به مراقبت صحتی در همه موارد مانع شکنجه نشده و یا پاسخگویی مقاماتی را که مرتکب شکنجه شدند را به طور قابل ملاحظه بهبود نبخشیده است.

تعهد حقوقی محاکم و خارنوالان به رد شواهدی که از طریق شکنجه به دست آمده و به اجراء گذاشتن حمایت های مربوط به رسیدگی عادلانه

به موجب قانون اساسی افغانستان و اصول محاکمات قابل اجرا، شواهدی که از طریق شکنجه به دست آمده باشند نباید به عنوان مبنای محکومیت شخصی که ظن آن می رود که مرتکب جرم شده باشد، استفاده شود.³⁸⁴ سازگار با دو گزارش سابق، یوناما کماکان رویه گسترده مقامات قضایی را مشاهده کرد که در اکثریت قریب به اتفاق موارد به اعتراف متهم به عنوان مبنای تعقیب در محکمه اعتماد می کنند. اتهامات، صورت دعاوی و محکومیت جرائم مربوط با منازعه مسلحانه غالباً بر اساس اعترافات به دست آمده از طریق شکنجه، و اعتماد به این شواهد بوده و به ندرت در محاکم مورد بازپرسی قرار می گیرند.

همانطوریکه در کار هیئت دفتر لوی خارنوالی که قبلاً در همین گزارش به آن به طور مفصل پرداخته شد، خاطر نشان شده است، سیستم کنونی بار ادعا و اثبات استفاده از شکنجه را بر عهده متهم / توقیف شده می گذارد. در عمل، خارنوالان و محاکم می خواهند که یک متهم قادر به نشان دادن جراحات های فیزیکی قابل رویت را به عنوان تنها راه اثبات اینکه وی مورد شکنجه و بدرفتاری قرار گرفته، باشد. در بعضی از دوسیه ها، حتی اگر توقیفی علائم قابل رویت فیزیکی جراحاتی را دارد که ممکن توسط شکنجه ایجاد شده، دیده شده که خارنوالان و قضات تمایل به دستور تحقیق نداشته و یا اعتراف را بی اعتبار دانستند.³⁸⁵ این روش ها نقض حقوق بشر بین المللی را که شکنجه را یک جرم دانسته بوده که باید مقامات به دلیل داشتن مسئولیت آن را تحت تعقیب قرار دهند و نیز

382. معلومات از گزارش هیئت حقیقت یاب رئیس جمهور، 22 جنوری 2013 (ثبت نزد یوناما).

383. مصاحبه یوناما با مقامات ریاست صحت عامه، 10 اپریل 2013، کابل.

384. ماده 22 قانون اجراءات جزایی. قانون اجراءات جزایی موقت سابق در ماده 7 خود نیز استثناء مشابه داشت که بیان می کرد که شواهدی که به صورت غیر قانونی جمع آوری شده بود، در محکمه غیر قابل پذیرش است.

385. به عنوان مثال، توقیفی شماره 329 (2014).

قوانین افغانستان را که مقرر می کند که عدم پیروی از قانون اجراء جزایی منجر به بطلان و بی اعتباری همه رسیدگی های مربوطه می گردد.³⁸⁶

یوناما شرایط چالش برانگیزی که در آن خارنوالان و قضات کار می کنند، به شمول نگرانی های مشروع آنها در مورد امنیت شخصی شان که ممکن است تا اندازه ای عدم تمایل آنها به تحقیق و تعقیب مقامات پولیس ملی افغان و امنیت ملی را روشن سازد، را درک می کند. البته، این نگرانی ها چالش های فرا روی نظام قضائی مستقل در افغانستان را برجسته ساخته و باید از سوی لوی خارنوال و عالی ترین مقامات حکومت رسیدگی شوند.

هم قانون اجراء جزائی سابق و هم قانون فعلی به طور مشخص حضور وکلای مدافع را طی دوره تحقیق در جرم های جنایات که حبس طویل حد اقل مجازات را اقتضا می کند، ضروری دانسته و به بی اعتباری اجراء در صدور عدم رعایت حق دسترسی به وکیل مدافع را دستور می دهند.³⁸⁷ قانون اجراء جزائی جدید به خارنوالان صلاحیت تمدید دوره توقیف را داده³⁸⁸ و همراه با مسئولیت اضافی محاکم در اجرای دقیق حق بررسی مشروعیت توقیف می باشد.³⁸⁹

یوناما از این تضمینات حقوقی مهم در جهت تقویت حمایت های مناسب برای متهمین استقبال نموده و تقاضای اجرای کامل آنها را توسط محاکم و خارنوالان دارد. یوناما پیشنهاد می کند که لوی خارنوالی و ستره محکمه دستورات ستندرد را به همه مقامات در مورد اجرای سریع مقررات جدید صادر نموده و از آموزش و نظارت مناسب از اجرای این تضمینات اطمینان حاصل نمایند. یوناما همچنین پیشنهاد می کند که این دستورات علنی باشند تا مجموعه های مستقل نظارت کننده و نیز افغان های ذیحق را قادر به ارزیابی اجرای آن دستورات در جلوگیری از شکنجه و احترام به حقوق مربوط به رسیدگی عادلانه توقیف شدگان، نمایند.

نتیجه گیری

دولت افغانستان نشان داده است که در رسیدگی به شکنجه جدی است. یوناما بر کاهش 14 فیصدی موارد شکنجه در این دوره نظارتی در میان توقیف شده گانی که با آنها مصاحبه صورت گرفت تاکید می کند. باوجود این، استمرار استفاده از شکنجه قابل توجه است و با تعهد دولت در اجرای منع کامل شکنجه ناسازگار است. با اینکه کاهش استفاده از شکنجه امیدوار کننده است اما برای نشان دادن موثر بودن اقدامات جبرانی که تا کنون اخذ شده، کافی نیست.

یوناما مشاهده کرد که فقدان پاسخگویی و نیز معافیت از مجازات مقامات افغان دلیل اصلی استمرار موارد شکنجه و بدرفتاری در 23 ماه بعد از صدور فرمان 129 رئیس جمهور بوده است. این واقعیت واضح شده که میکانیزم های

386. قانون اجراء جزایی، ماده 289. همچنین به ضمیمه دوم این گزارش مراجعه نمایید.

387. قانون اجراء جزائی، مواد 9 (4)، 152 و 289.

388. ماده 100 قانون اجراء جزایی افغانستان 2014 به خارنوال حق می دهد تا مرتکب یک جرم را به مدت 15 روز در توقیف نگاه دارد و دو بار از محکمه ابتدائیه تمدید توقیف را هر بار برای یک ماه درخواست نماید.

389. ماده هفت (13) قانون اجراء جزایی. Habeas Corpus یا حکم آزادی - یک اصطلاح لاتین است که از نظر لغوی به معنای "داشتن بدن" می باشد و شامل یک اقدام حقوقی می شود که یک توقیفی را قادر می سازد تا از یک محکمه ذیصلاح بخواهد که قانونی بودن توقیف وی را بررسی نماید. این اقدام قانونی به منظور حفاظت از اشخاص در مقابل توقیف غیر قانونی است.

پاسخگوئی کنونی در اجازه طرح ادعاهای شکنجه و تحقیقات کافی و مجازات ها ، ناکافی و غیر موثر بوده است. معافیت از مجازات ادامه دارد زیرا هنوز هم موثریت برای منع شکنجه نیست: مرتکبین تحت تعقیب قرار نمی گیرند و هیچ مجازات انضباطی مانند انفکاک از وظیفه و یا رد صلاحیت ها اتخاذ نشده است.

این وضعیت معافیت گسترده نسبت به نقض های حقوق بشری ، جرائم فساد را منعکس می کند که بر اثر بدون مجازات ماندن توسط نهادهای ضعیف دولت ، نا امن و فقدان حاکمیت قانون ناشی از دهه ها جنگ دوام کرده ، تشویق و یا حفظ شده است. چنین وضعیت نه تنها مرتکبین را در مقابل تعقیب قضایی پناه می دهد ، بلکه آنهایی را که پاسخگوئی را ترویج نموده و علیه بی عدالتی ، نقض حقوق بشر و جنگ سالاری سخن می گویند تضعیف نموده ، ناامید و یا ممکن با خطر مواجه سازد.

در چنین شرایط ، کوشش های کنونی دولت در رسیدگی به استفاده از شکنجه بر بهبود آموزش ، پالیسی های سازمانی و افزایش بازدیدهای منظم از مراکز متمرکز بوده ، بر ایجاد بازدارنده های قوی و فعال استفاده از شکنجه ، مانند نهادهای نظارت مستقل و ذیصلاح ضد شکنجه ، پیروی دقیق از قوانین ملزم کننده محاکم به رد اعترافات اجباری و ختم معافیت از مجازات برای مرتکبین شکنجه کمتر تمرکز کرده است. یوناما مجددا تاکید می کند که پالیسی ها و دستور العمل هایی که شکنجه را منع می کنند ، باید با میکانیزم های موثر پاسخگوئی ، به شمول میکانیزم های نظارتی درونی که بی طرفانه و سریع بوده و موارد شکنجه را کامل تحقیق نموده و برای تعقیب تحقیق و مستند سازی نماید ، همراه باشد.

چنین میکانیزم های پاسخگویی همراه با اقدامات بازدارنده و اصلاحات در نظام رسیدگی قضایی به جرایم می تواند کمک بسیار زیادی به ختم و جلوگیری از شکنجه و بدرفتاری نماید. این اقدامات می تواند شامل این موارد باشد: ایجاد یک میکانیزم ملی جلوگیری ، افزایش کیفیت تحقیقات جنائی از طریق پروتکول های موثر برای مستند سازی شواهد شکنجه ، آموزش مناسب و مهارت در طب عدلی ، و اقدام قضائی که بر اعتراف اجباری اعتماد نکرده و به قربانیان جبران خسارت می پردازد.

فصل دهم. سفارشات یوناما

ضمیمه پنجم این گزارش تجدید گزارش در مورد تطبیق سفارشات یوناما توسط حکومت از ماه اکتوبر 2011 و جنوری 2013 میباشد. از مجموع 82 سفارش به حکومت افغانستان، پارلمان، لوی خاړنوالی افغانستان، وزارت امور داخله، ریاست امنیت ملی، اردوی ملی افغان، ستره محکمه، کشورهای مشترک نظامی و ایساف داشت، تنها نه سفارش کاملاً تطبیق شد، 28 سفارش بصورت نیمه تطبیق شده، و 41 سفارش عملی نشده است.³⁹⁰

یوناما بار دیگر از حکومت میخواهد که به 69 سفارش نیمه تطبیق شده و تطبیق نشده به ادارات حکومتی عمل نماید. این سفارشات بصورت یک پلان عملی برای رفع شکنجه و بدرفتاری در توقیف خانه های افغانستان میباشد.

یوناما سفارشات کلیدی بیشتر ذیل را برای کمک به مقامات افغانستان و همکاران بین المللی بخاطر منع و خاتمه استفاده شکنجه و بد رفتاری در توقیف خانه های افغانستان، تقدیم میدارد.

سفارشات به حکومت افغانستان

- یک میکانیزم مستقل نظارتی با صلاحیت، بعنوان میکانیزم جلوگیری ملی طوریکه در پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه آمده، ایجاد گردد. این مکانیزم باید صلاحیتی داشته باشد که بتواند به صورت منظم به مراکز توقیف که اشخاص در آن آزادی شان محدود میشود و به صورت از قبل اعلام نشده دسترسی داشته باشد، و صلاحیت مستقلانه انجام معاینات طب عدلی مبنی بر شکنجه و اجرای تحقیقات بی طرف و شفاف در رابطه به ادعای شکنجه در محلات مربوط به ریاست امنیت ملی و مراکز نظامی افغان (بر اساس روش های خوب مذکور در پروتوکول استانبول)، و ارائه سفارشات بصورت موثر به مقامات توقیف و سایر ادارات ذیربط جهت بازبانی قربانیان شکنجه و بدرفتاری در توقیف خانه ها، بصورت اخص توقیف شده گان منازعات مسلحانه، بشمول محول نمودن قضایا به لوی خاړنوالی برای تحقیقات مستقل، را داشته باشد.³⁹¹

- اقدامات ضروری برای امضاء و تصویب پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه گرفته شود.
- تمام مراکز توقیف غیر رسمی شناسائی شده، منع و بسته شود.

سفارشات به ستره محکمه

- صدور هدایات به قضات محاکم ابتدائی و استیناف به هدف ملزم ساختن آنها به انجام منظم تحقیقات در رابطه به تمامی ادعاهای شکنجه و اعترافات اجباری و همچنین اجرای جدی و دقیق ممنوعیت های

390. با وجود درخواست های مکرر یوناما نتوانست کارمندان ستره محکمه را ملاقات نماید و بعلت نبود معلومات چهار سفارش به ستره محکمه را ارزیابی نماید.

391. در مطابقت با ماده 1 فرمان 129 ریاست دولت در مورد پاسخگوئی به استفاده از شکنجه.

استفاده از مدارک و شواهد بدست آمده از طریق شکنجه ، طوری که در قانون اساسی افغانستان و قانون اجراء جزایی پیش بینی شده است.³⁹²

سفارشات به لوی څارنوالی افغانستان

• انجام تحقیقات عاجل بیطرفانه و مستقل به ارتباط ادعاهای شکنجه و بدرفتاری با توقیف شده گانی که توسط کارمندان افغان در تمام مراکز ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان ، که در این گزارش مشخص شده که شکنجه و بد رفتاری را استفاده مینمایند ، و یا تمام مراکزی که در آن ادعا صورت گرفته انجام دهند.³⁹³

سفارشات به ریاست امنیت ملی

- گزارشات مبنی بر شکنجه و بدرفتاری در مراکز توقیف ریاست امنیت ملی ولایات در کابل ، کندهار ، فراه و تخار و یا تمام مراکزی که در آن ادعا صورت گرفته ، انجام دهند. این بررسی ها باید سریع ، موثر و بیطرفانه و متمرکز بالای برخوردهای مجرمانه مقامات امنیت ملی طوریکه ادعا میشود ، باشد.³⁹⁴
- مقاماتی که مرتکب شکنجه و یا بد رفتاری با توقیف شده گان شده باشند ، باید منفک ، مورد پیگرد ، تادیب و مجازات ، از جمله از طریق ارجاع آنها به ریاست څارنوالی جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی و یا دیگر مقامات مناسب ، بشمول کارمندانی و یا آمرین شان که مرتکب شکنجه و یا استفاده آنها بالای توقیف شده گان امر نموده اند ، از جمله از طریق تعلیق نمودن وظایف شان و از دست دادن تقاعد و سایر امتیازات شان ، مورد پیگرد قرار گیرند.³⁹⁵

سفارشات به وزارت امور داخله و پولیس ملی افغان

- گزارشات مبنی بر شکنجه و بدرفتاری در مراکز توقیف پولیس ملی افغان و پولیس محلی افغان در ولایات کندهار ، بغلان ، هرات ، کندوز و پکتیکا و یا تمام مراکزی که در آن ادعای شکنجه و یا بدرفتاری صورت گرفته انجام دهند. این بررسی ها باید سریع ، موثر ، بیطرفانه و مکمل باشد.³⁹⁶
- تمام افسران پولیس ملی افغان و پولیس محلی افغان که مرتکب چنین برخورد ها شده باشند و یا آمرین شان که استفاده از آنها امر نموده اند ، مورد پیگرد ، تادیب و مجازات ، از جمله از طریق ارجاع آنها به ریاست څارنوالی نظامی پولیس ملی افغان قرار گرفته و باید منفک ، مجازات و دسپلین ، بشمول تعلیق نمودن وظایف شان و از دست دادن تقاعد و سایر امتیازات ، شوند.³⁹⁷

392. در مطابقت با ماده 1 فرمان 129 ریاست دولت در مورد پاسخگوئی به استفاده از شکنجه.

393. در مطابقت با ماده 1 فرمان 129 ریاست دولت در مورد پاسخگوئی به استفاده از شکنجه.

394. در مطابقت با ماده 1 فرمان 129 ریاست دولت در مورد پاسخگوئی به استفاده از شکنجه.

395. قبلی.

396. قبلی.

397. قبلی.

سفارشات به اردوی ملی افغانستان

- گزارشات مبنی بر شکنجه و بدرفتاری توسط اردوی ملی افغانستان در ولایات کندهار، پکتیا، فراه، هرات، خوست، بادغیس، بلخ، هلمند و کابل و یا تمام مراکزی که در آن ادعای شکنجه و بدرفتاری صورت گرفته انجام دهند. این بررسی ها باید سریع، موثر و بیطرفانه و کامل باشد.³⁹⁸
- تمام افسران اردوی ملی افغان که مرتکب چنین برخورد ها شده باشند و یا آمرین شان که استفاده از آنرا امر نموده اند، مورد پیگرد، تادیب و مجازات، از جمله از طریق ارجاع آنها به خارنوالی نظامی و مشاوریت محکمه نظامی اردوی ملی افغان، قرار گیرند و باید منفک، مجازات و دسپلین، بشمول به تعلیق نمودن وظایف شان و از دست دادن تقاعد و سایر امتیازات، شوند.³⁹⁹

سفارشات به وزارت امور داخله و ریاست امنیت ملی

- تمام رهنمودها و پالیسی ها توسط کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان که بر احترام، حمایت و تحقق حقوق توقیف شده گان بشمول منع شکنجه تاکید دارد، کاملاً تطبیق گردد.⁴⁰⁰
- حق حمایت در برابر شکنجه و حق اینکه با توقیف شده گان باید رفتار انسانی و با کرامت صورت گیرد در نص موجود پالیسی وزارت امور داخله در مورد حقوق محبوسین و توقیف شده گان (بر اساس ماده 7 و ماده 10 کنوانسیون بین المللی حقوق مدنی و سیاسی) علاوه گردد.⁴⁰¹
- حمایت سیاسی از پولیس امبودسمن بطوریکه بتواند بصورت موثر کار خود را انجام بدهد، فراهم شود و لایحه وظایف که مسولیت های آن را مشخص میسازد، باید امضاء گردد.⁴⁰²
- بررسی مستقلانه و مسلکی از میکانیزم های موجود رسیدگی به شکایات در مراکز توقیف وزارت امور داخله و ریاست امنیت ملی صورت گیرد، و این میکانیزم ها بصورتی باشند که با استاندارد های حقوق بشری مطابقت داشته، و از استقلالیت آنها از مسولین توقیف، و نیز محرمانیت و حمایت در برابر انتقام احتمالی و هدایت شکایات به اداره مرکزی محاسب و مقامات قضائی و یا دیگر مقامات مستقل مناسب، اطمینان حاصل شود.⁴⁰³
- نهادینه ساختن آموزش اجباری ستندرد که بتواند جوابگوی نیاز انجام تحقیقات توسط نیروهای ملی افغان و ریاست امنیت ملی در بخش کاری شان باشد، بصورت مشخص شامل مولفه های تاکید بر روش های استنطاق غیر اجباری، منع استفاده از شکنجه و بدرفتاری، اقدامات جزائی / دسپلینی برای استفاده از شکنجه و بدرفتاری، و مکلفیت های قضائی بر عدم اعتبار اعترافات که بوسیله شکنجه بدست آمده، باشد.⁴⁰⁴

398. قبلی..

399. قبلی.

400. در مطابقت با ماده 3 فرمان 129 ریاست دولت: بالا بردن ظرفیت و رهنمودها و پالیسی ها، نظارت و هیئت حقیقت برای منع شکنجه.

401. قبلی.

402. قبلی.

403. قبلی.

404. قبلی.

سفارشات برای دفتر لوی خارتوالی ، ستره محکمه ، وزارت امور داخله و ریاست امنیت ملی

- یک سیستم ستندرد ارجاع موثر ایجاد شود تا از اینکه وکیل مدافع و یا مساعدين حقوقی وقتی که یک توقیف شده جدید گرفتار و یا به توقیف خانه آورده میشود ، بصورت عاجل اطلاع یافته و از اینکه این استنطاق در حضور وکیل مدافع صورت گیرد ، اطمینان حاصل نماید.⁴⁰⁵

سفارشات به وزارت صحت عامه ، وزارت داخله و ریاست امنیت ملی

- روش گزارش دهی فعلی را تجدید نظر کنند تا کارمندان صحتی مراکز توقیف بتواند بصورت مستقلانه عمل نموده و به صورت بی طرفانه و مصون منافع صحتی مریضان را ارزیابی نموده و مطابق آن عمل نمایند.⁴⁰⁶
- ظرفیت کارگران طب عدلی برای تشخیص و مستند سازی قضایای شکنجه و اجرای آزمایشات روان درمانی برای تثبیت یافته های مربوط به شکنجه ، زمانی که اثر فیزیکی زخم وجود نداشته باشد ، بالا برده شود.⁴⁰⁷
- برای تمام توقیف شده گان آورده شده در محلی که آنجا نگهداری میشوند ، آزمایشات صحتی کامل صورت گیرد.⁴⁰⁸

سفارشات به کشورهای کمک کننده نظامی و کشورهای تمویل کننده مربوط

- اطمینان حاصل کنند که مسئله شکنجه و بدرفتاری توسط ریاست امنیت ملی ، وزارت داخله /پولیس ملی افغان و اردوی ملی افغان و اجرای موثر اقدامات اصلاحی ، بشمول پاسخگوئی مرتکبین شکنجه ، بحیث معیار پیشرفت اساسی و مشروط بودن در زمان تشخیص قابل تمویل بودن پروژه ها و یا ارائه کلی کمک تخنیکی ، مشورت ، کمک و آموزش به ادارات و وزارت خانه های افغانستان ، در نظر گرفته می شود.⁴⁰⁹

405. در مطابقت با ماده 4 و 5 فرمان 129 ریاست دولت :اقدامات برای پیشرفت دسترسی به مساعدت های حقوقی برای توقیف شده گان و دسترسی به وکلای مدافع.

406. در مطابقت با ماده 6 فرمان 129 ریاست دولت :اقدامات برای پیشرفت دسترسی به خدمات صحتی برای توقیف شده گان.

407. قبلی.

408. در مطابقت با ماده 6 فرمان 129 ریاست دولت : اقدامات برای پیشرفت دسترسی به خدمات صحتی برای توقیف شده گان.

409. بطور مثال ، تطبیق "Leahy Law" که به اساس قانون لاهی یا قوانین لاهی به فصل های مشخصی در قانون تخصیصات عملیات های خارجی فصل 563 حقوق عمومی 106-429 (2001) و قانون تخصیصات دفاع ، فصل 8092 حقوق عمومی 106-259 (2001) در قوانین ایالات متحده راجع میگردد و قانون تخصیصات دفاع ارائه مینماید که "هیچ کدامی از وجوه مالی ذکر شده برای اسلحه و تریننگ واحد های نیرو های امنیتی که در مورد آنها راپور های موثق از طرف وزارت خارجه مبنی بر نقض حقوق بشری وجود داشته باشد ، مگر اینکه ارزیابی شود اقدامات اصلاحی توسط حکومت افغانستان برای ختم شکنجه و بدرفتاری توسط ریاست امنیت ملی ، پولیس ملی افغان و اردوی ملی افغان ، بشمول تعقیب عدلی مرتکبین شکنجه نیروهای امنیتی روی دست گرفته شده باشد ." یوناما ملاحظه کرد که نیاز به یک تصمیم جدید بمنظور سازگاری با توجه به گزارش فعلی و شواهد موثق (بشمول یافته های این گزارش) بر موجودیت معافیت کارمندان در ریاست امنیت ملی ، پولیس ملی افغان و اردوی ملی افغان در استفاده از شکنجه که شرط تمویل و آموزش و دیگر انواع همکاری ادارات ایالات متحده میباشد ، وجود دارد. بر اساس 30 سپتمبر 2014 ، جمع تمویل ایالات متحده برای همکاری و اعمار مجدد در افغانستان به 104.08 بلیون میرسد ، که بالاتر از 60 بلیون به بخش "امنیت" (و دیگر سه بخش حکومتداری ، توسعه ، همکاری و عملیات های ملکی) تخصیص داده شد. که این مشمول تمویل نیروهای نظامی افغان میباشد ، که آخر 30 سپتمبر 2014 اضافتر از 48.94 برای تجهیز ، تدارک ، خدمات ، آموزش و تمویل نیروهای نظامی مصرف شده است. از پول ASF's ، زیادتتر از 32.40 بلیون بالای اردوی ملی افغان و بالاتر از 16.17 بلیون برای پولیس ملی افغان بمصرف رسیده است (گزارش ویژه بازرسی برای اعمار افغانستان ، گزارش ربعوار به گانگرس امریکا ، 30 اکتوبر 2014 ، که در وب سایت قابل دریافت است www.sigar.mil/pdf/quarterlyreports/2014-10-30qr.pdf).

- پالیسی های مشوق و مانع کننده در مورد تمام انواع کمک مالی و کمک های تخنیکي ، بشمول تمویل از طریق ملل متحد ،⁴¹⁰ نمائنده گی ها و برنامه ها بخصوص برنامه صندوق امانت برای قانون و نظم برای افغانستان (لتفا) برای پولیس ملی مشروط به پیشرفت های ایشان و معیارهای قابل ارزیابی پیشرفت در عرصه نظارت و پاسخگوئی ، خاصتا در برابر منع شکنجه و مجازات استفاده از شکنجه ، در نظر گرفته شود.

ضمیمه 1: سوالها در مورد روش های تحقیق یوناما و جواب یوناما

پرسشها پیرامون شیوه کار یوناما و جوابات یوناما

مقامات ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان و همکاران بین المللی سوالها و نظریاتی را در رابطه به روش استفاده شده یوناما برای دریافت شکنجه و بد رفتاری مطرح کرده اند. یوناما به صورت روشن به این سوالات در بخش روش تحقیق از طریق تشریح عناصر روش شناسی ، که بر اساس روش های خوب گذاشته شده بین المللی میباشد ، پرداخته است. یوناما به تحلیل و تجزیه الگوی ادعاها شکنجه به طور کلی و در توقیفخانه های مشخص در تمام افغانستان در ده ها مراکز که اعمال آنها باعث شده که بد رفتاری آنها نتیجه گیری شود ، پرداخته است و نشان میدهد که موارد غیر حقیقی که مختصرا در پائین ذکر میگردد ، بدلائل ذیل غیرمعمول میباشد:

سوالها/ نظریات مقامات افغان

- (1) احتمال دروغ و ادعای نادرست توقیف شده گان که بر اساس آموزش برخی مخالفین بخاطر تبلیغات به ضد دولت بوده تا ادعای دروغین بد رفتاری را به شکل تبلیغات علیه دولت استفاده نمایند.
- (2) طالبان به اعضای خود دستور و هدایت داده است که در جریان توقیف بخاطر رهایی شان به مسؤلین پیشنهاد رشوه نمایند ، و در جریان بازدید خارجی ها از توقیف خانه ها ، موجودیت شکنجه را ادعا نمایند.

جواب یوناما

- الگوی سراسری از ادعای های شکنجه با استفاده از نمونه گیری گسترده ، با تعداد بسیار زیادی از توقیف شده گانی که با آنها مصاحبه صورت گرفته ، با اینکه گویا قبل از اینکه گرفتار شوند آموزش داده شوند که

410. پروژه تمویل قانون و نظم در افغانستان (لتفا) یک میکانیزمی است که در سال 2002 توسط برنامه انکشافی ملل متحد برای تنظیم تمویل بین المللی و تقویت تطبیق قانون در افغانستان ایجاد شد. این پروژه تمویل (تقریبا 3.6 بلیون دالرمیکائی از سال 2002) برای پرداخت معاشات افسران پولیس و نگهبانان ریاست عمومی محاسب و برای اعمار زیربناها و آموزش افسران پولیس پرداخت نموده است. کمک کنندگان عمده اداره لتفا در بین 2011 و 2014 حکومت های ایالات متحده ، جاپان ، جمهوری کوریا ، جرمنی ، انگلستان ، ناروی ، هلند ، استرالیا و اتحادیه اروپا میباشدند. پالیسی واجب اجراء حقوق بشر سال 2011 منشی عمومی ملل متحد در مورد همکاری ملل متحد برای نیروهای امنیتی غیر ملل متحد (HRDDP) ، اصول و اقداماتی را وضع نموده که همکاری های ملل متحد با نیروهای امنیتی غیر ملل متحد از مجرای حقوق بشری صورت گیرد و اطمینان حاصل شود که چنین همکاری ها در مطابقت با مکلفیت های ملل متحد در مورد احترام ، پیشرفت و تشویق احترام به حقوق بشردوستانه ، حقوق بشر و حقوق پناهندگان باشد. در مطابقت با چنین مکلفیت هایی ، در جایکه دلائل اساسی بر باور اینکه خطر حقیقی ارتکاب تخلفات حقوق بشر دوستانه ، حقوق بشر و حقوق پناهندگان از طرف ادارات دریافت کننده وجود دارد و مقامات مربوطه نتوانند اقدامات اصلاحی و یا تخفیفی را بگیرند ، ملل متحد نمی تواند کمک نماید. به همین دلائل ، اگر ملل متحد معلومات موثق را در مورد تهیه دلائل موجه در مورد دریافت کننده کمک ملل متحد مبنی بر تخلفات حقوق بشردوستانه ، حقوق بشر و حقوق پناهندگان بدست می آورد ، همان اداره تمویل کننده باید بمنظور خاتمه دادن به چنین تخلفات یا درمیانی کند.

چگونه دروغ بگویند، متناسب نبود. اولاً، طبیعت شکنجه و بدرفتاری که گزارش داده شده بود از هم متفاوت و مختص به توقیف خانه هایی بود که ادعا در آن صورت گرفت. و این غیر ممکن است که آموزش ها آنقدر در مورد آن توقیف خانه خوب بافته شده باشد. دوم، روش های شکنجه و بدرفتاری در همان مراکز توسط توقیف شده گان مختلف مصاحبه شده در اوقات مختلف و اکثراً با تفاوت ماه ها گزارش داده شد. مصاحبه شده گان مربوط به شبکه های مختلف بوده، مانند مجرمین باند های محلی و گروه های مختلف مخالفان. آموزش به این گروه های مختلف ممکن نبوده، و نمونه ادعاها شکنجه و بدرفتاری با یکی از اجنداها ای‌دی‌ولوژیک شناخته شده، مطابقت ندارد.

- در لائحه رهنمودی رفتار سلوکی جدید طالبان بتاريخ 30 می 2010 کدام امر رهنمودی برای اعضای خود نداده اند که به مقامات توقیف خانه های افغانستان رشوت دهند و یا اینکه ادعای شکنجه را نزد ناظرین خارجی نمایند.
- یوناما کاپی از رهنمای ادعایی توقیف و تحقیقات طالبان (غیر مورخ به پشتو و انگلیسی) را دریافت نمود. متخصصین مستقل تحلیل این سند گفتند که خیلی بعید است که این سند نوشته معتبر طالبان باشد. به علاوه، در حالیکه این سند از دادن رشوه به مقامات ریاست امنیت ملی بخاطر رهائی صحبت می نماید، اما کدام رهنمودی در مورد دروغ گفتن به ناظرین خارجی از شکنجه و بدرفتاری شان چیزی نگفته است.
- در مراکزی را که یوناما از آن بازدید و نظارت کرد، این امکان را ندید که توقیف شده گان بتواند قصه های بدرفتاری واقعی و شایعه خود را با گروهی از توقیف شده گان با هم بصورت عام شریک و شایعه نموده و بتوانند بصورت جداگانه و یا هماهنگ مجموعه ای از دروغ بافی را تقدیم نمایند. وقتیکه مجموعه قابل ملاحظه ای از مصاحبه ها در مورد یک مرکز توقیف در آن مرکز انجام شد، معلومات در مورد روش های جداسازی در آن توقیف خانه، یوناما را قادر ساخت تا ثابت سازد که ممکن نبوده توقیف شده گانی که موارد مشابه را ارائه نمودند از قبل در همان مرکز با هم صحبت نموده باشند.
- یوناما مصاحبه های متعددی را با افراد تحت توقیف در محلات و مراکز مختلف و در اوقات مختلف، که قبلاً در توقیف ریاست امنیت ملی قرار داشتند و قبل از آنکه به مرکز دیگری منتقل شوند، انجام داد. این غیر ممکن است که این توقیف شده گان بصورت مجموعی و یا فردی موارد مشابه از برخورد با خودشان در همان مرکز در زمان های مختلف توقیف ساخته باشند.
- مراکزی که در آن یوناما با تعدادی از توقیف شده گان بدون اینکه ادعای شکنجه و بدرفتاری را دریافت نموده باشند مصاحبه نمود، هیچ یکی از این گروه توقیف شده گان ادعای شکنجه جسمی را نکردند. این یافته می‌رساند که توقیف شده گان معلومات درستی را بیان داشتند که در آن هیچنوع توطئه، شریک ساختن داستان ها و جعل سازی گروهی وجود نداشته است.

● حتی اگر بخشی از تعداد توقیف شده گان آموزش دیده باشند که دروغ گویند که شکنجه شده اند، میتودولوژی رهنمودها و آموزش یوناما برای مصاحبه کننده گان طوری ترتیب شده تا ادعاهای ساخته شده را قسمیکه در بالا تذکر رفت، تدقیق و دریافت نمایند. در این دوره گزارش دهی، یوناما یک چهارم ادعاهای شکنجه و بدرفتاری مطرح شده را موثق ندید.

(3) : یوناما شواهد و ادعاهای شکنجه را که توسط توقیف شده گان در جریان مصاحبه مطرح شده با ریاست امنیت ملی شریک نکرده است، بدین سبب ریاست امنیت ملی فرصت نداشت تا همان ادعاهای مشخص شکنجه و یا بدرفتاری دریافت شده را تحقیق و پیگیری نماید.

● در تمام مدت نظارت یوناما، یوناما بصورت منظم جلسات را درخواست نموده و معلومات مربوط به ادعای شکنجه و بدرفتاری را به نمایندگان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان جهت گرفتن اقدامات مناسب توسط آن نهادها ارائه کرد. در برخی موارد، ریاست امنیت ملی به یوناما گفتند که آنها در مورد ادعاها مشخص/قضایای و یا مراکز مشخص بشمول در همان مواردی که توسط یوناما محول و گزارش داده شده بود، بررسی نمودند و شکنجه و بدرفتاری را دریافت نکردند.

● قسمیکه در نامه مورخ 11 جنوری 2013 قومندان ایساف به یوناما آمده، در سال 2012 ایساف 80 موارد مفصل ادعای شکنجه توقیف شده گان توسط مقامات افغان را گزارش داده اند و درخواست اقدام عملی و همکاری با مقامات افغان در مورد تحقیق قضیه را نموده که از آن تنها بالای یک قضیه از 11 جنوری 2013 اقدام صورت گرفت.⁴¹¹

(4) یوناما شواهدی در مورد انواع خاص شکنجه، به خصوص شوک برقی، تهدید جنسی، لت و کوب به اعضای جنسی و کش نمودن آن، توسط کارمندان ریاست امنیت ملی ارائه نکرده است.

● در اکثر مراکز توقیف که یوناما از آن بازدید کرد، ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان برای یوناما اجازه آوردن کامره و استفاده از آنرا در جریان مصاحبه ها ندادند. این امر برای یوناما مشکلاتی را بار آورد تا شواهد اصلی و دست اول تصویری از شوک برقی در بدن توقیف شده گان و یا دیگر اسناد و شواهد ضربه در آلت تناسلی را داشته باشد. در برخی قضایا، توقیف شده گان قادر نبودند تداوی جراحی های خود را که از دوران تحقیقات مانده بود معالجه نمایند و کارمندان طبی مایل نبودند تا برای یوناما در رابطه به ثبت قضیه جراحی های آنها اکثر روی دلائل امنیتی معلومات ارائه بدارند. در برخی قضایا، یوناما قادر شد تصویر و دیگر شواهد نشان دهنده شوک های برقی و دیگر زخم های بدن توقیف شده گان را حاصل نماید.

⁴¹¹ .مراجعة نماید به ضمیمه 5 گزارش جنوری 2013 یوناما: نامه قومندان ایساف به یوناما مورخ 11

- یوناما بعضی از اشکال شکنجه را تأیید کرد که اثر آن بجای نمانده بود و یا قسمی بوده که علائم فیزیکی باقی نماند و دیگر آثار ظهور ننماید و لزوماً تشخیص آن توسط آزمایشات طبی ممکن نباشد.
- یوناما با برخی توقیف شده گان مصاحبه نمود که گفتند بعد از تجربه شکنجه که آثار زخم معلوم میشد ، مقامات توقیف آنها را از نظر کارمندان ، وکلای مدافع ، داکتران صحتی ، ناظرین حقوق بشر و دیگر دیدار کننده گان مخفی نمودند ، یا آنها را به توقیف خانه دیگر منتقل نموده و یا داخل شدن به کلینیک صحتی و یا رهائی شان را تا صحت زخم هایشان به تاخیر انداختند.
- در موارد متعددی ، مصاحبه کننده گان یوناما توانستند عکس ها و دیگر شواهد ، بشمول نظریه داکتر مبنی بر شوک های برقی و دیگر زخم ها در بدن توقیف شده گان را دریافت نمایند.

ضمیمه دوم: قوانین نافذه

منع شکنجه و رفتار ظالمانه ، غیرانسانی و تحقیرآمیز مکلفیت های بر اساس حقوق بین الملل

تعدادی از کنوانسیون های بین المللی که افغانستان عضو آن میباشد ، شکنجه را ممنوع میدارد. اینها شامل کنوانسیون منع شکنجه ، رفتار یا مجازات ظالمانه ، غیرانسانی و تحقیرآمیز ؛ میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی ، کنوانسیون 1949 ژنیف ، منشور محکمه جنائی بین المللی روم و کنوانسیون حقوق طفل می باشد.⁴¹² منع مطلق شکنجه بحیث یک قاعده بنیادین در حقوق بین الملل شناخته شده است.

مکلفیت دولت که باید منع شکنجه را احترام گذارد غیر قابل تخفیف بوده ، بدین معنی است که هیچ گاهی تعلیق نشده و کوتاهی در نظارت از منع آن توجیه شده نمیتواند. "هیچ وضعیت استثنائی ، مانند جنگ و یا خطر جنگ ، بی ثباتی سیاسی داخلی و یا هر گونه وضعیت اضطراری دیگر ، مجوز و توجیه کننده کاربرد شکنجه شده نمیتواند"⁴¹³. برعلاوه ، به اساس ماده ۴(۲) میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی ، دولت ها نمیتوانند در منع شکنجه رفتار ظالمانه ، غیرانسانی و رفتار تحقیر آمیزی را که در ماده ۷ این میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی آمده است ، تخفیفی وارد آورند.

412 . حکومت افغانستان در ماه جون 1987 کنوانسیون منع شکنجه و رفتار یا مجازات ظالمانه غیر انسانی و تحقیرآمیز را تصویب نموده و میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را در ماه اپریل 1983 و کنوانسیون های جنیف را در ماه سپتمبر 1956 (به استثناء دو پروتوکول اضافی) و کنوانسیون حقوق طفل را در سال 1994 و منشور روم محکمه جنایی بین المللی را در سال 2003 تصویب نموده است. اساسنامه محکمه جنایی بین المللی مقرر می دارد که شکنجه در صورت بروز مخاصمات مسلحانه ای که جنبه بین المللی ندارد ، یک جنایت جنگی حساب می شود: موارد جدی نقض ماده 3 مشترک میان چهار کنوانسیون 1949 جنیف ، یعنی ارتکاب هر یک از اعمال ذیل علیه اشخاصی که فعالانه در مخاصمات شرکت ندارند ، از قبیل اعضاء نیروهای مسلح که دست از جنگ کشیده اند و افرادی که به علت بیماری ، زخمی شدن ، یا دستگیری ، و دلایل [...] شکنجه ...". طبق ماده 8(2) (ج) (ز) : عناصر شکنجه در جرائم جنگی در جنگ های داخلی منازعات مسلحانه اینست که مرتکب آن در درد فزینگی و روانی و اذیت را نماید بمنظور گرفتن معلومات و یا اعتراف ، مجازات تهدید و اجبار و برای هر منظور دیگر بر اساس هر تبعیضی که باشد بالای شخص به صورت عمد وارد نماید ؛ شخص مواجه به شکنجه چه جنگجوی خارج شده از جنگ ، ملکی ، کارمند ملکی و کارمند دینی باشد که سهم فعال در جنگ نداشته باشد ؛ و مرتکب از وضعیت واقعی که این وضعیت بوجود آمده آگاه باشد ؛ این عمل در چارچوب و یا در رابطه با منازعه مسلحانه غیر بین المللی واقع شده و مرتکب از ارتباط عمل شکنجه با اوضاع موجود منازعات مسلحانه آگاه باشد.

413 . کنوانسیون منع شکنجه ماده 2(2)

<http://tbinternet.ohchr.org/layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolNo=CAT%2fC%2fGC%2f2&Lang=en> and Human Rights Committee, General Comment No. 24, para. 10 (available at http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolNo=CCPR%2fC%2f21%2fRev.1%2fAdd.6&Lang=en)

مکلفیت ها بر اساس قوانین ملی

نظام حقوقی افغانستان همچنان شکنجه را ممنوع قرارداده و در قانون اساسی بیان داشته است "هیچ شخص نمی تواند حتی به مقصد کشف حقایق از شخص دیگر، اگر چه تحت تعقیب، گرفتاری یا توقیف و یا محکوم به جزا باشد، به تعذیب او اقدام کند یا امر بدهد". قانون اساسی در ماده 51 بگونه ذیل به قربانی رفتار شکنجه و بدرفتاری حق میدهد جبران خسارت خود را بخواهد: "هر شخص که از اداره بدون موجب متضرر شود مستحق جبران خساره می باشد و می تواند برای حصول آن در محکمه دعوی اقامه کند." ⁴¹⁴ قانون تخلفات اطفال سال 2005 نیز مجازات ناملائم اطفال را منع میدارد ⁴¹⁵ قانون جزاء، همچنان شکنجه را جرم میندازد. ماده 275 بیان میدارد هرگاه موظف خدمات عامه متهم را بمنظور گرفتن اعتراف شکنجه نماید و یا به آن امر نماید به حبس طویل، که درحد 5-15 سال است، محکوم میگردد.

قانون اجراء جزائی، که جدیداً بتاريخ 5 جون 2014 نافذ شد، در برگیرنده احکام بمقصد منع و رسیدگی به استفاده از شکنجه میباشد، ماده 7(13) اصل قانونی بودن قرار احضار توقیف را معرفی کرده، و ماده 9(4) و 152 حضور وکیل مدافع را هنگام اجراء تعقیب عدلی حتمی دانسته است. ⁴¹⁶ برعلاوه، خرنوالان تحقیق مکلف به گزارش در مورد "پولیس و نیروهای نظامی عملیاتی با اجرای قضیه نقض قانونی را مرتکب شده اند باید گزارش دهند" (ماده 91).

قانون جزای افغانستان و دیگر قوانین تعریف کاری عناصر جرم شکنجه را بیان نمیکند. در حالیکه "شکنجه" منع شده، اما قانون جرم را واضح نساخته است. تا حال، تعریف بین المللی جرم شکنجه در پالیسی ها و قوانین ملی داخل نشده است. با این حال، جدای از اینکه آیا ممنوعیت شکنجه یک حق خود-اجرا است یا نه، یا کدام مراحل سازگاری را در قوانین ملی افغانستان طی کند تا در برابر تعهدات بین المللی موثر واقع شود، این یک اصل حقوق بین الملل است که دولت از مکلفیت های حقوق بین المللی خود به دلیل موجودیت خلا در قوانین داخلی معاف نمیشود.

تعریف شکنجه و بدرفتاری بر اساس حقوق بین الملل

تعریف شکنجه موجود کنوانسیون منع شکنجه بالاترین مرجع مورد استناد و معتبر تعریف بوده و بر اساس عرف بین الملل، باید رعایت شود:

414. قانون اساسی افغانستان ماده 29

415. قانون تخلفات اطفال سال 2005 ماده 7

416. قانون اجراء جزائی جدید بتاريخ 5 می 2014 تصویب و در 5 ماه جون 2014 قابل انفاذ شد. در قانون اجراء جزائی سابق 2004 شکنجه و بدرفتاری در ماده 5(4) (اشخاص منظمون و متهم تحت هیچگونه فشار روحی و جسمی قرار گرفته نمیتوانند.) و ماده 5(5) ("اظهارات متهم در فضای کاملاً آزاد اخذ میگردد.")

"از نظر این کنوانسیون، کلمه "شکنجه" هر عمل عمدی است که بر اثر آن درد یا رنج شدید جسمی یا روحی علیه فردی به منظور کسب اطلاعات یا گرفتن اقرار از او و یا شخص سوم اعمال میشود، (همچنین) مجازات یک فرد به دلیل عملی که او یا شخص سوم انجام داده است و یا احتمال می رود که انجام دهد، یا تهدید و اجبار و بر مبنای هر نوع تبعیض و هنگامیکه وارد شدن این درد و رنج به تحریک و ترغیب و یا با رضایت و عدم مخالفت مامور دولتی و یا هر کسیکه در موقف مقام رسمی باشد، انجام گیرد شکنجه تلقی میشود. درد و رنجی که بطور ذاتی یا به طور تبعی لازم مجازات قانونی است، شامل (این کنوانسیون) نمیشود."⁴¹⁷

این تعریف چهار عنصر دارد: (۱) عمل ایجاد درد یا رنج شدید کند (۲) عمل عمدی باشد (۳) به منظور کسب اطلاعات یا گرفتن اقرار از او و یا شخص سوم، تهدید و اجبار و بر مبنای هر نوع تبعیض اعمال شود، (۴) متخلف مامور دولتی و یا هر شخص دیگری باشد که در موقف مقام رسمی میباشد. "دو عنصر قصد و هدف [...] مستلزم دخیل بودن بازپرسی ذهنی در رابطه به انگیزه های مرتکبین نمیباشد، بلکه هدف آن تعیین کننده های عینی تابع شرائط می باشد."⁴¹⁸

فقره دوم ماده 1 کنوانسیون منع شکنجه صریحا بیان میدارد "این ماده خللی نسبت به اسناد بین المللی و یا (مصوبات) قوانین داخلی کشورها که مفهوم وسیعتری برای شکنجه در نظر گرفته اند، وارد نمیکند." بگونه مثال، کنوانسیون بین المللی حقوق مدنی و سیاسی، در ماده 7، اصلا مستلزم "قصد" یا در "مقام رسمی بودن" نمیباشد. این بدین معنی است که اشخاص غیر دولتی هم نمیتوانند چنین عملی را مرتکب شوند.

مطابق کنوانسیون منع شکنجه دولتها مکلف اند که "هرگونه تدابیر تقنینی، اداری، قضائی و یا دیگر اقدامات موثر" را بخاطر منع اعمال شکنجه در حوزه صلاحیت های خود اتخاذ نمایند.

کنوانسیون منع شکنجه از دولتها اقدامات متعددی را بطور ذیل میخواهد:

- جرم انگاری: "اطمینان حاصل شود تا تمام اعمال شکنجه تحت قوانین جزائی، جرم محسوب گردد و برای کسی که مبادرت به انجام شکنجه میکند و یا کسی که در انجام این عمل با او مشارکت و همکاری می نماید، جرم شناخته شود" و "برای این جرائم و با در نظر گرفتن نوع و اهمیت آنها، کیفر مناسب تعیین شود".
- تحقیقات و شکایات قربانیان: اجراء تحقیقات "عاجل و بی طرف در تمام حالاتیکه دلایل موجه وجود داشته باشد که شکنجه صورت گرفته است" و اطمینان حاصل شود که "هر شخصی که ادعا دارد که شکنجه شده است... حق دارد که شکایت نماید، و قضیه اش بطور عاجل و

417. کنوانسیون منع شکنجه ماده 1

418. کمیته منع شکنجه، هدایات عمومی نمبر 2 (تبیطق ماده 2 توسط دولتهای عضو) CAT/C/GC2 (24 جنوری 2008) پراگراف 9

بیطرفانه توسط مقامات باصلاحیت بررسی گردد"، شکایت کننده و شهود در مقابل بد رفتاری و تهدید محافظت شوند.

- آموزش: شامل "تعلیمات و معلومات در رابطه به منع شکنجه ..." برای تمام افرادی که "دخیل در توقیف، انجام تحقیقات و یا در برخورد با فردی تحت گرفتاری، توقیف و یا حبس" هستند.
- مقررات، رهنمودها و اجراءات: در "مقررات و هدايات" صادر شده، منع شکنجه اشخاص دخیل در گرفتاری، تحت تحقیق و یا تعامل با توقیف شده گان داخل شود"، و "مقررات حاکم بر تمام مراحل تحقیق، مقررات، هدايات و روش ها، همچنان مدیریت توقیف و برخورد با توقیف شده گان، به منظور جلوگیری از شکنجه، تحت بررسی سیستماتیک قرار گیرند."
- جبران و احیای مجدد: اطمینان حاصل شود که "قربانی عمل شکنجه جبران خسارت حاصل نماید، بشمول حق محاکمه عادلانه و جبران خسارت کافی، که دربرگیرنده تمام روشهای ممکنه برای احیای مجدد باشد."
- قاعده کنار گذاشتن: اینکه "اطمینان حاصل شود، هر اظهاری که بر اساس شکنجه انجام شده است نباید در هیچ نوع اجراءات بحیث سند استفاده شود."
- عدم استرداد: نباید "وقتیکه دلائلی موجه بر این باور وجود داشته باشد که یک شخص با خطر شکنجه مواجه خواهد شد، شخص به دولت دیگری انتقال داده شود"⁴¹⁹. به علاوه، "وقتیکه یک شخص به یک محل توقیف و یا کنترل اشخاص و یا به نهادی که در شکنجه و یا بد رفتاری دخیل است، یا اینکه اقدامات مناسب محافظتی را تطبیق نکرده، انتقال و فرستاده میشود دولت مسولیت دارد، و کارمندان آن که امر انتقال داده، آن را اجازه داده و یا در انتقالی شرکت داشته که مخالف با تعهد کشور در اتخاذ اقدامات موثر جهت منع شکنجه بوده، مجازات میگردند."⁴²⁰

بدرفتاری

رفتارظالمانه و برخورد مجازات یا غیر انسانی یا تحقیر آمیز یک اصطلاحات حقوقی بوده که اشاره به بدرفتاری دارد که سبب انواع درجات رنج کمتر از شکنجه میباشد. به علاوه، تفکیک شکنجه از رفتار یا مجازات ظالمانه، غیر انسانی یا تحقیر آمیز بستگی به حالات دیگر قضیه، بشمول جنسیت، سن، وضعیت صحی قربانی، مدت و روش

419. کنوانسیون منع شکنجه ماده های 2-4 و 10-14.

420. کمیته منع شکنجه، هدايات عمومی نمبر 2 (تطبیق ماده 2 توسط دولتهای عضو) کنوانسیون منع شکنجه، (CAT/C/GC/2 (24 January 2008) پراگراف 9.

رفتار، تاثیرات روانی و فیزیکی و دیگر حالات دارد. اشکال بد رفتاری غیر از شکنجه لازم نیست که بمنظور اهداف مشخص وارد شود. عناصر مهمی که بد رفتاری را تشکیل می‌دهد و به شکنجه نمی‌رسد بنابر این تقلیل می‌یابد به:

● وارد نمودن درد و رنج قابل توجه روانی و یا فیزیکی

● توسط و یا با رضایت و یا موافقت مقامات دولتی⁴²¹

مکلفیت‌ها در برابر ممانعت از بد رفتاری در عمل با مکلفیت منع شکنجه دارای وجه اشتراک بوده و در اکثر موارد مشابه مکلفیت‌های منع شکنجه است. در عمل، بین تعریف شکنجه و بد رفتاری اکثراً کدام تفاوت واضح وجود ندارد. تجارب نشان داده که وضعیتی که به حد بد رفتاری می‌رسد، مکرراً زمینه شکنجه را فراهم مینماید و بدین لحاظ اقداماتی که برای جلوگیری از شکنجه اتخاذ می‌شود باید برای ممانعت از بد رفتاری نیز تطبیق شوند⁴²².

ممانعت‌های قانونی از توقیف‌های غیر قانونی و خود سرانه مکلفیت‌ها بر اساس حقوق بین الملل

میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی که افغانستان عضو آن است، در ماده 9 (1) چنین بیان میدارد "هر کس حق آزادی و امنیت فردی دارد. هیچکس نباید تحت بازداشت و یا دستگیری خودسرانه قرار گیرد. هیچ کس نباید از آزادی خود محروم شود مگر در صورتی که قانون و مقررات حکم کند و آن هم بر اساس پروسه ای باشد که قانون معین کرده است".

محرومیت از آزادی نباید خودسرانه باشد، و در مطابقت با احترام بر حاکمیت قانون صورت گیرد. جمله دوم ماده 9 (1) گرفتاری و توقیف خود سرانه را منع میدارد، در حالیکه جمله سوم سلب آزادی غیر قانونی را منع میکند.⁴²³ بطور مثال. محرومیت از آزادی که بر دلائل قانونی و در مطابقت با اجراء گذاشته شده بر اساس قانون نباشد، ممنوع است. مفهوم "خودسرانه" باید به طور گسترده تر از "خلاف قانون" تفسیر گردد تا عناصر نامناسب بودن، غیر عادلانه بودن، عدم پیش بینی پذیری و رعایت تشریفات قانونی، و همچنین عناصر معقول بودن، ضرورت و متناسب بودن را شامل شود.⁴²⁴

421 کنوانسیون رفع شکنجه ماده 2-4 و 10-14.

422. کمیته رفع شکنجه رهنمود های عمومی نمبر 2 (تطبیق ماده 2 توسط دولتهای عضو). CAT/C/GC/2(24 January 2008), para. 19.

423. کمیته حقوق بشر، رهنمود عمومی، 35 پاراگراف 11.

424. کمیته حقوق بشر، رهنمود عمومی، 35 پاراگراف 11.

بر علاوه قانونی بودن توقیف و حد اقل حالت توقیف، حقوق بین الملل، حقوق اساسی محاکماتی اشخاص تحت توقیف را توضیح می دهد.⁴²⁵ هر کسی که دستگیر میشود باید در زمان بازداشت، دلایل دستگیری به اطلاع او رسانده شود و نیز باید بدون درنگ هر اتهامی که علیه او وجود دارد، به اطلاع رسانیده شود. هر کسی که به اتهام جرمی دستگیر و یا بازداشت میگردد، باید بی درنگ در مقابل قاضی یا دیگر مقام ذیصلاح که بوسیله قانون، قدرت قضائی را اعمال میکند، آورده شود و شایسته است که در مدت معقولی محاکمه و یا آزاد گردد. بازداشت و انتظار افراد برای محاکمه نباید بصورت اصل کلی درآید، ولی در هر مرحله از رسیدگی قضائی، متهم ممکن است با گذاشتن تضمین، جهت حضور مجدد در محاکم و در صورت اقتضا برای اجرای حکم محکمه بر وی، از توقیف رها شود.

همچنان میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی (ICCPR) تصریح میدارد که هر کسی که به دلیل دستگیری و یا بازداشت، از آزادی اش محروم میگردد، حق دارد روند دادخواهی بدون تاخیر در مورد غیر قانونی بودن توقیفش را دنبال نماید، و در صورتیکه محکمه توقیف وی را غیر قانونی بداند، دستور به آزادی او دهد. هر کس که قربانی دستگیری و یا توقیف غیر قانونی شده است، باید حق جبران خسارت را داشته باشد.⁴²⁶

کنوانسیون بین المللی حقوق طفل، حقوق اطفال توقیف شده را، از جمله توقیف بعنوان آخرین گزینه و برای کوتاه ترین مدت زمان ممکن باشد، حق ملاقات با خانواده، حق تماس با فامیل در وقت توقیف، حق برائت الذمه، حق باخبری فوری و مستقیم از اتهام وارد شده، حق تشخیص موضوع بدون تاخیر، و حق عدم خود مجرم شمردن و اجبار به اعتراف، را تضمین مینماید.⁴²⁷

مکلفیت ها بر اساس قوانین ملی

قانون اساسی افغانستان بطور واضح توقیف خودسرانه را منع کرده است. این منع بازتاب پرنسیب های عمومی مذکور در ماده 9 فقره 1 کنوانسیون حقوق مدنی و سیاسی است. ماده 23 فقره 1 و ماده 3 قانون اساسی بیان میدارد که "آزادی حق طبیعی انسان است". قانون اساسی شرط دانسته که آزادی فرد در صورتی میتواند محدود شود که آزادی وی "بر آزادی دیگران و یا منافع عامه" صدمه وارد نماید و البته تنها زمانی که بواسطه قانون تنظیم شود. بر علاوه قانون اساسی بیان میدارد که هیچ کسی را نمیتوان "بدون طی مراحل قانونی" توقیف نمود.⁴²⁸

425. مثال. میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی ماده 14 (حق محاکمه عادلانه)

426. میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی ماده 9(1)-(5)

427. کنوانسیون حقوق طفل ماده 37 (ب) (ج) و 40 (2) (ب)

428. قانون اساسی ماده 24(1)، 27(1) (2).

سایر قوانین ملی افغانستان این تضمینات قانون اساسی را منعکس ساخته اند و ساحه تطبیق و نیز پروسیجرهای حقوقی توقیف نمودن را تعریف کرده اند. قانون جزای 1976 و قانون اجراء جزائی جدید، حالات و چوکات کلی اجراء را برای توقیف قانونی وضع نموده است. بر اساس ماده 8 قانون پولیس، در وقت گرفتاری خرنوال قبل از آغاز تحقیق و قاضی قبل از محاکمه، به باخبر کردن مظنون و توقیف شده از حقوق مندرج ماده 7 مکلف می باشند.

قانون اجراء جزائی برای جلوگیری از توقیف خودسرانه و تضمین حقوق مراحل محاکماتی محدودیت های زمانی را تعیین نموده است: پولیس و ریاست امنیت ملی باید خرنوال با صلاحیت را کمتر از 24 ساعت بعد از "کشف جرم"⁴²⁹ مطلع سازد. (ماده 80) و پولیس توقیف شده و دوسیه را در مدت 72 ساعت به خرنوال محول سازد (ماده 87).⁴³⁰ این ماده به طور مشخص ریاست امنیت ملی را ملزم به محول کردن توقیفی و دوسیه وی در مدت 72 ساعت نکرده است. یک مظنون میتواند برای مدت 15 روز در توقیف نگهداری شود و خرنوال در این زمان توقیفی را در مورد جنایت تحقیق می کند (ماده 100).

با وجود پیشرفت های زیاد در قانون اجراء جزائی جدید، این محدوده زمانی توقیف 15 روز قبل از محاکمه⁴³¹، بدون آنکه توقیفی نزد قاضی حاضر شود در تناقض با ماده 9 (3) کنوانسیون بین المللی حقوق مدنی و سیاسی قرار میگیرد⁴³². اگر تحقیقات ضرورت بیشتر داشته باشد، توقیف را میتوان دوبار، بار اول 30 روز و بار دیگر برای 60 روز، توسط محکمه با صلاحیت تمدید کرد (ماده 100). زمانیکه دوسیه به محکمه محول شد، محکمه میتواند توقیف را هر بار 30 روز دیگر در مرحله محکمه ابتدائیه و در محکمه استینافی، و برای 60 روز دیگر وقتیکه دوسیه در ستره محکمه میباشد، تمدید کند (ماده 101). ماده 289 تصریح میدارد که عدم رعایت قانون اجراء جزائی همه مراحل را به بطلان مواجه کرده و محکمه را مکلف میسازد به این منظور امر را بر اساس صلاحیت خود، اگرچه طرفین درخواست بطلان نداده باشند، صادر نماید.

قانون پولیس در مورد معیارهای اجراء و عملکرد پولیس وضاحت داده است.⁴³³ قانون محابس و مراکز توقیف خانه ها، در مورد اجراء نظارتی و قانونیت و وضعیت مقررات مفصل دارد.⁴³⁴ قانون اساسی افغانستان حق

429. ماده 80 بیان میدارد که این حالت میتواند شامل گرفتاری مظنون شود.

430. قانون اجراء جزائی سابق سابق 2004 شامل 74 ساعت وقت قانونی بوده که در مرحله اول 24 ساعت و در مرحله دوم 48 ساعت پیش بینی شده است.

431. براساس قانون اجراء جزائی سابق روز به اساس وقت کاری محاسبه می شود؛ که وقت کاری 24 ساعت نمیشود. یا براساس جنتری (ماده 281)

432. هدایت رهنمود عمومی 33: به نظر کمیته، چهل و هشت ساعت وقت کافی برای انتقال افراد و مناسب برای جلسه محاکماتی است: هر نوع تاخیر بیشتر از چهل و هشت ساعت باید کاملاً استثناء قرار داده شود، و تحت دلائل وضعیت باشد. " ببینید به

http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CCPR%2fC%2fGC%2f35&Lang=en

433. جریده رسمی شماره 862 (2005)

434. جریده رسمی شماره 852 (2005)

داشتن وکیل مدافع را در حین گرفتاری تضمین نموده است.⁴³⁵ این حق توسط قانون وکلای مدافع بیشتر تشریح گردیده است.⁴³⁶

قانون تخلفات اطفال چارچوب حقوقی توقیف اطفال را واضح میدارد و از دولت میطلبد که اقدامات خاص را برای محافظت از حقوق و منافع اطفال در نظر بگیرد. در این قانون طفل فردی تعریف شده که سن 18 سال را تکمیل نکرده باشد. این قانون بیان میدارد که اطفال باید حداقل مدت ممکن در توقیف بمانند. این قانون حق داشتن وکیل را تضمین نموده و پولیس را مکلف میدارد که نماینده قانونی را وی از اتهام وارده خبر دهد. برعلاوه، اینکه رفتار با اطفال باید متفاوت از رفتار با بزرگسالان باشد و میعاد توقیف کمتر را در نظر گرفته است. پولیس باید در مدت 24 ساعت معلومات خود را برای څارنوال تقدیم نماید و وی نیز باید در مدت یک هفته تحقیقات خود را تکمیل و صورت دعوی خود را ترتیب دهد. این دوران از توقیف ممکن است برای سه هفته دیگر بخاطر تکمیل تحقیقات څارنوال تمدید یابد.⁴³⁷

قانون محابس و توقیف خانه ها تصریح نموده است که باید اطفال از بزرگسالان جدا نگهداری شوند.⁴³⁸ و ماده 2 قانون مراکز اصلاح و تربیت اطفال تصریح داشته که اطفال تنها در مراکز اصلاح و تربیت اطفال تحت حجز قرار داده میشوند.⁴³⁹

435. قانون اساسی افغانستان، ماده 31

436. جریده رسمی شماره 934(2007)

437. قانون تخلفات اطفال ماده های 4، 8، 11، 13، 15، 22، 30.

438. قانون محابس و توقیف خانه ها سال 2005 ماده 9(4)

439. جریده رسمی شماره 969(2009/1/14)

ضمیمه سوم: کنفرانس مطبوعاتی هیئت حقیقت یاب ریاست جمهوری بخاطر اعلان نتایج کار تحقیقاتی
شان، 11 فبروری 2013
[خلاصه کنفرانس مطبوعاتی یوناما]

سابقه:

هیئت حقیقت یاب توسط فرمان ریاست جمهوری برای بررسی یافته های گزارش یوناما در مورد "برخورد با توقیف شده گان منازعات مسلحانه در توقیف خانه های افغانستان: یکسال بعد" که در ماه جنوری 2013 بنشر رسید، ایجاد شد. اعضای هیئت تنها دو هفته وقت داشتند تا تحقیقات خود را انجام دهند و یافته های خود را با رئیس جمهور بتاريخ 10 فبروری 2013 تقدیم دهند.

گزارش هیئت دو بخش داشت:

- بخش اول تعامل شان را با یوناما تشریح میکند: تصمیم یوناما اسناد درخواست شده را تقدیم نکرد (اسناد مربوط به شناسائی قربانیان و متخلفین) و جزء هیئت نشد، بخاطر پالیسی های، امتیازات، معافیت و محرمیت اسناد ملل متحد (سهام یوناما تنها ارسال دو نهائنده در یک جلسه بود);
- بخش دوم تشریح تحقیقات خودشان بوده، که بر اساس پرسشنامه ای بود که هیئت برای مصاحبه با توقیف شده گان تهیه کرده بود.

تحقیقات:

هیئت حقیقت یاب با 284 توقیف شده، به شمول زنان و اطفال، مصاحبه نمود.

- بازدید از سه ولایت: کابل (اداره 124، اداره 40 ریاست امنیت ملی، محبس پلچرخ، محبس انائیه و مرکز اصلاح و تربیت اطفال)، کندهار (توقیف خانه ریاست امنیت ملی، محبس سرپوزه، محبس انائیه و مرکز اصلاح و تربیت اطفال)، هرات (محبس مرکزی، محبس انائیه، مرکز قومندانی امنیه و مرکز اصلاح و تربیت اطفال).

کابل:

1. محبس انائیه: ده توقیفی مصاحبه شد: دو تن از ده توقیف شده ادعا نمودند که شکنجه شده اند؛ هشت از ده نفر، وکیل مدافع داشتند (هیچ کدام ادعا سوء استفاده جنسی را نکردند).
2. مرکز اصلاح و تربیت اطفال: نه محجوز مصاحبه شد؛ تمامی ایشان ادعای اذیت و بدرفتاری توسط پولیس و ریاست امنیت ملی را نمودند؛ شش تن از این نه محجوز، دسترسی به وکیل مدافع داشتند.
3. اداره 124 ریاست امنیت ملی: 23 توقیف شده مصاحبه شد، دو از این 23 تن ادعای شکنجه را نمودند.
4. اداره 40 ریاست امنیت ملی: 34 توقیف شده مصاحبه شد؛ 11 از جمله 34 تن ادعای شکنجه را نمودند.
5. محبس پلچرخ: با 59 توقیف شده مصاحبه صورت گرفت؛ سی از 59 تن ادعای شکنجه را نمودند. برخی ادعا نمودند که دسترسی به خدمات صحی گاهی یک هفته تاخیر میشود، برخی ادعا نمودند که برای مدت سه ماه آفتاب نگرفته اند، برخی -که به توقیف خانه پروان برده شده بود- ادعای بدرفتاری توسط نیروهای

نظامی امریکا داشتند، مانند از هلیکوپتر بزور شدت بیرون آورده شد، غذا حلال داده نمیشد، مثل حیوان با وی رفتار میشد، و غیره.

کندهار:

1. محبس سرپوزه: 28 توقیف شده مصاحبه شد؛ 13 تن از جمله 28 توقیف شده ادعای شکنجه را نمودند؛ چهار از 28 تن دسترسی به وکیل مدافع داشتند.
2. محبس انائیه: پنج توقیف شده مصاحبه شد؛ سه از پنج تن ادعای شکنجه را نمودند؛ چهار از پنج تن دسترسی به وکیل مدافع داشتند.
3. مرکز اصلاح و تربیت اطفال: هفت تن مصاحبه شد؛ چهار تن از هفت توقیف مورد شکنجه قرار گرفتند؛ دو از این هفت تن دسترسی به وکیل مدافع داشتند.
4. مرکز ریاست امنیت ملی: 19 تن مصاحبه شد؛ هشت از این 19 تن شکنجه شده بودند.

هرات:

1. محبس مرکزی: 65 توقیف شده مصاحبه شد؛ 43 از 65 تن ادعای شکنجه را نمودند؛ 30 از 65 تن به وکیل مدافع دسترسی داشتند.
2. محبس انائیه: هشت توقیف شده مصاحبه شد، چهار از این هفت تن ادعای شکنجه شدند. شش از این هفت تن دسترسی به وکیل مدافع داشتند.
3. مرکز اصلاح و تربیت اطفال: هفت طفل مصاحبه شد؛ چهار از این هفت تن مواجه به شکنجه بودند؛ شش از این هفت تن دسترسی به وکیل مدافع داشتند؛ ("یک طفل ادعا نمود که بصورت بدی در توقیف خانه ریاست امنیت ملی مورد لت و کوب قرار گرفته و از دسترسی به خدمات صحتی منع شد؛ بعد از آن در توقیف خانه اعتیاد به مواد مخدر را ترک کرد و از این جهت او خوش بود....").
4. مرکز ریاست امنیت ملی: هفت تن مصاحبه شد، سه از این هفت نفر شکنجه شده بودند.
5. ریاست امنیت ملی دیگر: با سه توقیف شده مصاحبه شد؛ هیچ شکایتی وجود نداشت.

یافته های هیئت حقیقت یاب شامل این موارد میشد:

- از جمله 284 مصاحبه، 148 مورد ادعای شکنجه وجود داشت (تقریباً 48 فیصد قضایا) (12 ادعای شکنجه غیر قابل اعتماد بود)، 136 قضیه شکنجه تأیید گردید.
- شکنجه و بدرفتاری در وقت گرفتاری و در اثناء استنطاق واقع می شد.
- آویزان کردن، لت و کوب و دیگر روش ها در بین دیگر روش ها، به حیث اشکال رایج شکنجه شناخته شد.

این هیئت این موضوعات را رد نمودند:

- موجودیت "زندان های شخصی".
- استفاده سیستماتیک از شکنجه.

- استفاده از سوء استفاده جنسی به شکل شکنجه.

هیئت حقیقت یاب تاکید بیشتر روی توقیف خودسرانه بحیث عامل موجودیت شکنجه و بدرفتاری داشتند:

- ملاحظه شد که 66 فیصد توقیفی شدگان مصاحبه شده ، وکیل مدافع نداشتند.
- در بسیاری از قضایا ، اشخاص از وقت قانونی بیشتر نگهداری شده بودند.
- به برائت الذمه حکم شده بود ، اما رها نشده بودند.
- مدت مجازات حبس محبوسین تکمیل شده بود ، اما رها نشده بودند.

هیئت حقیقت یاب 11 سفارش را ، از جمله به دفتر لوی خارنوالی ، وزارت عدلیه ، ستره محکمه ، وزارت امور داخله و ریاست امنیت ملی ، نمود:

1. دفتر لوی خارنوالی توسط ریاست جمهوری امر شود تا تمام ادعاهای شکنجه را تحقیق نموده و مرتکبین را مجازات نماید.
 2. پولس و خارنوالان نباید در وظائف یکدیگر که تطبیق قانون ، تحقیقات برای اتهامنامه و تعقیب قضائی و محاکمه میباشد ، مداخله نمایند ، و باید بر همان نقش خود پابند باشند.
 3. وزارت عدلیه باید امور مورد مساعدین حقوقی را تنظیم نموده تا بصورت منظم جلسات به منظور اطمینان از دسترسی گسترده مساعدین حقوقی از لحظه گرفتاری ، را دایر نماید.
 4. ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله باید اطمینان حاصل کنند که توقیف شده گان از لحظه گرفتاری باید به مساعد حقوقی دسترسی داشته باشند. ریاست امنیت ملی و وزارت امور داخله باید اطمینان حاصل کنند تا بر اساس قانون محابس ، توقیف شده گان دسترسی کامل و آزادانه به خدمات صحی داشته باشند.
 5. اطمینان حاصل شود که تمام توقیف شده گانی که بیش از وقت قانونی حبس شان نگهداری شده اند و یا بی گناه شناخته شده اند ، رها گردند.
 6. ستره محکمه اطمینان حاصل نماید تا توقیف شده گانی که بعد از مدت ده ماه توقیف ماندن محکوم نشده اند ، بصورت عاجل رها گردند.
 7. ریاست امنیت ملی ، دفتر لوی خارنوالی و وزارت داخله ، ظرفیت کارمندان خود را از طریق آموزش منع شکنجه و توقیف های خود سرانه بالا ببرند.
 8. تمام استنطاق ها باید توسط ویدیو ثبت گردد و تجهیزات مدرن مناسب در مراکز توقیف نصب گردد.
 9. مراکز مدرن توقیف برای انجام بهتر امور و تحقیقات ، برای کارمندان آن مراکز ضرورت میباشد.
 10. در ده ولسوالی کندها ، ر ارگانهای قضائی بصورت کامل وجود ندارد - این مشکل باید فوراً اصلاح شود.
 11. عرائض توقیف شده گانی که به هیئت حقیقت یاب سپرده شده پیگیری شود ، بخصوص مرد 96 ساله که سه دوره حبس 20 ساله داده شده بود رها شود- درخواست عفو از ریاست جمهوری شود.
- تمام یافته ها و سفارشات بتاريخ 10 ماه فبروی 2013 تقدیم رئیس جمهور شد و مورد تأیید وی قرار گرفت. رئیس جمهور جلسه خاص عدلی و قضائی را به روز چهارشنبه ، 13 فبروی 2013 دعوت و دائر نمود.

ضمیمه شماره چهارم: فرمان شماره 129 رئیس جمهور

فرمان [شماره 129] رئیس جمهوری اسلامی افغانستان در مورد تطبیق پیشنهادات هیئت حقیقت یاب موجودیت شکنجه و بدرفتاری در محلات سلب آزادی (28/ 11/ 1391-16 فروری 2013).

به منظور جلوگیری از شکنجه و بدرفتاری در نظارتخانه‌ها، توقیف‌گاه‌ها و زندان‌های کشور و رعایت حقوق بشری مظنونین، متهمین و محجوزین حین بازجویی در مراحل کشف، تحقیق و تعقیب عدلی مظنونین و متهمین با رعایت گزارش یافته‌ها و پیشنهادهای کمیته باصلاحیت حقیقت‌یاب مندرج حکم شماره 6673 مورخ 3 دلو 1391 ریاست جمهوری اسلامی افغانستان تحت ریاست پوهندوی عبدالقادر عدالتخواه معاون کمیسیون مستقل نظارت بر تطبیق قانون اساسی افغانستان و به اشتراک رئیس پوهنخی حقوق و علوم سیاسی پوهنتون کابل، نماینده باصلاحیت مورد مشورتی امور عدلی و حقوقی مقام ریاست جمهوری اسلامی افغانستان، مشاورین حقوقی وزارت امور داخله و ریاست عمومی امنیت ملی که ضمن مصاحبه‌های مستقیم با 284 تن محبوسین، متهمین، مظنونین و محجوزین و بازدید از محلات سلب آزادی ولایات کابل، کندهار و هرات به کمیته عدلی و قضایی جمهوری اسلامی افغانستان، ارایه نموده‌اند، جهت جلوگیری از شکنجه و تعذیب حین گرفتاری و تحقیق، مقام عالی ریاست جمهوری اسلامی افغانستان، مراتب آتی را منظور نمود:

1. لوی خاړنوالی جمهوری اسلامی افغانستان موظف است، یافته‌های هیئت حقیقت‌یاب را که در گزارش منضمه انعکاس یافته است، مطابق صراحت ماده 51 قانون محابس و توقیف‌خانه‌ها رسیدگی نموده و عاملین شکنجه را تحت تعقیب عدلی قرار دهد تا هیچ مظنون، متهم و محجوز زندانی در آینده تحت شکنجه قرار نگرفته، بدون موجب محکوم به مجازات نگردد.
2. مطابق احکام قانون اساسی، کشف جرم از وظایف پولیس، تحقیق و اقامه دعوی از صلاحیت‌های خاړنوالی می‌باشد. در حالی که برخی از ارگان‌های امنیتی و کشفی وظیفه تحقیق را نیز به پیش برده و مظنونین را بیشتر از 72 ساعت نگهداری می‌نمایند. بناء به ارگانهای مربوطه وظیفه سپرده می‌شود تا امور محوله خویش را مطابق به احکام قوانین نافذ کشور انجام داده، از مداخله در امور که به آنها ارتباط ندارد جداً جلوگیری و دوسیه مظنونین را در طی میعاد معینه قانونی تکمیل و به خاړنوالی مربوط احاله نمایند.
3. طبق صراحت ماده 29 قانون اساسی، تعذیب انسان ممنوع است به ارگان‌های کشف و تحقیق وزارت امور داخله، ریاست عمومی امنیت ملی و لوی خاړنوالی جمهوری اسلامی. هدایت داده می‌شود تا حین گرفتاری و تحقیق به مقصد کشف حقایق، هیچ یک از مظنونین و متهمین را مورد تعذیب قرار ندهند.
4. به وزارت عدلیه هدایت داده می‌شود تا به همکاری پوهنخی‌های شرعیات و حقوق پوهنتون کابل و سایر نهادهای ذیربط، جلسات مورد مساعدین حقوقی را وقتاً فوقتاً دایر نموده و مشکلات توقیف‌شدگان و محبوسین را در زمینه عدم دسترسی به وکلای مدافع بررسی و طرق ارائه خدمات حقوقی فراگیر و عمومی را به همه توقیف‌شدگان و محبوسین از زمان آغاز دستگیری همانطوری که در ماده 31 قانون اساسی تسجیل گردیده است، جستجو نمایند. وزارت عدلیه مکلف است تشکیل موجود مساعدت‌های حقوقی را بازنگری و با رعایت تعداد مظنونین، توقیف‌شده‌گان و محبوسین عیار نماید.

5. وزارت امور داخله و ریاست عمومی امنیت ملی موظف‌اند تا سهولت‌های لازم دسترسی به وکلای مدافع و مساعدين حقوقی را از همان آغاز دستگیری برای مظنونین در مراکز سلب آزادی، نظارت‌خانه‌ها و توقیف‌گاه‌های مربوطه فراهم نمایند.
6. وزارت‌های امور داخله و صحت عامه موظف‌اند، به تداوی و معالجه آن عده از توقیف‌شده‌گان و محبوسین که از امراض مختلف و تعدادی از امراض ناشی از ضرب و جرح حین بازجویی شکایت دارند، مطابق ماده 27 قانون محابس و توقیف‌خانه‌ها، به اسرع وقت ممکن، اقدام نمایند.
7. لوی خرنوالی جمهوری اسلامی افغانستان در همکاری با ریاست عمومی محابس و توقیف‌خانه‌های وزارت امور داخله موظف است تا آن عده از توقیف‌شده‌گان و محبوسین را که از جانب محاکم بری‌الذمه شناخته شده و یا میعاد حبس معینه خویش را سپری ولی تا هنوز در محابس قرار داشته و شهرت ایشان طی جدول جداگانه ضم گزارش کمیته موظف ارائه گردیده است، مطابق ماده 50 قانون محابس و توقیف‌خانه‌ها، در رهایی‌شان بعد از بررسی، طی مدت دو ماه، اقدام قانونی را مرعی نمایند.
8. ستره محکمه جمهوری اسلامی افغانستان موظف است تا دوسیه‌های آن عده از توقیف‌شدگان، که مدت‌های طولانی را در محابس و توقیف‌خانه‌ها بسر برده ولی محاکم در مورد دوسیه نسبتی ایشان فیصله‌های خویش را در میعاد قانونی صادر ننموده و میعاد معینه رسیدگی به دوسیه نسبتی آنها قانوناً منقضی می‌باشد، با توظیف قضات مجرب در رسیدگی و صدور فیصله دوسیه‌هایی اشخاص متذکره تدابیر عاجل اتخاذ نماید. در غیر آن، مسوولین محلات سلب آزادی صلاحیت دارند تا در مطابقت به حکم فقره چهار ماده بیستم قانون محابس و توقیف‌خانه‌ها به رهایی همچو اشخاص اقدام و در صورت عدم اجرا، مسوولین محلات سلب آزادی در ارتباط با همچو قضایا به ارتکاب جرم عدم استفاده از صلاحیت وظیفوی توسط خرنوالی مربوط مورد تعقیب عدلی قرار داده شوند.
9. ستره محکمه، وزارت عدلیه و لوی خرنوالی جمهوری اسلامی افغانستان موظف‌اند در حدود امکانات دولت، محاکم، خرنوالی‌ها و مدیریت‌های حقوق را با امتیاز کافی سوپراسکیل، سی‌بی‌آر و سایر انواع امتیازات قانونی در ولسوالی‌های که تا هنوز نهادهای متذکره موجود نمی‌باشد، فعال نمایند تا از نقض حقوق بشری اتباع کشور جلوگیری به عمل آمده و زمینه استحکام و گسترش نظام مبتنی بر حاکمیت قانون فراهم گردد.
10. وزارت امور داخله، اداره لوی خرنوالی و ریاست عمومی امنیت ملی موظف‌اند، جهت ارتقای ظرفیت مسلکی کورس‌های آموزشی حقوق بشری و مضامین مربوط رشتوی و مسلکی را برای منسوبین که در بخش‌های تنفیذ قانون، حراست از قانون و تحقیق ایفای وظیفه می‌نمایند، غرض فراگیری اصول موثر علمی کشف، تحقیق و جمع‌آوری آثار و علایم جرمی دایر نموده و منسوبین مربوط را تحت آموزش‌های جدی مسلکی قرار دهند.
11. ارگان‌های ذیربط موظف‌اند تا ادارات کشف و تحقیق را با وسایل و تجهیزات مدرن که جهت اثبات جرم به کار برده می‌شوند، تجهیز نموده، جریان تحقیق را در نوارهای ویدیویی ثبت و مجال هرگونه شکایت را از اشخاص دیگر منتفی نمایند. پولیس جنایی و پولیس عدلی مکلف‌اند تا دلایل مادی جرم را به شمول تصاویر جنایی مجرمین به صورت علمی و تخنیکی حین بررسی محل واقعه، حفظ نموده و دوسیه‌ها را

بعد از تکمیل در میعاد معینه قانونی ، غرض تعقیب عدلی به شارنوالی مربوط احاله نموده و از هرگونه گرفتاری و توقیف بدون اسناد ، دلایل و مدارک جرمی جدا اجتناب ورزند.

12. قاضی القضاات ، لوی شارنوال ، وزیر عدلیه ، وزیر امور داخله و رئیس عمومی امنیت ملی جمهوری اسلامی افغانستان از تطبیق این فرمان در بخش‌های مربوط به صورت جدی نظارت نموده ، چگونگی اجراءات انجام‌یافته را در همکاری با ریاست عمومی اداره امور و دارالانشای شورای وزیران ، طی هر سه ماه به مقام ریاست جمهوری اسلامی افغانستان ، گزارش دهند.

حامد کرزی رئیس جمهور اسلامی افغانستان

ضمیمه شماره پنجم: وضعیت تطبیق سفارشات مندرج در گزارشات یوناما در اکتوبر 2011 و جنوری 2013

از جمله 82 سفارشات به حکومت افغانستان، پارلمان، دفتر لوی خارنوالی، وزارت امور داخله، ریاست امنیت ملی، وزارت دفاع ملی، ستره محکمه، کشورهای تمویل کننده، کشورهای دارای حضور نظامی و ایساف، ارزیابی گردید که نه سفارش بصورت کامل تطبیق شده، 28 سفارش نیمه تطبیق شده و 41 سفارش تطبیق نشد. با وجود درخواست مکرر، یوناما با مقامات ستره محکمه ملاقات کرده نتوانست و برای ارزیابی تطبیق چهار سفارش به ستره محکمه، معلوماتی دریافت نکرد.

مقامات مسول و همکاران	سفارشات	پیشرفت ها در تطبیق	گزارش یوناما
ریاست امنیت ملی	<p>اقدامات فوری جهت توقف و جلوگیری از شکنجه و بدرفتاری در تمام مراکز امنیت ملی، بخصوص در آن توقیف خانه هایی که این اعمال بصورت روش استنطاق استفاده میشود. بخصوص:</p> <p>در رابطه به تمام گزارش های شکنجه و بدرفتاری تحقیقات نموده، و منحیث یک اولویت در توقیف خانه های امنیت ملی ولایات فاریاب، هرات، جوزجان، کندهار، خوست، کندوز، لغمان، ننگرهار، پکتیکا، تخار و اداره مبارزه علیه تروریسم ریاست امنیت ملی 124 و اداره 40 تحقیقات شود.</p> <p>این تحقیقات باید موثق، موثر و بی طرف بوده و متمرکز بر روی اتهام عملکرد جنائی کارمندان ریاست امنیت ملی باشد.</p> <p>تمام کارمندان امنیت ملی که مسؤل شناخته میشوند از وظائف شان دور گردیده، مورد پیگرد عدلی قرار گرفته و مورد تادیب و مجازات قرار گیرند.</p> <p>به نظارت مستقل از این تحقیقات اجازه داده شود و یافته ها و اقدامات اصلاحی آن بدسترس همه قرار گیرد.</p>	<p>نیمه تطبیق</p> <p>نیمه تطبیق</p> <p>تطبیق نشد</p> <p>تطبیق نشد</p> <p>تطبیق نشد</p>	و 2013 2011
ریاست امنیت ملی	<p>روشهای کاری کمیسیون نظارت بر توقیف خانه های ریاست امنیت ملی بازرنگری گردد تا تشخیص شود که چرا این کمیسیون در زمان دیدارش از توقیف خانه ها نتوانسته موضوع شکنجه را دریابد، روش های مؤثر نظارت را برای اطمینان از ماموریت های نظارتی در آینده تصویب نماید.</p>	نیمه تطبیق	2011

2011	تطبيق نشد	یک میکانیزم بیرونی پاسخ دهی را عملی سازد تا این مکانیزم اجازه داشته باشد تحقیقات شفاف و مستقل را در مورد ادعاهای شکنجه و بدرفتاری در توقیف خانه ها ریاست امنیت ملی راه اندازی نماید.	ریاست امنیت ملی
2011	نیمه تطبيق	اطمینان حاصل شود تا تمام مستنطقین ریاست امنیت ملی و آمرین شان در مورد میتودهای استنطاق مؤثر، قانونی و روش های بدیل بازجویی (مانند طب عدلی) و مکلفیت های قانونی شان در برابر منع شکنجه و بدرفتاری در قوانین ملی و بین المللی آموزش اجباری ببینند.	ریاست امنیت ملی
2011	تطبيق نشد	پالیسی ها و عملکردها در مورد دسترسی توقیف شدگان به وکلای مدافع تغییر یابد و به وکلای مدافع اجازه داده شود تا تمام توقیف خانه ها را ببینند و خدمات شان را برای افراد تحت توقیف در هر مرحله از محاکمه که قرار دارند بر اساس قوانین افغانستان، عرضه بدارند.	ریاست امنیت ملی
2011	تطبيق نشد	پالیسی ها و اجراءات در رابطه به دسترسی افراد تحت توقیف به خانواده های شان تغییر یابد. ریاست امنیت ملی خانواده توقیف شده را بصورت عاجل از محل وی خبر دهد و در صورتیکه ریاست امنیت ملی نسبت به دلایل مقنع نمیتواند عاجل فامیل وی را در خلال 18 ساعت اطلاع دهد، اجازه دهد تا اعضای خانواده فرد توقیف شده را ملاقات نمایند.	ریاست امنیت ملی
2013	تطبيق نشد	تمام محلات زندان های غیر رسمی شناسائی، استفاده آن منع و بسته شود.	ریاست امنیت ملی
2013	تطبيق نشد	مقاماتی که مرتکب شکنجه و یا بد رفتاری با توقیف شده گان شده باشند، باید منفک، تادیب و مجازات شده، از جمله از طریق ارجاع آنها به ریاست خارنوالی نظامی و بشمول به تعلیق وظایف شان و از دست دادن تقاعد و سایر امتیازات، مورد پیگرد قرار گیرند.	ریاست امنیت ملی
2013	نیمه تطبيق	برای تمام نظارت کننده گان مستقل (بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان، یوناما و دیگران) اجازه دسترسی کامل، منظم و بدون مانع به تمام مراکز ریاست امنیت ملی (بشمول اداره 124 ریاست امنیت ملی) داده شود.	ریاست امنیت ملی
2013	نیمه تطبيق	ایجاب میکند که تمام تحقیقات بصورت صوتی و یا تصویری ثبت گردد (در جایکه CCTV موجود باشد) و در صورت اینکه خارنوالان و قضات و یا سایر میکانیزم های شکایتی و ناظرین مستقل دسترسی به آن را بخواهند، موجود باشد.	ریاست امنیت ملی

2013	تطبیق نشد	برای تمام توقیف شدگانی که در توقیف ریاست امنیت ملی نگهداری میشوند یک راجستر عمومی ایجاد و برای ناظرین مستقل (بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر و یوناما و دیگران) بصورت درست قابل دسترس باشد و ضمناً این راجستر بصورت منظم و شفاف بروز شود.	ریاست امنیت ملی
2013	تطبیق نشد	پالیسی ها و اقدامات موجود برای تثبیت سن توقیف شدگان در زمان توقیف تقویت شود تا اطمینان حاصل گردد که اطفال زیر سن 18 از توجه و حفاظت لازم در جریان تحقیقات جنایی و انتقال به مراکز اصلاح و تربیه اطفال برخوردار شوند. اطمینان حاصل گردد تا اطفال توقیف شده از موقعیکه دستگیر میشوند کاملاً جدأ از توقیف شدگان بزرگسالان نگهداری شده و بنا بر وضعیت حقوقی که اطفال دارند، از توجه لازم برخوردار شوند.	ریاست امنیت ملی
2011 و 2013	نیمه تطبیق	برای توقف و جلوگیری از شکنجه و بدرفتاری توسط تمام کارمندان پولیس ملی افغان و پولیس محلی افغان خاصاً در مراکز و محلاتی که چنین رفتارها بحیث یک روش تحقیق مورد استفاده قرار گرفته است، اقدامات اتخاذ گردد. تمام راپورهای مبنی بر شکنجه و بدرفتاری توسط پولیس ملی و پولیس محلی در مراکز توقیف پولیس ملی در بغلان، هلمند، هرات، کندهار، کندز، پکتیکا، تخار و زابل و در ولسوالی هایی که پولیس محلی استخدام شده، مثل فاریاب، کندز، کندهار و ارزگان، تحقیقات شود.	پولیس ملی افغان
2013	نیمه تطبیق	تمام راپور های شکنجه و بدرفتاری تحقیق شود.	وزارت امور داخله و پولیس ملی افغان
2011	تطبیق نشد	به نظارت مستقل از این تحقیقات اجازه داده شده و نتایج و اقدامات اصلاحی آن بدسترس همه قرار داده شود.	پولیس ملی افغان
2011	کامل تطبیق شد	مقرراتی وضع و تطبیق گردد که به پولیس هدایت دهد که تعداد محدودی از افسران منتخب را در بخش های تحقیقات جنایی، مبارزه علیه تروریسم و ادارات مشابه که پروسه تحقیق را انجام می دهد، بگمارد. طرزالعمل معیاری در مورد تحقیقات مؤثر و قانونی و مسؤلیت های قانونی در زمینه منع شکنجه و رفتار نامناسب برای این افسران تهیه شده و مطابق با این طرزالعمل، آموزش داده شوند.	پولیس ملی افغان

2013	تطبيق نشد	تمام محلات سلب ازادی غیر رسمی شناسائی شده و استفاده از آنرا متوقف و مسدود سازد.	وزارت امور داخله و پولیس ملی افغان
2013	تطبيق نشد	تمام افسران و یا آمرین پولیس ملی و پولیس محلی که مسئول ارتکاب شکنجه و بدرفتاری با توقیف شدگان باشند و یا به آن امر کرده باشند ، منفک ، مورد پیگرد ، تادیب و مجازات از جمله از طریق ارجاع به خارنوالی نظامی و بشمول تعلیق و از دست دادن تقاعد و دیگر امتیازات ، قرار گیرند.	وزارت امور داخله و پولیس ملی افغان
2013	تطبيق نشد	به نظارت مستقل از این تحقیقات اجازه داده شده و نتایج و اقدامات اصلاحی آن بدسترس همه قرار داده شود.	وزارت امور داخله و پولیس ملی افغان
2013	کامل تطبيق شد	برای تمام نظارت کننده گان مستقل ، بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان ، یوناما و دیگران اجازه کامل ، منظم و غیر مانع دسترسی به تمام مراکز پولیس ملی افغان و وزارت امور داخله در آنجاییکه توقیف شدگان نگهداری میشوند ، داده شود.	وزارت امور داخله و پولیس ملی افغان
2013	تطبيق نشد	رهنمودهای شفاف و الزام آور قانونی جهت تنظیم صلاحیت های توقیف توسط پولیس محلی افغان صادر شود و از آموزش درست همه این رهنمودها توسط واحدهای پولیس محلی اطمینان حاصل گردد.	وزارت امور داخله و پولیس ملی افغان
2013	نیمه تطبيق شد	ایجاب میکند که تمام تحقیقات بصورت صوتی و یا تصویری ثبت گردد (در جایکه CCTV موجود باشد) و در صورتی که خارنوالان و قضات و یا سایر میکانیزم های شکایتی و ناظرین مستقل دسترسی به آن را بخواهند ، موجود باشد.	وزارت امور داخله و پولیس ملی افغان
2013	نیمه تطبيق شد	پالیسی ها و رفتارها در رابطه با دسترسی وکلای مدافع به توقیف شدگان تغییر یابند و برای وکلای مدافع اجازه داده شود تا از همه مراکز توقیف دیدن نموده و خدمات خود را برای همه توقیف شدگان از لحظه گرفتاری و در تمام مراحل (بشمول مرحله تحقیق) طوریکه قوانین افغانستان ایجاب مینماید ، ارایه بدارند.	وزارت امور داخله و پولیس ملی افغان

2013	نیمه تطبیق شد	اطمینان حاصل شود تا تمام تحقیق کننده گان / مستنطقین پولیس ملی در برنامه های آموزشی تحقیقات قانونی و بدیل های تحقیق و روش های مصاحبه ، بصورت اجباری شرکت نمایند.	وزارت امور داخله و پولیس ملی افغان
2013	نیمه تطبیق شد	برای تمام توقیف شدگانی که در نزد پولیس ملی نگهداری میشوند یک راجستر عمومی ایجاد و برای ناظرین مستقل (بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر و یوناما و دیگران) بصورت درست قابل دسترس باشد و ضمناً این راجیستر بصورت منظم و شفاف تبارز یابد.	وزارت امور داخله و پولیس ملی افغان
2013	تطبیق نشد	یک کمیسیون متشکل از نمایندگان با صلاحیت در وزارت امور داخله و همکاران بین المللی (بشمول ایساف ، یوناما و نماینده های نهادهای کلیدی بین المللی و تمویل کننده) بخاطر بازنگری از تطبیق تدابیر ، بشمول سفارشات این راپور- بمنظور از بین بردن شکنجه در پولیس ملی افغان و پولیس محلی ، ایجاد گردد.	وزارت امور داخله و پولیس ملی افغان
2013	نیمه تطبیق	پالیسی ها و عملکرد های موجود در مورد تصمیم گیری در خصوص تعیین سن افراد قابل نظارت در موقعیکه بسوی مراکز نگهداشت برده می شوند ، باید تقویت یابد تا اطمینان حاصل گردد که به افراد و اطفالی که پاینتر از 18 سال قرار دارند ، توجه و حمایت لازم قانونی صورت گرفته و به مراکز مناسب اصلاح اطفال انتقال یافته باشند.	وزارت امور داخله و پولیس ملی افغان
2013	کامل تطبیق شد	اطمینان حاصل شود تا اطفال توقیف شده از موقعیکه دستگیر میشوند کاملاً جدا از بزرگسالان توقیف شده نگهداری شده و بنا بر موقف حقوقی که اطفال دارند از توجه لازم بر خوردار شوند.	وزارت امور داخله و پولیس ملی افغان
2013	تطبیق نشد	برای توقف و جلوگیری از شکنجه و بدرفتاری توسط اردوی ملی افغان در مراکز و محلاتی که توقیف شدگان نگهداری میشوند و خاصتاً در محلاتی که چنین رفتارها برای تحقیق مورد استفاده قرار گرفته است ، اقدامات اتخاذ گردد.	اردوی ملی افغان

2013	تطبیق نشد	تمام راپورها مبنی بر اینکه مستنطقین در ولایات فراه، هرات، بادغیس، کابل (سروبی)، لغمان و کندهار از شکنجه و بدرفتاری استفاده نموده اند، مورد تحقیق قرار گیرد.	اردوی ملی افغان
2013	تطبیق نشد	پرسونل اردوی ملی افغان و آمرین شان که مسئول ارتکاب شکنجه و بدرفتاری بالای توقیف شدگان باشند و یا به آن امر نموده باشند، مورد تادیب، محاکمه نظامی و مجازات بشمول تعلیق و از دست دادن تقاعد و دیگر امتیازات قرار گیرند.	اردوی ملی افغان
2013	تطبیق نشد	برای نظارت مستقل از این تحقیقات اجازه داده شده و یافته ها و اقدامات اصلاحی گزارش داده شود.	اردوی ملی افغان
2013	نیمه تطبیق شد	زمینه دسترسی کامل منظم و بدون مانع را برای تمام ناظرین مستقل بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر و یوناما و دیگران در تمام محلات مربوط به اردوی ملی که توقیف شدگان منازعات در آن نگهداری میشود، فراهم سازد.	اردوی ملی افغان
2011 و 2013	تطبیق نشد	شفاف سازی و در اختیار عموم گذاشتن چارچوب و پروسیجرهای قانونی که فعالیت های ریاست امنیت ملی را تنظیم می کند و همچنان اطمینان حاصل شود که این پروسیجرهای قانونی موضوعات تحقیقات بیرونی و تعقیب عدلی ادعاهای بدرفتاری های جدی مجرمانه، به شمول شکنجه و بدرفتاری با توقیف شدگان توسط کارمندان ریاست امنیت ملی را، در سیستم عدالت جزایی ملکی پیش بینی کنند.	حکومت افغانستان
2011	نیمه تطبیق شد	ازدسترسی تمام موسسات غیردولتی مستقل نظارت کننده حقوق بشری بشمول کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان، صلیب سرخ بین المللی و یوناما به مراکز توقیف و محابس اطمینان حاصل شود.	حکومت افغانستان

2011 و 2013	نیمه تطبیق شد	اطمینان حاصل شود که تعداد کافی وکلاء مدافع شایسته در تمام ولایات با مساعدين حقوقی مستقل موجود باشد. اطمینان حاصل شود از این که حمایت‌های حقوقی کافی، به شمول مساعدين مستقل حقوقی، در تمامی ولایات موجود باشند و این که آنها به توقیف شدگان منازعات که در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی و پولیس ملی نگهداری می شوند در چارچوب زمانی مطابق قانون اساسی، دسترسی داشته باشند.	حکومت افغانستان
2011	تطبیق نشد	برای جبران خسارت و پرداخت غرامت یک میکانیزم موثر قابل دسترس برای قربانیان شکنجه و بد رفتاری ایجاد گردد.	حکومت افغانستان
2011 و 2013	تطبیق نشد	پروتوکول اختیاری کنوانسیون بین المللی منع شکنجه، رفتارهای غیرانسانی ظالمانه و تحقیرآمیز را امضاء و به تصویب برساند. یک میکانیزم مستقل نظارتی با صلاحیت بعنوان میکانیزم جلوگیری ملی طوریکه در پروتوکول اختیاری کنوانسیون منع شکنجه آمده، ایجاد گردد. ممکن است این میکانیزم در چوکات کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان با صلاحیت های (1) مراجعه منظم و از قبل اعلام نشده به محلات توقیف (2) افراز صلاحیت برای معاینات طب عدلی جهت تثبیت ادعاهای مبنی بر شکنجه (3) اجرای تحقیقات بی طرف و شفاف در رابطه به ادعای شکنجه در محلات مربوط به ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان و (4) ارائه سفارشات به مقامات توقیف و سایر ادارات ذیربط جهت برخورد با شکنجه و بد رفتاری در توقیف خانه ها، بشمول محول نمودن قضایا به لوی څارنوالی برای تحقیق و امکاناً توسط څارنوال مبارزه علیه فساد اداری، ایجاد گردد.	حکومت افغانستان
2013	تطبیق نشد	الزامی ساختن این امر که تمامی کارمندان صحتی و مسئولین توقیف خانه ها مسئولیت دارند تا شواهد و مدارک طبی مربوط به شکنجه را در اختیار مکانیزم مستقل بیرونی برای نظارت و پاسخگویی گذاشته و این که تدابیر جزایی مسلکی مناسب و همچنان اقدامات جزایی مالی پیش بینی شوند – توسط مکانیزم نظارتی و پاسخگویی اجرا شود – تا ضمانت اجرایی برای این مسئولیت ها باشد.	حکومت افغانستان
2013	نیمه تطبیق	الزامی ساختن این موضوع که تمامی توقیف شدگان منازعات به محض ورود به مراکز توقیف ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغانستان تحت معاینات مکمل صحتی قرار گیرند.	حکومت افغانستان

2013	تطبیق نشد	گزارشگر خاص ملل متحد در موضوع شکنجه برای بازدید از افغانستان دعوت گردد.	حکومت افغانستان
2013	نیمه تطبیق	گزارش اولیه دولت افغانستان در کمیته تخصصی ملل متحد برای رفع شکنجه به ارتباط تطبیق کنوانسیون منع شکنجه تکمیل و ثبت شود.	حکومت افغانستان
2013	تطبیق نشد	تفاهم نامه مابین ریاست امنیت ملی و اداره لوی خاړنوالی لغو شود تا اطمینان حاصل شود که خاړنوالان صلاحیت تحقیقی خود را حفظ نموده و بتوانند با توقیف شدگانی که هنوز در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی نگهداری می شوند، قبل از این که آنها به یک محبس تحت امر ریاست مرکزی محابس انتقال داده شوند، مصاحبه کنند.	حکومت افغانستان
2011 و 2013	با وجود تلاش های مکرر یوناما نتوانست با مقامات ستره محکمه ببیند و تطبیق این سفارشات را با دریافت معلومات ارزیابی نماید	هدایات به قضات محاکم ابتدائیه و استیناف به هدف ملزم ساختن آنها به انجام منظم تحقیقات در رابطه به تمامی ادعاهای شکنجه و اعترافات اجباری و همچنین اجرای جدی و دقیق ممنوعیت ها علیه استفاده از مدارک و شواهد بدست آمده از طریق شکنجه، طوری که در قانون اساسی افغانستان و قانون اجراء جزایی موقت پیش بینی شده، صادر شود.	ستره محکمه
2013		به قضات هدایت دهد تا اعترافات گرفته شده از طریق شکنجه را به عنوان مدارک معتبر نپذیرند. 440	ستره محکمه
2013		یک رهنمود مفصل برای قضات محاکم ابتدائیه و استیناف در مورد تعریف جرم شکنجه تهیه شود، طوری که این تعریف شامل تمام آن عناصری که در تعریف بین المللی از شکنجه در کنوانسیون منع شکنجه آمده است، باشد.	ستره محکمه
2013		قضاتی را که کماکان اعتراف های بدست آمده از شکنجه یا اجبار را به عنوان مدرک قابل قبول برای جرم می پذیرند، از کار برکنار کند.	ستره محکمه

⁴⁴⁰ باید خاطر نشان ساخت که مسوده قانون اجراء جزایی که ماه جون 2014 تصویب شد، ارجاعات مشخصی در رابطه با تعهد به رد استفاده از شکنجه به عنوان مدرک در قضایای جنایی دارد، به شمول ماده 22 در مورد ممنوعیت استفاده از مدرک بدست آمده از طریق اجبار و شکنجه؛ مواد 150-153 در مورد اعترافهای اجباری. همچنین قابل یاد آوری است که ماده 4 (35) اقرار را یک پذیرش اختیاری "و در حالت عقلی سالم بدون اجبار و در نزد محکمه با صلاحیت" تعریف می کند.

2011 و 2013	کامل تطبیق شد	از طریق بازنگری قانون اجراءات جزائی موقت ، اطمینان حاصل نماید که حقوق فرد توقیف شده مبنی بر حضور نزد قاضی در اسرع وقت بخاطر ارزیابی ابتدائی و بررسی قانونی بودن توقیف قبل از مرحله محاکمه رعایت شده ، وحق داشته باشند تا قانونیت توقیف خود را با تصمیم عاجل محکمه به چالش بکشانند. قوانین افغانستان در مورد تضمین حقوق توقیف شده گان برای به چالش کشیدن گرفتاری و توقیف شان در محاکم ، اصلاح گردد.	سزیه محکمه ، وزارت عدلیه ، وزارت امور داخله و پارلمان
2013	تطبیق نشد	اطمینان حاصل شود که جرم شکنجه بطور درست در مسودات تحت بازنگری قانون اجراءات جزایی و قانون جزا طوری تعریف شود که شامل تمامی عناصر تعریف بین المللی جرم شکنجه ، ذکر شده در کنوانسیون منع شکنجه ، باشند.	پارلمان
2013	تطبیق نشد	تصریح شود در جایکه ادعای شکنجه موجود میباشد ، بار اثبات به دوش خارنوال می باشد که وی باید بتواند ثابت نماید که شواهد و مدارک بطور قانونی بدون متوسل شدن به شکنجه یا فشار و اجبار به هدف گرفتن اقرار ، بدست آمده است.	پارلمان
2013	تطبیق نشد	به تمامی خارنوالان رهنمودهای الزام آور داده شود تا اقرارهای بدست آمده از طریق شکنجه را منحیت مدارک و شواهد قابل قبول که به اساس آنها اتهام نامه و یا صورت دعوی در محاکمات ترتیب شود ، را رد نمایند.	دفتر لوی خارنوالی
2013	تطبیق نشد	اطمینان حاصل شود از این که هر گونه رهنمود سزیه محکمه به قضات راجع به تعریف شکنجه و عناصر آن به خارنوالان در تمامی سطوح رسانده شود.	دفتر لوی خارنوالی
2013	تطبیق نشد	خارنوالانی را که در وظیفه خود در تحقیق بی طرفانه و کامل ادعاهای شکنجه و بدرفتاری مامورین ریاست امنیت ملی ، پولیس ملی و پولیس محلی به آنها کوتاهی می کنند ، عزل و سبکدوش سازد.	دفتر لوی خارنوالی
2013	نیمه تطبیق تطبیق نشد	تحقیقات بیطرفانه و مستقل به ارتباط ادعاهای شکنجه و بدرفتاری با توقیف شدگان توسط کارمندان افغان ریاست امنیت ملی ، پولیس ملی افغان و پولیس محلی افغان انجام شود. همچنان توظیف خارنوالان مبارزه با فساد اداری از اداره عالی نظارت بر تطبیق استراتژی مبارزه با فساد اداری برای انجام چنین تحقیقات و تعقیب عدلی در نظر گرفته شود.	دفتر لوی خارنوالی

2013	تطبیق نشد	صریحا اعلام کند که بار اثبات در قضایایی که توقیف شدگان ادعای شکنجه می کنند به دوش خارتوالی است که قادر به نشان دادن مدرکی است که به صورت درست و بدون توسل به شکنجه و اجبار در گرفتن اعتراف به دست آمده است.	دفتر لوی خارتوالی
2011	تطبیق شد	تعلیق انتقال توقیف شدگان به واحدها و محلات ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان که در آنجاها ادعاها و گزارشات موثقی وجود داد که شکنجه و بدرفتاری در آن اماکن صورت می گیرد، تا این که یک ارزیابی کامل از آن اماکن انجام شود. بازنگری مقررات نظارتی در هر مکان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی که توقیف شدگان به آن اماکن انتقال داده می شوند، و تعدیل این مقررات طوری که لازم باشد تا نسبت به اینکه هیچ توقیفی در خطر وقوع شکنجه انتقال داده نمی شود، اطمینان حاصل شود.	به کشورهای فراهم دولت های ذیدخل کننده نیروی نظامی و
2011	کامل تطبیق شد	پالیسی انتقال توقیف شدگان به توقیف خانه ای ریاست امنیت ملی و پولیس ملی بازنگری گردد تا اطمینان حاصل شود که تضمین کافی در پروسه انتقال وجود داشته از عملیات های مشترک، تنظیم وجوه مالی، پروسه انتقال، همکاری در تبادل اطلاعات استخباراتی و ابزارهای دیگر استفاده شود تا استفاده از شکنجه را برحذر داشته و اصلاحات توسط امنیت ملی و پولیس ملی را پیشرفت دهد.	به کشورهای فراهم کننده نیروی نظامی و دولت های ذیدخل
2011	نیمه تطبیق	بالا بردن ظرفیت مراکز و کارمندان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان از طریق آموزش و تعلیمات در مورد حقوق بشری و قانونی توقیف شدگان به شمول عملکرد توقیف در مطابقت به موازین حقوق بشر بین المللی.	نیروی نظامی و دولت های ذیدخل
2011	نیمه تطبیق	تلاش ها جهت حمایت از آموزش مستنطقین ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان جهت میتودهای تحقیقات و بازجویی مؤثر و قانونی و راههای بدیل استنطاق (مانند طب عدلی) افزایش یابد.	نیروی نظامی و دولت های ذیدخل
2013	تطبیق شد	تعلیق انتقال توقیف شدگان به آن واحدها و محلات ریاست امنیت ملی و پولیس ملی افغان که در آنجاها ادعاها و گزارشات موثقی وجود داد که شکنجه و بدرفتاری در آن اماکن صورت می گیرد، تا این که یک ارزیابی کامل از آن اماکن انجام شود.	ایساف

2013	کامل تطبیق شد	بازنگری مقررات نظارتی در هر مکان ریاست امنیت ملی و پولیس ملی که توقیف شدگان به آن اماکن انتقال داده می شوند، و تعدیل این مقررات طوری که لازم می باشد تا اطمینان حاصل شود از این که هیچ توقیفی در خطر وقوع شکنجه، انتقال داده نمی شود.	ایساف
2013	کامل تطبیق شد	بازنگری و تقویت مؤثریت برنامه های نظارتی ایساف از توقیف خانه ها و تطبیق برنامه شش مرحله ای شان، مخصوصاً بخش های پاسخگویی و ارتباطات در جایکه مناسب باشد.	ایساف
2013	نیمه تطبیق	نظارت از اقدامات به هدف توقف و جلوگیری از وقوع شکنجه و بدرفتاری توسط پولیس محلی افغان مخصوصاً در آن مناطقی که از این چنین اعمال من حیث یک شیوه استنطاق یا بدرفتاری در ولایات فاریاب، کندز، کندهار و ارزگان استفاده شده است.	ایساف
2013	نیمه تطبیق	اطمینان حاصل شود که از این واحدهای پولیس محلی افغان به طور درست در مورد ممنوعیت های قانونی علیه استفاده از شکنجه و همچنین در مورد رهنمود های شفاف قانونی به ارتباط صلاحیت های آنها برای توقیف مظنونین آموزش ببینند.	ایساف
2013	نیمه تطبیق	تقویت حمایت های مالی و تخنیکی از نهاد های دولتی و غیر دولتی افغانستان به هدف بالا بردن ظرفیت نظارت و واری آنها مخصوصاً از توقیف خانه هایی که استفاده از شکنجه در آنها ادامه داشته است با وجود واری و نظارت از آن محلات توسط سازمان های بین المللی و نهادهای ملی حقوق بشری.	ایساف
2013	تطبیق نشد	در نظر گرفتن مشروط ساختن تمامی انواع کمک های تخنیکی و مالی به ریاست امنیت ملی و پولیس ملی به ارایه نتایج عینی و قابل اندازه گیری به ارتباط بهبود نظارت و پاسخگویی در میان مقامات، مخصوصاً در قسمت جلوگیری، منع و مجازات مؤثر استفاده از شکنجه در توقیف خانه هایشان.	ایساف
2013	تطبیق نشد	با مقامات افغان تعقیب شود تا اطمینان حاصل شود هر طفل توقیف شده که به توقیف خانه های افغانستان انتقال میشود، از بزرگسالان جدا نگهداری شوند، و مطابق به محافظت های حقوقی که برای اطفال ارائه شده تحقیق شوند، تا دسترسی آسان به فامیل داشته و کمک شوند.	ایساف
2013	نیمه تطبیق	ایجاد و یا تقویت برنامه های موجود فعلی یا پلان شده برای نظارت از توقیف شدگان به منظور پیگیری نوعیت برخورد و رفتار با توقیف شدگان ی که توسط نیرو های داخلی به اماکن مربوط به دولت افغانستان منتقل شده اند.	به کشورهای فراهم کننده نیروی نظامی و دولت های ذیدخل

2013	نیمه تطبیق	اطمینان حاصل شود که حین تصمیم گیری در مورد تمویل مالی پروژه ها و یا فراهم ساختن کمک و مساعدت های کلی به آن نهاد ها و یا وزارت خانه های دولت افغانستان که در شکنجه دخیل می باشند ، موضوع استفاده از شکنجه در تصمیم گیری ها در نظر گرفته شود.	فراهم نیروی دولت کننده نظامی و های
2013	تطبیق نشد	منحیث یک موضوع عاجل ، شامل ساختن این ضرورت مبرم که مرتکبین شکنجه پاسخگوی اعمالشان باشند ، و این موضوع منیحت یک معیار پیشرفت و شرط کلیدی تحت قسمت 2 چارچوب پاسخگویی دو جانبه توکیو به ارتباط حکومتداری ، حاکمیت قانون و حقوق بشرگنجانیده شود.	به کشورهای فراهم کننده نیروی نظامی و دولت های ذیدخل
2013	نیمه تطبیق	دوام و یا افزایش تمویل مالی از مساعدين خدمات حقوقی و پروژه های حمایتی ارایه کننده وکلاء مدافع ، منحیث یک شیوه کمک به رعایت تضمین ها و محافظت های قانونی علیه استفاده از شکنجه و همچنین غیر قابل قبول بودن مدارک و شواهد بدست آمده از طریق آن.	به کشورهای فراهم کننده نیروی نظامی و دولت های ذیدخل
2013		اطمینان حاصل شود از اینکه تمامی برنامه ها و پروژه های آموزشی ای که برای ریاست امنیت ملی ، آکادمی ریاست امنیت ملی ، وزارت امور داخله ، یا پولیس ملی افغان اجرا می شود ، این برنامه ها آمرین بخش های استنطاق و تحقیقات و همچنان کارمندان آنها را مورد توجه قرار داده و این آموزش ها شامل مهارت های الزامی عملی در مورد تخنیک های مصاحبه و استنطاق بدون استفاده از فشار و اجبار ، و همچنان شامل آموزش روی موضوعات حقوق بشر ، مخصوصاً مثالهای عملی در مورد این که این ممنوعیت ها علیه استفاده از شکنجه تطبیق شده است ، می باشد.	به کشورهای فراهم کننده نیروی نظامی و دولت های ذیدخل
2013	نیمه تطبیق	تقویت حمایت های مالی و تخنیکی از نهادهای دولتی و غیردولتی افغانستان به هدف بالا بردن ظرفیت نظارت و واری آنها مخصوصاً در توقیف خانه هایی که استفاده از شکنجه در آنجا ادامه داشته است با وجود واری و نظارت از آن محلات توسط سازمان های بین المللی و نهادهای ملی حقوق بشری.	به کشورهای فراهم کننده نیروی نظامی و دولت های ذیدخل
2013	تطبیق نشد	در نظر گرفتن مشروط ساختن تمامی انواع کمک های تخنیکی و مالی به ریاست امنیت ملی و پولیس ملی به ارایه نتایج عینی و قابل اندازه گیری به ارتباط بهبود نظارت و پاسخگویی در میان مقامات ، مخصوصاً در قسمت جلوگیری ، منع و مجازات مؤثر استفاده از شکنجه در توقیف خانه های شان.	به کشورهای فراهم کننده نیروی نظامی و دولت های ذیدخل

ضمیمه شماره ششم: جواب حکومت افغانستان در مورد این گزارش ماه فبروری 2015

جمهوری اسلامی افغانستان

دفتر شورای امنیت ملی

واکنش حکومت جمهوری اسلامی افغانستان در رابطه با

مسوده گزارش سالانه (2014) دفتر هیأت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان و

دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد در مورد برخورد با توقیف شدگان جنگ مسلحانه در توقیف خانه

های افغانستان و جوابگویی در برابر تخلفات حقوق بشری

بخش اول

مقدمه

دولت جمهوری اسلامی افغانستان متعهد به رعایت و احترام به حقوق بشری و اساسی شهروندان خود است. این تعهد ناشی از احکام قانون اساسی افغانستان، میثاقها و معاهدات بین المللی که دولت افغانستان آنرا امضا و تصدیق نموده و اصول و ارزشهای اسلامی و فرهنگی مردم افغانستان است. بنابراین، دولت نخطی های حقوق بشری را جدی گرفته و متعهد به پیگیری و محو آن میباشد. منجیت مرجع پاسخگو و مسئول، حکومت جمهوری اسلامی افغانستان در راستای حمایت و انکشاف حقوق بشر و جلوگیری از نقض حقوق بشری افراد تحت توقیف و حبس خود را با نهادهای ملی و بین المللی حقوق بشری همکار جدی و قابل اطمینان میداند.

بدر نظر داشت مراتب و اصول فوق، چنانچه طی چند دهه ی اخیر افغانستان هم از لحاظ سیاسی و هم از لحاظ ساختاری در حال تحول بوده و این تحول به صورت مستقیم و غیر مستقیم روی فرهنگ و شیوه کار ادارات و پرسونل دولتی تاثیر گذار بوده است. بطور خاص، تحولات بزرگ تاثیرات روی تعبیر و برخورد با حقوق بشری و اساسی داشته است. در همین راستا، حکومت افغانستان ادعاها و ایراد های وارد شده در متن گزارش مشترک سالانه (2014) دفتر هیأت معاونت و دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد مبنی بر اعمال شکنجه و بد رفتاری بالای توقیف شدگان را در برخی موارد وارد میداند؛ اما، در بسیاری موارد با محتوای گزارش فوق موافق نمیباشد.

حکومت جمهوری اسلامی افغانستان، گزارش های حقوق بشری دفتر هیأت معاونت و دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد را همیشه جدی گرفته و به محض آگاهی از محتوا و ادعاهای مندرج در آن، هیأتی را بمنظور بررسی آن ادعاها توظیف میکند. امسال نیز مانند سالهای قبل، دفتر شورای امنیت ملی جمهوری اسلامی افغانستان به منظور بررسی و تثبیت ادعاها، واکنشهای کتبی نهاد های ذیربط را دریافت و بعد از بررسی دقیق، نظر نهایی حکومت را تحت عنوان واکنش رسمی حکومت جمهوری اسلامی افغانستان به گزارش سالانه (2014) دفتر هیأت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان و دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد در مورد برخورد با توقیف شده گان در توقیف خانه های ج.ا. افغانستان و جوابگویی در برابر تخلفات حقوق بشری توحید و ارایه می کند.

حکومت جمهوری اسلامی افغانستان در نظر دارد تا تحت رهبری دفتر شورای امنیت ملی و سهمگیری نهادهای امنیتی، عدلی و قضایی و اشتراک نماینده گان موسسات ملی و بین المللی حقوق بشر و نماینده گان جامعه مدنی برنامه ملی محو شکنجه را از طریق اصلاح قوانین، اصلاح رفتار با زندانیان، کاهش موارد احتمالی نقض حقوق بشر در توقیف خانه ها و محلات سلب آزادی، ارتقای ظرفیت کارمندان نهادهای امنیتی، عدلی و قضایی و ایجاد میکانیزم های نظارتی مؤثر و پاسخگویی متخلفین تدوین نماید. فشرده این پلان شامل این واکنش شده است.

در اینجا قبل از پرداختن به اصل واکنش حکومت جمهوری اسلامی افغانستان، لازم است نکاتی را منجیت نظر اجمالی حکومت افغانستان متذکر شد:

- مسوده گزارش حقوق بشری دفتر هیأت معاونت و دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد در مورد برخورد باتوقیف شده گان در توقیفگاه های افغانستان به صورت دقیق و کلمه به کلمه مطالعه گردید.
- این متن با استفاده از نظریات و واکنش رسمی و یافته های مؤثق ادارات ذیربط حکومت جمهوری اسلامی افغانستان در مورد گزارش دفتر هیأت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان و دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد" تهیه گردیده است.
- ارایه این واکنش به معنی رد ادعاهای صورت گرفته در گزارش "یوناما" نبوده ، بلکه به معنی ارایه وضاحت و تکمیل گزارش متذکره می باشد و حکومت جمهوری اسلامی افغانستان از دفتر معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان از بابت تمدید وقت برای ارایه این واکنش اظهار امتنان می کند.

بخش دوم پاسخ به گزارش

1. کاستی های موجود در گزارش: در این گزارش بعضی کاستی های وجود دارد که با در نظر داشت اهمیت موضوع باید به آن اشاره شود.
 - 1.1. عدم رعایت اصول احصائیوی: در گزارش مذکور در چندین مورد برای مطمئن جلوه دادن گزارش ، به کاربرد اصول احصائییه اشاره گردیده است. بطور مثال ، در گزارش آمده است که حد اشتباهات (margin of error) در گزارش مذکور 3.5 فیصد بوده و سطح اطمینان (confidence level) روی صحت گزارش 95 فیصد است. اما در هیچ بخش گزارش به روش های استفاده شده برای سنجش و تثبیت سطح اطمینان و میزان اشتباه توسط محققین ، اشاره نشده است. در مجالس که میان نماینده گان دفتر شورای امنیت ملی و متخصصین ملل متحد که گزارش را ترتیب نموده اند ، موضوع روش محاسبه مورد بحث قرار گرفت اما متخصصین ملل متحد هیچ جواب قناعت بخشی در مورد ارائه نکرده اند. با در نظر داشت اندازه نمونه ، اتکا روی حد اشتباه و سطح اطمینان در چنین گزارش محتوایی از دید گاه اصول احصائییه نادرست بوده و در مجموع گمراه کننده می باشند:
 - 1.2. عدم موجودیت فرضیه های ضروری: در مجموع ، گزارش های که بر اساس اظهارات اشخاص ترتیب میشود متکی به بعضی فرضیه های عمده میباشد. در گزارش یوناما هیچ تذکر از فرضیه های عمده که برای صحت گزارش ضروری است ، صورت نگرفته است. فرضیه های عمده که در گزارش غایب است شامل موارد زیر میباشد.

(الف) هویت و باورمندی توقیف شده گان: در گزارش ملل متحد اشاره شده است که توقیف شده گانی که توسط محققین ملل متحد مصاحبه شده اند افرادی هستند که در "منازعات مسلحانه" دستگیر شده اند ، اما بیشتر از آن در این مورد معلومات ارائه نگردیده است. شناخت هویت واقعی توقیف شد گان که نمایان گر واقعی شخصیت آنها و اعتبار روی اظهارات آنها را کند ، برای صحت گزارش ضروری است. قابل یاد آور نیست که اکثر توقیف شده گان که در ارتباط به گزارش یوناما مصاحبه شده اند تروریستان هستند که در مراحل مختلف اجرای اعمال تروریستی ، به شمول حملات انتحاری و جابجایی ماین ها ، گرفتار شده اند. آنها کسانی هستند که نیت شان ، در هر حالت و با شیوه های مختلف ، از بین بردن مردم افغانستان و نظام

دموکراتیک آن میباشد. بنابراین انگیزه و نیت اصلی تمام این تروریستان از بین بردن و بد نامی ارگانهای دولت ج.ا. افغانستان است و با نادیده گرفتن موارد فوق، فرضیه اساسی گزارش این است که توقیف شدگان مذکور، که سرسخت ترین تروریستان و دشمنان انسانیت میباشند، واقعیت را میگویند و هیچ انگیزه ای برای دروغ گفتن و بد نام کردن ارگانهای دولت ج.ا. افغانستان را ندارند.

(ب) هماهنگی قبلی میان توقیف شدهگان: ازاینکه اکثر توقیف شدهگان افراد و اشخاص عادی نیستند و آنها تروریستان و مجرمین خطرناک هستند، در عقب آنها داستان آشکار و پنهان وجود دارد که قبل از دستگیری به آنها آموزش داده می شود تا در مصاحبه ها و ملاقات های شان با بازرسان نهادهای ملی و بین المللی حقوق بشر ادعای اعمال شکنجه و بد رفتاری در میان بگذارند، تا هم از مجازات شان کاسته شود و هم پیامد سیاسی ویرانگر به وجهه نهادهای امنیتی افغانستان وارد گردد. در چنین موارد اکثر ادعای صورت گرفته بعد از بررسی و تحقیق نهادهای امنیتی بخصوص ریاست عمومی امنیت ملی، دروغ ثابت شده است. به طور مثال، در تحقیقی که ریاست عمومی امنیت ملی انجام داده، برخی از توقیف شدگان ادعای مندرج خود شان در گزارش یوناما را پس گرفته اند و برخی دیگر شان منکر شده اند. همچنان، معاینات صحی طب عدلی و اسناد موجوده نشان می دهند که علایم و آثار شکنجه مورد ادعای گزارش یوناما دقیق نمیباشد.

(ج) عدم توضیح بیشتر شرایط "شکنجه": در گزارش ملل متحد اشاره شده است که بخش قابل ملاحظه از توقیف شدگانی اند که ادعا میکنند شکنجه شده اند. متأسفانه، گزارش مذکور هیچ توضیح در این مورد نمی دهد. واقعیت این است که تمام توقیف شدهگانی که مصاحبه شده اند تروریستانی هستند که اکثریت شان در جریان جنگ و یا اجرای عملیات های گوناگون تروریستی، به شمول حملات انتحاری، گرفتار شده اند. گرفتاری چنین افراد مثل گرفتاری مجرمین عادی جنایی نبوده و تمام پرسونل که آنها را گرفتار می نمایند با خطرات جدی رو برو هستند و اکثر این تروریستان حتی در حالت توقیف هم کوشش می نمایند تا بزرگترین صدمه را به نیروهای امنیتی افغان وارد نمایند. بنابراین استفاده از قوه مناسب جهت گرفتاری چنین اشخاص ضروری و حیاتی است تا از حوادث ممکن، بویژه انفجار واسکت های انتحاری، جلوگیری شود. همچنان، اکثریت این تروریستان در حالت گرفتاری کوشش می کنند تا آخرین لحظه مقاومت کنند و یا از توقیف فرار نمایند. بنابراین، استفاده از حداقل قوه برای توقیف موثر شان ضروری است. استفاده از حد اقل قوت در جریان توقیف در مطابقت با قوانین افغانستان ضروری بوده و در سراسر جهان توسط نیروهای امنیتی تطبیق میشود که شکنجه به شمار نمی رود. متأسفانه گزارش ملل متحد هیچ توضیح در این مورد ارائه نمی نماید که برخورد در جریان توقیف را از شکنجه تفکیک دهد.

(د) بد آموزی و برخوردهای عاطفی با توقیف شدگان: طوریکه در فوق تذکر یافت، افغانستان در حالت جنگ قرار دارد و اکثر کسانی که در توقیف خانه ها بسر میبرند مجرمین عادی نبوده، بلکه افراد خطرناک و تروریستان حرفوی میباشند. آنها میدانند همانطوریکه در نهادهای عدلی و قضایی حکومت به اثر عدم کنترل مؤثر بالای نقاط دور دست کشور ظرفیت های لازم وجود ندارد، کارمندان، ناظرین و رضاکاران نهادهای ملی و بین المللی حقوق بشر نیز از دقت و ظرفیت حرفوی لازم برخوردار نیستند. متأسفانه در اکثر موارد دیده شده که ناظرین و کارمندان نهادهای حقوق بشری در ولایات دور دست نرفته و حضوری با افراد رها شده از توقیف دسترسی نداشته اند. پرسشنامه ها و مصاحبه های شانرا یا بالواسطه انجام داده و نتیجه گیری نموده اند و یا اینکه توسط تلفون انجام داده اند. بطور مثال درمورد ادعای اعمال شکنجه در ولایت دایکندی و ولایت کنر، درحالیکه یافته های ریاست عمومی امنیت ملی نشان می دهد که باشخص تحت توقیف در ولایت دایکندی هیچ مصاحبه صورت نگرفته و در ولایت کنر نیز آخرین باری که نظارت صورت گرفته به تاریخ 2 قوس 1392 بوده

است. ارزیابی های ما نشان می دهد، اگر احیاناً مصاحبه ها حضوری و مستقیم با خود قربانی آزاد شده و یا در بند صورت گرفته باشد، چنان عاطفی و غیر حرفوی برخورد صورت می گیرد که اگر کسی شکنجه هم نشده باشد ادعا می کند که "بلی، شکنجه شده" اند. این مسئله بدآموزی بیار آورده و می تواند درجه صحت و مسلکی بودن گزارش را به شدت آسیب بزند.

2. واکنش نهاد های ذیربط حکومت جمهوری اسلامی افغانستان

ریاست عمومی امنیت ملی، وزارت های امور داخله و دفاع ملی جمهوری اسلامی افغانستان در جواب به مسوده گزارش دفتر هیأت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان و دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر ملل متحد، واکنش های مبسوطی را که دربرگیرنده فعالیت های کاری، دستاوردها، میکانیزم های نظارتی حقوق بشر و رویه های بازخواست از خاطیان بوده است، ارسال کرده بودند، ولی بمنظور انسجام بهتر موضوع، در اینجا صرف به مواردی پرداخته می شود که معطوف به ادعا های مطرح شده در مسوده گزارش یوناما باشد.

1. 2 ریاست عمومی امنیت ملی

(الف) نحوه کاری:

(1) ریاست عمومی امنیت ملی، یکی از موثرترین و مقتدرترین ادارات امنیتی افغانستان در امر مبارزه با انواع تهدیدات داخلی و خارجی علیه امنیت ملی کشور، تعقیب، تحقیق و سپردن عاملین آن به پنجه قانون و عدالت می باشد. این نهاد به عنوان یک اداره امنیتی و استخباراتی کشور بخاطر دفاع و حراست از آزادی و امنیت ملی و فردی شهروندان، در پرتو قانون اساسی و دیگر قوانین نافذه در کشور، لازم است دست به انجام عملیات زده و طی آن افراد مظنون را دستگیر و جهت تحقیقات در نظارت خانه های این ارگان تا حد معینه قانونی نگهداری کند.

(2) بخاطر شفافیت، احترام به کرامت انسانی، حقوق و آزادی های فردی، ریاست عمومی امنیت ملی به چندین سازمان بین المللی و ملی بشمول یوناما، کمیته بین المللی صلیب سرخ، کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان، کمیسیون های مشرانو جرگه و ولسی جرگه، هیئت نظارت لوی خاړنوالی و وکلای مدافع اجازه بازدید از مظنونین و محلات نظارت را داده است. در پهلوی آن یک اداره خاص نظارت از نحوه مدیریت و رعایت حقوق بشر توقیف شده گان در ریاست عمومی امنیت ملی ج.ا.افغانستان وجود داشته و از امور در این مورد نظارت میکند که در اجرای وظایف خویش مستقل بوده و امور لوژستیک آن به یکی از ادارات مرکزی پاسخگو می باشد.

(3) تحقیق مقدماتی مظنونین دستگیر شده به اساس احکام قوانین نافذه کشور با رعایت میثاق ها و کنوانسیون های بین المللی حقوق بشر، احترام به کرامت انسانی، حفظ حرمت شخصی با درنظرداشت فرمان شماره (129) مؤرخ 1391/11/28 مقام عالی ریاست جمهوری اسلامی افغانستان و هدایات ریاست عمومی امنیت ملی ج.ا.افغانستان، کاملاً در فضای باز و با برخورد اسلامی و انسانی صورت گرفته و تمامی جریان پروسه استجواب با درنظرداشت مواد (29، 30 و 31) قانون اساسی جمهوری اسلامی افغانستان صورت می گیرد. همچنان ریاست عمومی امنیت ملی ج.ا.افغانستان به عنوان یک نهاد

مسؤل دولت جمهوری اسلامی افغانستان، تطبیق و مراعات کننده مفاد قانون اساسی، قوانین عادی، اعلامیه ها و کنوانسیونهای بین المللی حقوق بشر میباشد.

(ب) نقد از گزارش یوناما:

با مطالعه گزارش دفترهایت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان پیرامون وضعیت توقیف شده گان در محلات سلب آزادی ریاست عمومی امنیت ملی، چنین افاده می گردد که در این گزارش توجه لازم روی مواد قانون اساسی کشور و سه اصل گزارش نویسی که (دقت، توازن و بی طرفی) است، صورت نگرفته است. در این گزارش تذکر داده شده که توقیف شدگان در نظارت خانه های امنیت ملی ج.ا.افغانستان در مرکز و ولایات مورد شکنجه و بد رفتاری قرار گرفته اند. یوناما گزارش شان را نتیجه مصاحبه بیش از هفت صد تن توقیف شده گانی میداند که از جمله (120) تن در نظارت خانه های امنیت ملی ج.ا.افغانستان تحت توقیف قرار داشته اند. یوناما با مصاحبه های توقیف شدگان بدون حضور جانب سومی و بدون داشتن اسناد اثبات کننده ادعا های توقیف شدگان این گزارش را درج نموده است. چند نکته اساسی در این گزارش قابل نقد است:

(1) معلوم است که توقیف شده گان اکثراً تروریستان بوده اند که علیه نظام جمهوری اسلامی افغانستان و مردم این کشور می جنگیده اند و همیشه هدف اساسی شان بی اعتبار سازی و حتی بر اندازی نظام جمهوری اسلامی افغانستان می باشد. ازینرو هیچ ضمانتی وجود ندارد که ایشان در مصاحبه های خویش نیز بخاطر بی اعتبار سازی ریاست عمومی امنیت ملی صحبت نکرده باشند.

(2) در زمان اخذ مصاحبه، تنها به گفته های توقیف شده گان اکتفا شده و بعداً این گفته ها تحت نام گزارش یوناما تدوین گردیده است. اساساً موارد شکنجه باید علایم برجسته مؤید شکنجه را داشته باشند و در موارد خاص باید توسط داکتر و طب عدلی تأیید شوند، نه توسط محقق و یا نویسنده گزارش. در حالیکه، قاعدتاً در یک گزارش معیاری و تحقیقاتی ادعای یاد شده باید بررسی و تدقیق گردد، و دیدگاه های دو طرف در نظر گرفته شده و بعداً نتیجه گیری شود.

(3) بعضی علایم که از سوی متهمین برای ناظرین در میان گذاشته شده، بیانگر آن بوده که این علایم در حادثات دیگر قبل از توقیف صورت گرفته است. بطور مثال یک تن از توقیف شده گان در ولایت بغلان ادعا نموده بود که در اثر شکنجه از ناحیه پای آسیب دیده است، زمانی که به شفاخانه جهت اثبات ادعا معرفی گردید در نتیجه معلوم گردید که پای وی در اثر یک حادثه ترافیکی بیش از یک سال قبل از توقیف، جراحت برداشته بوده که دوسیه تداوی آن در شفاخانه بغلان ثبت است.

(4) در گزارش یوناما آمده است که در ریاست عمومی امنیت ملی کنرها شکنجه وجود دارد. در حالیکه از تاریخ 1392/9/2 به این طرف از ریاست امنیت ملی کنرها بازدید ننموده اند.

(5) در گزارش انعکاس یافته که در ریاست امنیت ملی داپکندی شکنجه صورت گرفته است. این درحالیست که در طول سال های 2013 و 2014 صرف یک نفر مظنون توسط این ریاست دستگیر گردیده که یوناما با وی هیچ مصاحبه نداشته است.

(6) یک تن مظنون به ناظر حقوق بشر امنیت ملی گفته که در اثر شکنجه یک قسمت از اعضای محرم بدنم آسیب دیده است. زمانی که به طب عدلی معرفی شد، تخمیناً دو سال قبل شخص مذکور از همین ناحیه عملیات شده بود. اسناد بررسی در سیستم مرکزی ریاست عمومی امنیت ملی موجود می باشد.

(7) در این گزارش شکنجه و بد رفتاری هر دو در یک کلمه آمده اند این در حالیست که این دو کلمه در حقوق تعریف های متفاوت از هم دارند.

(ج) یافته های ناظرین اداره حقوق بشر ریاست عمومی امنیت ملی:

به اساس تحقیقات و بررسی های که در سطح کشور توسط ناظرین حقوق بشر ریاست عمومی امنیت ملی صورت گرفته است ، طی مدت 18 ماه گذشته از مجموع تمامی بررسی های که از توقیف شده گان صورت گرفته صرفاً (یک فیصد) تخطی را در بر میگیرد. تخطی های که توسط بررسی های ناظرین حقوق بشر ریاست عمومی امنیت ملی شناسایی شده است ، بخاطر تحکیم و رعایت قانون و ارزش های حقوق بشر ، تخطی کنندگان را به جزای انضباطی و همچنان تعقیب عدلی و قضایی معرفی نموده تا احترام به حقوق بشر تأمین گردد. بطور مثال:

(1) به ریاست های امنیت ملی هرات ، بادغیس و ننگرهار توصیه جدی شده است تا از تخطی حقوق بشری کارمندان خویش جلوگیری نمایند.

(2) یک نفر مستنطق و یک نفر افسر نظارت خانه که با مظنونین از رفتار نامناسب کار می گرفتند ، از وظایف شان تبدیل گردیدند.

(3) براساس ادعای مورخ 11 ثور 1393 دفتر یوناما مبنی براینکه 41 نفر از محبوسین ادعا دارند که توسط منسوبین امنیت ملی مورد لت و کوب و بد رفتاری قرار گرفته اند ؛ ریاست عمومی امنیت ملی بخاطر تدقیق و حقیقت یابی ادعای یاد شده یک هیئت مختلط را از بخش های مختلف امنیت ملی تعیین نمود.
در نتیجه بررسی:

(1) بیست (20) نفر از شاکیان حین بررسی از ادعای قبلی شان منصرف گردیدند.

(2) نه (9) نفر از محبوسین بعد از تکمیل دوره حبس به اساس فیصله محکمه در زمان مختلف از حبس رها شده اند.

(3) هشت (8) نفر از محبوسین بعد از مشاهده دکتوران طب عدلی شکایات شان در سطح شک و گمان بوده و آمریت صحیه محبس پیرامون عدم شکنجه و لت و کوب در مورد آنها ابراز نظر نموده است.

(4) یک (1) نفر مرجع گرفتاری خود را نمی دانست.

(5) یک (1) نفر به شکایت خود تأکید داشت.

(6) از ادعای محبوسین 2 الی 6 سال می گذشت. اکثر محبوسین اظهار داشته اند که ادعای شان ممکن در تخفیف جرم و میعاد حبس شان کمک خواهند نمود. گزارش مکمل بررسی طی سه ورق به دفتر مرکزی یوناما ارسال شده است.

(د) نظریات ریاست عمومی امنیت ملی در مورد ادعاهای صورت گرفته در گزارش:

لازم به یاد آوریست ، قضاوت ها و ادعا های که بر اساس مصاحبه محرمانه با توقیف شده گان صورت می گیرد ، نیاز است تا بطور همه جانبه تحقیق و بررسی شود. ریاست عمومی امنیت ملی از تحقیقات همه جانبه بر مبنای حقیقت پشتمانی می نماید.

(1) ریاست عمومی امنیت ملی گزارش یوناما مبنی بر ادعاهای کشیدن ناخن پای ، شوک برقی ، خشونت های جنسی و گذاشتن پارچه یا پلاستیک در دهان توقیف شده گان توسط پرسونل امنیت ملی را قاطعانه رد می کند.

(2) در این گزارش ادعا گردیده که توقیف شده گان در نظارت خانه های امنیت ملی در مرکز و ولایات مورد شکنجه و بد رفتاری قرار گرفته اند و شکنجه یکی از شیوه های گرفتن اعتراف می باشد. ریاست عمومی امنیت ملی ادعای یوناما را رد می نماید.

(3) در ارتباط به یکی از ادارات مرکزی امنیت ملی که در گزارش تذکر داده شده که در آن شکنجه کاهش یافته است. این ادعا درست نبوده و در این اداره به صورت قطعی شکنجه و بد رفتاری وجود ندارد ، زیرا مظنونین اداره مذکور به سیستم های عالی نظارتی مجهز می باشد.

(4) ریاست عمومی امنیت ملی تأیید می کند که بعضی از علایم تخریش در وجود مظنون در زمان گرفتاری شان که با نیروهای امنیتی مقاومت نموده اند ، وارد و همچنان ممکن است بشکل پراکنده در برخی مناطق دور دست کشور در بعضی محلات توقیف این اداره ، بد رفتاری های پراکنده و غیر سیستماتیک صورت گرفته باشد ، ولی به زودی به بررسی و رسیدگی این تخطی ها اقدام می گردد و عاملین آن نیز مورد بازخواست جدی قرار می گیرند.

(ذ) برنامه های آینده معطوف به رعایت حقوق بشر در ریاست عمومی امنیت ملی:

ریاست عمومی امنیت ملی ج.ا.افغانستان بخاطر جلوگیری از شکنجه و بد رفتاری از راهکارها و شیوه های ذیل استفاده می نماید:

آگاهی دهی ، نظارت متداوم ، رسیدگی به تخطی ها.

(1) آگاهی دهی:

● ارایه لکچرهای درسی 20 روزه توسط دیپارتمنت حقوق بشر مرکز تعلیمات امنیت ملی برای کارمندان تحقیق ریاست عمومی امنیت ملی.

● ارایه درس های چگونگی حاکمیت قانون و رعایت حقوق بشر در ریاست های مرکزی و ولایتی امنیت ملی و همچنان در قطعات نظامی امنیت ملی.

● تطبیق دروس حقوق بشر توسط ناظرین ریاست عمومی امنیت ملی در هر (15 روز) برای یک ساعت برای عموم کارمندان ادارات مرکزی و ولایتی به پیش برده می شود.

● تدویر ورکشاپ های رشد ظرفیت برای ناظرین حقوق بشر ریاست عمومی امنیت ملی در هر سال پنج بار ، بمنظور بالابردن آگاهی و آشنایی ناظرین در مورد اسناد ملی و بین المللی حقوق بشر و ارایه میکانیزم های عملی و تطبیقی آن.

(2) نظارت: بخش های نظارتی حقوق بشر در تمامی ولایات کشور فعال بوده و دفاتر بخصوصی دارند که همه روزه گزارشات وضعیت حقوق بشر را به مرکز ارسال می نمایند. بسیار مشکل است که کارمندان تحقیق و ادارات مربوط بتوانند از چشم دید آنها بیرون بمانند. ناظرین حقوق بشر گزارشات کاری شان را یومیه به دفتر مرکزی ارسال می دارند.

(3) رسیدگی به شکایات: شکایات در مورد اعمال احتمالی شکنجه و یا بدرفتاری در مراحل تعقیب ، دستگیری و تحقیق ، توسط کارمندان و هیأت تحقیق امنیت ملی بالای مظنونین و متهمین به شکل منظم و مستمر توسط ناظرین حقوق بشر ریاست عمومی امنیت ملی رسیدگی گردیده ، و در صورت مستند بودن شکایات ، اشخاص و مسئولین خاطی نظر به شدت تخطی مورد بازخواست و مجازات قرار می گیرد.

(و) فعالیت های مدیریت حقوق بشر ریاست عمومی امنیت ملی: ریاست عمومی امنیت ملی سه سال قبل یک مدیریت عمومی را تحت عنوان مدیریت عمومی حقوق بشر امنیت ملی ، در چوکات ریاست عمومی امنیت ملی ایجاد نمود تا بتواند وضعیت حقوق بشر را در ارگان امنیت ملی نظارت و بررسی نماید. مدیریت نامبرده در این مدت زمان توانست جایگاه خود را منحصبت یک اداره حامی حقوق بشر و حراست از قانون و حقوق بشری مظنونین و متهمین تثبیت نماید. به این اساس نظارت از وضعیت حقوق بشر در توقیف گاه های ریاست عمومی امنیت ملی امروز در بهترین سطح قرار دارد.

(1) دستاورد های مدیریت حقوق بشر:

- کاهش قابل ملاحظه تخطی های حقوق بشر در توقیف خانه های امنیت ملی چه در مرکز و ولایات که فعلاً در حدود (یک فیصد) رسیده است.
- بالا بردن جایگاه اداره امنیت ملی در اذهان عمومی و همکاران داخلی و خارجی ، از نقطه نظر شفافیت ، برخورد مسلکی ، رعایت موازین حقوق بشر ، مفاد قوانین و ارزشهای دینی و اخلاقی.
- گسترش شعبات حقوق بشر در 25 ولایت کشور و همچنان سه شعبه حقوق بشر در مرکز بشمول دفتر مرکزی جمعاً 29 شعبه.
- بلند بردن سطح آگاهی افسران و کارمندان ریاست عمومی امنیت ملی از طریق تدویر ورکشاپ ها و ارایه دروس در مراکز تعلیمی این اداره ، که به طور مثال تنها در سال جاری بیشتر از 18 بار ورکشاپ دایر گردیده است.
- ارتقای سطح همکاری با نهاد های ملی و بین المللی فعال در عرصه حقوق بشر به خصوص دفتر هیأت معاونت سازمان ملل متحد ، و مرکزی ساختن میکانیزم پاسخ گویی در مورد نقض و تخطی از حقوق بشر.

(2) برنامه های آینده:

- تقویت ، حمایت و گسترش فعالیت های مدیریت عمومی حقوق بشر توسط رهبری ریاست عمومی امنیت ملی.
- گسترش برنامه های آموزشی موضوعات حقوق بشری در تمامی ادارات امنیت ملی به منظور جلوگیری از موارد نقض و تخطی احتمالی حقوق بشر در آینده.
- اعمال برخورد های سختگیرانه تر بر علیه کسانی که از رعایت لوایح حقوق بشر در توقیف خانه های ریاست امنیت ملی سرپیچی می کنند.
- رشد ظرفیت مامورین و ناظرین هیأت حقوق بشر ریاست عمومی امنیت ملی از نقطه نظر مسلکی ، اکمال پرسونل و تجهیزات.

ریاست عمومی امنیت ملی جمهوری اسلامی افغانستان یکبار دیگر به همکاری با دفتر هیأت معاونت سازمان ملل متحد در تمام زمینه ها به خصوص در زمینه حقوق بشر ، تأکید داشته و از همکاری همیشگی آن نهاد ابراز قدردانی و امتنان می نماید.

2.2. واکنش وزارت امور داخله

وزارت امور داخله جمهوری اسلامی افغانستان بنا بر مهم بودن موضوع و ادعاهای مندرج در گزارش دفتر هیأت معاونت سازمان ملل متحد ، واکنش خود را به چند محور متمرکز ساخته که در ذیل نکات مهم و معطوف به ادعاهای مندرج در گزارش ارایه می گردد:

(الف) درمورد تخطی های حقوق بشری:

(1) مطابق قوانین نافذ کشور ، کشف قضایای جرمی به ادارات پولیس افغانستان تفویض شده و پولیس صرف برای مدت حداکثر 72 ساعت مظنونین را تحت نظارت قرار داده و بعد از تهیه اسناد و مدارک اثباتیه جرم ، مظنون را غرض نگهداری برای تحقیق به نظارت خانه و یا توقیف خانه ارسال می کند.

(2) هرگاه افرادی که مدعی اعمال شکنجه و بد رفتاری توسط پولیس در مراحل نظارت ، تحقیق ، استنطاق و توقیف باشند ، وزارت امور داخله آن ادعا را رد می کند ، چون مراحل فوق الذکر مربوط به پولیس نمیباشد.

(3) در تشکیل وزارت امور داخله یک ریاست عمومی بنام ریاست عمومی محابس و توقیف خانه ها فعال است ، که وظایف اصلی و اساسی آن ریاست صرف حفاظت و نگهداری محبوسین و متهمین در محابس و توقیف خانه های مرکز و ولایات میباشد ، نه تحقیق و بازجویی که برای آن اعمال شکنجه و بد رفتاری صورت گیرد.

(4) تمام محابس و توقیف خانه های مرکز و ولایات تحت اداره و نظارت مستقیم ریاست عمومی محابس و توقیف خانه های وزارت امور داخله بوده و این وزارت ادعای گزارش یوناما مبنی بر وجود محابس و توقیف خانه های غیر رسمی را جداً رد می کند.

(5) درجریان سال گذشته ، ریاست عمومی محابس و توقیف خانه های وزارت امور داخله چند بار زمینه بازدید هیأت و ناظرین نهاد های مختلف ملی و بین المللی را از محابس و توقیف خانه های مرکز و ولایات مساعد ساخته که هیچ نوع شکایت و یا ادعای مبنی بر اعمال شکنجه و بد رفتاری از طرف محبوسین و توقیف شده گان درج نگردیده است.

(ب) درمورد فعالیت های حقوق بشری:

بنابر توجه و پای بندی وزارت امور داخله و تأکید پالیسی این وزارت در مورد رعایت و حمایت از حقوق بشر ، مدیریت عمومی حقوق بشر وزارت امور داخله فعالیت های ذیل را در راستای حمایت و انکشاف حقوق بشر و اصلاح رفتار و بر خورد پرسونل پولیس انجام داده است:

(1) پنج امریه اجرایی توسط مقام وزارت امور داخله بالای پرسونل پولیس افغانستان در مورد جلوگیری ازاعمال شکنجه ، رفتار غیر انسانی و تحقیرآمیز ، جذب افراد زیر سن 18 درصفوف پولیس ، و توجه جدی در مورد حمایت و انکشاف حقوق بشر صادر گردیده است.

- (2) تدویر 36 مورد جلسه ، ورکشاپ و سیمینار های آموزشی درمورد آگاهی و رعایت حقوق بشری افراد تحت توقیف و محبوس ، با منسوسین پولیس و حتی خود محبوسین و توقیف شده گان در مرکز و ولایات.
- (3) چاپ و تکثیر بیشتر از 200 هزار رساله و جزوه های حقوق بشر ، حقوق زنان و اطفال ، معطوف به ضد شکنجه و جلوگیری از نقض حقوق بشر ، در مرکز و ولایات.
- (4) تدوین و تکثیر پالیسی: حقوق محبوسین و توقیف شده گان (که فعلا مرعی الاجرا است) ، پالیسی حقوق بشر دوستانه بین المللی ، جلوگیری از استخدام اطفال زیر سن 18 سال و مقرر مدیریت نظارت خانه ها.
- (5) ایجاد آمريت حقوق بشر در 34 محبس کشور ، ایجاد مدیریت حقوق بشر در 34 ولایت ، ایجاد آمريت های حقوق بشر در 17 حوزه امنیتی شهر کابل و ایجاد آمريت های حقوق بشر در قطعات مستقل پولیس افغانستان.
- (6) ایجاد دیپارتمنت حقوق بشر در اکادمی پولیس و درج مضمون درسی حقوق بشر در نصاب تعلیمی اکادمی پولیس بمنظور آشنایی محصلین و افسران جوان پولیس به اساسات و موازین حقوق بشر.
- (7) نظارت و بررسی دایمی و مستمر از محابس و توقیف خانه های مردانه و زنانه در مرکز و ولایات توسط ناظرین مدیریت عمومی حقوق بشر بمنظور سمع شکایات و بررسی از موارد احتمالی تخطی از حقوق بشر. در صورتیکه تخطی های انجام شده وصف جرمی داشته باشد ناظرین منسوب خاطی را به ارگانهای عدلی و قضایی معرفی نموده و در صورتیکه وصف جرمی نداشته باشد غرض مجازات تأدیبی به مراجع عالی وزارت معرفی می کنند.

(ج) مشکلات:

رعایت موازین و ارزشهای حقوق بشری یک امر مهم و اساسی در راستای تحکیم پایه های حکومت و جذب همکاری های مردم با پولیس افغانستان میباشد و وزارت امور داخله همواره در تلاش بوده که به این امر مطلوب برسد ، ولی عدم رعایت آن هیچگاهی جزء پالیسی وزارت امور داخله و پولیس افغانستان نیست. اما متأسفانه گاهی به صورت غیر عمدی آنهم ناشی از عدم آگاهی پرسونل پولیس ، عدم امکانات رفاهی در محابس و توقیف خانه ها ، با روکود سیستم اداری و قضایی کشور در سالهای جنگ و نبود بسترهای لازم اجتماعی و اداری مواردی از شکایات مبنی بر اعمال بد رفتاری و برخورد نادرست پولیس با محبوسین ، توقیف شده گان و حتی مردم عادی بروز می کند. وزارت امور داخله در راستای تحقق و رعایت کامل موازین حقوق بشر در محابس و توقیف خانه ها مشکلات زیادی دارد که در ذیل مواردی از آن ذکر می گردد:

- (1) عدم کنترل مؤثر نیروهای امنیتی بخصوص پولیس افغانستان در مناطق دور دست کشور.
- (2) صدمه دیدن سیستم اداری ، عدلی و قضایی در اثر جنگهای چند دهه گذشته که تأثیرات آن بوده و رفع نقایص ناشی از آن نیاز به زمان دارد.
- (3) مشکلات زیربنایی در محابس و توقیف خانه ها ، متأسفانه تا هنوز هم در بسیاری از ولایات نبود جای مناسب و معیاری مشکلات معیشتی و صحتی را برای محبوسین و توقیف شده گان بار می آورد.
- (4) نبود ناظرین و فعالین حقوق بشر در ولسوالی های و واحدهای اداری درجه دوم و سوم.

(5) عدم رسیدگی درست و به موقع به دوسیه های نسبتی توقیف شده گان توسط نهادهای عدلی و قضایی.

در کل وزارت امور داخله جمهوری اسلامی افغانستان خود را متعهد به احترام به حقوق بشری دانسته و سعی به خرچ خواهد داد تا در بهبود وضعیت محابس و برخورد با توقیف شده گان توجه بیشتر صورت گیرد. همچنان این وزارت از همکاری دفتر یوناما و تهیه گزارش یاد شده ابراز امتنان می نماید.

3. 2. واکنش وزارت دفاع ملی

وزارت دفاع ملی جمهوری اسلامی افغانستان در واکنش به گزارش دفتر هیأت معاونت سازمان ملل متحد و دفتر کمیشنری عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد، موارد ذیل را بر شمرده است:

(الف) وظیفه وزارت دفاع ملی اساساً دفاع از تمامیت ارضی و استقلال ملی کشور بوده و به مسایل مانند دستگیری مظنونین و تحقیق از متهمین دخیل نیست. از اینرو گزارش های مبنی بر اعمال بد رفتاری و شکنجه بالای مظنونین و توقیف شده گان را به کلی رد می کند.

(ب) نیروهای وزارت دفاع ملی ممکن است در جریان عملیاتهای نظامی افرادی را که مستقیم در جنگ های مسلحانه دخیل هستند دستگیر کنند، ولی موضوع نگهداری در توقیف خانه و تحقیق از آنها مربوط به نهادهای عدلی و قضایی است.

(ج) آنچه که در گزارش یوناما مبنی بر اعمال شکنجه و بد رفتاری بالای توقیف شده گان توسط نیروهای اردوی ملی ذکر گردیده مشخص نبوده و معلوم نیست که کی ها و در کجا و توسط کدام قطعه وزارت دفاع ملی مورد شکنجه و بد رفتاری قرار گرفته است.

(د) آنچه منحنیث علایم شکنجه و بد رفتاری در بدن برخی از توقیف شده گان در گزارش درج گردیده مشخص نیست، و ممکن است آن علایم در نتیجه جراحات های سطحی باشد که بالای توقیف شده گان منحنیث دشمن در میدان جنگ وارد شده باشد نه در توقیف خانه های نیروهای ملی دفاعی و امنیتی افغانستان.

وزارت دفاع ملی جمهوری اسلامی افغانستان حین عملیات نظامی روی احترام به قوانین جمهوری اسلامی افغانستان و رعایت حقوق بشری تأکید می ورزد. این وزارت از همکاران دفتر یوناما و جامعه مدنی به خاطر توجه شان در مورد برخورد با توقیف شده گان و محبوسین ابراز تشکری می کند.

بخش سوم برنامه ملی محو شکنجه

1. مقدمه

از آنجائیکه دولت جمهوری اسلامی افغانستان، مطابق قانون اساسی افغانستان و میثاق ها و معاهدات بین المللی، متعهد به حمایت و انکشاف حقوق بشر و محو شکنجه در محابس، توقیف خانه ها و در سایر محلات سلب آزادی می باشد، پلان مشخصی را تحت عنوان "پلان ملی محو شکنجه" تدوین نموده و قرار است بزودی با همکاری نهاد های دولتی و غیر دولتی ملی و بین المللی آنرا نهایی و اجراء نماید.

این پلان در بر گیرنده مکانیزم های موثر بمنظور محو شکنجه و تطبیق موثرتر کنوانسیون ضد شکنجه و ارتقاء ظرفیت در بخش های مختلف میباشد. اصلاحات در قوانین، ارتقای ظرفیت موظفین امنیتی و عدلی و قضایی، انجام اقدامات بازدارنده در خصوص مجازات عاملین شکنجه، ایجاد مراکز رسیدگی به شکایات ناشی از شکنجه و نظارت دوامدار بر تطبیق این پلان از سوی نهاد های ملی و بین المللی، میباشد.

2. اقدامات تقنینی و حقوقی:

دولت جمهوری اسلامی افغانستان به تاسی از ماده هفتم قانون اساسی، به رعایت تمامی میثاق ها و معاهدات بین المللی است که افغانستان به آن ملحق شده است، ملزم می باشد. کنوانسیون ضد شکنجه از جمله کنوانسیون های بین المللی است که دولت افغانستان به آن ملحق شده و به رعایت آن ملزم پنداشته می شود. با توجه به اینکه افغانستان در خصوص رعایت و تطبیق این کنوانسیون با چالش های حقوقی روبرو بوده است، مصمم است تا با آغاز روند اصلاحات در برخی از اسناد حقوقی، چالش های موجود را به حداقل ممکن رسانده و زمینه رعایت و تطبیق کامل این کنوانسیون را فراهم سازد.

1. 2. اصلاحات در قانون جزاء:

قانون جزای افغانستان نیاز به بازنگری و مدرن سازی دارد. بطور خاص، اگر چه شکنجه در قانون جزا غیر قانونی است، عبارت "شکنجه" بطور درست تعریف نه گردیده است. حکومت افغانستان معتقد به این است که قانون جزا هر چه زود تر بازنگری شده و شکنجه بشکل درست و مطابق رهنمود کنوانسیون ضد شکنجه، حکم و روح قانون اساسی افغانستان تعریف گردیده و استفاده از هر نوع شکنجه در تمام موارد و مراحل اجراءات جزایی منع شود. حکومت بازنگری و پروسه تعدیل قانون جزا را در آینده نزدیک با همکاری متخصصین داخلی و بین المللی و اشتراک نماینده گان جامعه مدنی آغاز خواهد کرد.

2. 2. تعدیل قانون اجراءات جزایی:

یکی از مشکلات عمده در روند تحقیقات مظنونین کمبود وقت برای تحقیق مناسب مظنونین است. برخی از مجریان قانون برای زود تر رسیدن به نتیجه مطلوب، مظنون را تحت فشار های نامناسب قرار میدهند تا زمینه اعتراف را فراهم سازند. بررسی امکانات تعدیل در قانون اجراءات جزایی به منظور ایجاد میکانیزم مناسب برای ازدیاد مدت حداقل زمان تحقیق در ارتباط با بعضی جرایم در داخل چوکات قانون اساسی، یکی از اقدامات این پلان خواهد بود.

3. 2. چشم پوشی از حق الشرط کنوانسیون ضد شکنجه:

دولت افغانستان در زمان الحاق به کنوانسیون ضد شکنجه در سال 1987، با استفاده از قاعده حق الشرط، دو مورد را از این کنوانسیون نپذیرفته است. با در نظر داشت تعهد دولت جمهوری اسلامی افغانستان به تامین حقوق بشر و تغییرات در محیط سیاسی کشور، وقت آن رسیده تا در مورد یکی از حق الشرط های مذکور بازنگری صورت گرفته و پروسه صرف نظر از آن آغاز گردد. بطور مشخص، دولت افغانستان، مطابق فقره یک ماده 28 کنوانسیون ضد شکنجه، صلاحیت "کمیته" را به رسمیت نشناخته است و به همان دلیل "کمیته" ضد شکنجه کنوانسیون نمی تواند از توقیف خانه های افغانستان بازدید نموده و شکایات زندانیان را بررسی نماید. دولت افغانستان به این باور است که به رسمیت شناختن کمیته مذکور برای محو دایمی شکنجه ضروری است. بنابراین دولت افغانستان پروسه تحلیل تاثیرات و عملی نمودن صرف نظر از حق الشرط فوق الذکر را هرچه زود آغاز خواهد کرد.

2.4. تصویب پروتکل اختیاری کنوانسیون ضد شکنجه:

افغانستان به عنوان عضو مسئول جامعه بین الملل، متعهد به اجراء قواعد عام الشمول جهانی است که کرامت انسانی را محترم می شمارد. دولت جمهوری اسلامی افغانستان مصمم است تا زمینه پذیرش پروتکل اختیاری کنوانسیون ضد شکنجه را بررسی نموده و پروسه تصویب آن را هر چه زود تر آغاز نماید. برای این منظور، تاثیرات پذیرش پروتکل اختیاری را در خصوص تطبیق مؤثر مفاد کنوانسیون ضد شکنجه مورد بررسی قرار داده و در برنامه های کوتاه مدت، میان مدت و دراز مدت میکانیزم های ملی پیش بینی شده در پروتکل متذکره را ایجاد خواهیم کرد.

2.5. تطبیق فرمان 129 در مورد محو شکنجه:

دولت جمهوری اسلامی افغانستان همواره تلاش ورزیده است تا زمینه محو شکنجه و رعایت کرامت انسانی و زدودن تحقیرات انسانی را فراهم سازد. فرمان شماره 129 ریاست جمهور اسلامی افغانستان، گام اساسی در این زمینه پنداشته می شود. یکی از اقدامات این پلان ارزیابی کامل میزان و حدود تطبیق فرمان 129 و موانعی در راه تطبیق این فرمان، میباشد. اگر چه اقدامات در راستای تطبیق فرمان یاد شده صورت گرفته است، اما ارزیابی دقیق از تطبیق فرمان مذکور و شناسایی موانع و مشکلات و برداشتن گام های عملی در راه رفع آنها برای تامین اهداف فرمان ضروری است.

2.6. جبران قربانیان شکنجه:

قربانیان شکنجه همواره بدون جبران باقی مانده اند که تصویر نادرستی از تطبیق قانون و رعایت کرامت انسانی به همراه داشته است. دولت افغانستان مصمم است تا در راستای ایجاد میکانیزم مناسب برای رسیدگی به شکایات قربانیان شکنجه و جبران و پرداخت غرامت مناسب اقدامات جدی را عملی نماید.

3. برنامه های آموزشی و ارتقای ظرفیت:

بخشی عمده ای از اعمال شکنجه ناشی از بی خبری و عدم آگاهی مؤظفین میباشد. بنا برین، ضمن اینکه برنامه های آموزشی و ارتقای ظرفیت در راستای تامین ارزش های حقوق بشر راه اندازی خواهد شد، در برنامه های موجود تجدید نظر اساسی و بنیادی صورت خواهد گرفت. دولت افغانستان با درک این مسئله که شکنجه تنها در زندانها صورت نمی گیرد، مراحل آموزش ارزش های

حقوق بشر و رعایت کرامت انسانی را شامل ساحات مختلف خواهد نمود. طرح و تدوین پالیسی های مشخص درین حوزه ، ظرفیت های مجریان قانون را ارتقا داده و زمینه محو شکنجه را که ناشی از عدم آگاهی است ، فراهم خواهیم ساخت.

3.1. برنامه حقوق بشر و آگاهی شکنجه:

تدوین پالیسی های مشخص در راستای تأمین ارزش های حقوق بشر ، محیط عاری از شکنجه را فراهم خواهد ساخت. این پالیسی و برنامه های عملیاتی ، بخش های مختلف به شمول محیط تعلیمی نهادهای امنیتی- دفاعی ، شامل سازی برنامه های حقوق بشر در نصاب تعلیمی و تحصیلی در مراکز امنیتی- دفاعی ، جهت دهی و همکاری با رسانه ها به منظور پخش برنامه های مؤثر برای محو شکنجه و تطبیق برنامه های مؤثر آموزشی برای مجریان قانون را احتواء می کند.

3.2. قبیحه انگاری شکنجه در فرهنگ عمومی:

با درک اینکه شکنجه تنها در زندانها رخ نمی دهد ، باید در فرهنگ عمومی مردم افغانستان ، شکنجه جز ناپسندترین رفتارهای انسانی پنداشته شود. بنابراین با تطبیق برنامه های مؤثر فرهنگی در اجتماع با همکاری ادارات مربوط و نهادهای مدنی زمینه ناپسند پنداشتن این عمل غیر انسانی در افغانستان فراهم می گردد. ادارات مربوطه تحت هماهنگی دفتر شورای امنیت ملی ج.ا. افغانستان و کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان با ترتیب پلان های مشخص در همکاری با نهادهای مدنی درین زمینه تلاش های جدی انجام خواهند داد.

3.3. روش های بدیل تحقیق و ظرفیت سازی در ساحات جمع آوری و حفظ مدارک اثباتیه و شواهد جرمی:

بخشی از موارد شکنجه در مرحله تحقیق بمنظور کسب اعتراف اعمال می گردد. روش های بدیل تحقیق و ارتقای ظرفیت تخنیکی در عرصه جمع آوری ، حفظ و تحلیل مدارک اثباتیه و شواهد جرمی انگیزه شکنجه انفرادی را از بین خواهد برد. دولت در همکاری با کارشناسان عدلی و قضایی زمینه های ظرفیت سازی را در ساحات جرم شناسی ، جمع آوری و حفظ مدارک اثباتیه و شواهد جرمی فراهم خواهد ساخت. درین راستا ، جلب همکاری های بین المللی نقش اساسی داشته تا زمینه رشد ظرفیت ها در افغانستان مساعد گردد.

3.4. هم‌نوا ساختن برنامه های آموزشی و تبلیغاتی نهاد های ملی و بین المللی حقوق بشر با نهادهای دولتی:

دولت جمهوری اسلامی افغانستان ، با ترتیب میکانیزم های مؤثر تلاش خواهد ورزید تا همکاری و هماهنگی مشترک میان نهادهای حامی حقوق بشر و مجریان قانون ایجاد گردد. برعلاوه ، با آنانیکه رفتار و عملکرد خلاف ارزش های حقوق بشری انجام میدهند ، برخورد جدی صورت خواهد گرفت و در عین حال ، مسایل حقوق بشری را از مسایل سیاسی کشور جدا خواهد گردید.

4. اقدامات بازدارنده:

برای بازداشتن و جلوگیری از تداوم شکنجه در زندان ها و توقیف خانه ها ، دولت جمهوری اسلامی افغانستان مصمم است تا با آنانیکه شکنجه میکنند برخورد قانونی نماید. این اقدام شامل رسیدگی به شکایات ناشی از شکنجه ، تبدیلی و برکناری متهمین و

تعقیب عدلی افراد که عمداً مرتکب شکنجه زندانیان و توقیف شده گان میشود، خواهد بود. برای تحقق این هدف، می‌توانیم موثر برای درج شکایات توقیف شده گان و رسیدگی به شکایات مذکور، طرح و عملی خواهد شد.

5. نظارت دوامدار بر تطبیق این پلان:

برای تطبیق مؤثر این پلان، نیاز است تا نظارت دوامدار بر تطبیق این پلان و تحقق اهداف این پلان صورت گیرد. نظارت از تطبیق این پلان، به گونه مشترک از سوی کمیسیون مستقل حقوق بشر و ارگانهای ذیربط دولت جمهوری اسلامی افغانستان صورت خواهد گرفت. این نظارت شامل بررسی اعلام ناشده از محلات سلب آزادی توسط ناظرین کمیسیون حقوق بشر و ناظرین دولتی و غیر دولتی و مصاحبه با توقیف شده گان خواهد بود. طرز العمل نظارت از تطبیق این پلان در آینده نزدیک توسط دفتر شورای امنیت و کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان تدوین خواهد شد.

بخش چهارم

نتیجه گیری

اعمال شکنجه و بد رفتاری در توقیف خانه ها و محابس تحت کنترل حکومت جمهوری اسلامی افغانستان به منظور گرفتن اطلاعات و اعتراف، جزء پالیسی حکومت نیست. بعضی از موارد که در گزارش یوناما درج گردیده اشتباه بوده و بعضی موارد دیگر ممکن است ناشی از تخطی های فردی مامورین و منسوبین نهادی های امنیتی و عدلی و قضایی باشد. حکومت جمهوری اسلامی افغانستان ضمن اذعان بر وجود برخی مشکلات در این زمینه متعهد بر رفع مشکلات فوق الذکر بوده و در نظر دارد که در سطح عالی و با تشریک مساعی نهادهای ذیربط، برنامه مشخصی را بمنظور جلوگیری از تکرار همچو اعمال که نافی ارزشهای حقوق بشر در توقیف خانه های حکومت افغانستان است، تدوین کند.

حکومت جمهوری اسلامی افغانستان ضمن اینکه دفتر هیأت معاونت ملل متحد و دیگر نهاد های ملی و بین المللی فعال در عرصه حقوق بشر را همکار خویش می داند، گزارش ها، مشوره ها و توصیه های آنها را خیلی جدی گرفته و چشم انتظار همکاری های بیشتر شان در این زمینه میباشد.

ارایه این واکنش به معنی رد وعدم قبولی گزارش یوناما نبوده، بلکه این گزارش رهنمودی خوب برای اصلاح امور در زمینه حفظ حقوق و آزادی های بشری انسانها به بخصوص افراد تحت توقیف، و فرصتی برای اصلاح نظام عدلی، قضایی و امنیتی درکشور می باشد. برنامه ملی محو شکنجه بر اساس گزارش یوناما و به منظور محو دایمی شکنجه، مطابق حکم قانون اساسی افغانستان، طرح گردیده است.